

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ  
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ωπρ

ε

Μαρία Β. Παπαδημητρίου

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ  
1916



# ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

# ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

## ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΜΑΛΙΣΤΑ ΔΕ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΠΟΙΚΙΛΩΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝ. ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ  
ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Αρ. Εισ. 17688



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

1905

Πᾶν αντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ιδιόχειρον ὑπογρα-  
φήν μου θεωρεῖται κλοπιμαῖον καὶ καταδιώκεται κατὰ τὸ  
νόμον.

Ἐπιφ. Πρωτοπ.

Ἐ

# ΕΙΣΑΓΩΓΗ

§ 1. Ἀνώμαλα ῥήματα λέγονται ὅσα δὲν σχηματίζουσι καλῶς πάντας τοὺς χρόνους διὰ τῆς προσθήκης ἀμέσως εἰς τὴν ῥίζαν τὸ ἀρχικὸν θέμα τῶν ὀλικῶν καταλήξεων, ἀλλ' ἢ α') ἔχουσι τὰ θέματα μεταβεβλημένα καὶ ἐπηυξημένα καὶ λέγονται κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμὸν ἢ β') σχηματίζουσι τοὺς ἐλλείποντας χρόνους ἐκ διαφορῶν μὲν ἐτυμολογικῶς θεμάτων ἢ ῥιζῶν, συγγενῶν ἢ γ') ἐχουσι χρόνους τινὰς μετὰ διαφοροῦ σημασίας καὶ λέγονται ἀνώμαλα κατὰ σημασίαν. (1)

## Α'. ΚΟΙΝΩΣ ΑΝΩΜΑΛΑ

### ἢ ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΝ

§ 2. Τὰ κοινῶς ἀνώμαλα ἢ ἀνώμαλα κατὰ σχηματισμὸν ῥήματα εἶναι 1) τὰ πάσχοντα διαφοροῦ μεταβολῆς ἐν αὐτοῖς τοῖς θέμασι· 2) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν ἀρχῇ· καὶ 3) τὰ ἔχοντα τὸ θέμα ἐπηυξημένον ἐν τέλει· (2) καὶ

### α'. Ῥήματα ὧν τὰ θέματα πάσχουσι διαφόρους μεταβολάς.

§ 3. Αἱ ἐν τοῖς θέμασι γιγνόμεναι μεταβολαὶ τῶν ῥημάτων εἶναι κυρίως ἡ συγκοπὴ καὶ ἡ μετὰθεσις.

Καὶ ἡ μὲν συγκοπὴ συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν· Γί-γν-ομαι (ἀντὶ γι-γέν-ομαι), ἐγείρομαι - ἡγέρ-ομαι (ἀντὶ ἡγερ-ομαι, θ. ἐγέρ-, ἐγρ-), ἔπομαι - ἐπ-ομαι (ἀντὶ ἐ-σεπ-ομαι, θ. σεπ-, ἐπ-), ἔρχομαι - ἦλθον (ἀντὶ ἦλυθ-ον, θ. ἐλυθ-, ἐλυθ-), ἔχω - ἔσχ-ον (ἀντὶ ἔ-σεχ-ον, θ. σεχ-, ἐχ-), ἴσχω (ἀντὶ σι-σέχ-ω, θ. σεχ-), πέτομαι - ἐπτ-ομαι (ἀντὶ ἐ-πετ-ομαι, θ. πετ-, πτ-), πί-πι-ω (ἀντὶ πι-πέτ-ω), πι-πρά-

(1) Εἰς τὰς διαφοροῦ τάξεις τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων περιοριζόμεθα ἐνταῦθα μὴ σημειώσωμεν ἀπλῶς χρόνους τινὰς πρὸς δὴ ῥῶσιν τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν ἐκ τῶν θεμάτων. Πάντα δὲ τοὺς χρόνους ἐκάστου ῥήματος πλήρους ὅρα ἐν τῷ Ἀλφαθητικῷ καταλόγῳ.

(2) Τῶν εἰς τὰς τάξεις διαίρεσιν τῶν κοινῶς ἢ κατὰ σχηματισμὸν ἀνωμάτων οἱ ἄλλοι ἀρίζουσιν, οὐδεὶς δὲ τῶν Γραμματικῶν συμφωνεῖ. Ἐντεῦθεν

σκω (ἀντί πι-περά-σκ-ω), τί-κτ-ω (θ. τεκ- ἀντί (τι-τέκ-ω) = τκ-ω).

Ἡ δὲ μετάθεσις συμβαίνει ἐν τοῖς θέμασι τῶν: Βάλλω (θ. βα-βλα-) -βέ-βλη-κα κλπ., ἔχω (θ. σεχ-, σχε-) -σχή-σω κλπ., ἀπο-θ-σκω (θ. θαν-, θνα-) -τέ-θνη-κα κλπ., καλέω (θ. καλ-, κλα-) -κλή-κα κλπ., κάμνω (θ. καμ-, κμα-) -κέ-κμη-κα κλπ., πέτομαι πετ-, πτε-) -πτή-σομαι κλπ., πίπτω (θ. πετ-, πτε-, πτη-, πτω-πέ-πτω-κα κλπ., στόρ-νυμι (θ. στορ-,στρο-) -στρώ-ννυμι (§ 16) κλπ. τέμνω (θ. τεμ-, τμε-) -τέ-τμη-κα κλπ. Ἡ μετάθεσις ἰδίως συμβαίνει εἰς τὰ ὑγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα θέματα.

Σημ. Εἰς τὰς ἀνωτέρω δύο οὐσιώδεις μεταβολὰς τῶν ῥημ. θεμάτων δύναται νὰ καταλεγχῶσι καὶ αἱ ἐπόμεναι, ἧτοι 1) ἡ οὐσιολή· οἷον λείπ-ω - ἔλιπ- (θ. λειπ-, λιπ.), φεύγω - ἔφυγ-ον (θ. φευγ-, φυγ-) κλπ. κλπ. 2) ἡ τροπή· οἷον ῥή-νυμι - ἔρραγ-ην, ἔρωγ-α (θ. ῥηγ-, ῥαγ-, ῥωγ-), τρέφ-ω, τέτροφ-α (θ. τροφ-τροφ-) κλπ., λείπ-ω, -λέλοιπ-α (θ. λειπ-, λοιπ-) κλπ., κλπ. καὶ 3) ἡ ἔκτασις οἷον (σημάν j-ω =) σημαίν-ω - ἐσήμην-α (θ. σημαν, σημην), μένω - ἔμειν-κλπ. (ᾄρα καὶ ἡμ. Γραμμ. § 61—66, 350—355, 358—364, 366—371 κλπ.)

### β'. Ῥήματα ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπνυξημένα ἐν ἀρχῇ.

§ 4. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπνυξάνονται ἐν ἀρχῇ διὰ τοῦ ἐνεστωτικοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ· συμβαίνει δ' ὁ ἀναδιπλασιασμός οὗτος ἐν τοῖς:

Βι-θάζω, βι-βέωσκω, γί-γνομαι, γι-γνώσκω, δι-δάσκω, δι-δίδωμι (=δέω, διδέασι Ξεν.), δι-δράσκω, δι-δωμι, ἱ-στημι (σί-στημι), ἱ-στημι (σί-σημι), ἱ-σχω (σί-σχω), χί-χρημι, (χί-χρημι), μι-μνήσκω, ὀ-νί-ννημι, πί-μ-πλημι, πί-μ-πρημι, πι-πράσκω, πί-πτω, τί-θημι (θί-θημι) τί-κτω καὶ τι-τρώσκω.

### γ'. Ῥήματα ὧν τὰ θέματα εἶναι ἐπνυξημένα ἐν τέλει.

§ 5. Τὰ ῥημ. θέματα ἐπνυξάνονται ἐν τέλει διὰ τῆς προσλήψεως τῶν ἐξῆς 11 ἐνεστωτικῶν προσφύματων: ε, j, σ, ν, τ, αν, αυ, νε, σκ, ισκ καὶ νν (ᾄρα ἡμ. Γραμμ. § 310). Κατὰ τὰ προσλαμβανόμενα δὲ προσφύματα εἰς τὰ ῥημ. θέματα τὰ ῥήματα δύναται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς ἰσαριθμούς τάξεις.

Σημ. Ῥήματά τινα λαμβάνουσι διπλᾶ προσφύματα· οἷον ὄφλ-ισκ-άν-ω, (αὐγ-ο-άν-ω =) αὐγάνω κλπ. (ᾄρα § 7, ε', 9 καὶ 11).

### Τάξις πρώτη (πρόσφυμα -ε-).

§ 6. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα προσλαμβάνουσι τὸ πρόσφυμα ε ἢ ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρτατικῷ ἢ ἐν ἄλλοις χρόνοις· καὶ

1) Ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρτατικῷ εἶναι τὰ ἐξῆς: Ἄγνο-έ-ω.

=ω, δοκ-έ-ω=ω, ἐ-δόκ-ε-ον=ουν, κκλ-έ-ω=ω, ἐ-κκλ-ε-ον=ουν, ρίπτω καὶ ρίπτ-έ-ω=ω, ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτ-ε-ον=ουν καὶ ὠθ-έ-ω=ω, ἐώθ-ε-ον=ουν.

2) Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις χρόνοις τὰ : Ἀγθουμι (ἀγθ-, ἀγθ-ε-) ἀγθ-έ-σομαι κλπ., αἰσθάνουμι (αἰσθ-, αἰσθ-αν- (ιδὲ § 11), αἰσθ-ε-), αἰσθ-ή-σομαι κλπ., ἀμαρτάνω (ἀμαρτ-, ἀμαρτ-αν- (ιδὲ § 11), ἀμαρτ-ε- ἀμαρτ-ή-σομαι κλπ., ἀπεχθάνουμι (ἀπεχθ-, ἀπεχθ-αν- (ιδὲ § 11), ἀπεχθ-ε-), ἀπεχθ-ή-σομαι κλπ., αὐξάνω (αὐγ-, αὐγ-σ-, αὐγ-σ-αν- (ιδὲ § 5 σημ.) καὶ αὐξ-ε-), αὐξ-ή-σω κλπ., βούλομαι (βουλ-, βουλ-ε-), βουλ-ή-σομαι κλπ., βλαστάνω (βλαστ-, βλαστ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ βλαστ-ε-), βλαστ-ή-σω κλπ., γίγνομαι (γεν-, γεν-ε-), γεν-ή-σομαι κλπ., δέω (δε-, δε-ε-) δε-ή-σω κλπ., ἐθέλω (ἐθειλ- καὶ ἐθειλ-ε-), ἐθειλ-ή-σω κλπ., ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι (μελ-, μελ-ε-), ἐπιμελ-ή-σομαι κλπ., ἐρωτῶ (ἐρ-, ἐρ-ε-), ἐρ-ή-σομαι κλπ., εὔδω (εὐδ-, εὐδ-ε-), καθευδ-ή-σω κλπ., εὐρίζω (εὐρ-, εὐρ-ισκ- (ιδὲ § 15) καὶ εὐρ-ε-), εὐρ-ή-σω κλπ., ἔψω (ἐψ-, ἐψ-ε-), ἐψ-ή-σω κλπ., ἴζω, πεζ. καθίζω (ἴζ-, ἴζ-ε-), καθίζ-ή-σομαι, κλαίω (κλαF-) κλα- καὶ ((κλαFj-) κλαι-, κλα-ε- καὶ κλαι-ε-), κλα-ή-σω καὶ κλαι-ή-σω, καταδραχθάνω (δραθ-, δραθ-αν- (ιδὲ § 11) καὶ δραθ-ε-), κατα-δε-δάρθ-η-κα, μάχομαι (μυχ-, μυχ-ε-), ἐ-μυχ-ε σάμην κλπ., μέλει (μελ-, μελ-ε-), μελ-ή-σει κλπ., μέλλω (μελλ-, μελλ-ε-), μελλ-ή-σω κλπ., μένω (μεν- καὶ μεν-ε-), με-μέν-η-κx, μεν-ε-τέον, νέμω (νεμ-, νεμ-ε-), νε-νέμ-η-κα κλπ., ὄζω (ὄζ-, ὄζ-ε-), ὄζ-ή-σω κλπ., οἶ-ο-μαι καὶ οἶμαι (οἶ-, οἶ-ε-), οἶ-ή-σομαι κλπ., οἶχομαι (οἶχ-, οἶχ-ε-), οἶχ-ή-σομαι κλπ., ὀλισθάνω (ὀλισθ-, ὀλισθ-αν- καὶ ὀλισθ-ε- [ὀλισθ-ή-σω], ὀφλι-σκάνω (ὀφλ-, ὀφλ-ισκ, ὀφλ-ισκ-αν- καὶ ὀφλ-ε-), ὀφλ-ή-σω κλπ., ὀφείλω (ὀφειλ-j-, ὀφειλ-, ὀφειλ-ε-), ὀφειλ-ή-σω κλπ., ῥέω (ρεF- = ῥευ- καὶ κχτὰ συστολήν ῥυ-, ῥυ-ε-), ῥυ-ή-σομαι κλπ., τύπτω (τυπ-, τυπ-τ- καὶ τυπ-τ-ε-), τυπτ-ή-σω κλπ., χαίρω (χαρ-, (χαρ-j-), χαιρ- καὶ χαρ-ε-, χαιρ-ε-), χαρ-ή-σω, κεχάρ-η-κx κλπ.

Σημ. Πλὴν τοῦ προσφύματος ε προστίθεται εἰς τινὰ ῥημα. θέματα καὶ πρόσφυμα ο : Ἄν-αλ-ίσκω (ἀλ-, ἀλ-ο-), ἀναλ-ώ-σω κλπ., ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀλ-ώ-σομαι κλπ., ἀμ-βλ-ίσκω (ἀμ-βλ-, ἀμ-βλ-ο), ἤμ-βλ-ω-σα κλπ., ὀμ-νυ-μι (ὀμ-, ὀμ-ο-), ὀμ-ο-σα κλπ.

### Τάξις δευτέρα (πρόσφυμα -j-).

§ 7. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα, ἅτινα προσλαμβάνουσιν εἰς τὸ ῥημα. θέμα τοῦ ἐνεστώτος καὶ παρτατατικοῦ τὸ πρόσφυμα j, εἶναι·  
1) πολλὰ τῶν οὐρανισκοφωνολήκτων (-κ-, -γ-, -χ) καὶ ὀδοντοφωνολή-

(-ν). Καὶ τὰ μὲν οὐρανισκοφωνόληκτα καὶ ὀδοντοφωνόληκτα λήγουσιν εἰς -σσω (-τιω) ἢ -ζω (ὄρα ἤμ. Γραμμ. § 69, δ' καὶ 70, ε'). Τὰ δὲ ὑγρόληκτα εἰς -λλω ἢ -ρω μετὰ μικρᾶς παραληγούσης καὶ τὰ ἐνρινόληκτα εἰς -νω μετὰ μικρᾶς παραληγούσης (ὄρα ἤμ. Γραμμ. § 355, σημ.).

Σημ. 1. Τὸ πρόσφυμα j προσλαμβάνουσι καὶ τὰ φωνηεντόληκτα, ἧτοι τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα 1) α, ε, ο, καὶ 2) ι καὶ υ καὶ ἐν μὲν τοῖς εἰς -α(j)ω, -ε(j)ω καὶ -ο(j)ω τὸ j ἀποβάλλεται ὡς μεταξὺ φωνηέντων: Τιμάjω=τιμάω, ποιέjω=ποιέω, δηλέjω=δηλέω· ἐν δὲ τοῖς εἰς -ι(j)ω καὶ -υ(j)ω συναϊρεῖται μετὰ τοῦ χαρακτῆρος ι ἢ υ: Χρίjω=χρίω, λύjω=λύω κλπ, πλὴν τῶν ἐσθίω, ἐπαίω καὶ ἀνύω, ἀρύω, βρύω, ἐλύω, μεθύω, πτύω, τανύω (ὄρα ἤμ. Γραμμ. § 365 καὶ 366).

### Παραδείγματα.

α'. Ῥήματα εἰς -σσω (-τιω): Αἰνίττομαι (αἰνιγ-), ἀλλάττω (αἰνιγ-), ἀλλάττω (αἰνιγ-), ἀρμόττω καὶ ἀρμόζω (ἀρμογ-, ἀρμοδ-), ἐλίσσω (ἐλικ-), κηρύττω (κηρυκ-), ὀρύττω (ὄρυκ-, ὄρυγ-), πατάσσω (παταγ-), πλάττω (πλαθ-), πλήττω (πληγ-), πράσσω (πραγ-), πτήσσω (πτώσσω) (πτηκ-, πτωκ-), πτύσσω (πτυχ-), ταρασσω (ταραχ-), τάττω (ταγ-), φρίττω (φρικ-), φυλάττω (φυλακ-).

β'. Ῥήματα εἰς -ζω: Ἀρπάζω (ἀρπαγ-, ἀρπαδ-), ἀλαλάζω (ἀλαλαγ-), βαστάζω (βασταγ-), ἔζομαι (ἐδ-), ἐλπίζω (ἐλπιδ), ἐρίζω (ἐριδ-), κράζω (κραγ-), ὄζω (ὄδ-), οἰμῶζω (οἰμωγ-), ὀλοῦζω (ὀλολυγ-), παίζω (παιγ- καὶ παιδ-), στάζω (σταγ-), στενάζω (στεναγ-), στίζω (στιγ-), σφάζω (σφαδ- καὶ σφαγ), σφύζω (σφυγ-), τρίζω (τριγ), φράζω (φραδ-), χαρίζομαι (χαριτ).

γ'. Ῥήματα εἰς -λλω: (Ἄγάλ-j-ω=) ἀγάλλω, βάλλω, θάλλω, πάλλω, σφάλλω, ψάλλω, ἀγγέλλω, μέλλω, ὀκέλλω, σκέλλω, στέλλω, ἀνατέλλω, ἐντέλλομαι, (ἔλ-j-ομαι=) ἔλλομαι, ποικίλλω, τίλλω (ἐξχειρέσεις ὄρα ἐν ἤμ. Γραμμ. § 355).

δ'. Ῥήματα εἰς -ρω μετὰ παραληγούσης μικρᾶς: (Ἄρ-j-ω=) αἶρω, ἀσπείρω, καθαίρω, πταίρω, σαίρω, χαίρω, ἀγείρω, ἐγείρω, κείρω, σπείρω, φθείρω, μείρομαι, ὀκίρω, μαρτύρομαι, ὀδύρομαι, ξύρω, σύρω, φύρω (ἐξχειρέσεις ὄρα ἐν ἤμ. Γραμμ. § 355).

ε'. Ῥήματα εἰς -νω μετὰ παραληγούσης μικρᾶς: (Βάν-j-ω=) Βαίνω, εὐφραίνω, λυμαίνομαι, μαίνομαι, μάραίνω, μαιίνω, ῥαίνω, σημάίνω, ὑφαίνω, φαίνω, κτείνω, τείνω, κλίνω, κρύνω, αἰσχύνω, ἀμβλύνω, ἀμύνω, βαρύνω, βραδύνω, δύνω, ἠδύνω, λεπτύνω, ὀξύνω, πλύνω.

**Τάξις τρίτη** (πρόσφουμα -δ-)

§ 8. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Ἀλέκ-σ-ω=) Ἀλέξω, αὖξω (αὖγ-σ-ω, θέμ. αὖγ-· πρβλ. augeo, αὖγατάω), ἔψω (ἔπ-σ-ω, θέμ. ἐπ· πρβλ. ἐφ-θάς, ἀπεφθορ).

**Τάξις τετάρτη** (πρόσφουμα -ν-)

§ 9. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : (Βά-ν-ι-ω=) Βαί-ν-ω (ῥα § 7, ε'), δάκ-ν-ω, δύ-ν-ω, κάμ-ν-ω, πί-ν-ω, τέμ-ν-ω, τί-ν-ω, φθά-ν-ω, φθί-ν-ω καὶ τὸ ἐλαύ-ν-ω, ὅπερ ἐγένετο ἐκ τοῦ ἐλα-νύ-ω (ῥα § 16) μεταθῆσει τοῦ ν.

Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ ἐν τῇ § 11 σημειούμενα: Θιγγάνω, λαγχάνω, λαμβάνω, λανθάνω, μανθάνω, πυνθάνομαι, τυγχάνω, λιμπάνω, φυγγάνω.

**Τάξις πέμπτη** (πρόσφουμα -τ-)

§ 10. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Ἄπ-τ-ω, ἀστράπ-τ-ω, ἄμαρ-τ-άν-ω (ῥα § 11), θάπ-τ-ω, θλάπ-τ-ω, δρύπ-τ-ω, θάπ-τ-ω, καλύπ-τ-ω, κάπ-τ-ω, κάμπ-τ-ω, κλέπ-τ-ω, κόπ-τ-ω, κρύπ-τ-ω, κύπ-τ-ω, πέπ-τ-ω (πέσσω), ράπ-τ-ω, σκάπ-τ-ω (σκέπ-τ-ομαι), σκώπ-τ-ω, τύπ-τ-ω.

**Τάξις ἕκτη** (πρόσφουμα -αν-)

§ 11. Τὸ πρόσφουμα -αν- λαμβάνουσιν ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ὧν τὸ ριζικὸν φωνῆεν εἶναι φύσει ἢ θέσει μακρόν: Αἰσθ-άν-ομαι, ἄμαρ-τ-άν-ω (ῥα § 10), ἀπεχθ-άν-ομαι, αὖξ-άν-ω (ῥα § 8), ἐλαστ-άν-ω, δαρθ-άν-ω, ὀλιθ-άν-ω, ὀφλ-ισκ-άν-ω (ῥα § 15). Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ μετὰ ἐτέρου ν πρὸ τοῦ χαρακτηῆρος (§ 9): Θιγγ-άν-ω (θι-ν-γ-άν-ω, θέμ. θιγ-), λαγγ-άν-ω (λα-ν-γ-άν-ω, θέμ. λαχ-), λαμβ-άν-ω (λα-ν-β-άν-ω, θέμ. λαβ-), λα-ν-θ-άν-ω (θέμ. λαθ-), λιμπ-άν-ω (λι-ν-π-άν-ω, θέμ. λιπ-), μν-θ-άν-ω (θέμ. μνθ-), πυν-θ-άν-ομαι (θέμ. πυθ-), τυγγ-άν-ω (τυ-ν-γ-άν-ω, θέμ. τυχ-), φυγγ-άν-ω (φυ-ν-γ-άν-ω, θέμ. φυγ-).

**Τάξις ἑβδόμη** (πρόσφουμα -αιν-)

§ 12. Τὸ πρόσφουμα -αιν- δύναται νὰ προέρχεται καὶ ἐκ τοῦ προσφύματος -αν- μετὰ τοῦ j (ῥα τάξ. δευτέρου, ε'): Αὖ-αίν-ω (αὖω), ἀγρι-αίν-ω, γλυκ-αίν-ω, κερδ-αίν-ω, λε-αίν-ω, λευκ-αίν-ω λυμ-αίν-ομαι, ὄσφρ-αίν-ομαι, πι-αίν-ω.

**Τάξις ὄγδοη** (πρόσφουμα -νε-)

§ 13. Τὰ τῆς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἐξῆς : Βυ-νέ-ω, δι-νέ-ω (δίω), θυ-νέ-ω (θύνω, θύω), ἰκ-νέ-ομαι, κι-νέ-ω (κίω), προσ-κν-νέ-ω, ὑπ-ισχ-νέ-ομαι καὶ ἀρ-νέ-ομαι.

**Τάξις ἐνάτη** (πρόσφουμα -σκ-).

§ 14. Τὰ τὸ πρόσφουμα -σκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀναβιώ-σκ-ομαι (θέμ. βιο-), ἀποδι-δρά-σκ-ω (θέμ. δρα-), ἀρέ-σκ-ω, βι-βρώ-σκ-ω (θέμ. βρω-), βό-σκ-ω, γηρά-σκ-ω, γιγνώ-σκ-ω (θέμ. γνο-), δι-δά-σκ-ω (θ. διδάχ-, διδάκ-· πρβλ. doc-co), ἡβά-σκ-ω, μεθύ-σκ-ω, πά-σχ-ω (ἀντι πάθ-σκ-ω, θ. παθ-), πι-πρά-σκ-ω (θέμ. (περα- =) πρα- ἀντι πι-περά-σκ-ω), τι-τρώ-σκ-ω, φά-σκ-ω, χά-σκ-ω (ἀντι χάν-σκω, θ. χαν-).

**Τάξις δεκάτη** (πρόσφουμα -ισκ-).

§ 15. Τὰ τὸ πρόσφουμα -ισκ- λαμβάνοντα ῥήματα εἶναι τὰ: Ἀλ-ίσκ-ομαι, ἀνχλ-ίσκ-ω, ἀμβλ-ίσκ-ω, εὐρ-ίσκ-ω, θνήσκ-ω (= θνη-ίσκ-ω), μι-μνήσκ-ω (= μι-μνη-ίσκ-ω) ὄφλ-ίσκ-άν-ω (§ 11) [στερ-ίσκ-ω].

**Τάξις ἐνδεκάτη** (πρόσφουμα -νυ-).

§ 16. Τὰ τῆς τᾶς τάξεως ταύτης ῥήματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἄγ-νυ-μι, ἀμφιέννυμι (ἀντι ἀμφι-έσ-νυ-μι, θ. έσ-), ἀν-οίγ-νυ-μι (θ. οίγ-), ἀπο-κτίν-νυ-μι (θ. κτιν-), ἀπ-όλλυμι (ἀντι ἀπόλ-νυ-μι, θ. ὀλ-) δείκ-νυ-μι, εἶργ-νυ-μι, (ἐλα-νύ-ω =) ἐλαύνω (ιδε § 9), ζεύγ-νυ-μι, ζώννυμι (θ. ζωσ-, ἀντι ζώσ-νυ-μι), κεράννυμι (ἀντι κεράσ-νυ-μι), μείγ-νυ-μι, ὄμ-νυ-μι, πετάννυμι (ἀντι πετάσ-νυ-μι), πήγ-νυ-μι, ῥήγ-νυ-μι, ῥώννυμι (ἀντι ῥώσ-νυ-μι), σκεδάννυμι (σκεδάσ-νυμι), σθέννυμι (σθέσ-νυ-μι), στόρ-νυ-μι, χρών-νυ-μι (χρώσ-νυ-μι) καὶ τὰ κατ' ἀναλογία τῶν εἰς -ννυμι: στρώ-ννυ-μι καὶ (χώ-ννυ-μι μτγν.).

## B'. ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑ ΑΝΩΜΑΛΑ.

§ 17. Ἐλλειπτικά ἀνώμαλα ῥήματα (§ 1) συμπληρούμενα ἐκ δια-φόρων μὲν ἐτυμολογικῶς θεμάτων ἢ ῥιζῶν, συγγενῶν δὲ κατὰ σημα-σίαν (συνωνύμων) εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Ἄγορεύω, συνήθ. ἐν συνθ. ἀντι τοῦ λέγω (θ. ἀγορευ-, ἐρ-, Fερε-, Fρε-, Fεπ-, Fειπ-). 2) Αἰρέω-ω (θ. αἶρ-, αἶρ-ε, Fελ- ἐλ-). 3) Ἐλκω (θ. Fελκ- καὶ Fελκυ-). 4) Ἐρχομαι (θ. ἐρχ- (ἐκ τοῦ ἔρ-σκ-ομαι), εἰ- (εἶμι), ἐλευθ-, ἐλυθ-). 5) Ἐρωτάω (θ. ἐρω-τα-, ἐρ-, ἐρ-ε). 6) Ἐσθίω (θ. ἐδ- (ἐξ οὗ ἐδ-θω = ἔσθω, ἐσθίω), ἐδ-ε-, φαγ-). 7) Ζῶ (θ. ζη-, βιο-). 8) Λέγω (= ὀμιλῶ) (θ. λεγ-, Fερ-, Fερ-ε-, Fρε-, Fεπ-, Fειπ-). 9) Ὀνίνημι (θ. ὄνα-, ὠφελε-). 10) Ὀρῶ (θ. ὄρα-, ὀπ-, Fιδ-). 11) Πλήττω (θ. πληγ-, πκι-, παταγ-, τυπτ-, πτ-ε-). 12) Πάσχω (θ. παθ-σκ-ω ἀντι πάθ-σκ-ω) Πέσχω (θ. πει-σκ-ω ἀντι πει-σκ-ω).

- 15) Σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι (θ. σκοπε- καὶ σκεπ-). 16) Τρέχω καὶ θέω (θ. τρεχ-, δραμ-, δραμ-ε-, θευ-). 17) Φέρω (θ. φερ-, οί-, ένεκ-). 18) Ὡνοῦμαι (θ. Ἔωνε-, πρια-).

Σημ. Τὰ συνώνυμα ῥήματα παῖω, πατάσσω, πλήτω, τύπω συμπληροῦσιν ἄλληλα εἰς τοὺς ἐλλείποντας αὐτῶν γρόνους. Ὡσαύτως τὰ συνώνυμα πιπράσκω, πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι (δρα' Ἀλφάβ. κατάλογον).

### Γ'. ΑΝΩΜΑΛΑ ΚΑΤΑ ΣΗΜΑΣΙΑΝ.

§ 18. Εἰς τὰ κατὰ σημασίαν ἀνώμαλα (§ 1) περιλαμβάνονται :

#### α'. Ἐνεστῶτες μετὰ δημαδίας παρακειμένου.

Ἐνεστῶτες μετὰ σημασίας παρακειμένου καὶ παρατατικοὶ μετὰ σημασίας ὑπερσυντ. εἶναι ἀείποτε οἱ: Ἦκω (= ἔχω φθάσει), ἦκον (= εἶχον φθάσει), οἴχομαι (= ἔχω φύγει), ὄχομην (= εἶχον φύγει). Πολ- λάκις δὲ οἱ: Νικῶ, κρατῶ, ἠτιῶμαι, ἀδικῶ, ἀλίσκομαι, φεύγω, πυν- θάνομαι, μανθάνω, ἀκούω κλπ.

#### β'. Παρακείμενοι μετὰ δημαδίας ἐνεστῶτος.

Παρακείμενοι μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος καὶ ὑπερσ. μετὰ σημ. παρατ. εἶναι 1) οἱ ἔχοντες ἄχρηστον τὸν ἐνεστῶτα: Οἶδα-ἦδειν, δέ- δοικα καὶ δέδια-έδεδόκειν, εἶωθα-εἰώθειν, ἔοικα-έόκειν, γέγηθα· καὶ 2) οἱ ἔχοντες εὐχρηστον μὲν τὸν ἐνεστ., ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημα- σίας: Κέκτημαι=ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου (ἀλλὰ κῶμαι=ἀποκτῶ), κέκλημαι, μέμνημαι κλπ.

Σημ. Ὅσα ῥήματα ἔχουσιν ἐνεργ. παρακειμένους, ὑπερσυντ. καὶ ἀορ. πρώ- τους καὶ δευτέρους, οἱ μὲν α'. ἔχουσι μεταβατικὴν σημ., οἱ δὲ β' ἀμετάβα- τον· οἷον ἀπόλλυμι, ἀπολώλεκα (ἔχω χάσει τι) (μτβ.), ἀπόλωλα (εἶμαι χα- μένος) (ἀμτβ.), πείθω, πέπεικα (ἔχω πείσει τινά), πέποιθα (ἔχω πεποιθήσιν), πράττω, πέπραχα (ἔχω πράξει τι), πέπραγα (διάκειμαι), φαίνω-πέφαγκα (ἔχω φανερώσει), πέφρηνα (εἶμαι φανερός), δῶω-έδωσα (έβύθισά τι), έδυν (έβυθίστην έγώ), ἔστημι-έστησά τι, έστην (έστάθην έγώ), φύω-έφυσα (έγέννησά τι), έφυν (έγεννήθην), σβέννυμι-έσβεσα (έσβεσά τι), έσθην (έσθυσα έγώ).

#### γ'. Μέδοι μέλλοντες μετ' ἐνεργητικῆς δημαδίας.

Μέσους μέλλοντας μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας ἔχουσι πολλὰ ἐνερ- γητικὰ ῥήματα καὶ δὴ τὰ σημαίνοντα σωματικὴν, νοητικὴν ἢ ἠθικὴν ἐνέργειαν, τὰ φωνητικὰ καὶ τὰ κινήσεως σημαντικὰ· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: Ἄδω-ἄσομαι, ἀκούω-ἀκούσομαι, ἀλαλάζω-[ἀλαλάξομαι], ἀμαρ- τάνω-ἀμαρτήσομαι, ἀνακύπτω-ἀνακύψομαι, ἀνανεύω-ἀνανεύσομαι, ἀ- παντῶ-ἀπαντήσομαι, ἀποδιδράσκω-ἀποδράσομαι, ἀπολαύω-ἀπολαύ- σομαι Βαδίζω-βαδισομαι, βαίνω-βήσομαι, βλέπω-βλέψομαι, βοῶ-βοή-

ζω - εικάσμαι, ἐσθίω - ἔδομαι, ἔψω - ἐψήτομαι. Ζῶ - βιώσμαι, Θυμιάζω-θυμαύσμαι, θέω-θεύσμαι, θνήσκω, - θανοῦμαι. Κάμνω - καμῶμαι, κατανεύω-κατανεύσμαι. Λαγχάνω-λήξομαι, λαμβάνω-λήψομαι. Μανθάνω-μαθήσμαι. Νέω-νεύσμαι. Οἶδα-εἶσμαι, οἰμῶζω-οἰμῶξομαι, ὄμνυμι-ὄμοῦμαι, ὄρω-ὄψομαι. Πάζω-παιξοῦμαι, πηδάω-πηδήσμαι, πίνω-πίομαι, πλέω-πλεύσμαι καὶ πλευσοῦμαι, πνέω-πνεύσμαι καὶ πνευσοῦμαι. Προῶ- [ρόφήτομαι]. Σιγῶ-[σιγήσομαι], σιωπῶ-σιωπήσομαι, σιωπτω-σκώψομαι, σπουάζω-σπουδάσομαι. Τίκτω-τέξομαι, τρέχω-δραμοῦμαι, τρώγω-τρώξομαι, τυγχάνω-τεψξομαι. Φεύγω-φεύξομαι καὶ φευξοῦμαι.

Διφοροῦνται δὲ τὰ ἐξῆς :

Ἄρπάζω-ἄρπάσω καὶ ἄρπάσομαι. Γηράσκω-γηράσω καὶ ἐν-κατ-γηράσομαι. Διώκω-διώξω καὶ διώξομαι. Ἐγκωμιάζω-ἐγκωμιάσω καὶ ἐγκωμιάσομαι, ἐπαινῶ-ἐπαινέσω καὶ ἐπαινέσομαι, ἐρωτῶ-ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι. Κλαίω-κλα(ι)ήσω καὶ κλύσομαι, κλέπτω-κλέψω καὶ κλέψομαι. Παραινῶ-παραινέσω καὶ παραινέσομαι, ποθῶ-ποθήσω καὶ ποθήσομαι. Φθάνω-φθάσω καὶ φθήσομαι. Χωρῶ-χωρήσω καὶ χωρήσομαι.

Σημ. Ὁ μέσος μέλλ. δεικνύει ἔντασιν, προσοχήν, φρονίδα καὶ ἐπιμέλειαν περισσότεροσαν.

### δ'.) Μέθοι μέλλοντες μετὰ παθητικῆς σημασίας.

Μέσους μέλλοντας μετὰ παθητ. σημασίας ἔχουσι συνήθως μὲν τὰ φωνηεντόληκτα ῥήματα, σπανίως δὲ τὰ ἀφωνόληκτα καὶ σπανιώτατα τὰ ὑγρόληκτα καὶ ἐνρινόληκτα τοιαῦτα δ' εἶναι τά: Ἄγνοῦμαι-ἀγνοήσομαι, ἄγομαι - ἄξομαι (καὶ ἀχθήσομαι), ἀδικοῦμαι - ἀδικήσομαι, ἀλίσκομαι - ἀλώσομαι, ἀμφισβητοῦμαι - ἀμφισβητήσομαι, ἀπατῶμαι - ἀπατήσομαι, ἀπιστοῦμαι - ἀπιστήσομαι, ἀπο(κατα)σβέννυμαι - ἀποσθήσομαι, ἀρχομαι - ἀρξομαι, αὐξάνομαι - αὐξήσομαι (καὶ αὐξηθήσομαι), ἀφαιροῦμαι - ἀφαιρήσομαι (καὶ ἀφαιρεθήσομαι). Βλάπτομαι - βλάψομαι (καὶ βλαθήσομαι). Γεννῶμαι - γεννήσομαι. Διαιροῦμαι διαιρήσομαι, διδάσκομαι - [διδάξομαι]. Εἰργομαι - εἰρξομαι, ἐνεδρεύομαι-ἐνεδρεύσομαι, ἐπιβουλεύομαι - ἐπιβουλεύσομαι, εὐλογοῦμαι - εὐλογήσομαι, ἔχομαι-ἐν(συν)έξομαι, εἶμαι-εἶσομαι. Ζημιοῦμαι - ζημιώσομαι (καὶ ζημιωθήσομαι). Θανατοῦμαι - θανατώσομαι, θεραπεύομαι - θεράπεύσομαι. Καταφρονοῦμαι (καταφρονήθησομαι καὶ) καταφρονήσομαι, κρίνομαι-(κρίθησομαι καὶ) κρινοῦμαι, κωλύομαι-κωλύσομαι. Μαστιγοῦμαι-μαστιγώσομαι, μαρτυροῦμαι-μαρτυρήσομαι (καὶ μαρτυρηθήσομαι).

Οικοῦμαι - οικήσομαι, ὀμκλίζομαι - ὀμκλιοῦμαι, ὁμολογοῦμαι - ὁμολογήσομαι. Παιδαγωγοῦμαι - παιδαγωγήσομαι, παιδεύομαι - (παιδευθήσομαι καὶ) παιδεύσομαι, πᾶσχω-πέισομαι, πίπτω-πεσοῦμαι, πληροῦμαι - πληρώσομαι (καὶ πληρωθήσομαι), πολιορκοῦμαι - πολιορκήσομαι (καὶ πολιορκηθήσομαι), πολεμοῦμαι - πολεμήσομαι, προαγορεύομαι - προαγορεύσομαι. Στέρομαι - στερήσομαι (καὶ στερηθήσομαι), στρεβλοῦμαι - στρεβλώσομαι. Ταράττομαι - ταραξίζομαι, τελευτῶ - τελευτήσομαι, τηροῦμαι - τηρήσομαι, τιμῶμαι - τιμήσομαι (καὶ τιμηθήσομαι), τρέφομαι - θρέψομαι (καὶ τραφήσομαι), τρίβομαι - τρίψομαι (καὶ κατατριβήσομαι), τυραννοῦμαι - τυραννήσομαι. Φιλοῦμαι-φιλήσομαι [καὶ φιληθήσομαι], φοβοῦμαι - φοβήσομαι [καὶ φοβηθήσομαι], φυλάττομαι- φυλάξομαι. Ψυχαγωγοῦμαι - ψυχαγωγήσομαι. Ὀφελοῦμαι - ὠφε-λήσομαι (καὶ ὠφεληθήσομαι).

Σημ. Ἐκ τῶν ἔχόντων ἀμφοτέρους τοὺς μέλλοντας μέσους καὶ παθ. μετὰ παθ. σημασίας οἱ μὲν μέσοι φανερώνουσι τὴν πράξιν διαρκεστέραν, οἱ δὲ παθ. σιγμιαίαν.

### ε.) Ἀποθετικὰ μέσα.

Ἀποθετικὰ μέσα λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα μέσον ἀόριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: Αἰτιῶμαι-ἠτιασάμην, αἰνίττομαι - ἠνιξάμην, ἀπολογοῦμαι - ἀπελογησάμην, βιάζομαι - ἐβιασάμην. Δέχομαι - ἐδεξάμην, δωροῦμαι - ἐδωρησάμην. Ἐντέλλομαι - ἐνετείλαμην, ἐργάζομαι - εἰργασάμην. Ἰῶμαι - ἰασάμην. Κτῶμαι - ἐκτησάμην. Λογίζομαι - ἐλογισάμην, λυμῖνομαι - ἐλυμηνάμην. Μιμοῦμαι - ἐμιμησάμην. Προφασίζομαι - προφασισάμην. Ὠνοῦμαι - ἐπριάμην.

### ε'.) Ἀποθετικὰ παθητικά.

Ἀποθετικὰ παθητικά λέγονται τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα παθ. ἀόριστον μετ' ἐνεργητικῆς σημασίας· τοιαῦτα δ' εἶναι τὰ: Ἀγαμαι-ἠγάσθην, αἰδοῦμαι - ἠδέσθην, ἀμιλλῶμαι - ἠμιλλήθην, ἀρνοῦμαι - ἠρνήθην, ἄχθομαι - ἠχθέσθην. Βούλομαι - ἐβουλήθην. Διανοοῦμαι - διενεώθην, δύναμαι - ἐδυνήθην. Ἐναντιοῦμαι - ἐνηντιώθην καὶ ἠναντιώθην, ἐνθυμοῦμαι - ἐνεθυμήθην, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι - ἐπεμελήθην, ἐπίσταμαι-ἠπιστήθην, εὐλαβοῦμαι-ἠεὐλαβήθην. Ἡδομαι-ἠήσθην. Οἶομαι - ὠήθην. Προθυμοῦμαι - προθυμήθην. Φαντάζομαι - ἐφαντάσθην, φιλοτιμοῦμαι - ἐφιλοτιμήθην.

### ζ.) Παθητικοὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης σημασίας.

Παθητικούς ἀόριστους μετὰ μέσης σημασίας ἔχουσι τὰ ἐπόμενα:

ῥήματα : Ἀθροίζομαι - ἤθροίσθην (καὶ ὡς παθ.), αἰσχύνομαι - ἤσχύνθην, ἀνιῶμαι - ἠνιάθην, ἀπ(δι-)αλλάττομαι - ἀπ(δι-)ηλλάχην (καὶ ὡς παθ.) Δέρομαι - ἐδέηθην, διαιτῶμαι - ἐδιητήθην (καὶ ὡς παθ.). Ἐπίεγομαι - ἠπέιχθην, ἐσιτῶμαι - εἰσιτιάθην, εὐφραίνομαι - ἠϋφράνθην. Κινῶμαι - ἐκινήθην, κοιμῶμαι - ἐκοιμήθην. Λυποῦμαι - ἐλυπήθην. Ὀργίζομαι - ὠργίσθην, ὀρέγομαι - ὠρέχθην, ὀρμῶμαι - ὠρμήθην. Πείθομαι - ἐπέισθην, περαιοῦμαι - ἐπεραιώθην, πλανῶμαι - ἐπλανήθην, πολιτεύομαι - ἐπολιτεύθην, πορεύομαι - ἐπορεύθην. Στρέφομαι - ἐστράφην, τρέπομαι - ἐτρέπην. Φαίνομαι - ἐφάνην, φέρομαι - ἠνέχθην (καὶ ὡς παθ.) φοβοῦμαι - ἐφοβήθην.

### π'.) Παθητικοὶ μέλλοντες καὶ ἀόριστοι μετὰ μέσης δημαδίας.

Τὰ ἀκόλουθα ῥήματα ἔχουσι τοὺς παθ. μέλ. καὶ ἀόριστ. μετὰ μέσ. σημασίας: Ἀθροίζομαι - ἀθροισθήσομαι - ἤθροίσθην, ἀπ(δι)αλλάττομαι - ἀπ(δι)αλλαγῆσομαι - ἀπ(δι)ηλλάχην. Ἐκ(κατα)πλήσσομαι - ἐκ(κατα)πληχῆσομαι - ἐξ(κκτ)επλάχην. Κατακλίνομαι - κατακλιθήσομαι - κατεκλίθην, κομίζομαι - κομισθήσομαι - ἐκομίσθην (καὶ ὡς παθ.) Μιμνήσσομαι - μνησθήσομαι - ἐμνήσθην. Σήπομαι - σαπήσομαι - ἐσάπην, συναλλάττομαι - συναλλαγῆσομαι - συνηλλάχην, σφίζομαι - σωθήσομαι - ἐσώθην. Φαίνομαι - φανθήσομαι - ἐφάνην. Ψεύδομαι - ψευθήσομαι - ἐψεύσθην.

Σημ. Τινὰ τῶν ῥημάτων τούτων πρὸς τῷ παθ. ἀόριστῳ ἔχουσι καὶ μέσ. ἀόριστον, ἀλλὰ μετὰ διαφόρου σημασίας: οἷον ἐνεύσθην (= ἠπατήθην, ἀπέτυχον) καὶ ἐνευσάμην (= εἶπον ψεύματα), ἐπάρην (= ἔτρεψα ἑμαυτὸν) καὶ ἐτρεψάμην (= ἔτρεψά τινα ἀπ' ἑαυτοῦ εἰς φυγὴν), ἐκομίσθην (= ἐταξείδευσα) καὶ ἐκομισάμην (= ἐκόμισά τι ἑμαυτῷ, ἔλαβον), ἤρθην (= ἤρα ἑμαυτὸν = ἐσηκώθην) καὶ ἠράμην (= ἐσήκωσά τι ἐπ' ἑμαυτοῦ), ἐσώθην (= ἔσωσα ἑμαυτὸν) καὶ ἐσωσάμην (= ἔσωσά τι δι' ἑμαυτὸν).

### Ἑρμηνεῖα

τῶν κυριωτέρων συντεταγμένων λέξεων καὶ σημείων.

ἀμτβ. = ἀμετάβατον.	μέλ. = μέλλον.	πρτ. = παρατατικός.
ἀόρ. = ἀόριστος	μέσ. = μέσον.	ῥ. = ῥήμα.
Ἄττ. = Ἄττικόν.	μετ' ὀλ. μ. = μετ' ὀλίγον	ῥημ. = ῥηματικόν.
ἀποθ. = ἀποθετικόν.	μέλλον.	Σημ. = Σημειώσις.
αὐτοπ. = αὐτοπαθές.	μτβ. = μεταβατικόν.	σπν. = σπανίως.
ἐνεργ. = ἐνεργητικόν.	μτγν. = μεταγενέστερον.	ὑπερσ. = ὑπερσυντέλικος.
ἐνεστ. = ἐνεστώς.	παθ. = παθητικόν.	— δηλοῖ τύπους μόνον ἐν
ἡμ. Γραμ. = ἡμετέραν	ποιητ. = ποιητικόν.	συνθέσει ἀπαντῶντας.
Γραμματικὴν	παθλ. = παράβασις.	τοῦτο Ἐκτὴν Ἰδὴλοῦσι τύπους ποιητι-

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ  
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΗΣ

ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

**A**

**Ἄγαλλω** (=λαμπρύνω, κοσμῶ). Μέσ. ἀγάλλομαι (=κοσμοῦμαι, τέρπομαι, χαίρω) καὶ πρτ. ἠγαλλόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀγαλμα (=πᾶν ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται, κόσμημα, ἀνδριάς) [ἀγαλλητόν].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγλαός (ἀντι ἀγαλ-ός): θέμ. ἀγαλ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. j (§ 7, γ') ἀγαλ-j=) ἀγαλλ-.

**Ἄγαμαι** (=θαυμάζω, ἐκτιμῶ). Ἀποθ. παθ. (§ 18, ς') (ἀνευ ὑποτακτικῆς καὶ προστακτικῆς εὐκτ. μόνον : ἀγαίμην, ἄγαιτο) πρτ. ἠγάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠγάσθην (=ἐθαύμασα), μέσ. ἀόρ. (ἠγασάμην) μόνον κατ' εὐκτ. ἀγάσαιο [μέσ. μέλ. ποιητ. καὶ παθ. μέλ. μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀγαστός (ἐξ οὗ καὶ ἐπιρ. ἀγαστός), ἀξιάγαστος.

Σημ. Θέμ. (γα- πρὸς λατ. gaudeo καὶ μετὰ τοῦ προθεμ. αἰ) ἄ-γ-α-. Ὁ παθ. μέλ. ἀόρ. καὶ τὸ ρηματικὸν προσλαμβάνουσι οὐ πρὸ τῶν ὀλικῶν καταλήξεων (δρα ἡμετ. Γραμ. § 369). Τὸ ῥῆμα κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταιμι, τὰ δ' ἐν τῇ Εὐκτικῇ ἀπαντῶντα πρόσωπα τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα (δρα ἡμ. Γραμ. § 398).

**Ἄγγελλω** (=δίδω ἢ φέρω εἶδησιν, μνηύω), πρτ. ἠγγελλον, μέλ. ἀγγελῶ, ἀόρ. ἠγγεῖλα, πρκ. ἠγγέλκα, ὑπερσ. ἠγγέλκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀγγέλλομαι, πρτ. ἠγγελλόμην, παθ. μέλ. -ἀγγελλήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠγγέλθην, μέσ. ἀόρ. -ἠγγελλάμην, πρκ. ἠγγεμαι, ὑπερσ. ἠγγέλην.

Ῥημ. ἄγγελμα, [ἀγγελ-τήρ, ἀγγελτικός], ἐξάγγελτος, κατάγγελτος, αὐτεπάγγελτος..

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγγεῖος (ἐξ οὗ καὶ ἀγγελία). Θέμ. ἀγγελ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. j (§ 7, γ'): ἀγγελ-j =) ἀγγελ-. Τὸ ῥήμα ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσ. ἐπαγγέλλομαι: 1) μετὰ δοτ. = ὑπισχοῦμαι καὶ 2) μετ' αἰτ. = ἔγωγε ὡς ἐπάγγελμα.

**Ἀγείρω** (=συναθροίζω), πρτ. ἤγειρον, ἀόρ. ἤγειρα. Παθ. καὶ μέσ. -ἀγείρομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀγορά, (=ποιητ. ἀγυρις, ἐξ οὗ) πανήγυρις, δημήγυρις, [ἄγερσις, ἀγερμός], συναγερμός, συναγεροτός.

Σημ. Θέμ. (γερ- πρβλ. λατ. ger-o καὶ μετὰ τοῦ ἀθροιστικοῦ ἢ προτακτικοῦ α:) ἀ-γερ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφύμ. j (§ 7, γ') ἀγέρ-j ω=ἀγέρω=ἀγείρω. Τὸ ὁ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, ὁ δὲ μέσ. καὶ παθ. ἐνεστ. ἀείποτε σύνθετος μετὰ τῶν προθέσ. οἶν καὶ ἐπί. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμ.: ἀγείρω ἐμαυτόν.

**Ἀγνοέω-ῶ** (=δὲν γνωρίζω), πρτ. ἠγνόουν, μέλ. ἀγνοήσω, ἀόρ. ἠγνόησα, πρτ. ἠγνόηκα, ὑπερσ. μτγν. Παθ. ἀγνοοῦμαι, πρτ. ἠγνοοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀγνοήσομαι [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠγνοήθην, πρτ. ἠγνόημαι, ὑπερσ. ἠγνόημην. Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ ἀναλελυμ.: ἀγνοῶ ἐμαυτὸν κλπ. Ῥημ. ἀγνοία, [ἀγνόημα, ἀγνοητικός, ἀγνοητέον].

Σημ. Θέμ. (γνο- τοῦ γι-γνώ-σκω· πρβλ. λατ. gnosco καὶ μετὰ τοῦ στερεητ. α:) ἀ-γνο-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε (§ 6): ἀγνο-έω (ἐπικ. ἀγνοί-έω). Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ λέγεται καὶ περιφραστικῶς: ἀγνοίαν ἔχω καὶ ἀγνώσις εἰμι τινος, ἀντὶ δὲ τοῦ ἀγνοοῦμαι καί: ἀγνώσις εἰμι τινι (=ἀγνωστος εἶμαι εἰς τινι, ἀγνοοῦμαι ὑπὸ τινος).

**Ἄγνυμι καὶ ἀγνύω** (=θραύω, συντρίβω), παρ' Ἀττικῶσις πεζολόγοις ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ: κατ' ἄγνυμι, πρτ. ἐλλείπει, [μέλ. ἄξω μτγν.], ἀόρ. κατέαξα, πρτ. β'. κατέαγα (μετὰ παθ. ἢ οὐδ. σημ.=εἶμι συντετριμμένος), ὑπερσ. κατεαγῶσι ἦν (μετὰ παθ. σημ.), μετ' ὄλ. μ. κατεαγῶσι ἔσομαι. Παθ. κατ' ἄγνυμαι, πρτ. καὶ μέλλ. ἐλλείπῃσι, παθ. ἀόρ. β' κατεᾶγην, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. Ῥημ. [ἄγμα], κάταγμα, ἀκτῆ (=παράλια), ἀκτέα-ἦ (=κουφοῦλις), Ἀτικῆ (ἀ.τι Ἀκτικῆ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ κ εἰς τ), [ἀγή], κυματ-ωγή, [ἀγμός, κατακτός].

Σημ. 1. Θέμ. (Fay.=) ἀγ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- (§ 16): ἀγ-νυ-), ἄγνυμι. Ὁ ἀόρ. προῆλθεν ἐκ τοῦ κατ-έ-Fay-σ-α=κατ-έ-Fαξα=κατ-ή-ᾶσα καὶ κατ' ἐναλλαγῆν χρόνου συλλαβῶν κατέαξα (ἄρα ἦμ. Γραμ. § 292 ζ') ὁ πρτ. δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα γ (ἄρα ἦμ. Γραμ. § 351 σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῶ κατ' ἄγνυμι εἶναι τὸ: θραύω, θραύω καὶ κλάω-ᾶ.

**Ἀγοράζω** (ἀμτβ. = διατρέιβω ἐν τῇ ἀγορᾷ· μτβ. = ὠνοῦμαι), πρτ. ἠγόραζον, [μέλ. ἀγοράσω ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ὠνήσομαι, ἀόρ. ἠγόρασα, πρκ. ἠγόρακα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. ἀγοράζομαι, πρτ. ἠγοραζόμην, παθ. ἀόρ. ἠγοράσθην, μέσ. ἀόρ. ἠγορασάμην, πρκ. ἠγόρασμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀγόρασις καὶ ἀγορασία, ἀγόρασμα, ἀγοραστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ἰδέ ἀγείρω) προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξεις ζω. Πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἐνεστώτος καὶ πρτ.) καὶ τὰ ῥημ. σχηματίζονται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφωνολήχτων. Συνών. τῷ μτβ. ἀγοράζω εἶναι τὸ ὠνοῦμαι.

**Ἀγορεύω** (= ὀμιλῶ ἐν συνελεύσει, δημηγορῶ), πρτ. ἠγόρευον, μέλ. -εῖρω, ἀόρ. β'. -εἶπον, πρκ. -εἶρηκα, ὑπερσ. -εἶρήκειν καὶ -εἶρηκώς ἦν. Παθ. ἀγορεύομαι, πρτ. -ἠγορευόμην, μέσ. μέλ. ὡς πᾶθ. -ἀγορεύομαι, παθ. μέλ. -δηθήσομαι, παθ. ἀόρ. -εῖρηθην, πρκ. εἶρημαι, ὑπερσ. -εἶρημην καὶ -εἶρημένος ἦν. Ῥημ. [ἀγόρευσις, ἀπαγόρευσις], ἀναγόρευσις, ἀνάορησις, πρόσρησις, πρόσρημα, κατήγορος, συνήγορος, ἀπόρορητος, προσρητέος, προσαγορευτέος, [ἀπαγορευτέος], προσρητέον, ἀπορορητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγορά (ἰδέ ἀγείρω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ γαλκός-γαλκείω κλπ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (§ 17), ἀπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: συναγορεύω (= συμφωνῶ), καταγορεύω (= κατηγορῶ), ἀναγορεύω (= ἀνακηρύττω δημσίχ), προαγορεύω (= διατάσσω ἀπειλῶν τιμωρίαν κατὰ τοῦ παραβάτου), ἀπαγορεύω (ἀμτβ. = κουράζομαι, μτβ. = ἐμποδίζω διὰ λόγου) κλπ.

**Ἀγρεύω** (= θηρεύω, συλλαμβάνω) καὶ παθ. ἀγρεύομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἀγρευσις, ἀγρευσίμος, ἀγρευτής καὶ ἀγρευτής, ἀγρευτός], ἀγρευμα, ἀγρευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγρα (ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω), ἐξ οὗ κρεάγρα, πυράγρα, ποδάγρα, ὀδοντάγρα κλπ.

**Ἀγριαίνω** (= γίγνομαι ἄγριος, ἀγριεύω), πρτ. ἠγριαίον, μέλ. ἀγριαίνω. Παθ. ἐξ-αγριαίνομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγριος (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀγρός). Θέμ. ἀγρι-, προσλήψει δὲ τῶν πρστω. -αν- καὶ -j-: (ἀγρι-άν-jω =) ἀγριαίνω.

**Ἀγριόω-ῶ** (κάμνω τινὰ ἄγριον). Παρ' Ἀπτικ. πεζολόγοις μόνον σύνθ.: ἐξαγριῶ, παθ. ἀόρ. ἀπηγριώθην καὶ πρκ. ἠγριόωμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄγρος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγρός.

**Ἀγρουπνέω-ῶ** (= ἐγρηγορῶ, δὲν κοιμῶμαι), πρτ. ἠγρουπνουν, μέλ. ἀγρουπνήσω, ἀόρ. ἠγρουπνήσα, πρκ. μτγν. Ῥημ. (ἀγρουπνητικός, ἀγρουπνητέον).

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγο-υπος (=ὁ φέρων ἢ ἐλαύνων τὸν ὕπνον), ἐξ οὗ καὶ ἀγορυπία.

**Ἄγγω** (=πνίγω τινὰ διὰ βρόχου, σφίγγω τὸν λαιμόν). Παθ. ἀγγομαι καὶ Μέσ. ἀπ-ἀγγομαι, πρτ. ἀπηγγόμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἀπηγξάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀγγόνη.

Σημ. Θέμ. ἀγγ- (πρβ. λατ. ang-o, ang-u-stus), ἐξ οὗ ἀγγ-ι, (ἀγγ-ιον=) ἄσσοι, ἀγγ-οῦ, συν-ἀγγη, κυν-ἀγγη κλπ.

**Ἄγω** (=φέρω, ὀδηγῶ), πρτ. ἤγον, μέλ. ἄξω, ἀόρ. β'. ἤγαγον, (ἀγάγω, ἀγάγοιμι, ἀγαγε, ἀγαγεῖν, ἀγαγών), πρκ. -ἤχα, [ὁ ἀπλοῦς ἤχα, πρκ. β'. ἀγήοχα, ὑπερ. ἤχειν καὶ ὑπερ. β'. ἀγήοχειν μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι, πρτ. ἤρόμην, παθ. μέλ. ἀχθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἤχθην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἄξομαι, καὶ ὡς μέσος σύνθετος μέσ. ἀόρ. β'. ἤγαγόμην, πρκ. ἤγμαι, ὑπερ. ἤγμην καὶ ἤγμενος ἦν. Ῥημ. ἀγωγή, ἀγωγός, παιδαγωγός, επαγωγός, [ἀγός], ἀγυιά, ἀγών, ἄξων, ἄξιος, ἀγωγεύς, ἀγώγιμος, ἐλακτός, ἐπίσασκος, ἀκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀγ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστον προθέσεων: ἐπάγω, προάγω (=προχωρῶ), ὑπεξάγω (=βαθμηδὴν ἀναχωρῶ), κατάγω (=ὀδηγῶ βίᾳ τὰ ξένα πλοῖα εἰς τὸν λιμένα πρὸς σύλησιν· καὶ ἐπὶ ἐξορίστων =φέρω ὀπίσω) ἀνάγομαι (μέσ.=ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος), κατάγομαι (=καταπλῆξ) κλπ. Ὁ ἔνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. β' λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν (δρα ἦμ. Γραμ § 306 σημ. 1) Ἡ προστ. ἀγε, ἀγετε λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπίφρ. (=ἔλα, ἐμπρός-ἐλάτε) (δρα ἦμ. Γραμ. 463). Ἄντι τοῦ ἀγω λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωγήν ποιῶμαι, ἄντι τοῦ παρῶ καὶ: παραγωγήν ποιῶμαι, ἄντι τοῦ συνάγω τινὰ καὶ: συναγωγός γίνομαι τινος.

Σημ. 2. Τὸ ἡουχίαν ἀγω (=ἡσυχάζω) λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλησῶν (δρα ἔχω σημ.), ἀγω καὶ φέρω=λεηλατῶ· ἀγομαι γυναικα=νυμφεύομαι. Διάγω (νοητέον): βίον, ζωήν, αἰῶνα, χρόνον.

**Ἀγωνίζομαι** (=ὑφίσταμαι ἀγῶνα, κοπιᾶζω, πολεμῶ), ἀποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἠγωνίζόμην, μέσ. μέλ. ἀγωνιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἠγωνισάμην, παθ. ἀόρ. ἠγωνίσθην, πρκ. ἠγώνισμαι, ὑπερσ. ἠγωνίσσμη. Ῥημ. ἀγώνισις, ἀγώνισμα, ἀγωνισμός, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀνανταγωνιστος, ἀγωνιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγών (ὑπερ. ἐκ τοῦ ἀγω) προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξεως -ίζω. Πάντες οἱ χρόνοι (πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ ποτ.) καὶ τὰ ῥημ. σχηματίζονται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ίζω ὀδοντοφυνολ.(πρβλ. ἀγοράζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσ.: συναγωνίζομαι (τινὶ ἢ μετὰ τινος=συναπολεμῶ· ἐπὶ ἀρρωγῆς καὶ βοηθείας), διαγωνίζομαι (τινὶ ἢ πρὸς τινά=ἀγωνίζομαι πρὸς τινά, προσπαθῶ νὰ φανῶ ὑπέρτερος· ἐπὶ ἔριδος ἢ ἀμιλλῆς), ἀπαγωνίζομαι (τινὶ=μάχομαι ἐναντίον τινός), προαγωνίζομαι κλπ. Ἄντι τοῦ ἀγωνίζομαι λέγεται καὶ περιφρ.: ἔστι μοι ἀγών.

**Ἀγωνοθετέω-ῶ** (=εἶμαι ἀγωνοθέτης, θέτω ἀγῶνα) καὶ μέλ. ἀγωνοθετήσω, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀγωνοθέτης. Ἀντὶ τοῦ ἀγωνοθετῶ λέγεται καὶ περιφρ.: ἀγωνοθέτης εἰμί καὶ ἀγῶνα τίθημι.

**Ἀδικέω-ῶ** (=εἶμαι ἀδικος, διαπράττω ἀδικον) ὀμακλόν. Ῥημ. [ἀδίκησις, ἀδικητής], ἀδίχημα, εὐαδίχητος, ἀδικητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀδικος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ δίχη), ἐξ οὗ καὶ ἀδικία. Ὁ μέσ. μέλ. ἀδικήσομαι ἔχει παθ. σημασ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὸν καὶ ἀντί. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: ἀδικῶ ἑμαυτόν.

**Ἀδολεσχεύω-ῶ** (=φλυαρῶ) καὶ μέλ. ἀδολεσχήσω, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ἀδολεσχίημα, ἀδολεσχητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀδολεσχῆς (ἧ μτγν. ἀδόλεσχος) (=ὁ μέχρι κόρου καὶ ἀηδίας λάλος).

**Ἀδοξέω-ῶ** (=εἶμαι ἀδοξος, ἔχω κακὴν φήμην), πρτ. ἠδόξουν, καὶ παθ. ἀδοξοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀδόξημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀδοξος, ἐξ οὗ καὶ ἀδοξία.

**Ἀδρύνω** (=καθιστῶ τι ἀδρόν, ὄριμον), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀδρυνσις, ἀδρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀδρός (=πλήρης, ἐντελῶς ἠύξημένος, ἀκμαῖος, ὄριμος).

**Ἄδω** (ἀμτθ. =ψάλλω, τραγουδῶ, κελαδῶ), πρτ. ἤδον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἄσομαι, ἀόρ. ἤσα. Παθ. ἄδομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἤσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ᾠδή (ἐξ οὗ ᾠδεῖον), ἀηδών, ἐπωδός, τραγωδός, (ἐξ οὗ τραγωδία), ἄσμα, ἄστέον κλπ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. αἰδῶ (ἐξ οὗ καὶ αἰοδή, αἰοδιμος) κατὰ συναίρεσιν. Θέμ. (Fεδ- καὶ μετὰ τοῦ προθέμ. α:) ἀFεδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. μ. -j-: ἄ-Fεδ-j-ω= αἰδῶ=) ἄδω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ παθ. εὐρηται συνήθως ἀπροσώπως: ἄδεται (=λέγεται), ἤδειο κλπ. Περὶ αὐξήσεως ὄρα ἀθλῶ σημ.

**Ἀθλέω-ῶ** (=ἀγωνίζομαι, κοπιᾶζω). Παρ' Ἀττ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀθλημα, ἀθλητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἄ-Fεθ-λος=ἄεθλος=) ἀθλος (θ) (=ὁ ἀγών), ἐξ οὗ καὶ ἀθλιος, τὸ δὲ ἀθλον (τὸ) =τὸ θραβεῖον. Τὸ ῥ. καίτοι ἄρχεται ἀπὸ ἄ μακροῦ τρέπει τοῦτο ἐν τῷ παρατ. εἰς η (πρβλ. ἄθω-ἠδον, ἀργῶ-ἠργουν κλπ.: ἴδὲ καὶ ἦμ. Γραμ. § 29λ, δ'). Συνών. τῷ ἀθλῶ εἶναι τὸ ἀγωνίζομαι, ὅπερ καὶ ἀναπληροῖ τοὺς ἐλλείποντας χρόνους.

**Ἀθροίζω** (=συναθροίζω), πρτ. ἠθροίζον, μέλ. ἀθροίσω, ἀθροῖσθαι, ἠθροῖσα, πρκ. ἠθροῖσθαι, ὑπερ. ἠθροῖσκιν. Μέσ. καὶ παθ. ἀθροίζομαι, πρτ. ἠθροίζομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἀθροισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠθροίσθην, μέσ. ἀόρ. ἠθροισάμην, πρκ. ἠθροῖσθαι, ὑπερσ. -ἠθροίσμην. Ῥημ. ἠθροῖσις, ἠθροῖσμα, ἠθροιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀθρός (ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καὶ τοῦ πεποιημ. θρός-οῖς (=θάρυθος) προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξεως -ίζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφωνοληκτα (πρβλ. ἀγοράζω σημ.). Τὸ ἀθροίζω κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς

δασύνεται, κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας φιλοῦται. Συνων. τῷ ἀθροίζω εἶναι τὸ ἀγείρω, ἀλίζω, συνάγω.

**Ἀθυρέω-ῶ** (ἄμτβ. =εἶμαι ἄθυρος, λυποῦμαι, ἀποθαρρύνομαι), πρτ. ἠθύρουμι καὶ ἄθρ. ἠθύρησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. ἀθυρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἄθυρος (ὅπερ ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ θυρός=ψυχή), ἐξ οὗ καὶ ἀθυμία. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφραστ.: ἀθυρός εἰμι, ἀθυρός ἔχω (διάγω ἢ διάκειμαι), εἰς ἀθυμίαν καθίσταμαι ἢ ἐμπίπτω.

\*Ἀντί δὲ τοῦ μτβ. ἀθυμῶ (=ποιῶ ἵνα ἀθυρῶ) λέγεται: ἀθυμίαν παρέχω (ἢ ἐμβάλλω ἢ ἐπιτίθημι) τινί, εἰς ἀθυμίαν καθίστημι ἵνα. Παθ. δέ: ἀθυμία ἐγγίγνεται μοι. Ἀντίθετον τοῦ ἄμτβ. ἀθυμῶ εἶναι τὸ ἀποθ. εὐθυροῦμαι (=εἶμαι εὐθυρός).

**Αἰδέομαι-οῦμαι** (=σέβομαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθές., πρτ. ἠδοῦμην, μέσ. μέλ. αἰδέσομαι, μέσ. ἄθρ. ἠδεσάμην (=συνεχώρησα, ἐκίνησα εἰς συμπάθειαν), [παθ. μέλ. αἰδεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄθρ. ὡς μέσ. ἠδέσθην, πρτ. ἠδεσμαι, ὑπερσ. μτγν. Ῥημ. αἰδεοίς, αἰδήμων, αἰδώς, (αἰδ-χος=) αἰσχος, (αἰδ-χρός=) αἰσχρός, [αἰδέσιμος, αἰδεστός, αἰδεστέον].

Σημ. 1. Θεμ. αἰдео- ἐνεστ. (αἰδέσ-ο-μαι καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἅτε ὄντος μεταξύ φωνηέντων=) αἰδοῦμαι, μέλ. (αἰδέσ-σ-ομαι καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ σ=) αἰδέσομαι κλπ. Ὁ μέσ. ἄθρ. (ἠδεσ-σ ἄμην=), ἠδεσάμην παρ' Ἀττ. ἔχει τὴν σημασ. τοῦ συγγενώσκειν, συγχωρεῖν, συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι. Ἀντί τοῦ αἰδοῦμαι λέγεται καὶ περιφρ.: αἰδώς ἔχει με, τὸ δὲ παθ. εἶναι: αἰδοῦς τυγχάνω ὑπό τιος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ αἰδοῦμαι εἶναι τὸ αἰσχύνομαι, ἀντίθετον δὲ τὸ ἀθαδίζομαι.

**Αἶθω** (=καίω, λάμπω, φωτίζω) ποιητ., παρ' Ἀττικ. δὲ μόνον τὰ ἀπκρέμ. αἶθειν καὶ αἶθεσθαι. Ῥημ. [αἶθος, αἶθος, αἶθ-οψ].

Σημ. Θεμ. αἶθ-. Συνών. τῷ αἶθω εἶναι τὸ: καίω, πύρισμα, πυρπολῶ.

**Αἰκίζομαι** (=κκκοποιῶ τινα). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., μέσ. ἄθρ. ἠκισάμην, παθ. ἄθρ. μετὰ παθ. διαθές. ἠκίσθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [αἰκισμα], αἰκισμός, [αἰκιστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ποιητ. αἰκῆς (=ἀπρεπής, εὐτελής), (ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ τοῦ ῥ. εἰκα=θεμ. Εἰκ-), ἐξ οὗ καὶ αἰκ' α (=κάκως). Θεμ. αἰκ- ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως -ίζομαι): αἰκ-ίζομαι. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφυολήκτων (πρβλ. ἀθροίζω).

**Αἰνέω-ῶ** (=ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω), συνήθ. συνθ. ἐπαινῶ, πρτ. ἐπῆρουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐπαινέσομαι καὶ σπν. ἐπαινέσω, ἄθρ. ἐπῆρησα, πρτ. ἐπήρηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐπαινοῦμαι, πρτ. ἐπηνούμην, παθ. μέλ. ἐπαινεθήσομαι, παθ. ἄθρ. ἐπηνέθην, πρτ. ἐπήρημαι, ὑπερσ. ἐπηνημένος ἦν. Ῥημ. [αἰνεοίς, συνάινεοίς], παραινέοις, [οἰνέτης], ἐπαινέτης, ἐπαινετός, ἐπαινετέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἶνος. Θεμ. αἰ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) αἰν-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων παρὰ, σὺν, κατὰ. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ε

μόνον ἐν τῷ παθ. πρκ. ἐκτείνεται εἰς ἠ (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 368). Τὸ μέσον ἐκφράζεται ἀναλελυμ. : ἐπαινῶ ἐμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ἐπαινῶ λέγεται καί : ἐπαινεῖς εἰμί τινος, ἐπαινον λέγω τινός, ἐπαινόν (περ') τινος ποιοῦμαι. Ἐντὶ δὲ τοῦ ἐπαινοῦμαι καί : ἐπαινοῦν τιγάνω ἢ ἀξιοῦμαι, ἐπαινον ἔχω πρὸς τινος. Ἐντὶ τοῦ παραίνω λέγεται καί : παραίνεσιν ποιοῦμαι, παραίνεσιν ἔχω πρὸς τινα, ὧν παθ. εἶναι : παραίνεις ἐσσι, παραίνεις γίγνεται. Συνών. τῷ ἐπαινῶ εἶναι τὸ εὐλογεῶ-ω.

**Αἰνίττομαι** (=αἰνιγματωδῶς ὁμιλῶ, ἄλλα λέγω καὶ ἄλλα ἐννοῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἡνιπότμην, μέσ. ἀόρ. ἡνιζάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἡνιζήθην, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Ῥημ. αἰνίγμα, (ἐξ οὗ αἰνιγματώδης), αἰνιγμός, [αἰνικτής, αἰνικτός].

Σημ. Θέμ. αἰνιγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-) αἰνιγ-j(=) αἰνιτ- ἢ αἰνισσ-

**Ἡ Αἰρέω-ω** (=καταλαμβάνω, κυριεύω), πρτ. ἤρουν, μέλ. αἰρήσω, ἀόρ. β'. εἶλον, (ὑπ. ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προ. ἔλε, -έτω, ἀπασ. ἐλεῖν, μτγ. ἐλών), πρκ. ἤρηκα, ὑπερ. ἤρήκειν, μετ' ὄλ. μ. ἀφ-ρησικῶς ἔσομαι.

Μέσ. αἰρέομαι-οῦμαι (=ἐκλέγω, προτιμῶ), πρτ. ἤρούμην, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, (τὰ συνθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι ἔχουσι παθ. σημασίαν), ἀόρ. β'. εἰλόμην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην. Παθ. αἰρέομαι-οῦμαι (=ἐκλέγομαι), πρτ. ἤρούμην, παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι (καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀφ(δι)αιρήσομαι), παθ. ἀόρ. ἤρέθην, πρκ. ἤρημαι, ὑπερσ. ἤρήμην, μετ' ὄλ. μ. ἤρήσομαι καὶ ἤρημένος ἔσομαι. Ῥημ. αἰρεσις (ἐξ οὗ ἀφαίρεσις, διαίρεσις κλπ.), παρὰρημα, αἰρετός, (ἐξ οὗ ἐξαιρετός, ἀυθαίρετος, διαιρετός κλπ.), αἰρετέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (§ 17). Θέμ. (Γαρ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : Γαρ-j=Γαιρ-)= αἰρ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -e-) : αἰρ-ε-, καὶ (Ἔελ-)=) ἐλ-. Ἄπαντ' ἃ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. : ἀνά, ἀντι, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, παρά, περί, πρό κλπ. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ε δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελεῶν εἰς ἠ ἐν τῷ παθ. μέλ. : παθ. ἀορ. καὶ τοῖς ῥηματ. (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 368). Παθητικὸν τοῦ ἀπλοῦ αἰρέω-ω (=κυριεύω, καταλαμβάνω) εἶναι κατὰ σημασίαν τὸ αἰρέομαι (=κυριεύομαι), τοῦ δὲ μέσ. αἰροῦμαι (=ἐκλέγω) παθ. εἶναι τὸ αἰροῦμαι (=ἐκλέγομαι). Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ β' μέλ. : ἐλῶ καὶ μέσ. ἐλοῦμαι.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ μέσ. αἰροῦμαι λέγεται καί : αἰρεσιν ποιοῦμαι καὶ ἀντὶ τοῦ προαιροῦμαι (=προτιμῶ τὸ ἔτερον δύο τιῶν προκειμένων) καί : προαίρεσιν ποιοῦμαι, ὡς ἐνεργ. δ' εἶναι τὸ : αἰρεσιν προτίθημι, αἰρεσιν προβάλλω (ἢ δίδωμι) τινί, ὡς παθ. δὲ τὸ : αἰρεσις γίγνεται (ὑπὸ τινος).

**Ἡ Αἶρω** (=σηκῶνω, ὑψώνω), πρτ. ἤρουν, μέλ. ἀρόω, ἀόρ. ἤρα, (ὑπ. ἄρω, εὐκτ. ἄραιμι, προστ. ἄρον, ἀπ. ἄραι, μτγ. ἄραξ), πρκ. ἤρακα, ὑπερσ.-ἤρακειν. Μέσ. καὶ παθ. αἶρομαι, πρτ. ἤρόμην, μέσ. μέλ. ἀροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἤράμην (τι=ἤρά τι ἐπ' ἐμυτοῦ, ἐφορτώθην), [παθ. μέλ. ἀρθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἤρθην, λαμβανόμενος καὶ ὡς μέσ. (=ἤρα ἐμυτόν, ἐσηκώθην), πρκ. ἤραμαι, ὑπερσ. [ἤραμην] ἤρατο καὶ ἐληρωμένοι ἦσαν. Ῥημ. ἄρσις, [ἄραμ, ἀρτήρ, ἄρτος, ἀρτός, ἀρτέος].

Σημ. Θέμ. ἀρ- και (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ἀρ-j- =) αἰρ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπαίρω (=ἀποπλέω), ἀνταίρω (τινί=ἀνθίσταμαι), διαίρω (μετ.=ἀνυψώνω, ἀμετ.=σικκώνομαι) κλπ. Ὁ ἐνεργ. και μέσ. ἀρ. ἐκτείνουσι τὸ θεμ. φωνῆεν α εἰς η, μήνον ἐν τῇ ῥοιστ. διὰ τὴν αἰῆσιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσειν εἰς α μακρὸν κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑπολήκτων και ἐνρινολήκτων τῶν ἐχόντων ι ἢ ρ πρὸ τοῦ αἰ: (ἀρ-τ-κ=ἄρρα=) ἦρα, ὑπότ. (ἀρ-σω=ἄρρω=) ἄ'ρω κλπ. (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 359). Τὸ μέσ. ἀπαντᾷ και ἀναλελυμ.: ἐπαίρω ἐμαντὸν και συνεπαίρω ἐμαντιόν.

**Μ Αἰσθάνομαι** (=δια τῶν αἰσθήσεων λαμβάνω γινώσκιν τιος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡσθανόμεν, μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἀρ. β'. ἡσθόμην, πρκ. ἡσθημαι, [ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. αἰσθησις (ἐξ οὗ συναίσθησις, διαίσθησις, ἐπ(προ)αίσθησις, [(ἐπ-)αἰσθημα], αἰσθητός, αἰσθητήριον, αἰσθητικός, αἰσθητός, ἀναίσθητος, εἰσαίσθητος.

Σημ. Θέμ. αἰσθ- και (προσλήψει τῶν προσφ. -ε- (§ 6) και -αν-), αἰσθ-αν-, και αἰσθ-ε-. Τὸ ρ. τίθεται κυρίως ἐπὶ προαισθήσεως μελλόντων πραγμάτων ὅτε και=ἐννοῶ, ἤξεύρω. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. πρό-, παρά, ἐπί, διά. Ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι λέγεται και περιφρ.: αἰσθησιν λαμβάνω (οὐ παθ. τό: αἰσθήσει λαμβάνομαι), και αἰσθησίς ἐστιν ἐμοί (=εἰς αἰσθησιν ἐμπίπτω). Ἀντίθετον ἀναίσθητέω-ῶ.

**Αἰσχύνω** (μετ.=κάνω τι ἀσχημον, ἀσχημίζω, ἐντροπιάζω τινά) και συνήθ. κατ-αισχύνω, πρτ. (μόνον) κατήσχυον, μέλ. (μόνον) καταισχυνῶ, ἀρ. ἡσχυνα και κατήσχυνα, [πρκ. και ὑπερσ. μτγν.] Μέσ. αἰσχύνομαι, πρτ. ἡσχυνόμην, μέσ. μέλ. αἰσχυνοῦμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. αἰσχυνθήσομαι, παθ. ἀρ. ὡς μέσ. ἡσχύνθην, [πρκ. και ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. [αἰσχυντήρ, αἰσχυντός], ἀναίσχυντος, αἰσχυντέος, αἰσχυντέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ αἰσχος (θ. αἰδ- αἰδοῦμαι, ἀντὶ αἰδ-χος), κατ' ἀναλογίαν τῶν βαρύνω, δξύνω κλπ., (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 516 γ'). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐπί, ἀπό, ὑπέρ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται και ἀναλελυμ.: καταισχύω ἐμαντιόν. Ἀντὶ τοῦ αἰσχύνω λέγεται και περιφρ.: εἰς αἰσχίνην καθοτημῆτινα, αἰσχίνην προβάλλω (=περιποιῶ, περιάπτω) τινί, αἰσχίνην προβάλλω τινά κλπ., παθ. δὲ: αἰσχίνης τυχάνω ὑπό τιος.

Σημ. 2. Συνών τῶ αἰσχύνομαι εἶναι τὸ αἰδοῦμαι. Ἐνίοτε ὁμοίως και διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν αἰσχύνομαι=ἐντρέπομαι διὰ κακῆν τινά και αἰσχρὰν πράξιν, τὸ δ' αἰδοῦμαι=κοκκινίζω ἀπὸ συστολῆν βλέπων ἀνώτερόν τινά ἢ ἄτοπὸν τι πρᾶττόμενον ὅθεν τὸ μὲν αἰδοῦμαι εἶναι ἴδιον τῶν ἐναρέτων, τὸ δὲ αἰσχύνομαι τῶν κακῶν Ἀντίθετον ἀναίσχυνῶ.

**Αἰτέω-ῶ** (=ζήτω νά λάβω), πρτ. ἦτουν, μέλ. αἰτήσω, ἀρ. ἦτησα, [πρκ. και ὑπερσ. μτγν]. Μέσ. και παθ. αἰτοῦμαι, πρτ. ἦτούμην, μέσ. μέλ. -αἰτήσομαι, μέσ. ἀρ. ἦτησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀρ. ἦτήθην, πρκ. ἦτημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. αἰτησις, αἰτημα, [αἰτητής, αἰτης], ἐπατης, προσατης, [αἰτητός], αἰτητέον και τὸ ἄκριστον αἰτίζω (=ζήτῶ ἐπατικῶς).

Σημ. Θέμ. αίτε. Τό β. ἀπαντᾷ καί σύνθ. μετὰ προθέσεων. Τό παραιτοῦμαι = ζητῶ τινος, παρὰ δὲ μτγν. = παραιτῶ) εἶναι ἀποθ. Τό αίτῶ διαφέρει τοῦ ζητῶ, διότι τό μὲν αίτῶ = ζητῶ νά λάβω, τό δὲ ζητῶ = ζητῶ νά εὕρω (πρβλ. καί τό τοῦ Εὐαγγ. : «αἰτεῖτε καί δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καί εὕρησεται» πᾶς γάρ ὁ αίτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὕροσκει).

**Αἰτιάζομαι** (= κατηγοροῦμαι). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. παρ' Ἀττ. πεζολόγοις μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Ἐκ τοῦ αίτια προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξεως -ζομαι (ὄρα ἀγοράζω).

**Αἰτιάομαι-ῶμαι** (= θεωρῶ τινος αίτιόν τινος, κατηγορῶ). Μέσο. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἠτιώμην, μέσο. μέλ. αίτιάσομαι, μέσο. ἀόρ. ἠτιασάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠτιάθην (παθ. διαθ.), πρκ. ἠτίαμαι (συνήθ. παθ. διαθ.), ὑπερσ. ἠτιάμην. Ῥημ. αίτιασις, αίτιαμα, [αἰτιχτός], αίτιατέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ αίτια. Τό β. ἀπαντᾷ καί σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί καί κατά ὁ θεμ. χαρακτήρ ἅ πρό τῶν ἀπό συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ μακρόν καί οὐχί εἰς η, διότι προηγείται ι (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 366, 1). Ἄντι τοῦ αίτιῶμαι λέγεται καί : ἐν αίτια (ἢ δι' αίτιας) ἔχω τινά, αίτιαν παρέχω (ἢ ἐπιφέρω ἢ ἀνὰ-θημί) τινί ὡς παθ. δ' εἶναι τό : ἐν αίτια εἰμί, αίτιαν ἔχω (ἢ λαμβάνω) ὑπό τινος, αίτιαν ἐπέχω τινός, εἰς αίτιαν ἐμπίπτω, αίτιαν τινός φέρομαι, αίτια ἐπιφέρεται τινι. Ὁ ἐνεστ. αίτιῶμαι σπανίως εἶναι καί παθ. διαθ., ὅτε καί = τῶ αίτιάζομαι.

**Αἰωρέω-ῶ** (= σηκώνω, ὑψώνω εἰς τὸν ἀέρα, κρεμῶ) καί παθ. ἢ μέσο. (ξυν-, δι-) αίωροῦμαι, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καί μτγν. Ῥημ. αίώρησις, [αἰώρημα, αίωρητός, αίωρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αίωρα.

**Ἄκεομαι-οῦμαι** (= ἰατρεύω, ἐμβολώνω). Μέσο. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθέσ., μέσο. μέλ. ἀκοῦμαι, μέσο. ἀόρ. ἠκεσάμην, πάντα δὲ ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἄκεσις, ἀκέστρα (= βελόνη), ἄκεσμα, ἀκεστήρ, ἀκέστωρ], ἀκεστής, ἀκεστός, ἀ-ν-ἠκεστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄκος (τὸ) γεν. ἄκεσ-ος = οὐς. Θέμ. ἀκεσ-, ἰκέ(σ)-ομαι = οῦμαι. τό ἀκοῦμαι ὡς καί τί : καίῶ, τελῶ καί ἀλῶ ἔχουσι μέλ. περισπώμενον (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 357, γ').

**Ἄκμαζω** (= εἶμαι εἰς ἀκμήν, ἀκμητός), πρτ. ἠκμαζον, ἀόρ. -ἠκμασα, πρκ. -ἠκμακα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκμή. Τό β. ἀπαντᾷ καί σύνθ. μετὰ τῆς παρὰ. Ἄντι τοῦ ἀκμάζω λέγεται καί : ἐν ἀκμῇ εἰμι, ἔχω ἀκμήν.

**Ἀκολουθέω-ῶ** (= εἶμαι ἀκόλουθος, συμβαδίζω, συμφωνῶ), πρτ. ἠκολούθουν, μέλ. ἀκολουθήσω, ἀόρ. ἠκολούθησα, πρκ. ἠκολούθηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [ἀκλούθησις, ἀκολούθημα], ἀκολουθητέον.

Σημ. Τό β. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀκόλουθος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀθροιστ. α καί κέλευθος (= ὁδός, πορεία). Ἀπαντᾷ δὲ καί σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, παρὰ, ὡν κλπ. Συνών. τῶ ἀκολουθῶ εἶναι τὸ ἐπομαι καί ἔρχομαι τινος.

**Ἀκονάω-ῶ** (=ἀκονίζω), ἀόρ. ἠκόνησα καὶ μέσ. πρτ. ἠκονῶ-  
μην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀκόνησις, ἀκόνημα, ἀκονητής]-  
Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκόνῃ.

**Ἀκοντίζω** (=ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, κτυπῶ δι' ἀκοντίου, ἐκσφεν-  
δονῶ), πρτ. ἠκοντίζον, μέλ. ἀκοντιῶ, ἀόρ. ἠκόντισα, [πρκ. καὶ ὑπερσ.  
ποιητ. καὶ μτγν.]. Παθ. ἀκοντίζομαι, πρτ. ἠκοντιζόμεην, παθ. μέλ. —  
ἀκοντισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠκοντίσθην, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ.  
ἀκόντισις, ἀκόντισμα, ἀκοντισμός, ἀκοντιστής.

Ἐκ τοῦ (ὑποκορ.) ἀκόντιον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκων, οντος (=ἀκόντιον). Τὸ ῥ.  
σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὁδοτοφῶν. (πρβλ. ἀθροίζω), ἀπαντᾷ  
δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑπερ-ἀκοντίζω (μτφ. = ὑπερετεῶ τινα) ποιητ. καὶ μτγν.

**Ἀκούω**, πρτ. ἠκουον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀκούσομαι, ἀόρ. ἠκου-  
σα, πρκ. ἀκήκοα, ὑπερσ. ἠκηκόειν καὶ ἀκηκῶς ἦν. Παθ. ἀκούομαι,  
[πρτ. ἠκούουμην μτγν.], παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠκούσθην,  
[πρκ. ἠκουσμαι, ὑπερσ. ἠκούσμεν μτγν.]. Ῥημ. ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκου-  
σιός, ἀκουσιός.

Σημ. 1. Θέμ. (κρF- καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικ. α: ἀ-κρF-, ἐξ οὗ) ἀκον- ἢ ἀκο-  
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν πρβ. ἐπί, διά, κατὰ, πρὸς, πρὸ, ὑπὸ ὃ ἐνεργ.  
πρκ. καὶ ὑπερσ. λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλασ. (δρα ἤμ. Γραμ. 305 σημ.).

Σημ. 2. Τὸ εὖ ἀκούω ὑπό τις (=**ἐπαινοῦμαι** ὑπό τις) εἶναι παθ. τοῦ ε  
εὖ λέγω τινά (=**ἐπαινῶ**). τούναντίον δὲ τὸ: **κακῶς ἀκούω** ὑπό τις (=**κακολο-  
γοῦμαι**) εἶναι παθ. τοῦ: **κακῶς λέγω** τινά (=**κατηγορῶ**). Συνών. τῷ ἀκούω εἶναι  
τὸ: ἀκροῶμαι (=**μετὰ προσοχῆς ἀκούω**). Ἀντίθετον δὲ τὸ ἀηκουσιῶ.

**Ἀκριβῶ-ῶ** (=γινώριζω τι ἀκριβῶς), ἀόρ. ἠκρίβωσα. Παθ. καὶ  
μέσ. ἀκριβοῦμαι, πρτ. ἠκრიβούμην, μέσ. ἀόρ. ἠκριβωσάμην, παθ.  
ἀόρ.-ἠκριβώσθην, πρκ. ἠκρίβωμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀκρί-  
βωσις, ἀκρίβωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκριβῆς (ἀντὶ ἀκριβέω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ δουλόω, ἐλευθεροῶ  
(πρβλ. καὶ πλήρης-πλήρης, ἀσθενῆς-ἀσθενῶ). Ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶ λέγεται καὶ  
περιφραστ.: ἀκριβῶς οἶδα.

**Ἀκροάομαι-ῶμαι** (=ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροάζομαι). Μέσ.  
ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἠκροώμην, μέσ. μέλ. ἀκροάσομαι, μέσ.  
ἀόρ. ἠκροασάμην, [πρκ. ἠκροάμαι μτγν.]. Ῥημ. ἀκροάσις, ἀκρόαμα,  
ἀκροατής, [ἀκροατήριον, ἀκροατέος καὶ ἀκροάζομαι].

Σημ. Θέμ. ἀ-κρσF- (δρα ἀκούω σημ.), (ἀκρσF)-ἀ-ομαι (= ἀκροῶμαι). Ὁ θεμ.  
χαρακτήρ ἃ ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων τελῶν εἰς ἄ ἀντὶ εἰς κ  
κατ' ἀναλογίαν τῶν ῥ. τῶν ἔχοντων ρ πρὸ τοῦ α (δρα ἤμ. Γραμ. § 366, 1). Ἀντὶ  
τοῦ ἀκροῶμαι λέγεται καὶ περιφρ.: ἀκροατῆς γίγνομαι, ἀκροασίην ποιῶμαι, παροῦσα  
ἐμαυτῶν ἀκροατῆν εἶναι.

**Ἀκροβολίζομαι** (=ῥίπτω τι μακρόθεν, ἀψιμαχῶ). Μέσ. ἀποθ.

μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἠκροβολιζόμεν, μέσ. ἄορ. ἠκροβολισάμην, τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀκροβόλις, ἀκροβολισμός, ἀκροβολιστής.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνητον ἐκ τοῦ ἀκροβόλος (τοξότης ἢ ἀκοντιστής), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκρος καὶ βάλλω. Ἀντὶ τοῦ ἀκροβολίζομαι λέγεται καὶ : ἀκροβολισμοῖς ποιοῦμαι, ἀκροβολισμοῖς χρωμαί.

**Ἀκρωτηριαζώ** (= περικόπτω τὰ ἄκρα, κολοβώνω)· παρ' Ἀττ. πεζολόγοις μόνον ὁ μέσ. ἄορ. ἠκρωτηριασάμην καὶ ἡ μτγ. τοῦ πρκ. ἠκρωτηριασμένος, πάντα δὲ τᾶλλα Ἡροδότεια καὶ μτγν. Ῥημ. [ἀκρωτηριασῖς, ἀκρωτηριασμά, ἀκρωτηριασμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον.

**Ἀλαζονεύομαι** (= κομπάζω, ὑπερηφανεύομαι ψευδῶς). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. καὶ μέσ. μέλ. ἀλαζονεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἀλαζονεία, ἀλαζόνευμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀλαζών, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀλη (= πλάνη) τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς κατὰ. Λέγεται καὶ περιφρ. : ἀλαζών εἰμι καὶ ἀλαζονείαις χρωμαί.

**Ἀλαλάζω** (= φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω), πρτ. ἠλάλαζον καὶ ἄορ. ἠλάλαξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἀλαλαγή, [ἀλάλαγμα, ἀλαλαγμός].

Σημ. Θέμ. ἀλαλαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- ἀλαλαγ-j- =) ἀλαλάζω· τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ ἐπί, ἔχει δὲ τὸ δίχρονον τῆς παραληγουσῆς μακρόν (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 343 ὑποσημ.)

**Ἀλγέω-ᾶ** (= ἔχω ἄλγος, πόνον, πονῶ), πρτ. ἤλγουν, μέλ. ἀλγήσω, ἄορ. ἤλγησα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀλγηδόν (= πόνος σωματικός), [ἄλγησις, ἄλγημα ποιητ.].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄλγος ἀντὶ ἀλεγος (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀ-λέγω = φροντίζω, μεριμνῶ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς περί, σὺν καὶ ἀπό.

**Ἀλείφω**, πρτ. - ἤλειφον, μέλ. - ἀλείφω, ἄορ. - ἤλειφα, πρκ. - ἀλήλιφα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. ἀλείφομαι, πρτ. ἠλειφόμεν, μέσ. μέλ. ἀλείφομαι, μέσ. ἄορ. ἠλειφάμην, παθ. μέλ. ἀλειφθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλειφθην, πρκ. ἀλήλιμμαί, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἀλοιφή, ἄλειμμα, [ἀλειψίς, ἀλείπτῆς], ἀνεξάλειπτος, εὐεξάλειπτος, ξεθαλειπτόν.

Σημ. Θέμ. ἰσγ. ἀλειφ- καὶ ἄσθ. ἀλιφ-, ἐξ οὗ καὶ οἱ μετ' ἄττ. ἀναδιπλασιασμοῦ πρκ. ἀλ-ήλιφ-α καὶ ἀλ-ήλιμ-μαι (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 305 σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον.

**Ἀλέξω** (= ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, προφυλάττω) καὶ μέσ. ἀλέξομαι (= ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι), μέσ. μέλ. ἀλέξομαι, μέσ. ἄορ. ἠλεξάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀλέξῆσις, ἀλέξημα; ἀλεξητήριον, ἀλεξητήριον] ἔτι δὲ Ἀλέξ-ανδρος, [ἀλεξι-κακος] κλπ.

Σημ. Θέμ. (ἀλκ- (ἐξ οὗ ἀλκή) καὶ προσλήψει τοῦ βοηθητικοῦ φωνήεντος

-ε-πρό τοῦ χαρακτηῆρος καὶ τοῦ προσφ. -σ- (§ 8): ἀλ-ε-κ-, ἀλ-ε-κ-σ- (=) ἀλεξ-  
 Συνών. ἀμύνομαι.

**Ἀλνθεύω** (=λέγω ἀλήθειαν), [πρτ. μτγν.], μέλ. ἀλνθεύσω,  
 ἀόρ. ἠλήθευσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἀλνθεύομαι, τὰ δ'  
 ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἀλήθευσις, ἀλήθευμα, ἀλνθευτής, ἀλνθευτικός].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀληθής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. -α- καὶ  
 λανθάνω. Ἄντι τοῦ ἀλνθεύω λέγεται καὶ: ἀληθῆ λέγω καὶ χροῶμαι ταῖς ἀληθείαις.  
 Παθ. δὲ: ἀληθῆ λέγεται.

**Ἀλίζω** (=συναθροίζω), ἀόρ. ἤλισα (μόνον κατὰ μτχ. συν-αλίσις).  
 Παθ. ἀλίζομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἠλίσθη, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄλλα (=ἐκκλησία, συναθροῖσις), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀλής (=ἄθροος).  
 Θέμ. ἀλι-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ζω:) ἀλι-ζω (πρβλ. ἀκοντίζω),  
 τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν. Ὀμώνυμον τούτου εἶναι τὸ ποιητ.  
 καὶ μτγ. ἀλίζω (=ἀλατίζω).

**Ἀλιόκομαι** (=συλλαμβάνομαι ἐν πολέμῳ, αἰχμαλωτίζομαι,  
 κυριεύομαι). Ἀποθ. παθ., πρτ. ἠλισκόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ.  
 ἀλώσομαι, ἔνεργ. ἀόρ. β'. ὡς παθ. ἑάλων καὶ σπν. ἤλων (ὑπ. ἀλῶ  
 -ῶς-ῶ κλπ., εὐκτ. ἀλοῖην - οῖης κλπ., προστ. ἐλλείπει, ἀπ. ἀλῶ-  
 ναι, μτχ. ἀλούς), ἔνεργ. πρκ. ὡς παθ. ἑάλωκα, καὶ σπν. ἤλωκα, ὑπερσ.  
 ἠλώκειν. Ῥημ. ἄλωσις, ἀλώσιμος, ἀλωτός (ἐξ οὗ: εὐάλωτος, δυσάλωτος,  
 αἰχμάλωτος, δοριάλωτος κλπ.), [κατανάλωσις, παρανόλωμα].

Σημ. Θέμ. (Γαλ- =) ἀλ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ο- (§ 6) καὶ -ισκ-)  
 ἀλ-ο-, καὶ ἀλ-ισκ-. Τὸ β. κατὰ τὴν διάθεσιν εἶναι παθ. τοῦ αἰρέω-ῶ ὁ  
 ἀόρ. προῆλθεν ἐκ τοῦ ἐ Γᾶ' λ-ω-ν = ἡᾶ' λων καὶ κατ' ἐναλλαγήν χρόνου συλλαβ.  
 ἐᾶ' λων, ὁ δὲ πρκ. ἐκ τοῦ Γε-Γᾶ' λ-ω-κα = ἐᾶ' λωκα (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 292, ζ'  
 καὶ 302, α').

**Ἀλλάττω** ἢ ἀλλάσσω (=ἀλλάζω, μεταβάλλω, ἀνταλλάσσω),  
 πρτ. - ἠλλατ(σ)ον, μέλ. - ἀλλάξω, ἀόρ. - ἠλλαξα, πρκ. - ἠλλαγα,  
 [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἀλλάτ(σ)ομαι, πρτ. - ἠλλατ(σ)όμην,  
 μέσ. μέλ. ἀπ-αλλάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἠλλαξάμην [παθ. μέλ. α'.  
 μτγν.], παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. - ἀλλαγῆσομαι, παθ. ἀόρ. α'. - ἠλλάχθην  
 καὶ β'. καὶ ὡς μέσ. - ἠλλάγην, πρκ. - ἠλλαγμαί, ὑπερσ. - ἠλλάγμην  
 καὶ - ἠλλαγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. ἀπηλλάξομαι καὶ ἀπηλλαγμένος ἔσο-  
 μαι. Ῥημ. ἀλλαγή (ἐξ οὗ: ἀπαλλαγή, παραλλαγή, διαλλαγή κλπ.),  
 [ἄλλαξις], μετάλλαξις, παράλλαξις, [ἄλλαγμα, συνάλλαγμα, ἀλλά-  
 κτης, ἀλλακτός], ἀδιάλλακτος, εὐαπάλλακτος, ἀπ(άντ)αλλακτέον.

Σημ. Θέμ. ἀλλαγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- (§ 7): ἀλλαγ-j- =) ἀλ-  
 λατ- ἢ ἀλασο-. Τὸ β. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν πρσθ. ἀπό, σὺν,  
 μετά, παρά, ἀντί, διά, ἐπὶ κλπ. Ἄντι τοῦ ἀπολλάτ(σ)ομαι λέγεται καὶ: ἀπαλα-  
 γην ποιοῦμαι, ἀντί δὲ τοῦ διαλλάτ(σ)ομαι καὶ: διαλλαγῶς ποιοῦμαι. Συνών. τῶ ἀλ-  
 λάττω εἶναι τὸ ἀμείβω.

**Ἀλλοιόω-ῶ** (=κάννω τι ἄλλοτον, μεταβάλλω), ἀόρ. ἡλλοίωσα, παθ. καὶ μέσ. ἀλλοιούμαι, πρτ. ἡλλοιούμην, πρκ. ἡλλοίωμαι, ὑπερσ. ἡλλοιώμην, πάντα δὲ τῶν ἄλλων μτγν. Ῥημ. ἀλλοιώσις, [ἀλλοίωμικ, ἀλλοιωτός, ἀναλλοιωτός, ἀλλοιωτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄλλοτος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ.: ἀλλοιόν τινα ποιῶ, ἀλλοιός εἰμι (ἢ γίνομαι).

**Ἄλλομαι** (ἀμτβ=πηδῶ). Μέσ. ἀπαθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡλλόμην, μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡλάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἄλμα, [ἄλσις, ἄλτήρ, ἄλτικός].

Σημ. Θέμ. (σαλ· πρβλ. λατ. sal·io=πηδῶ) ἀλ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- = ἀλj- =) ἀλλ· Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ὁ ἀόρ. ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆν ἅ εἰς ἡ μόνον ἐν τῇ ὀριστ. διὰ τὴν ἀΐξιν, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσιν εἰς α μακρόν ἡ ἡλάμην, ὑποτ. ἄλωμαι κλπ. (πρβλ. αἶρω σημ.).

**Ἄλλοτριόω-ῶ** (=καθιστῶ τι ἄλλότριον, ἀποξενώνω τι), μέλ. ἀλλοτριώσω καὶ πρκ. ἡλλοτριώκα. Μέσ. ἀλλοτριούμαι (=ἀλλοτρίως διάκειμαι πρὸς τινα) καὶ παθ. ἀλλοτριούμαι (=ἀποξενούμαι), παθ. ἀόρ. ἡλλοτριώθην καὶ ὡς μέσ. ἀπηλλοτριώθην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν ὄντα μτγν. Ῥημ. ἀλλοτριώσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἀλλό-τερος=) ἀλλότριος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄλλος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. εὐρηται καὶ ἀναλελυμ. ἡλλοτριώκα ἑμαυτόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, λέγεται δὲ καὶ ἀλλοτρίως διάκειμαι πρὸς τινα, ἀλλοτριότης ἐστὶν ἐν ἐμοὶ πρὸς τινα.

**Ἄμαρτάνω** (=ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, ἀστοχῶ, διαπραττω ἀμάρτημα), πρτ. ἡμάρτανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἀόρ. β' ἡμαρτον, πρκ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. (μόνον κατὰ τὰ γ'. ἐνικ. πρὸς.) ἀμαρτάνεται (=γίγνεται σφάλμα), πρτ. ἡμαρτάνετο, παθ. ἀόρ. ἡμαρτήθη, πρκ. ἡμάρτηται, ὑπερσ. ἡμάρτηω. Ῥημ. ἀμαρτία, ἀμάρτημα, [ἀμαρτωλός, ἀμαρτητικός], ἀν-ἀμάρτητος.

Σημ. Θέμ. [αμαρ- (μέρος), ἐξ οὗ ὁ πρκ. σέ-σμαρ-ται = ἔσμαρται = ἐμαρται =] εἴμαρται, καὶ μετὰ τοῦ στερ. α : ἀ-σμαρ- =] ἀμαρ- καὶ προσλήψει τῶν προσφ. -ι-, -ε- καὶ -αν- (§ 11), ἀμαρ-ι-, ἀμαρ-ι-ε- καὶ ἀμαρ-αν-. Τὸ ἀμαρτάνω κυρίως=ἀμοιρῶ τινος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

**Ἀμβλιόσκω ἢ ἀμβλόω-ῶ** (=κάννω νὰ ἀποβληθῇ ἔμβρυον, ἐκτιτρώσκω) καὶ ἀόρ. ἐξ-ἡμβλωσα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἄμβλωσις, ἀμβλωμα.

Σημ. Θέμ. ἀμβλ- (ἀμβλός) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ο- (§6 σημ.) καὶ -ισκ-), ἀμβλ-ο- καὶ ἀμβλ-ισκ- : ἀμβλ-ό-ω καὶ ἀμβλ-ισκ-ω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐξ.

**Ἄμειβω** (=ἀνταμείβω, ἀλλάσσω, ἀποκρίνομαι) καὶ ἀόρ. ἡμειψα Μέσ. ἀμείβομαι, πρτ. -ἡμειβόμην, μέσ. ἀόρ. -ἡμειψάμην καὶ παθ.

ἀόρ. ὡς μέσ. ἀπ-ημείφθην (=ἀπεκρινάμην), πάντα δὲ τᾶλλα μιγν.  
Ῥημ. ἀμοιβή, [ἄμειψις, ἀμοιβός].

Σημ. Θέμ. |ἀ-μεF-, (προβλ. δωρ. ἀμεύω) : ἀμεβ-j-==] ἀμειβ-. Τὸ ῥ. ἀπαν-  
τᾶ καὶ σύνθετον.

**Ἀμελέω-ῶ** (=ἴμμι ἀμελής, παραμελῶ), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀμέλη-  
μα] ἀμελητέον

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀμελής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. -α- καὶ  
τοῦ ἀπροσ. μέλει (=ἔστι φροντίς). Ἀντὶ τοῦ ἀμελῶ λέγεται καὶ περιφρ. :  
εἰμί (ἢ γίγνομαι) ἀμελής, ἀμελῶς ἔχω πρὸς τι. ἀμείως ἔχω τινός (ἢ περὶ τινα). Παθ.  
δέ : ἀμείλιά ἐστί (γίγνεται) τινος.

**Ἀμυχανέω-ῶ** (ἀμτβ. =εὐρίσκομαι ἐν ἀμυχανία, στενοχωρία) καὶ  
μέλ. ἀμυχανήσω, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀμύχανος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. -α- καὶ μυχανή.  
Λέγεται καὶ περιφρ. ἐν ἀμυχανία εἰμι (ἢ καθίσταμαι), εἰς ἀμυχανίαν πίπτω καὶ ἀ-  
μυχανίαις συνέχομαι, ὡς μτβ. δέ : ποιῶ ἢ τίθημι τινα ἀμύχανον.

**Ἀμιλλάομαι-ῶμαι** (=διαγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι νὰ ὑπερβῶ  
τινα). Μέσ ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἡμιλλώμην, μέσ. μέλ. ἀ-  
μιλλήσομαι, παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἡμιλλήθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ.  
καὶ μιγν. Ῥημ. [ἀμίλλημα, ἀμιλλητῆς ἢ ἀμιλλητῆρ, ἀμιλλητῆριος],  
ἀμιλλητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀμίλλα (=ἀγών). Τὸ ῥ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντι-  
καὶ διά. Ἀντὶ τοῦ ἀμιλλῶμαι λέγεται καὶ περιφρ. : ἀμιλλαν ποιοῦμαι πρὸς τινα.

**Ἀμπέχω** (=περιβάλλω, ἐνδύω τινά)· παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαν-  
τᾶ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστώς : περιαμπέχω καὶ ὁ μέσ. ἐνεστ. : ἀμπέχο-  
μαι καὶ πρτ. ἡμπειχόμην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Ῥημ. ἀμπεχόνη, [ἀμ-  
πέχονον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἔχω (=ἀμφέχω καὶ κατὰ ψί-  
λωσιν τοῦ φ (ἔρα ἡμετ. Γραμ. § 80) =ἀμπέχω)· αὐξάνεται δὲ συγγρόνως καὶ  
ἔσθωθεν καὶ ἔξωθεν (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 296). Συγν. ἀμπίσχω.

**Ἀμπίσχω** (=ἀμπέχω=ἐνδύω τινά), πρτ. ἡμπισχον· καὶ μέσ.  
ἀμπίσχομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἴσχω =ἀμφίσχω καὶ κατὰ ψίλωσιν  
τοῦ φ =ἀμπίσχω. (ἔρα ἀμπέχω σημ.)· αὐξάνεται δ' ἔσθωθεν καὶ ἔξωθεν (ἔρα ἡμ.  
Γραμ. § 294, 1). Συγν. ἀμπέχω.

**Ἀμύνω** (=ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπὸ τινος, ὑπερασπίζω, βοηθῶ),  
πρτ. ἡμνον, μέλ. ἀμνονῶ, ἀόρ. ἡμῶνα. Μέσ. ἀμύνομαι, πρτ. ἡμνύομην,  
μέσ. μέλ. ἀμνονοῦμαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἡμνύαμην, οἱ δὲ πρτ. καὶ ὑπερσ.  
ἀμφοστέρων τῶν φωνῶν ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ἄμυνα, ἀμυντῆρ], ἀμυντή-  
ριος, ἀμυντήριον (ἔπλον), ἀμυντικός, ἀμυντέον· ἔτι δὲ Ἀμυνίας,  
Ἀμύντας.

Σημ. 1. Θέμ. (μῦν- και μετά τοῦ προθεμ. - α - : ) ἀ-μῦν- και (προσλήψει τοῦ προσφ. - j - : ἀμῦν -j- = ἀμῦνν- =) ἀμῦν-. Τό β. ἀπαντᾷ και σύνθετον. Τό ἀμῖνα τι = βοηθῶ, ὑπερασπίζω τινά· τό δὲ ἀμῖνομαί τινα = μάχομαι ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀποκρούω τινά.

Σημ. 2. Συνών. ἀρήγω, ἀλέξω, βοηθῶ, ἐπικουῶ, τιμωρῶ.

**Ἀμφιγνοέω-ῶ** (= δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς, ἀμφιβάλλω), πρτ. ἤμ-φεγνόουν, [μέλ. μτγν.], ἄορ. ἤμφεγνόησα, και παθ. ἄορ. [ἤμφεγνόη-θην] μόνον ἀμφιγνοηθεῖς (= μὴ γνωρισθεῖς), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τό β. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀμφι και γνοέω, ὅπερ ἐκ τοῦ νοέω προσλήψει τοῦ γ, πρὸ βλ. γδοῦπος ἀντὶ δοῦπος κλπ. Παρὰ ποιητ. λέγεται ἀμφινοῶ. Αὐξάνεται δ' ἔσωθεν και ἔξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 296, 2). Συνών. διοιτάζω, ἐνδοιάζω.

**Ἀμφιέννυμι** (= ἐνδύω), πρτ. - ἤμφιέννυν, [μέλ. ἀμφιῶ, -εῖς, -εῖ κλπ.], ἄορ. ἤμφιεσα, πρκ. και ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. ἀμφιέννυμαι. πρτ. ἐλλείπει, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, μέσ. ἄορ. (ἄπαζ μόνον) ἐπιέσασθαι [και μτγν. ἤμφιεσάμην], πρκ. ἤμφιεσμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἐ-σθής, [εἶμz].

Σημ. Τό β. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀμφι και ἐννυμι, ὅπερ ἐκ θέμ. (Γεσ- =) ἐσ-, εἶ οὐ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νν- : ) ἐσ-νν-, ἐννυμι. Αὐξάνεται δὲ και ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 294, 1). Τό ῥημ. ἐσθής δὲν ἐφύλαξε τό πνεῦμα τοῦ θέμ. ἐσ-, εἶ οὐ παράγεται πρὸ βλ. ἀπαδός (ἐπομαι), ὄρον (ἐψω), ἴχνος (ἰκνέομαι), Συνών. ἀμπέχω και ἀμπίχω.

**Ἀμφιοβητέω-ῶ** (= ἔχω διάφορον γνώμην, διαφωνῶ, φιλονικῶ), πρτ. ἤμφεσβήτηουν, μέλ. ἀμφισβητήσω, ἄορ. ἤμφεσβήτησα (και ἤμ-φισβήτησα μτγν.), πρκ. ἤμφεσβήτηκα (και ἤμφισβήτηκα μτγν.), [ὑπερ-μτγν.]. Παθ. ἀμφισβητοῦμαι, [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀμφισβητήσομαι, παθ. ἄορ. ἤμφεσβητήθην, [πρκ. μτγν., ὑπερσ. ἐλλείπει]. Ῥημ. ἀμφισβήτησις, ἀμφισβήτημα, ἀμφισβήτητος, ἀναμφισβήτητος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφισβητητικός, [ἀμφισβητητέον].

Σημ. 1. Τό β. παράγεται ἐκ τῆς ποιητ. προθ. ἀμφίς (= κύκλωθεν) και τοῦ θέμ. βη- (βα- τοῦ βαίνω) : ἀμφιο-βη-τέω. Αὐξάνεται δὲ και ἀναδιπλασιάζεται ἔσωθεν και ἔξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 292, 2). Ἀντὶ τοῦ ἀμφιοβητῶ λέγεται και : ἀμφισβήτησιν ἔχω (= παρέχω) ὡς παθ. δὲ ἀμφισβήτησίς (ἢ ἀμφιοβητήσιμόν τι) εἶσιν ἢ γίνεσθαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀμφιοβητῶ εἶναι τό ἐρίζω και τό μὲν ἀμφιοβητῶ λέγεται και ἐπὶ φίλων και ἔχει μᾶλλον τὴν σημασίαν τοῦ διαφωνῶ, τό δὲ ἐρίζω πάντοτε ἐπὶ ἐχθρῶν και διαφόρου χαρακτῆρος ἀνθρώπων. Εἶναι δὲ τό ἀμφιοβητῶ ἀσθενέστερον τοῦ ἐρίζω, οὐ ἰσχυρότερον εἶναι τό διαπληκίζομαι.

**Ἀναγκάζω** (= βιάζω τινά), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀνάγκησμι, ἀναγκασμός, ἀναγκαστήριος], ἀναγκαστικός, ἀναγκαστός, ἀναγκαστιεύς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνάγκη προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξεως -ζωσχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν πῶν εἰς -ζω ὁδονοφωλονήκτων (πρὸ βλ. ἀγοράζω σημ.) Τό μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυ. : ἀναγκάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἀναγκάζω λέγεται

καί: ἀνάγκην ἐπιτιθῆναι τινι, ἀνάγκην προσιθῆναι τινι· καὶ παθ. εἰς ἀνάγκην ἐμπίπτω (ἢ ἀφικνοῦμαι), ἐν ἀνάγκῃ καταλαμβάνομαι.

**Ἀναισχυντέω-ὤ** (=εἶμαι ἀναίσχυντος, φέρομαι ἀνισχύτως), πρτ. - ἠναισχύντουν, μέλ. - ἀναισχυντήσω, ἀόρ. - ἠναισχύντησα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἀναισχύντημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀναισχυντος, ἐξ οὗ καὶ ἀναισχυντία.

**Ἀναλίσκω καὶ ἀναλόω-ὤ** (=ἐξοδεύω), πρτ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλων, μέλ. ἀναλώσω, ἀόρ. ἀνήλωσα, πρκ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (καὶ σπν. ἀναλοῦμαι), πρτ. ἀνηλίσκομην καὶ ἀνηλούμην, παθ. μέλ. ἀναλωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἀνηλώθην, πρκ. ἀνήλωμαι, ὑπερσ. ἀνηλώμην καὶ ἀνηλωμένος ἦν. Ῥημ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, [παρανάλωμα, ἀνάλωτῆρ], ἀναλωτής, ἀναλωτικός, ἀναλωτός, ἀναλωτέος.

Σημ. Θέμ. ἀν-αλ- καί (προσλήψεϊ τῶν προσφ.-ο- (2β σημ) καὶ -ισκ-:) ἀν-αλ-ο- καὶ ἀναλ-ισκ-. Τὸ δὲ ῥ. καίτοι ἄρχεται ἀπὸ μακροῦ φωνήεντος ᾧ τρέπει κατ' ἐξαιρέσειν τοῦτο ἐν τῇ αὐξήσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ εἰς η (πρβλ. ἤμ. Γραμ. § 292, δ.). Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν διπλῇ συνθέσει: ἐπανήλωσα, προσανήλωκα κλπ. πλὴν τοῦ καταναλίσκω, ὅπερ αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἔξωθεν: καταπανάλωσα, καταπανάλωθην καὶ καταπανάλωμαι. Ἀντί τοῦ ἀναλίσκω λέγεται καὶ: ἀνάλωμα φέρω πρὸς τινά καὶ παθ.: ἀνάλωμα γίγνεται. Συνών. τῷ ἀναλίσκω εἶναι τὸ δαπανᾶω-ὤ καὶ ἀνισμῶω-ὤ.

**Ἀναπαύω**· ἰδέ παύω.

**Ἀναπετάννυμι**· ἰδέ πετάννυμι.

**Ἀνατέλλω** (μ.τ.β.=κάννω τι νὰ ἐξέλθῃ ἐπάνω, ἀμ.τ.β.=ἐξέρχομαι εἰς τὸ φανερόν, σηκώνομαι ὑψηλά, κυρ. ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης), πρτ. ἀνέτελλον καὶ ἀόρ. ἀνέτειλα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μ.τ.γν. Ῥημ. ἀνατολή.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ τέλλω, ὅπερ ἐκ θ. τελ- (τέλ-γ-ω) (πρβλ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω).

**Ἀνδραποδίζω** (=καθιστῶ τινά ἀνδράποδον, δοῦλον, σκλαβῶνω), μέλ. ἀνδραποδιῶ, ἀόρ. ἠνδραποδίσα. Μέσ. καὶ παθ. ἀνδραποδίζομαι, παθ. μέλ. ἀνδραποδισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἠνδραποδισθην, μέσ. ἀόρ. ἠνδραποδισίμην, πρκ. ἠνδραποδίσαι, πάντα δὲ τᾶλλα μ.τ.γν. Ῥημ. ἀνδραποδίσαις, ἀνδραποδισμός, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀνδράποδον [ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνήρ καὶ ἀποδομαί(=πώλω)]. Θέμ. ἀνδραποδ-, ἐξ οὗ (προσλήψεϊ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίζω): ἀνδραποδ-ίζω, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν ὀδοντοφυολόγητων (πρβλ. ἀθοοίζω) καὶ ἔχει τὸ ῥ βραχύ (ἄρα ἤμ. Γραμ. 348 ὑποσ.).

**Ἀνδρίζω** (=κάννω τινά ἀνδρα, ἀνδρεῖον, ἐνδυαμώνω) καὶ μέσ. ἀνδρίζομαι, (=δεικνύομαι ὡς ἀνὴρ, φέρομαι ἀνδρείως), πάντα δὲ

τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἀνδρισμα, ἀνδρισμός, ἀνδριστής, ἀνδριστί], ἀνδριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀνήρ - ἀνδρός. Θέμ. ἀνδρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω) ἀνδρίζω (ἄρα ἀνδραποδίζω σημ.). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ θέμ. γίγνεται καὶ το [μτγν. ἀνδρόω-ω=μεταβάλλω εἰς ἄνδρα καί] ἀνδρόομαι-ομαι=γίγνομαι ἀνήρ, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν. Οἱ μτγν. μέλ. τοῦ ἀνδρίζω σχηματίζονται κοινῶς καὶ οὐχί Ἀττικῶς (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 357 α'): ἀνδρίσω, ἀνδρίσομαι.

**Ἀνέχομαι** (=ὑποφέρω, ὑπομένω, κρατῶ τι ὑψηλᾶ), πρτ. ἦνει-  
χόμεν, μέσ. μέλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἦνεσχόμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλεί-  
πουσιν. Ῥημ. ἀνοχή, ἀνεκτός, δυσάνεκτος, ἀνασχετός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἔχομαι (ιδεῖ ἔχω). Αὐξάνεται δὲ συγ-  
χρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 296, 1).

**Ἀνθέω-ῶ** (=ἀνθίζω, ἀκμάζω, κυρίως ἐπὶ ἀνθέων), πρτ. ἦνθουν,  
ἀόρ. ἦνθησα, πρκ. ἦνθηκα, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. Ῥημ. ἄνθη (ἡ) (=ἡ  
ἀνθησις), ἀνθηρός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄνθος, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ἀνθίζω.

**Ἀνιάω-ῶ** (=λυπῶ, ἐνοχλῶ), πρτ. ἦνίων, μέλ. ἀνιάσω, ἀόρ.  
ἦνιάσα. Μέσ. ἀνιῶμαι, πρτ. ἦνιώμεν, μέσ. μέλ. ἀνιάσομαι, [παθ.  
μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἦνιάσθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ἀνία (=λύπη, θλίψις), ἐξ οὗ καὶ ἀνιαρός. Ὁ θέμ. γαρα-  
κτῆρ ἅ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐχί εἰς  
η, διότι προηγείται ι (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 366, 1).

Σημ. 2. Συνών. τῷ μέσ. ἀνιῶμαι εἶναι τὰ: λυποῦμαι καὶ ἄχομαι· ἀντίθετα  
δὲ τὰ: ἦδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω.

**Ἀνιμάω-ῶ** (=δι' ἰμάντων) σύρω ἐπάνω, ἀντλῶ), πρτ. ἀνίμων,  
τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

Σημ. Συνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ ἰμάω, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰμάς. Συνών. ἀνέλκω.

**Ἀνοίγω** καὶ σπν. **ἀνοίγνυμι**, πρτ. ἀνέωγον, μέλ. ἀνοίξω,  
ἀόρ. ἀνέωξα, πρκ. ἀνέωχα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. ἀνοίγομαι, καὶ σπν.  
ἀνοίγνυμαι, πρτ. ἀνεωρόμεν. μετ' ὄλ. μ. ὡς παθ. ἀνεώξομαι, παθ.  
ἀόρ. ἀνεώχθην, πρκ. ἀνεώγμαι, ὑπερσ. ἀνεώγμεν. Ῥημ. ἀνοιξίς, [ἄ-  
νοιγμα, ἀνοικτός, ἀνοικτέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀνά καὶ τοῦ ποιητ. οἰγῶ θέμ. Φοιγ- καὶ  
(προσλήψει τοῦ προσω. -νυ-) F-οιγ-νυ-. Λαμβάνει δὲ συγχρόνως καὶ τὰς δύο  
αὐξήσεις (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 292, ζ'). Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ ἐξῆς  
τύποι: Ἐνεργ. ἀόρ. ἠνέωξα, πρκ. β'. ἀνέωγα (μὲ παθ. σημ.), ὑπερσ. β'. ἀνεώ-  
γειν, παθ. μέλ. β'. ἀνοιγῆσομαι, παθ. ἀόρ. β'. ἠνέωχην καὶ α'. ἠνέωχθην ἢ ἠ-  
νοίχθην καὶ πρκ. ἠνοιγμαι. Συνών. ἀναπειάννυμι.

**Ἀντιάζω** (=ἀντικρούζω, συναντῶ, ἱκετεύω) ποιητ., παρὰ δ' Ἀττ.  
πεζολόγοις εὐρηται μόνον ὁ συνθ. ἐνεστ. ὑπαντιάζω καὶ πρτ. ὑπαντιάζον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀντίος.

**Ἀντιβολέω-ῶ** (=ἀντικρύζω, παρακκλῶ), πρτ. ἠντεβόλου (καὶ ἠντιβόλου μτγν.), μέλ. ἀντιβολήσω, ἀόρ. ἠντεβόλησα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀντιβόλησις (=παρακλήσις).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἀντι καὶ βάλλω μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 551)· αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 296, 2). Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. : ἀντιβολήσεις ποιοῦμαι, πρὸς ἀντιβολήσεις τρέποιμαι.

**Ἀντιδικέω-ῶ** (=εἶμαι ἀντίδικος, ἔχω δίκην πρὸς τινα, ἀντιλέγω), πρτ. ἠντεδίκουν, μέλ. ἀντιδικήσω, ἀόρ. ἠντεδίκησα, τὰ δὲ λοιπὰ ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ἀντιδίκησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀντίδικος, ὅπερ ἐκ τῆς ἀντι καὶ δίκη, αὐξάνεται δὲ συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 296, 2)· παρὰ μτγν. εὐρηγται καὶ οἱ τύποι : πρτ. ἠντιδίκουν καὶ ἀόρ. ἠντιδίκησα. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. ἀντίδικος καθίσταμαι πρὸς τινά.

**Ἀντλέω-ῶ** (=ἐξάγω ὕδωρ), μέλ. - ἀντλήσω, ἀόρ. - ἠντλήσα. Παθ. - ἀντιλοῦμαι, πρτ. - ἠντιλούμην καὶ παθ. ἀόρ. - ἠντλήθην, πάντα δὲ τῶν λοιπῶν ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἀντλήσις, ἀντλήμα, ἀντλήτης].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀντιλος (ὅ), ἐξ οὗ καὶ ἀντλία. Συνών. ἀρύτω.

**Ἀνύτω** καὶ σπν. **ἀνύω** (=πρὸς τὰ ἄνω τελειώνω, ἰδίᾳ περὶ τειχῶν λεγόμενον· μτφ. δὲ—φέρω ἔργον τι εἰς πέρας, κατορθῶ τι) πρτ. ἠνύτον καὶ σπν. ἠνύον, μέλ. - ἀνύσω, ἀόρ. ἠνυσα, πρκ. ἠνυκα, [ὑπερ-μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἀνύομαι, μέσ. ἀόρ. ἠνυσάμην, πρκ. [ἠνυσμα] μόνον δι-ἠνύσθαι, πάντα δὲ τῶν λοιπῶν μτγν. Ῥημ. [ἠνυσις], ἀνύσιμος, ἀν-ἠνυτος ἢ ἀν-ἠνυστος, ἀνυστός.

Σημ. Θέμ. ἀν. (ἐξ οὗ καὶ τὰ ταυτοσημῆ καὶ ποιητ. ἄνω καὶ ἀνωμι), ἀν-ύ-ω ἢ ἀνύ-τ-ω. Τὸ ῥ. παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς ἐδασύνετο, παρὰ δὲ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐψίλουτο. Ἔχει τὸ ν πανταχοῦ βραχύ (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 367, 5). Ἄπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον.

**Ἀπαγορεύω** (μτθ. =κωλύω, ἐμποδίζω, δὲν ἐπιτρέπω νὰ ποιῇ τις τι· ἀμτθ. =ἀποκάνω, ἀπαυδῶ)· ἰδὲ ἀγορεύω.

**Ἀπαντάω-ῶ** (=ἔρχομαι εἰς ἀπάντησίν τινος, ἐπιτυχάνω, ἀποκρίνομαι), πρτ. ἀπήντων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀπαντήσομαι [καὶ μτγν. ἀπαντήσω], ἀόρ. ἀπήνησα, πρκ. ἀπήνηκα, ὑπερσ. καὶ παθ. φωνῆ ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἀπάντησις, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἀπῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀντα (=ἀντικρύ· πρὸβλ. λατ. ante). Τὸ ἀπῶ εὐρίσκειται σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσ. : σύν, ὑπὸ καὶ πρό. Τὸ τῆς ὁμιλουμένης ἀπαντῶ (=εὐρίσχω ἔμπροσθέν μου) εἶναι ἰσοδύναμον τῷ ἐπιτυχάνω.

**Ἀπατάω-ῶ** (ἐξαπατῶ, ἀποπλανῶ) πρτ. ἠπάτων, μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἠπάτησα, πρκ. - ἠπάτηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἀπατῶμαι, πρτ.

ἡπατώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπατήσομαι, καὶ παθ. - ἀπατηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἡπατήθην, πρκ. ἡπάτημαι, ὑπερσ. - ἡπατήμην, Ῥημ. [ (ἐξ) ἀπάτης, ἀπάτημα, ἀπατητής, ἀπατητέον ], εὐαπάτητος, ἐξαπατητικός, ἐξαπατητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπάτη, ἐξ οὗ καὶ ἀπατηλός, ἀπαιεών. Τὸ ῥ. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ. : ἐξαπατῶ ἑμαυτόν. Συνών. παρακρούομαι, φρενακίζω.

**Ἀπειθέω-ῶ** (ἀμτβ. = εἶμαι ἀπειθής), μέλ. ἀπειθήσω καὶ ἄορ. ἡπειθήσα, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπειθής (ἐξ οὗ καὶ ἀπειθεία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ πείθομαι. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. : ἀπειθής εἰμί τι καὶ ἀπειθῶς ἔχω πρὸς τινά ὡς μτβ. δέ : ἀπειθειαν ἐμβάλλω τινὶ καὶ παρέχω τινὰ ἀπειθῆ τινι.

**Ἀπειλέω-ῶ** (= φοβερίζω), πρκ. ἡπείλουν, μέλ. ἀπειλήσω, ἄορ. ἡπείλησα. Παθ. ἀπειλοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. [ ἡπειλήθην ] μόνον ἀπειληθεῖς, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν ὄντα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀπειλή (πρβλ. λύπη - λυπέω). Τὸ μέσ. εὐρίσκεται σύνθετον μετὰ τῆς διὰ καὶ εἶναι ἀποθ. : διαπειλοῦμαι, πρκ. διηπειλούμην, μέσ. ἄορ. διηπειλούμαι, καὶ πλέον οὐ.

**Ἀπεχθάνομαι** (= γίγνομαι μισητός, μισοῦμαι ὑπὸ τινος), ἀποθ. παθ., πρκ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἄορ. β'. ἀπηχθόμην, πρκ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ῥημ. [ ἀπέχθημα, ἀπεχθῆμων ], ἀπεχθής, (ἐξ οὗ ἀπέχθεια), φιλαπεχθῆμων (=μισητός, βδελυκτός).

Σημ. Θέμ. ἐχθ- (ἐξ οὗ ἐχδομαι ποιητ.) καὶ προσλήψει τῶν προσφ. - ε - (ξ β, 2) καὶ -ανι : ἐχθ-ε-, ἐχθ αν-. Τὸ ῥ. συντασσόμενον μετὰ δοτ. εἶναι παθ. διαθ. : ἀπεχθάνομαι τινι (=ποιῶ ἑμαυτόν ἀπεχθῆ τινι =μισοῦμαι ὑπὸ τινος)· συντασσόμενον δὲ μετ' αἰτιατ. εἶναι ἐνεργ. διαθ. : ἀπεχθάνομαι τινι (=ποιῶ τινι ἑμαυτῷ ἀπεχθῆ =μισῶ τινι. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπεχθάνομαι τινι λέγεται καὶ περιφρ. : δι' ἀπεχθείας τινὶ γίγνομαι, εἰς ἀπέχθειαν ἐρχομαι τινι καὶ ἀπεχθῶς ἔχω τινί.

**Ἀπιστέω-ῶ** (= εἶμαι ἄπιστος, δυσπιστῶ), πρκ. ἡπίστουν, μέλ. ἀπιστήσω, ἄορ. ἡπίστησα, πρκ. ἡπίστηκα, ὑπερσ. ἡπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, πρκ. ἡπιστούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπιστήσομαι, παθ. ἄορ. ἡπιστήθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσην δὲ διαθ. δὲν ἔχει. Ῥημ. [ ἀπιστητέον ].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἄπιστος (ἐξ οὗ καὶ ἀπιστία), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. - α - καὶ πιστός (θέμ. πινθ. τοῦ πείθομαι). Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀπιστῶ (ἀμτβ.) λέγεται καὶ : ἀπιστίαν ἔχω περὶ τινος (ἢ πρὸς τι), εἰς ἀπιστίαν καταπίπτω, ἀπιστός εἰμι (ἐνεργ. καὶ παθ. σημ.), ἀπιστως ἔχω, ὡς μτβ. δὲ εἶναι τό : ποιῶ τινι ἄπιστον.

**Ἀποδυνέω-ῶ** (=λείπω ἐκ τῆς πατρίδος, εἶμαι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, τξζειδεύω), πρκ. ἀπεδήμουν, [ μέλ. μτγν. ], ἄορ. ἀπεδήμησα, πρκ.

ἀποδεδήμηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει, ὡς καὶ ἡ παθ. φωνή. Ῥημ. ἀποδημητής, ἀποδημητικός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. ἀπόδημος, ἐξ οὗ καὶ ἀποδημία. Ἐντὶ τοῦ ἀποδημῶ λέγεται καί: ἀποδημίαν ποιοῦμαι καὶ ἀποδημητής εἰμι. Συνών. τοῦ ἀποδημῶ εἶναι τό: ἐκδημῶ (ποιητ. καὶ μτγν.) καὶ ἀντίθ. ἐπιδημῶ καὶ ἐκδημῶ (= μένω ἐν τῇ πατρίδι). Συνών. τοῦ ἀποδημητής εἶναι τό: φιλαπόδημος καὶ ἀντίθ. ἐκδημος.

**Ἀποδιδράσκω** ἰδὲ διδράσκω.

**Ἀποκρίνομαι** (= δίδω ἀπόκρισιν, ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν). Μέσ. ἀποθ. πρτ. ἀπεκρινόμην, μέλ. ἀποκρινούμαι, ἀφρ. ἀπεκρινάμην (= ἔδωκα ἀπόκρισιν), πρκ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκροίμην, μετ' ὄλ. μ. ἀποκροίμενος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπόκρισις, [ἀπρόκριμα], ἀποκροίετον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ κρίνομαι (ἴσα κρίνω)· τὸ ἀποκρίνομαι ἐπὶ τῆς σημ. = ἀποχωρίζομαι εἶναι παθ. διαθ. καὶ ἔχει ὡς ἐνεργ. τὸ ἀποκρίνω = ἀποχωρίζω. Παρὰ μτγν. γίνεται χρῆσις τοῦ παθ. μέλ. ἀποκρινθήσομαι ἐντὶ τοῦ μέσ. ἀποκρινούμαι καὶ παθ. ἀφρ. ἀπεκρίθην ἐντὶ τοῦ μέσ. ἀπεκρινάμην.

**Ἀποκτείνω** καὶ **ἀποκτείνυμι** ἰδὲ κτείνω.

**Ἀπολαύω** (κρρποῦμαι, μετέχω), πρτ. ἀπέλαυον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀπολαύσομαι, ἀφρ. ἀπέλαυσα, πρκ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπολελαυκῶς ἦν. Ῥημ. ἀπόλαυσις, [ἀπόλαυσμα, ἀπολαυστός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ἀχρήστ. λαύω (ποιητ. λάF ω = λάω), διὸ καὶ αὐξάνεται ἔσωθεν συλλαβικῶς, οἱ δὲ τύποι ἀπήλαυον καὶ ἀπήλαυσα μτγν. Ἐντὶ τοῦ ἀπολαύω λέγεται καί: ἀπόλαυός ἐστ' μοι τινός, ἀπόλαυον ἔχω τινός,

**Ἀπόλλυμι** ἰδὲ ὄλλυμι.

**Ἀπολογέομαι-οὔμαι** (= ἀπαντῶ εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ὑπερασπίζομαι διὰ λόγου). Μέσ. ἀποθ. πρτ. ἀπελογοῦμην, μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀφρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀφρ. ἀπελογήθην, (= ἀπελύθην, ἠθώθην), πρκ. ἀπολελόγημαι, [ὑπερσ. μτγν.], μετ' ὄλ. μ. ἀπολελογημένος ἔσομαι. Ῥημ. ἀπολόγημα, [ἀπολογητικός], ἀπολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπόλογος (ἐξ οὗ καὶ ἀπολογία), ὅπερ ἐκ τοῦ ἀπὸ καὶ λέγω. Ἐναντῆ δὲ καὶ σύνθετον μετ' ἄλλων προθ., ὑπεραπολογοῦμαι, οὐραπολογοῦμαι κλπ. Ἐντὶ τοῦ ἀπολογοῦμαι λέγεται καί: ἀπολογία ποιοῦμαι· τὸ δὲ: ἀπολογίας τυγχάνω παρὰ τινός = ἐπιτρέπεται μοι ἐκ μέρους τινός νὰ ἀπολογηθῶ.

**Ἀπορέω-ῶ** (ἀμ.τθ. = εὐρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, ἀμηχανία· ὑποφέρω ἐξ ἐνδείας), πρτ. ἠπόρουν, μέλ. ἀπορήσω, ἀφρ. ἠπόρησα, πρκ. ἠπόρηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. ἀποροῦμαι (= ὑπὸ ἀποριῶν κυματιζόμενος ῥίπτομαι εἰς ἀπορίαν), πρτ. ἠπορούμην, [μέσ καὶ παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀφρ. καὶ ὡς μέσ. ἠπορήθην, πρκ. — ἠπόρημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [ἀπόρησις, ἀπορητικός], ἀπόρημα (ἐξ οὗ καὶ ἀπορηματικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀπορος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ πόρος (περάω) = πέρασμ.χ. Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. ἀπορῶ λέγεται καί: ἀπόρος ἔχω ἢ (διάκειμαι), ἐν ἀπορίᾳ εἶμι (ἢ ἔχομαι), εἰς ἀπορίαν ἐμπίπτω. Καὶ ὡς ἐνεργ. μτβ. εἰς ἀπορίαν τινα καθίστημι, ἐμβάλλω τινα εἰς ἀπορίας, ἀπορίας παρέχω, ποιῶ τινα ἀπορεῖν καὶ ἀπορῶν τινα καθίστημι. Παθ. δὲ: εἰς ἀπορίαν καθίσταμαι. Τὸ μέσ. ἀποροῦμαι εἶναι συνών. τῷ ἀμχανῶ.

**Ἀπόχρον**· ἰδὲ χρῆ.

**Ἄπτω** (=1) προσκολλῶ, ἐγγίζω καὶ 2) ἀνάπτω), πρτ. -ἦπτον, μέλ. -ἄψια, ἄρ. ἦψα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. ἄπτομαι, πρτ. ἠπτόμην, μέσ. μέλ. ἄπομαι, μέσ. ἄρ. ἠψάμην, παθ. ἄρ. ἦφθην, πρκ. ἦμμαι, (ἦψαι, ἦπται κλπ.), [ὑπερ. ἦμμην, ἦψο, ἦπτο κλπ. μτγν]. Ῥημ. ἀρή, ἄψις, ἀψίς, ἄμμα, ἀπίός, περιάπτον, (προσ) ἀπτεύον· ἔτι δὲ καὶ τὰ: ἀπί-κορος, ἀπι-μαχῶ, (ῥα ἦμ. Γραμ. § 522.

Σημ. Θεῦ (Γαφ=) ἀφ. Τὸ φ τοῦ θέμ. πρὸ μὲν ὀδοντοφ. γίνεται ἰμόπνου, πρὸ δὲ τοῦ σ ἐνοῦται εἰς ξ καὶ πρὸ τοῦ μ ἀφομοιοῦται (ῥα ἦμστ. Γραμ. § 68). Τὸ ῥ. προσλαμβάνει τὸ προσφ. τ: (ἄφ-τ-ω =) ἄπ-τω, ἀπαν-τῶ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθ. Συνών. τῷ μέσ. ἄπτομαι εἶναι τὸ γραῦω καὶ ποιητ. θιγγάνω, οὐτινος μόνον ὁ ἄρ. β'. ἔθρον εἶναι εὐχρηστος παρ' Ἄττ. πεζολόγους.

**Ἄρῶμαι-ῶμαι** (= εὐχομαι· καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. καταρῶμαι). Ἀποθ. μέσ. πρτ. -ἦρώμην, μέλ. -ἄρᾶ'σομαι, ἄρ. -ἦρᾶσάμην, πρκ. -ἦραμαι, ὑπερ. ἐλλείπει. Ῥημ. [ἄρατός], ἐπάρατος, κατάρατος, τρισκατάρατος, πολυάρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρά, ὅπερ ἐκ τοῦ αἶρω (τὰς χεῖρας) ὁ θ. χαρακτήρ α ἐκτείνεται εἰς ᾱ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγεῖται ρ (ῥα ἦμ. Γραμ. § 366,1). Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀρῶμαι λέγεται καί: ἀρᾶς ποιοῦμαι καὶ παθ.: ἀραὶ γίγονται.

**Ἄργέω-ῶ** (ἀμτβ = εἶμαι ἀργός), μέλ. ἀργήσω, ἄρ. ἦργησα. Πκθ. ἀργοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ (ἀ)φεργός) ἄργός, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ ἔργον. Ὁ ἄρ. τρέπει κατ' ἐξαιρέσειν τὸ ἀρκτηκὸν ᾱ μακρὸν εἰς η (ῥα ἦμω καὶ ἀναλίσκω σημ.). Συνών. σχολάζω.

**Ἄργυρολογέω-ῶ** (= συλλέγω, εἰσπράττω ἀργύριον χρήματα) πρτ. ἠργυρολόγουν, μέλ. ἀργυρολογήσω, ἄρ. ἠργυρολόγησα, πρκ. ἠργυρολόγηκα, [ὑπερ. μτγν.]. Ῥημ. [ἀργυρολόγητος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀργυρολόγος (ἐξ οὗ καὶ ἀργυρολογία), ὅπερ ἐκ τοῦ ἄργυρος καὶ λέγω. Συνών.: ἀργυρίζομαι (= καταπιέζω, λαμβάνω χρήματα) [τὸ ἀπλοῦν ἐνεργ. ἀργυρίζω μτγν. = ἔχω χρῶμα ἀργύρου] καὶ ἐξαργυρίζω (= κάμνω ἄργυρον, πωλῶ).

**Ἄρθω** (= ποτίζω, ὑγραίνω), πρτ. ἠρθον καὶ Παθ. ἄρθομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητικὰ καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Θέμ. ἀρδ-. Συνών. : τῷ ἀρδῶ εἶναι τὸ ἀρδεύω (ποιητ. καὶ μτγν.).

**Ἀρέσκω** (=εἶμαι ἀρεστός, εὐαρεστῶ), πρτ. ἤρεσκον, μέλ. ἀρέσω, ἀρ. ἤρεσα, [πρκ. ἀρήσεκα μτγν.]. Μέσ. ἀρέσκομαι, πρτ. ἤρεσκόμην, μέσ. ἀρ. - ἤρεσάμην, [παθ. ἀρ. ἠρέσθην ποιητ. καὶ μτγν.], τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀρεστός.

Σημ. Θέμ. ἀρ- (πρδλ. ἄρ-ω, ἄρ-αρ-ίσκ-ω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσρ. -ε- καὶ -οκ- : ) ἀρ-έ-σκ-ω. Τὸ μέσ. ἀρέσκομαί τιμ = εὐχαριστοῦμαι εἰς τι, τὸ δ' ἀρέσκομαί τινα = ἐξιλεῶ, ἐξευμενίζω τινα. Ἀντίθ. τῷ ἀρέσκω εἶναι τὸ ἀπαρέσκα.

**Ἀρήγω** (=βοηθῶ), μέλ. ἀρήξω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Ῥημ. ἀρωγή, ἀρωγός.

Σημ. Θέμ. ἀρη-, ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) ἀρωγ- (ἔρα ἦμ. Γραμ. § 63, 6).

**Ἀριθμέω-ῶ** (=λογαριάζω, συγκαταλέγω, μετρῶ) ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀρίθμησις, ἀρίθμημα, ἀριθμητός], ἀν(εὐ)αριθμητός, ἀριθμητής.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριθμός. Τοῦ μὲν ἀριθμῶ γίνεται χρῆσις ἐπὶ ποσοῦ διακριμένου, τοῦ δὲ μετρῶ ἐπὶ ἐκτάσεως καὶ τοῦ ἰσθμῖ (=ζυγίζω) ἐπὶ ἕρους. Ἀντὶ τοῦ ἀριθμῶ λέγεται καί : ἀριθμὸν ποιῶ, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἀριθμοῦμαι καί : εἰς ἀριθμὸν ἔρχομαι.

**Ἀριστάω-ῶ** (=προγευματίζω) ὁμαλόν. Ἐπὶ δὲ μέσ. διαφέσεως ἐγίγνετο χρῆσις τοῦ ἀριστοποιοῦμαι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀριστον (=μεσημερινὸν γεῦμα).

**Ἀριστοποιεῖμαι-οὔμαι** (=ἀριστῶ, προγευματίζω). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτθ. σημ. : πρτ. ἠριστοποιούμην, μέλ. ἀριστοποιήσομαι, ἀρ. ἠριστοποιησάμην, πρκ. ἐλλείπει, ὑπερσ. ἠριστοποιήμην.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ ἀριστον καὶ ποιῶμαι (ὅπερ καὶ οὗτως ἀναλελυμ. εὐρίσκεται) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μετολαβοῦντος ὀνόματος συνθέτου (ἔρα ἦμ. Γραμ. § 551) ἢ μτγ. τοῦ ἐνεστ. ἀριστοποιούμενα (τὰ) ἔχει παθ. σημ. (=τὰ προετοιμαζόμενα διὰ τὸ πρόγευμα). Συνών. ἀριστάω-ῶ.

**Ἀρκέω-ῶ** (=ἀποσοθῶ, ἀποτρέπω κακὸν τι ἀπὸ τινος, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός), πρτ. ἤρκουν, μέλ. ἀρκέσω, ἀρ. ἤρκεσα καὶ παθ. ἀρκεῖται, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἄρκεσις, ἀρκετός], ἀρκούντως.

Σημ. Θέμ. ἀρκέο-, ἐν. (ἀρκέ(σ)-ο-μαι=) ἀρκοῦμαι, μέλ. (ἀρκέσ-σ-ω καὶ ἀπλοποιήσει τοῦ διττοῦ σ) ἀρκέσω· διὸ καὶ δὲν ἐξετάθη τὸ ε εἰς η (ἔρα ἦμ. Γραμ. § 367, 2 καὶ 369). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τί : ἀρκεῖ, ἐφαρκεῖ καὶ τὸ κατὰ περίφρασ. ἀρκούντως ἔχει λαμβάνονται καὶ ἀπροσ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ἀρκοῦμαι (τινὶ) (=εἶμαι εὐχαριστημένος) λέγεται καί : ἀρκούντως χρῶμαί τι.

**Ἀρμόττω** καὶ σπν. ἀρμόζω (=ἐφαρμόζω, συνάπτω, συναρμόζω) (καὶ ἀπροσ. ἀρμόπει ἢ ἀρμόζει κλπ.), πρτ. ἤρμοτιον. Μέλ. ἀρμόσω, ἀρ. ἤρμοσα [πρκ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἀρμόττομαι, μέσ. ἀρ. ἤρμοσάμην, παθ. ἀρ. ἤρμόσθην, πρκ. ἤρμοσμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἄρμοσις, ἀρμογή, ἄρμοσμα, ἀρμοστός, ἀρμοστέον], ἀν(εὐ)ἀρμοστός, ἀρμοστής.

Σημ. Θέμ. ἀρμωγ- και ἀρμωδ- (ἐξ οὗ και ὁ μέλ. κλπ.). Ὁ ἐνεστ. λαμβάνει τὸ προσφ. -j- : ἀρμώγ-j-ω ἢ ἀρμώδ-j-ω=ἀρμώζω ἢ ἀρμώττω (ῥα ἤμ. Γραμ. § 69, δ', 70, ε). Τὸ ρ. ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ἐξεφέρετο μόνον διὰ διπλοῦ ττ (ῥα ἤμ. Γραμ. § 79, δ'). Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθ. : συνορμώτω (=συμφωνῶ) κλπ. Ἀντίθ. τῷ ἀρμώττω εἶναι τὸ ἀναρμωστῶ.

**Ἀρνούμαι-οὔμαι.** Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἡρονούμην, μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡρνησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. μετ' ἐνεργ. σημ. ἡρνήθηην, πρτ. ἡρνημαι, [ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. ἀρνησις, [ἀρνητής, ἀρνητικός, ἀρνητέον], ἕξ(ἄπ)αρνος.

Σημ. Θέμ. ἀρ-· πρβλ. αἴρω· και (προσλήψει τοῦ προσφ. -νε- : ἀρ-νε-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον. Ἀντί τοῦ ἀρνούμαι λέγεται και : ἀπαρνός εἰμι ἢ γίνωμαι και ἕξαρνός εἰμι ἢ γίγνομαι ἢ (ἢ περι ἰνος)·παθ.δὲ εἶνε τὸ : ἀρνηός εἶμι. Σημ. 2. Συνών. ἀναπέτω, ἀναίνομαι, οὐ φημι και τὸ ποιητ. και μτγν. ἀποφάσκω.

**Ἀρῶω-ῶ** (=ἀροτριῶ, ὀργώνω) και ἀόρ. -ἤρσοσα. Παθ. ἀροῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Ῥημ. ἄροουσα (=γῆ ἡροτριωμένη) (ἐξ οὗ και ἀροουραῖος), [ἄροσις, ἀρόσιμος, ἀροτήρ, ἀροτρον, ἀροτοε, ἀροτός, ἀνήροτος, ἀροτέος].

Σημ. Θέμ. ἀρ-· πρβλ. λατ. ar-o=ἀρῶ, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ο-) (§ 5 σημ.), ἀρ-ο-. Ὁ θεμ. χαρακτηριστὴρ ο δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομ. ἑλικῶν καταλήξεων (ῥα ἤμ. Γραμ. § 367,3). Συνών. ἀροτριῶ (μτγν.).

**Ἀρπάζω.** πρτ. ἤρπαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀρπάσομαι, ἀρῆρπασα, πρτ. ἤρπακα, ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, πρτ. -ἤρπαζόμην, παθ. μέλ. -ἀρπασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤρπασθην και πρτ. ἤρπασμαι, ὑπερσ. -ἤρπασμην και -ἤρπασμένος ἦν. Ῥημ. ἀρπαγή. [ἀρπάγη], ἄρπαξ, ἄρπαγμα, ἄρπασμα, [ἀρπαγμός, ἀρπασμός, ἀρπακτής, ἀρπακτέος, ἀρπαστός], ἀνάρπαστος.

Σημ. Θέμ. ἀρπαγ- (ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. και πρτ.) και ἀρπαδ- (ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι). Τὸ ρ. λαμβάνει τὸ προσφ. -j- : ἀρπάγ-j-ω=ἀρπάζω, ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον· οἱ τύποι : ἀρπαγήσομαι, ἤρπαξθην, ἤρπάγην, ἤρπαγμα μτγν. Ἀντί τοῦ ἀρπάζω λέγεται και : ἀρπαγῆν ποιῶμαι.

**Ἀρρωστῶω-ῶ,** πρτ. ἤρρωστον και ἀόρ. ἤρρωστησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. ἀρρωστήμα.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀρρωστος (ἐξ οὗ και ἀρρωστιά), ὅπερ εἶ τοῦ στερ. α και ῥώννυμι. Λέγεται δὲ και : ἀρρωστός εἰμι ἢ γίγνομαι, ἀρρωσσία διάκειμαι και ἀρρωσθήμα συμβαίνει μοι. Συνών. ἀσθενῶ, νοσῶ.

**Ἀρτάω-ῶ** (=ἐξαρτῶ, κρεμῶ), μελ. -ἀρτήσω, ἀόρ. ἤρτησα. Παθ. και μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἤρτησάμην, πρτ. ἤρτημαι, ὑπερσ. -ἤρτήμην. Ῥημ. [προσ(ἀν)άρτῆσις, ἄρτημα, παρ(ἐξ)άρτημα, ἀρτάνη (=σχοινίον)].

Σημ. Θέμ. ἀρ- (πρβλ. αἴρω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ και τῆς ἀρ-αγωγ. καταλ. -αω : ) ἀρ-τ-άω. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον. Συνών. κερ-

**Ἄρτύω** (=βάλλω εἰς τὰξιν, διευθετῶ, συναρμόζω· κερκεύω φαγητόν, ὅπως γίνῃ νόστιμον), πρτ. -ἤρτυον· τὰ δ' ἄλλα μ.τγν. Μέσ. καὶ παθ. -ἀρτύομαι, πρτ. -ἤρτυόμην, μέσ. μέλ. ἀρτύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρτυσάμην, παθ. ἀόρ. [-ἤρτυθήν] -ἀρτυθεῖς, πρκ. -ἤρτυμαι, ὑπερσ. -ἤρτυμην. Ῥημ. [ἄρτυσις, ἄρτυμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀρτύς (ἦ), ὅπερ ἐκ θέμ. ἀρ- (πρβλ. ἀρω, ἀραρίσκω, ἀρέσκω). Παρ' Ἀττικοῖς ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ, ὃ δὲ χαρακτήρ ὑπανταχοῦ μακρός (βρα ἦμ. Γραμ. § 366,4). Συνών. εὐτρεπίτω καὶ τὸ ποιητ. ἤρτυνω.

**Ἄρτύω** [καὶ ἀρύω] (=ἀντλῶ), ἀόρ. ἤρυσσα. Μέσ. ἀρύτομαι καὶ μέσ. ἀόρ. ἤρυσάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μ.τγν. Ῥημ. [ἄρυσσις, ἀρυστήρ ἢ ἀρυστήρ (=σκευὸς δι' οὗ ἀρύει τις), (ἐπ)ἀρυστέον].

Σημ. Θεμ. ἀρυ-, (ἀντί ἀρυσ-) Τὸ ἀρύτω εἶναι σπν., τὸ δὲ ἀρύω ποιητ. καὶ μ.τγν. ὃ θεμ. χαρακτ. ὑ εἶναι πανταχοῦ βραχύς (βρα ἦμ. Γραμ. § 367 5).

**Ἄρχω** (=1) κάμνω πρῶτος ἀρχήν· 2) ἐξουσιάζω), πρτ. ἤρχον, μέλ. ἄρξω, ἀόρ. ἤρξα, [πρκ. ἤρχα μ.τγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἄρχομαι, πρτ. ἤρχόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἄρξομαι, μέσ. ἀόρ. ἤρξάμην [παθ. μέλ. μ.τγν.], παθ. ἀόρ. ἤρχθην, πρκ. ἤρχμαι, ὑπερσ. -ἤρχμην. Ῥημ. ἀρχή [ἐναρκξίς], ἀναρκτος, (ὕπ)ἀρχτέον.

Σημ. Θεμ. ἀρχ· Ἐὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἄρχω (=κάμνω ἀρχήν), διαφέρει τοῦ μέσ. ἀρχομαι, καθότι τὸ μὲν ἄρχω σημ. πρῶτος ἐγὼ κάμνω ἀρχήν πράξεώς τινος, ἧς καὶ ἄλλοι θὰ μετέσχωσι, τὸ δ' ἀρχομαι σημ. κάμνω ἀρχήν πράξεως, ἣν ἐγὼ θὰ περατώσω. Τὸ παθ. ἀρχομαι =ἐξουσιάζομαι ὑπὸ τινός. Ἀντὶ τοῦ ἀρχω (=κάμνω ἀρχήν) λέγεται καὶ ἀρχήν τινος ποιοῦμαι καὶ ὡς παθ. : ἀρχή τινος γίνεται.

**Ἄσεβέω-ῶ** (=εἶμι ἀσεβής), πρτ. ἠσέβουν, μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. ἠσέβησα, πρκ. ἠσέβηκα, ὑπερσ. ἠσεβήκειν. Παθ. ἀσεβοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἠσεβήθην, πρκ. ἠσεβήται καὶ μ.τγ. ἠσεβημένα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἀσεβήμα.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀσεβής (ἐξ οὗ καὶ ἀσέβεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σέβω. Ἀντίθετον : εὐσεβῶ.

**Ἄσθενέω-ῶ** (=εἶμι ἀσθενής), πρτ. ἠσθένουν καὶ ἀόρ. ἠσθένησα, τὰ δ' ἄλλα μ.τγν.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἐξ οὗ καὶ ἀσθένεια), ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σθένος (=δύναμις). Λέγεται καὶ : ἀσθενής εἶμι, ἀσθένεια ἔστι μοι. Συνών. ἀρρωσιῶ, νοσῶ.

**Ἄσθενόω-ῶ** (=κάμνω τινὰ ἀσθενῆ) καὶ μέλ. ἀσθενώσω, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀσθενής (ἰδέ ἀσθενέω-ῶ σημ.), κατ' ἀναλογίαν τοῦ πλήρης—πληρώω, ἀκριβής—ἀκριβῶω κλπ. Λέγεται καὶ περιφρ. : ἀσθενῆ τινα ποιῶ

**Ἄσκέω-ῶ** (=ἐξασκῶ, γυμνάζω)· ὀμακλόν. Τὸ δὲ μέσ. ἐκφράζεται

ἐναλελυμένον : ἀσκῶ ἑμαυτὸν κλπ. Ῥημ. ἄσκησις, ἄσκημα, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀνάσκητος, ἀσκητέος.

Σημ. Θέμ. ἀσκε-. Ἐντὶ τοῦ ἀσκῶ λέγεται καί : ἀσκηοῖν παρέχω τινὶ τὰ σύνθ. : σωμασκῶ, φωνασκῶ=ἀσκῶ τὸ σῶμα, τὴν φωνήν.

**Ἄσμενος** (=χαίρων), ῥιθ. τοῦ ποιητ. ἀνδάνω. Παρραγ. ἀσμένως (ἐπίρ.), ἀσμεν-ίζω (=εὐχαριστοῦμαι εἰς τι) καὶ ἀσμενέω-ῶ (=εὐχομαι, ἐπιθυμῶ).

Σημ. Θέμ. ἀδ- (ἀδ-μενος=), ἀσμενος καὶ σύνθ. τρισ-ἀσμενος (Ξεν.). Ἐν τῷ ἀ-ν-δ-άν-ω προσλαμβάνονται τὰ προσφ. -αν- καὶ -ν- πρὸ τοῦ χαρακτήρος· πρβλ. μα-ν-θ-άν-ω κλπ. (§ 11). Τὸ ἀσμενος σχηματίζει τὰ παραθετ. μονολεκτικῶς : ἀσμενότερος (καὶ ἀσμεναίτερος), ἀσμενέστατος (καὶ ἀσμεναίτατος) (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 240).

**Ἀσπάζομαι** (=ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, ἐναγκαλίζομαι· καὶ μτφ. φιλικῶς τινὰ ἐρχόμενον ὑποδέχομαι, χαιρετίζω, φιλῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρτ. ἠσπασζόμεν, μέσ. μέλ. ἀσπασσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠσπασάμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἀσπασμα, ἀσπαστής, ἀσπασίος], ἀσπασμός, ἀσπαστός [ἐξ οὗ ἀσπαστικός], ἀσπαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ σπάω-ῶ (=ἔλκω).

**Ἀτακτέω-ῶ** (=εἶμαι ἀτακτός)· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἀτάκτημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τακτός.

**Ἀτιμάζω** (=δέν τιμῶ, καταφρονῶ, ὑβρίζω, ἀφαιρῶ τὰ πολιτικὰ δικαιοῦματα), πρτ. ἠτίμαζον, μέλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἠτίμασα, πρκ. ἠτίμακα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. ἀτιμάζομαι, πρτ. ἐλλείπει, [παθ. μέλ. ἀτιμασθήσομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. ἠτιμάσθην, πρκ. ἠτίμασμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἀτιμαστέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ τιμή. Τὸ ἀτιμος, ὅταν μὲν=ὁ μὴ τιμώμενος, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐντιμος καὶ σχηματίζεται τὸ ἀτιμάζω [καὶ τὸ ποιητ. ἀτιμάω, οὐτινος παρ' Ἀττ. πεζολ. ἀπαντῶσι μόνον τὰ ῥημ. ἀτιμητος καὶ ἀτιμητέον], ὅταν δὲ =ὁ ἐστερημένος τῶν πολιτικῶν δικαιομάτων, ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐπίτιμος καὶ τότε σχηματίζεται τὸ ῥ. ἀτιμῶω (=στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιομάτων). Ἐντὶ τοῦ ἀτιμάζω λέγεται καί : εἰς ἀτιμίαν καθίστημι τινα. Παθ. δέ : ἀτιμός εἰμι καὶ ἀντίθετον τούτου : ἐντιμός εἰμι.

**Ἀτιμῶω-ῶ** (καθιστῶ τινα ἄτιμον, στερῶ τῶν πολιτικῶν δικαιομάτων), ὁμαλόν. Ῥημ. [ἀτίμωσις], ἀτιμωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀτιμος (ἰδὲ ἀτιμάζω σημ.) Ἐντὶ τοῦ ἀτιμῶω-ῶ λέγεται καί : ἀτιμόν τινα ποιοῦμαι καὶ ἀντίθετον τούτου τό : ἐπίτιμον ποῖω.

**Ἀττικίζω** (=ὀμιλῶ Ἀττικιστί, μιμοῦμαι τὰ ἤθη ἢ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἀττικῶν), πρτ. ἠτίκιζον, καὶ ἀόρ. ἠτίκισα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἀττικίσις, ἀττικιστής], ἀττικισμός, ἀττικιστί.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἀττικός προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω πρὸς ἀθροῦσα (ὄρα καὶ ἡμ. Γραμ. § 516, γ' σημ. 2). Ἀντὶ τοῦ ἀτικίζω λέγεται καὶ: ἀτικισοῖ λέγω [καὶ ἀτικισοῖ λαλῶ].

**Ἄττω** (=κινουμαι με ὀρμήν) καὶ διήττω, ἀόρ. ἤξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἄισσω Θέμ. Γικ- (ἐξ οὗ τὸ ἰκῶ, ἰκάνω, ἰκνέομαι), μετ' ἐπιτατικῆς δ' ἀναδιπλώσεως καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: Γικ-Γικ-j- =Γα-Γισ(τε)-=ἀι-ισ(τε)-=ἄϊ'σσ(τε)- (πρὸς. παι-πάλλω, δαυδάλω).

**Ἄτυχέω ὦ** (ἀμτβ. =εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω, δυστυχῶ) ὀ-μκλόν. Ῥημ. ἀτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀτυχής, ἐξ οὗ καὶ ἀτυχία. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ ἡ μτγ. τοῦ ἀορ. τὰ ἀτυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶςπραχθέντα) καὶ τοῦ πρκ. τὰ ἠτυχημένα (=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα). Ἀντὶ τοῦ ἀτυχῶ λέγεται καὶ: ἀτυχής εἰμι, ἀτυχήμοι περιπίπτω, ἀτυχία οὐμπίπτει καὶ μτβ. εἰς ἀτυχίας ἐμβάλλω τινά.

**Ἀυαίνω** (=ξηραίνω)· παρ. Ἀττικοῖς πεζ. μόνον τὸ μέσ. αὑαίνομαι καὶ πρτ. ἠυαίνωμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. αὐ-χ-μός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀοσ. Θέμ. αὑ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -av- καὶ -j- αὑ-άν-j-ω=)αὑαίνω.

**Ἀυλέω-ῶ** (παίζω τὸν αὐλόν), πρτ. ἠύλουν, ἀόρ. ἠύλησα. Μέσ. καὶ παθ. αὐλοῦμαι, πρτ. ἠυλόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. αὐλησις, αὐλημα, αὐλητής (καὶ θηλ. αὐλητοῖς καὶ μτγν. αὐλήτρια).

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλός, ὅπερ ἐκ θέμ. ἀF-, τοῦ ποιητ. ἄ(F)ημι=πνέω.

**Ἀυλίζομαι** (=μκνδρίζομαι, διανυκτερεύω, στρατοπεδεύω ἐν ὑπαίθρῳ). Ἄποθ. μέσ. πρτ. ἠυλιζόμην, [μέσ. μέλ. αὐλίσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἠυλισάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠυλίσθην, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [αὐλισμός, αὐλιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ αὐλή, ὅπερ ἐκ θέμ. ἀF- τοῦ ἤμι (ὄρα αὐλῶ σημ.). Ἐκ τοῦ θόρα καὶ αὐλίζομαι γίνεται τὸ ῥ. θυραυλῶ (=διατρίβω ἔξω τοῦ οἴκου), ἐκ δὲ τοῦ ἀγρός καὶ αὐλίζομαι τὸ ἀγραυλῶ (=ἐν τῷ ἀγρῷ, ἐν ὑπαίθρῳ διατρίβω).

**Ἀὔξω** καὶ σπν. **αὐξάνω** (μτβ. =κάμνω τι νὰ αὐξήσῃ, μεγεθύνω, ἀμτβ. =γίγνομαι μέγας, μεγαλώνω), πρτ. ἠὔξον [καὶ μτγν. ἠὔξανον], μέλ. αὐξήσω, ἀόρ. ἠὔξησα, πρκ. ἠὔξηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. αὐξομαι καὶ αὐξάνομαι, πρτ. ἠὔξανόμην καὶ σπν. ἠὔξόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. αὐξήσομαι, παθ. μέλ. αὐξηθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠὔξηθην, πρκ. ἠὔξημα, ὑπερσ. ἠὔξημην. Ῥημ. αὐξησις, [αὐξήμα, αὐξητέος, ἀναὔξητος αὐξητέον].

Σημ. Θέμ. αὐγ- (πρὸς. αugeo, αὐγατάω) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ο-

(§ 8), -αν- (§ 11) καὶ -ε- (§ 2) : (αὐγ-σ =) αὐξ-, αὐξ-αν-, καὶ αὐξ-ε-. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλελυμ. : αὐξάνω ἐμαυτὸν.

**Αὐτομολέω-ῶ** (=λιποτακτῶ), πρτ. ἠὺτομόλου, ἀόρ. ἠὺτομόλησα, ὑπερσ. ἠὺτομολήκειν, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥήμ. αὐτομόλησις, [αὐτομολητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ αὐτόμολος (ἐξ οὗ καὶ αὐτομολία), ὅπερ ἐκ τοῦ αὐτός καὶ τοῦ ἀορ. μολεῖν τοῦ ποιητ. βλώσκω=ἔργουμαι. Λέγεται δὲ τὸ αὐτομολῶ καὶ ἐπὶ τῶν μεταβαλλόντων συχνὰ πολιτικὸν φρόνημα.

**Ἄνω** (=ἀνάπτω)· ποιητ. καὶ μτγν.· παρ' Ἄπτ. ἀπαντᾷ τὸ σύνθ. ἐνανύω καὶ μέσ. ἀόρ. ἐνανέσθαι. Ῥήμ. ἐνανουμα.

Σημ. Θεμ. ἀν-, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀναίνουμαι.

**Ἄφανίζω** (κάμνω τι ἀφανές, ἐξαφανίζω, καταστρέφω), πρτ. ἠφάνιζον, μέλ. ἀφανιῶ, ἀόρ. ἠφάνισα, πρκ. ἠφάνικα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἀφανίζομαι, πρτ. ἠφανίζομην, [παθ. μέλ. ἀφανισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἠφανίσθην, πρκ. ἠφάνισμαι, ὑπέρσ. ἠφανίσμην. Ῥήμ. ἀφάνισις, [ἀφανισμός, ἀφανιστής], ἀφανιστέος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφανής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φαίνουμαι· περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ὄρα ἀθροίζω. Τὸ ἀφανίζομαι ἔχει καὶ μέσ. σημ. = καθιστῶ ἐμαυτὸν ἀφανῆ. Συνών. ὄλλυμι.

**Ἄφινμι**· ἰδὲ ἴημι.

**Ἄφικνέομαι-οὔμαι**· ἰδὲ ἰκνέομαι-οὔμαι.

**Ἄφυλακτέω-ῶ** (=δὲν φυλάττω, δὲν φροντίζω περὶ τινος)· μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀφύλακτος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ φυλάσσω.

**Ἀχαριστέω-ῶ** (=εἶμαι ἀχάριστος, δὲν κάμνω χάριν)· μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. κατὰ μτγ. ἀχαριστήσας.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀχάριστος, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ χαρίζομαι. Λέγεται καὶ ἀχάριστός (ἢ ἀχαρίς) εἰμι καὶ παθ. ἀχαριστίως (ἢ ἀχαριτίως) μοι ἔχει πρὸς τινα.

**Ἄχθομαι** (=εἶμαι φορτωμένος, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι, ἀγανακτῶ). Ἄποθ. μετὰ παθ. διαθ.· πρτ. ἠχθόμην, μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, [παθ. μέλ. ἀχθεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠχθέσθην, [πρκ. μτγν.] Ῥήμ. ἀχθηδών.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἄχθος (=βάρος). Θεμ. ἀχθ- καὶ ἀχθεσ- ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλ. (ἀχθέσ-σομαι)=ἀχθέσομαι κλπ. (πρὸβλ. αἰδοῦμαι - αἰδέσομαι). Συνών. τῷ ἄχθομαι εἶναι τὸ ἀνωῦμαι καὶ λυποῦμαι, ἀντίθ. δὲ τὸ ἠδομαι καὶ εὐφραίνω.

**Ἄψευδέω-ῶ** (=δὲν ψεύδομαι, λέγω τὴν ἀλήθειαν), μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἀψευδής, ὅπερ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ ψεύδω. Λέγεται δὲ καὶ : ἀψευδής εἰμι καὶ ἀψεύδειαν ἔχω. Συνών. ἀληθεύω.

**Ἀψιμαχέω-ὤ** (συνάπτω ἀψιμαχίαν, ελαφρὰν σύγκρουσιν, δίδω ἀφορμὴν εἰς μάχην)· μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἅπτω καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (δρα ἤμ. Γρμ. 551). Τὸ ἀρτμαχος μτγν. Συνών. ἀκροβολίζομαι.

## B

**Βαδίζω** (ἀμτ. =βαίνω κατὰ βῆμα, περιπατῶ, πορεύομαι), πρτ. ἐβάνδιζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βαδιοῦμαι, ἀόρ. ἐβάνδισα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. βάνδισις, βάνδισμα, βαδιομός, [βαδιοστής, βαδιοστής, βαδιοστής, -έα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βά-θ-ος (=βάνδισις, δόδος), ὅπερ ἐκ τοῦ βαίνω. Θέμ. βάνδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω:) βάνδ-ίζω· πρβλ. ἀδροίζω σημ.

**Βαθύνω** (=κάμνω τι βαθύ), μέλ. βαθυνώ, ἀόρ. [ἐβάθυνα] μόνον βαθύναι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ βαθύς (δρα ἤμ. Γραμ. § 516, γ'). Συνών. κοιλαίνω

**Βαίω** (=κυρ. ὑψῶ τὸν πόδα, ἀνοίγω τοὺς πόδας νὰ βαδίσω· μτφ. =βαδίζω, πορεύομαι), πρτ. -έβαινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -βήσομαι, ἀόρ. β'. -έβην (κατὰ τὸν ἔστιν (ἴστημι), ὑπ. βῶ, εὐκτ. βαιήν, πρστ. βῆθι, ἀπ. βῆναι, μτγ. βάς), πρκ. -βέβηκα, ὑπερσ. -έβεβήκειν. Παθ. -βαίνομαι, παθ. ἀόρ. α'. -εβάνθη, πρκ. -βέβᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλ-λείπουσι. Ῥημ. βάσις (ἐξ οὗ ἀνά-θασις, ἐκ-θασις κλπ.), βῆμα, βωμός, βα-θ-μός, βάνθρον, ἀναβάνθρα, ἀποβάνθρα, ἀνα(ἐπι)βάνης, διαβήτης, βατός (ἐξ οὗ ἄβατος, ὑπερβατός, διαβατός κλπ.), διαβατέος κλπ. καὶ ἐπιπρ. βάνην (οὗ ἀντίθετον τροχάνην καὶ δρομαίως).

Σημ. Θέμ. βεν- (πρβλ. λατ. venio), ἐξ οὗ βν-, ἐξ οὗ βα- ἢ βαν- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (βάν-j-ω=) βαίνω (δρα εἰπαγ. § 7, ε). Τὸ ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ἀμτθ., σύνθετον δὲ μτθ. Τὸ παθ. ἀπαντᾷ ἀείποτε μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, κατά, παρὰ καὶ σύν· Ὁ θεμ. χαρακτήρ ᾧ δὲν ἐκτείνεται ἐν τῷ εβάνθη καὶ βέβᾶμαι ὁ ἐνεργ. πρκ. βέβηκα ἔχει καὶ συνηρ. τύπους: ὑποτ. ἐμ-βεβῶσι καὶ μτγ. βεβῶς, βεβῶσα (δρα ἤμ. Γραμ. § 408).

**Βάλλω** (=ρίπτω μακρόθεν ἐπὶ σκοπὸν, εὐστοχῶ, ἐπιτυχάζω, κτυπῶ, καταβάλλω), πρτ. ἔβαλλον, μέλ. βαλῶ, ἀόρ. β'. ἔβαλον, πρκ. βέβληκα, ὑπερσ. -έβεβλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι, πρτ. ἐβαλλόμην, παθ. μέλ. βληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐβλήθη, μέσ. μέλ. -βαλοῦμαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἐβαλόμην, πρκ. -βέβλημαι, ὑπερσ. -έβεβλήμην, μετ' ὀλ. μ. βεβλήσομαι καὶ -βεβλημένος ἔσομαι. Ῥημ. βολή, βέλος, βελόνη, βόλος, βλωμός (ἀντὶ βολ-μός), βολίς, [βλημ, ὑποβουλεύς, βλητός],

ἀπόβλητος, ἀνυπέροβλητος, ὑποβλητέος, [βλητέον], ἐκβλητέον, καταβλητέον κλπ.

Σημ. 1. Θέμ. βελ- (ἐξ οὗ βέλος κλπ.) καὶ (κατὰ συγκ. βλ-, ἐξ οὗ) βαλ- καὶ (κατὰ μετὰθ. βλα-. Τὸ ῥ λαμβάνει τὸ προσ. j- : (βάλ-j-ω=) βάλλω, (ὄρα ἤμ Γραμ. § 355, σημ.). Ἄπαντ' ἀπὸ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθ. Ἡ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολοετ. : βεβλήμην-ἦο-ἦτο κλπ. (ὄρα ἤμετ. Γραμ. § 374, σημ.)

Σημ. 2. Τὸ βάλλω λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν κτυπῶντων τινὰ διὰ τινος, ἐπὶ δὲ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπῶντων τινὸς διὰ τινος γίγνεται χρῆσις τῶν : πίπτω, παῖω καὶ παιάσω. Τὸ βάλλω, ὅταν μὲν = κτυπῶ, ἔχει παθ. τὸ βάλλομαι, ὅταν δὲ = ῥίπτω κάτω, ἔχει παθ. τὸ πίπτω. Τὸ σύνθ. ἐμβάλλω ἔχει παθ. τὸ ἐμπίπτω, τὸ ἐκβάλλω - παθ. ἐκπίπτω, μεταβάλλω - παθ. μεταπίπτω, καταβάλλω - παθ. καταπίπτω, περιβάλλω - παθ. περιπίπτω.

Σημ. 3. Συνών. τῷ βάλλω εἶναι τὸ ῥίπτω καὶ ἔημι. Καὶ τὸ μὲν βάλλω = ῥίπτω ἐπὶ σκοπὸν μετ' ἐπιτυχίας (ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ εὐσταθῶς ἐπιτυχάνω) καὶ ἔχει ἀντίθετον τὸ : ἀστοχῶ, ἀποτυχάνω, ἀμαρτάνω), τὸ δὲ ῥίπτω καὶ ἔημι = ἀπλῶς ῥίπτω.

**Βάπτω** (= ἐμβυθίζω, πλύνω, βάζω), [πρτ. ἔβαπτον καὶ μέλ. βάψω μτγν.], ἀόρ. ἔβαψα, πρκ. ἐλλείπει. Παθ. -βάπτομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐβάφη, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. βαφή, βάμμα, ἐμβαμμα, βαφεύς, βαπτὸς καὶ τὸ ῥ. βαπιίζω.

Σημ. Θέμ. βαφ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- : βάφ-τ-ω=) βάπτω (ὄρα ἄπιο, σημ.). Τὸ ῥ. ἄπαντ' ἀπὸ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐν. Ἐκ τοῦ βάπτω ἐσηματίσθη καὶ τὸ βαπιίζω, ὅπερ παρ' Ἀττ. ἄπαντ' μόνον ἐν τῇ μτγ. τοῦ ἐνεστ. καὶ παθ. πρκ. : βαπιζόμενος καὶ βεβαπιτισμένος.

**Βαρβαρίζω** (= ὀμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς βάρβαρος, φρονῶ τὰ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως τὰ τῶν Περσῶν) μόνον ἰ ἐνεστώς, τὰ δὲ ἄλλα μτγν. Ῥημ. [βαρβαρισμός, βαρβαριστί].

Σημ. Ἐκ τοῦ βύρβαρος.

**Βαρύνω** (= καθιστῶ τι βαρὺ, δίδω βάρος, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ) καὶ παθ. βαρύνομαι, πρτ. ἐβαρυνόμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐβαρύνθη, πρκ. βεβάρημαι, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [βάρυνσις, βαρυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ βαρύς (πρβλ. βαθύω, σημ.), πλὴν τοῦ παθ. πρκ. βεβάρημαι, ὅστις σηματοῖται ἐκ θ. βαρε-, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. βαρέω-ω (=προξενῶ βάρος).

**Βασανίζω** (= δοκιμάζω τὴν γνησιότητα τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς Λυδίας λίθου καὶ μτφ. = ἐξακριβώνω τὴν ἀλήθειαν διὰ βασάνων, στενωχωρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐβασάνισον, μέλ. βασανίω, ἀόρ. ἐβασάνισα. Παθ. βασανίζομαι (= ἀνκρίνομαι, ἐλέγχομαι, δοκιμάζομαι), παθ. ἀόρ. ἐβασανίσθη, πρκ. βεβασάνισμαι καὶ μετ' ὀλ. μ. βεβασανισμένος ἔσο-

μαί, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. βασιανιστής, [βασκανισμός], ἀβα-  
σάνιστος, βασιανιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσανος (= ἡ Λυδία λίθος, δι' ἧς δοκιμάζουσι τὸν χρυσόν).  
Συνών. τῷ βασιανίζω εἶναι τὸ αἰκίζομαι καὶ στροβιλόω-ω.

**Βασιλεύω** (εἵμι βασιλεύς), πρτ. ἐβασίλευον, μέλ. βασιλεύσω,  
ἀόρ. ἐβασίλευσα. Πκθ. βασιλεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν Ῥημ.  
βασιλεία, ἀβασίλευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βασιλεύς. Συνών. [ἀνάσσω (ποιητ.)].

**Βασκαίνω** (= ματιάζω, φθονῶ, βλάπτω)· μόνον ὁ ἐνεστ., πάντα  
δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ βάσκανος. Θέμ. βα· πρβλ. ποιητ. βάζω = φλυαρῶ, ἐξ οὗ (προσ-  
λήψει τῶν προσφ. -οκ-, -αν- : βα-οκ-αν-) εασκάν-j-ω = βασκαίνω. Τὸ β. λέγε-  
ται καὶ περιφρ. : βάσκανός εἰμι.

**Βεβαιῶ ω** (= κάμνω τι βέβαιον, ἀσφαλίζω, στερεώνω, πιστοποιῶ,  
βεβαιώνω), πρτ. ἐβεβαίουν, μέλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἐβεβαίωσα. Πκθ. καὶ  
μέσ. βεβαιοῦμαι, μέσ. μέλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβεβαιώσαμην καὶ  
πκθ. ἀόρ. ἐβεβαίωθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. βεβαίωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ βέβαιος, ὅπερ ἐκ θ. βα- (βαίνω) μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ. Ἄντ'  
τοῦ βεβαιῶ λέγεται καὶ : βεβαίον τι καθίστημι.

**Βιάζομαι** (ὡς μέσ. = στενεχωρῶ, ἐπιτυγχάνω τι διὰ τῆς βίας,  
καὶ ὡς πκθ. = στενοχωροῦμαι), ἀποθ.· πρτ. ἐβιαζόμην, μέσ. μέλ.  
βιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐβιασάμην, πκθ. ἀόρ. ἐβιάσθην, πρκ. βεβιάσμαι,  
τὰ δὲ ἄλλα μτγν. Ῥημ. [βιασμός, βιαστής, βιαστός], βιαστικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ βία (ἄρα ἀγοράζω). Τὸ ἐνεργ. βιάζω εἶναι ποιητ. καὶ μτγν.  
Ἄντ' τοῦ μέσ. βιάζομαι λέγεται καὶ : βία χρῶμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ πκθ. καὶ : βίαια  
ἢ βιαίον τι πάσχω.

**Βιβάζω** (= ἀναβιβάζω, κάμνω τι νὰ κινήσῃ, φέρω), ἀείποτε σύνθ.  
πρτ. -ἐβίβαζον, μέλ. -βιβῶ, -ᾶς, -ᾷ κλπ., ἀόρ. ἐβίβασα, [πρκ. καὶ ὑπερσ.  
ἐλλείπουσι]. Πκθ. -βιβάζομαι, μέσ. μέλ. -βιβῶμαι, -ᾶ, -ᾷται κλπ., μέσ.  
ἀόρ. -ἐβιβασάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [βίβασις, βιβαστής],  
ἀναβιβαστέον, καταβιβαστέος.

Σημ. Θέμ. βιδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- καὶ τοῦ ἐνεστωτ. ἀνα-  
διπλ. βι-βιδ-j-ω) βιβάζω. Ἄπαντ' ἀείποτε παρ' Ἄττ. πεζολ. σύνθ., ἀπλοῦν  
δ' εἶναι ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ β. σχηματίζει τὸν ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. κατὰ τὰ  
περισπώμενα (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 357, 6').

**[Βιβρώσκω]** (= τρώγω)· παρ' Ἄττικ. πεζ. εὔρηται μόνον ὁ  
πρκ. βέβρωκα καὶ πκθ. πρκ. [-βέβρωμαι] κατ' ἀπαρέμφ. -βιβρώσθαι,  
καὶ μτγ. -βιβρωμένα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ

ἐσθίω. Ῥημ. βρωσις, βρωμα, [βρώμη, βρωτήρ], βρωτός, ἡμίβρωτος, [βρωτέος].

Σημ. Θεμ. (βορ- (ἐξ οὗ βορά) καὶ κατὰ μετὰθ.=) βορ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -οκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. :) βι-βρώ-οκ-ω.

**Βιοτεύω** (=ζῶ) καὶ μέλ. βιοτεύσω, τὰ δὲ ἄλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ ζῶ καὶ βιώω-ῶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ (βίος—βιοτος-) βιοτή. Συνών. βιώ, ζῶ.

κ [Βιώω-ῶ] (=ζῶ) ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν., μέσο- μέλ. ὡς ἐνεργ. βιώσομαι, ἀόρ. β'. ἐβίων (ὑπ. βιώ, -ῶς, -ῶ κλπ. εὐκτ. βιώην, προστ. ἐλλείπει, ἀπ. βιώναι, μτχ. βιούς, -οῦσα, -βιόν), πρκ. βεβίωκα, ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Παθ. πρκ. βεβιώται (καὶ μτχ. ὁ βεβιωμένος καὶ τὰ βεβιωμένα), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουνσι. Ἰημ. [βίωσις], βιωτός, ἀβίωτος, βιωτέος, βιωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ζῆω-ῶ καὶ βιοτεύω (ὅπερ ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστ. καὶ μέλ.) ἢ τῆς περιφρ. : τὸν βίον ποιοῦμαι.

**Βιόδομαι.** Ἀποθ., παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον σύνθ. ἀναβιώσομαι (ἀμτθ. = ἀναζῶ, ζωντανεύω· μτθ. = ἐπαναφέρω τινὰ εἰς τὴν ζωήν, ζωογονῶ), πρτ. ἀνεβιωσκόμην καὶ ἀόρ. ἐπὶ μτθ. μὲν σημ. ἀνεβιωσάμην, ἐπὶ δὲ ἀμτθ. ἀνεβίων, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουνσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ βίος. Θεμ. βιο- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -οκ- :) βιω-οκ-. Τὸ ἐνεργ. ἀναβιώσκω μτγν.

**Βλακεύω** (=εἶμαι βλάξ, ὀκνηρός, φέρομαι ὡς βλάξ, ἀμελῶ) καὶ ἀόρ. - ἐβλάκευσα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. βλακεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ βλάξ. ὅπερ ἐκ θέμ. μαλακ- (μαλακός), μαλάκ-σ=μιάξ (κατὰ συγκοπήν)= μβλάξ (κατ' ἐπένεθσιν τοῦ εὐφωνικοῦ. β' πρβλ. μλώσκω=μβλώσκω=βλώσκω, μέλι-μελίτω=μλίτω=μβλίτω=βλίτω κλπ.)=βλάξ (κατ' ἀποβολὴν τοῦ ἀρκτικοῦ μ' ὄρα καὶ ἡμ. Γραμ. § 64, σημ. 2).

κ **Βλάπτω** (=προξενῶ βλάβην, καταστρέφω, ἐξασθενίζω), πρτ. ἐβλαπτον, μέλ. βλάπω, ἀόρ. ἐβλαψα, πρκ. βέβλαφα. Παθ. βλάπτομαι, πρτ. ἐβλαπτόμην, μέσο- μέλ. ὡς παθ. βλάπομαι, παθ. μέλ. β'. βλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐβλάβθην καὶ β'. ἐβλάβην, πρκ. βέβλαμμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουνσιν ὄντα μτγν. Ῥημ. βλάβη ἢ βλάβος, βλάβις, [βλαπτικός, βλαπτήριος].

Σημ. 1. Θεμ. (Flab- πρβλ. λώβη, λατ. lab-or=ὀλισθάνω) βλαβ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- : βλάβ-τ-ω=) βλάπ-τ-ω. Τὸ μέσο- ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : βλάπτω ἑμαυτόν. Ἄντι τοῦ βλάπτω λέγεται καὶ : βλάβην παρέχομαι τινι.

Σημ. 2. Συνών. τῶ βλάπτω εἶναι τὰ : λυμαινομαι, φθειρω, λωβῶμαι, ἐπηγεάζω, κακῶω-ῶ, κακοιργῶ. Ἀντίθετα δὲ τὰ : ὠφελεῶ καὶ ὀνίνημι.

**Βλαστάνω** (ἀμτθ.=ἐκβάλλω βλαστόν, φυτρῶνω· καὶ μτθ. =

κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ), ἀόρ. β'. [ἔβλαστον] μόνον εὐκτ. βλάστοι, ὕπερσ. -ἐβλαστήκειν, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [βλάστῃσις, βλάστημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ βλαστός. Θέμ. βλαστ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ε- § 6 καὶ 11) βλαστ-αν- καὶ βλαστ-ε- ὁ μτγν. πρκ. βεβλάστηκα λαμβάνει κατ' ἐξαιρέσιν συντελ. ἀναδιπλασιασμόν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 299, σημ.). Τὸ ῥ. λέγεται καὶ περιφρ. : βλάστην ἔχω.

**Βλασφηνέω-ῶ** (=ὕβριζω, κκολογῶ), ποτ. ἐβλασφήμουν, ἀόρ. ἐβλασφήμησα, πρκ. βεβλασφήμηκα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν ὄντα μτγν. Ῥημ. [βλασφήμημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βλάσφημος [ἰντί βλαψήφῃμος] (ἐξ οὗ καὶ βλασφημία), ὅπερ ἐκ τοῦ βλάπτω καὶ φήμη. Ἄντι τοῦ βλασφημῶ λέγεται καὶ : βλασφημᾶς ποιοῦμαι κατὰ ἴνως, εἰς ἴνα βλασφήμους λόγους λέγω περὶ ἴνως, βλασφημῶ χρωῖαι κλπ., παθ. δέ: βλασφημία γίνεταί.

**Βλέπω** (=διευθύνω τὰ βλέμματα ἢ τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, προκατηρῶ, ἔχω τὴν ὄρασιν κλπ.), ποτ. ἔβλεπον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βλέπομαι, ἀόρ. ἔβλεψα, τὰ δ' ἄλλα μτγν Ῥημ. [βλέψις], βλέμμα, βλέφαρον, [βλεπτός], περιβλεπτος, βλεπέος.

Σημ. Θέμ. βλεπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων : ὑποβλέπω (=ἀγριοκυττάζω) κλπ. Συνών. τῷ βλέπω (κυρ.=στρέφω τοὺς ὀφθαλμούς· διὰ νὰ ἴδω) εἶναι τὸ ὄρω (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν) καὶ θεῶμαι (=ἐλέπω μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον).

**[Βλώσκω]** (=ἔρχομαι, πορεύομαι), μόνον ὁ ἀόρ. [ἔμολον] καθ' ὑποτ. μόλωσι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. αὐτό-μολος (=λιποτάκτης), ἀντι-μολία (=δίκη, ἐν ἣ ἀμφοτέροι οἱ ἀντίδικοι παρυσιάζονται).

Σημ. Θέμ. μολ- καὶ (κατὰ μετὰθ.) μλο-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) μλώ-σκ-ω (καὶ κατ' ἐπένησιν τοῦ εὐφωνικοῦ β καὶ ἀποβολῆ τοῦ μ: μβλώσκω=) βλώσκω (ἔρα βλακεῦω σημ.).

**Βοῶω-ῶ** (=φωνάζω, κραυγάζω· καὶ ἐπὶ ἀψύχων=ἠχῶ, ἀντηχῶ), ποτ. ἐβόουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. βοήσομαι, ἀόρ. ἐβόησα, [πρκ. καὶ ὕπερσ. μτγν.]. Μέσ. -βοῶμαι, [ποτ. ἐβοῶμην, παθ. ἀόρ. ἐβοήθη μτγν.], παθ. πρκ. [βεβόημαι] μόνιον διαβεβόηται, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [βόησις, βοητής, βοητός], περιβόητος, επιβόητος [καὶ μτγν. διαβόητος].

Σημ. Ἐκ τοῦ βοή. Ἄντι τοῦ βοῶ λέγεται καὶ : βοῆ χρωῖαι, βοῆν παρέχω, βοῶς ἐνεργάζομαι. Παθ. δέ : βοῆ γίνεταί.

Σημ. 2. Συνών. κραυγάζω καὶ τὰ σπν. γεγωνέω, γεγωνίσκω.

**Βοηθέω-ῶ** (=τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς ὑπεράσπισίν τινος, ὑπερασπίζω), ποτ. ἐβοήθουν, μέλ. βοηθήσω, ἀόρ. ἐβοήθησα, πρκ. βεβοή-

θηκα, ὑπερσ. ἐβεβοηθήκειν καὶ βεβοηθηκῶς ἦν. Παθ. πρκ. [βεβοήθημαι] μόνον βεβοήθηται καὶ βεβοηθημένος, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [βοήθημα, ἀβοήθητος], βοηθητικός, βοηθητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βοῆ καὶ θέω, ἐξ οὗ καὶ βοηθός καὶ βοηθός. Τὸ β. εὐρίσκειται καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἐκβοηθῶ (= κάμνω ἔξοδον μετὰ βοῆς· κυρίως ἐπὶ τῶν πολιορκουμένων) κλπ. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. : βοηθῶ ἔμαυτῶ. Ἄντι τοῦ βοηθῶ τιμ λέγεται καὶ : βοηθός τιμ καθίσταμαι, βοηθείας τιμ ποιῶμαι. Παθ. δὲ : βοηθείας τιμ γινώσκω καὶ βοηθὸν ἔχω τιμ.

Σημ. 2. Συνών. τῶ βοηθῶ εἶναι τὰ : ἀμύνω, ἀρῶμαι, ἐπικουρῶ, τιμωρῶ.

**Βόσχω** καὶ παθ. βόσκομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Ῥημ. [βόσκησις], βόσκημα, [βοσκός, βοτήρ], βοτός (ἐξ οὗ εὔβοτος, μηλό-βοτος), βοσκητέον.

Σημ. 1. Θεμ. βο- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -σκ- καὶ -ε- : ) βο-σκ- καὶ βοσκ-ε-.

Σημ. 2. Συνών. . αἰπολέω-ῶ, βουκολέω-ῶ, νέμω, νομεύω, ποιμαίνω.

**Βουθυτέω-ῶ** (=θυσιάζω, σφάζω βοῦν)· ὁ ἐνεστ. ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἄττ. ἀπαντῶσιν : ὁ πρκ. ἐβουθύτουν, ἀόρ. ἐβουθύτῃσα καὶ πρκ. βεβουθύτηκα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ βουθύτης, ὅπερ ἐκ τοῦ βοῦν - θύω.

**Βουκολέω-ῶ** (=εἶμαι βουκόλος, φυλάττω κτήνη, βόσχω) καὶ ἀόρ. - ἐβουκόλησα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ βουκόλος. Συνώνυμα ὅρα βόσχω, σημ. 2

**Βουλεύω** (=εἶμαι βουλευτής, σκέπτομαι, συμβουλεύω), ὁμαλόν.

Ῥημ. βούλευσις, βούλευμα, βουλευτής, βουλευτήριον, βουλευτικός, [βουλευτός], ἀπροβούλευτος, εὐ(δυσ)επιβούλευτος, βουλευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ βουλή. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων· ὁ σύνθ. μέσ. μέλ. ἐμβουλεύσομαι ἔχει παθ. σημ. = ἐμβουλευθήσομαι. Ἄντι τοῦ συμβουλεύω (τιμ) λέγεται καὶ : συμβουλήν ποιῶμαι, σύμβουλος γίγνομαι τιμ τινος, ἄντι δὲ τοῦ μέσ. συμβουλεύομαι (τιμ) καὶ : συμβούλιον τιμ χρῶμαι, σύμβουλον ποιῶμαι.

**Βούλωμαι** (=μετὰ σκέψεως ἀποφασίζω, προτιμῶ, προκρίνω, ἐπιθυμῶ, θέλω). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ.· πρκ. ἐ(ἡ)βουλόμην, μέσ. μέλ. βουλήσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ἡ)βουλήθην, πρκ. βεβούλημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. βούλησις, βουλή, βούλημα, βουλητής, ἀβούλητος, [βουλητέος].

Σημ. 1. Θεμ. (βολ· πρβλ. λατ. volo (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ν- καὶ ἀφρομῶσει τούτου πρὸς τὸ λ : βολ-ν=) βολλ- (πρβλ. ὕλ-νυ-μι=ἄλλυμι), μεθ' ὃ ἀπλοποιήσει τοῦ λ καὶ ἀναπληρωτικῆ ἔκτάσει τοῦ ο εἰς ον : βουλ-, καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-, § 6,2) βουλ-ε- Τὸ βούλωμαι ὡς καὶ τὸ μέλλω καὶ δύναμαι, λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὴν χρονικὴν αὔξησιν ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἦθειον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω (ὅρα ἡμ. Γραμ. § 292, α').

Σημ. 2. Συνών. τῶ βούλωμαι εἶναι τὸ ἐθέλω· ἐνίοτε ὁμοίως καὶ διαφέρουσι

καθ' ὅσον τὸ μὲν βούλομαι σημ. τὴν μετὰ σκέψεως καὶ φρονήσεως θέλησιν, τὸ δὲ ἐθέλω ἀπλῆν θέλησιν ἢ κλίσιν ἔμφυτον.

**Βραβεύω** (=εἶμαι βραβεύς, βραβευτής, δίδω βραβεῖον), μέλ. βραβεύσω. Παθ. βραβεύομαι καὶ παθ. ἀόρ. -ἐβραβεύθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [βραβεῖα(ή), βράβευσις, βράβευμα], βραβευτής.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραβεύς. Λέγεται καί: βραβεύς εἰμί τιος. Συνών. γεραίρω.

**Βραδύνω** (ἀμτβ.=βκίνω βραδέως, ἀργοπορῶ· μτβ.=κάμνω τι βραδέως, ἀναβάλλω): μόνον ὁ ἐνεστ., πάντα δὲ τᾶλλα ὄντα ποιητ. καὶ μτγν. ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνωνύμου μέλλω.

Σημ. Ἐκ τοῦ βραδύς (ᾶρα ἤμ. Γραμ. § 516, γ', σημ.).

**Βρέχω** (=ρίπτω ὑγρὸν τι ἐπὶ τινος ἐπιφρηνείας, ῥαντίζω, ποτίζω συνεκδοχικῶς δὲ=ὑγραίνω (κοιν. μουσκεύω), ῥίπτω βροχήν), ἀόρ. ἔβρεξα. Παθ. βρέχομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐβρέχθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. βρέξις, βροχή (ἐξ οὗ ἄ-βροχος, διάβροχος), [βρέγμα, βρεκτέον].

Σημ. Θέμ. βρεχ-. Παρὰ μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ τύποι βραχίσσομαι (παθ. μέλ. β'.) καὶ ἐβράχην (παθ. ἀόρ. β'). Συνών. ἴω, δεινώ, τέργω.

[**Βροντάω-ᾶ**]: παρ' Ἀττ. μόνον ὁ ἀόρ. ἐβροντήθην καὶ πρκ. ἐμβροντήμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [βρόντημα], ἐμβρόντητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ βροπιή. Ἄντι τοῦ βροντιᾶ λέγεται καί: βροντή γίγνεται.

## Γ

[**Γείνομαι**] (=γενῶμαι). Παρ' Ἀττ. πεζ. εὐρηνται μόνον ἢ μετχ. τοῦ μέσ. ἀόρ. οἱ γενιόμενοι (=οἱ γενεῖς) καὶ ἡ γενναμένη (=ἡ μήτηρ): πάντα δὲ τᾶλλα ποιητικᾶ.

Σημ. Θέμ. γεν- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσ. -j: γέν j-ο-μαι=γέννομαι=) γενί-ο-μαι (ᾶρα ἤμ. Γραμ. § 355 σημ.).

**Γελάω-ᾶ**, πρτ. ἐγέλων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γελάσομαι [καὶ γελάσω μτγν.], ἀόρ. ἐγέλασα. Παθ. καταγελάωμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐγελάσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [γέλασις, γέλασμα, γελαστής, γελαστός], καταγελαστός, υπερκαταγελαστός, [γελαστέος] καὶ τὸ ἐφετικὸν γελασεῖω (=ἐπιθυμῶ νὰ γελάσω).

Σημ. Θέμ. γελα-. Τοῦ γελῶ γίγνεται χοῦσις οὐ μόνον πρὸς ἔκφρασιν χαρᾶς ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐκδήλωσιν περιφρονήσεως καὶ γλευασμοῦ, ἰδίᾳ μετὰ τῆς προθ.

κατά. Τὸ ἀπλοῦν γελωμαί ποιητ. καὶ μτγν. Τὸ ῥ. φυλάττει πανταχοῦ βραχύν τὸν θεμ. χαρακτῆρα ἅ, πρὸ δὲ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ῥημ. τελῶν καὶ τῶν εἰς - τος καὶ τέος ῥημ. ἐπιθέτων προσλαμβάνει σ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 367 1 καὶ 369). Τὸ ἐφετικὸν γελασείω σχηματίζεται ἐκ τοῦ μέλλοντος (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 517, β) καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

**Γελωτοποιῶ** (=προξενῶ γέλωτα)· μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ περίφρασιν διὰ τοῦ : γέλωτα ποιῶ (ἢ παρῆχο).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ γελωποιοῦς, ὅπερ ἐκ τοῦ γέλωσ καὶ ποιῶ.

**Γέμω** (ἀμτβ. =εἶμαι γεμᾶτος) καὶ πρτ. ἔγεμον, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [γόμος, ἐξ οὗ γομῶ (=πληρῶ)].

Σημ. Θέμ. γεμ-. Τὸ ῥ. λέγεται συνήθως ἐπὶ κακοῦ. Συνών. βριθῶ.

**Γεμίζω** (μτβ. =κάμνω τι γεμᾶτον), ἀόρ. ἐγέμισα. Μέσ. γεμίζομαι, παθ. ἀόρ. -ἐγεμίσθην καὶ πρτ. γεγέμισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Θέμ. γεμ- (ὄρα γέμω), ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξ. ἰω :) γεμίζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ -ζω ὀδοντοφωνοληκτα (ὄρα ἀνδραποδίζω σημ.) καὶ ἔχει τὸ ῥ βραχύ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 348 ὑποσημ.). Συνών. πληρώω-ω καὶ ἐμπίλημι.

**Γενειάω-ῶ** (=ἔχω γένειον) καὶ πλέον οὐ. Παραγ. γενειάσκω ἐναρκτ., μόνον κατ' ἐνεστῶτα (=ἄρχομαι νὰ ἐκβάλλω γένειον).

Σημ. Ἐκ τοῦ γένειον (ὅπερ ἐκ τοῦ γένυς), ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστ. ἐπίσης ἀπαντῶν ὑπο-γενειάζω (=παρακαλῶ τινα ἀπτόμενος τοῦ γενείου αὐτοῦ).

**Γεννάω-ῶ** (=παράγω ἐκ του μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι, γεννῶ), πρτ. ἐγέννων, μέλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα, πρτ. γεγέννηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. γεννῶμαι, πρτ. ἐγεννώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γεννήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγεννησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐγεννήθην, πρτ. γεγέννημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. γέννησις, γέννημα, γεννήτης ἢ γεννητήρ (οὗ θηλ. γεννήτειρα), [γεννητής, γεννήτωρ], γεννητός, ἀγέννητος.

Σημ. Ἐκ τῷ ποιητ. γένα (=γενεά). Τὸ ῥ. λέγεται κυρίως ἐπὶ ἀνδρός, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ τίκτω.

**Γεραίρω** (=διὰ δώρου τιμῆς ἀνταμείβω τινά, τιμῶ, βραβεύω), πρτ. ἐγέραιρον, μέλ. γεραρῶ καὶ παθ. γεραίρομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [γεραρός].

Σημ. Ἐκ τοῦ γέρας (=βραβεῖον ἢ δῶρον τιμητικόν). Τὸ ῥ. λέγεται καί : περιφρ. γέρας ἢ γέρα δίδωμι τινι καὶ παθ. : γέρα λαμβάνω (ἢ λαγχάω ἢ δέρομαι), γέρα εἶοι ἐμοὶ ὑπὸ τινος.

**Γεύω** (=δίδω εἰς τινα νὰ γευθῇ τι, δίδω γεῦμα), τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσ. γεύομαι (=δοκιμάζω τι γεύμενος, τρώγω), [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. γεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγευσάμην, [παθ. ἀόρ. ἐγεύσθην μτγν.]

πρκ. γέγευμαι, ὑπερσ. ἐγεγεύμην, Ῥημ. [γεῦσις, γεῦμα, γευστός], ᾗ-γευστος, γευστέον.

Σημ. Θέμ. γευ- (ἀντί γευσ- πρβλ. γευσ-τός κλπ.). Συνών. ἐσιῶ.

**Γεωργέω·ᾧ** (=εἶμαι γεωργός, καλλιεργῶ τὴν γῆν), πρτ. ἐγεώρ-γουν, μέλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώρρησα καὶ παθ. γεωργοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. γεώρρημα, [γεωργήσιμος].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ γεωργός. Συνών. καλλιεργῶ (μτγν).

**[Γῆθω]** (=χαίρω, εὐφραίνομαι)· μόνον ὁ πρκ. γέγηθα (μετὰ σημ. ἐνεστ.), πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ χαίρω. Ῥημ. [γῆθ-ος, γῆθ-όσυνος (ἐξ οὗ γῆθοςύνως, γῆθοςύνῃ)].

Σημ. Θέμ. γηθ- Οἱ πρκ. γέγηθα, οἶδα, δέδοικα, εἶωθα, εἶοικα, ἔγρουσιν ἀείποτε σημ. ἐνεστῶτος (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 454).

**Γηράσκω** (ἀμτ.=γίγνομαι γέρων, μτβ=κάμνω τινὰ νὰ γηρά-ση) καὶ σπν. γηράω·ᾧ (οὕτινος μόνον τὸ ἀπαρεμ. γηρᾶν καὶ ἡ μτγ. γη-ρῶν), [πρτ. ἐγήρασκον μτγν.], μέλ. γηράσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. - γη-ράσομαι, ἀόρ. α'. ἐγήρασα καὶ β'. ἐγήραν μόνον κατ' ἀπαρεμ. γηρᾶναι, πρκ. - γεγήρακα, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἀγήρατος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γῆρας ἐγένετο τὸ γηρά-ω, ἐξ οὗ τὸ γηρά-σκ-ω (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 517, γ'). Ἀντί τοῦ γηρᾶσαι παρ' Ἄττι: πεζ. γίνεται χρῆσις τοῦ γηρᾶναι· «γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι Ἀττικῶς, γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι Ἑλληνικῶς» (Μοῖροις) Ὁ θεμ. χαρακτήρ α' πρὸ τῶν ἀπὸ συμφωνοῦ ἀργομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς ᾗ καὶ οὐγὶ εἰς ἡ διότι προηγέται ρ (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 359). Ἀπαν-τᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά, σὺν καὶ ἐν.

**Γηροτροφέω·ᾧ** (=τρέφω τινὰ κατὰ τὸ γῆρας, γηροκομῶ) καὶ μέλ. γηροτροφήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. γηρο-τροφήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐγηροτροφήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ γηροτρόφος, ὅπερ ἐκ τοῦ γῆρας καὶ τρέφω· Συνών. τῷ γηροτροφῶ εἶναι τὸ γηροβοσκέω·ᾧ (σπν).

**Ἄ Γίγνομαι** (=γίνομαι). Μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδέτ. καὶ ἐνίοτε παθ. διαθ.· πρτ. ἐγιγνόμην, μέσ. μέλ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἐγενόμην, πρκ. γέγονα καὶ γεγονώς εἶμι καὶ γεγένημα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ γεγονώς ἦν καὶ ἐγεγενήμην καὶ - γεγενημένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. γεγονώς ἔσομαι καὶ γεγενημένος ἔσομαι. Ῥημ. γένος, γόνος, γονεύς, γένεσις, γενέτης, [γενετήρ, (οὗ θηλ. -γενέτειρα) γενετήριος], γενέθλιος, [γένητός, ἐξ οὗ] ᾗ-γένητος.

Σημ. Θέμ. γεν-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσρ. -ε-:) γεν-ε (συγκοπῇ δὲ τοῦ θεμ. ε-:) γν- ὁ ἐνεστ. λαμβάνει τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμόν· ὁ γέγονα καὶ ἐγεγόνειν χρησιμεύουσι καὶ ὡς χρόνοι τοῦ εἶμι, ὅπερ ὁμοῦς διαφέρει τοῦ γίγνομαι, διότι τὸ μὲν γίγνομαι σημαίνει τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος μετάβασιν εἰς τὸ εἶναι, τὸ δὲ εἶμι σημ. τέλειον ὑπερβῖν ἢ κατάστασιν. Τὸ β. ἀπαντᾶ καὶ σύνθ. μετὰ

πολλῶν προθέσεων. Ὁ ἐνεστ. γίνομαι ἅπαντ' ἀπὸ μτγν. (ἦτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. X. καὶ ἐφεξῆς) καὶ γίνομαι.

**U Γιννώσκω** (=γνωρίζω, φρονῶ, κρίνω, ἀποφασίζω), πρτ. ἐγίγνωσκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. γνώσομαι, ἀόρ. β' ἐγνω (ὑπ. γνῶ, -ῶς, -ῶ κλπ., εὐκτ. γνοίην, προστ. γνῶθι, ἀπαρ. γνῶναι, μτχ. γνούς), πρκ. ἐγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν καὶ ἐγνωκῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. ἐγνωκῶς ἔσομαι. Παθ. γιννώσκομαι, πρτ. ἐγιννωσκόμην, παθ. μέλ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνώσθην, πρκ. ἐγνωσμαι, ὑπερσ. -ἐγνώσμην. Ῥημ. γνώσις, γνώμη, γνώμων, γνωστήρ, [γνώστης], γνωσιός, (ἐξ οὗ ἄ-γνωστος, δύσ-γνωστος), γνωστέος.

Σημ. 1. Θέμ. (νο-, ἐξ οὗ νό-ος - νο-έω. καὶ προσλήψει τοῦ γ :) γνω- (πρβλ. ἀμφι-γνωῶ σημ., λατ. no-sco καὶ ἐν συνθέσει co gnosco), ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστωτ. ἀναδιπλασίας. καὶ τοῦ προσφ. -σκ-!) γι γνώ-σκ-ω. Τὸ ρ. ἅπαντ' καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ δὲ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : γιννώσκειν ἑμαυτόν, παρὰ μτγν. (ἦτοι ἀπὸ τοῦ 290 π. X. καὶ ἐφεξῆς) εὐρητα καὶ ἐνεστ. γινώσκειν.

Σημ. 2. Τὸ γιννώσκειν, ὅταν σημ. ἔχω γνώσιν, γνωρίζω, εἶναι συνών. τῷ οἶδα, γνωρίζω, ἐπίσταμαι, καὶ ἔχει οὐσ. ἀφρη. τὸ γνώσις ὅταν δὲ σημαίνει κρίνω, ἀποφασίζω, εἶναι συνών. τῷ φρονῶ, δοξάζω καὶ ἔχει οὐσ. ἀφρη. τὸ γνώμη Ἐντὶ τοῦ γιννώσκειν (=φρονῶ, δοξάζω) λέγεται καὶ : γνώμην ἔχω ἢ γνώμην ποιῶμαι. Ἐντὶ τοῦ : ταῦτα γιννώσκειν λέγεται καὶ : τῆς αὐτῆς ἔχομαι (εἶμι) γνώμης, τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχω. Ἐντὶ τοῦ διαγιννώσκειν λέγεται καὶ : διαγνώσκειν (ἢ διαγνώμας) ποιῶμαι.

**Γλιχνομαι** (=προσπαθῶ νὰ ἀπολαύσω τι, ἐπιθυμῶ). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ., διαθ. πρτ. ἐγλιχόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Θέμ. γλιτ- (πρβλ. γλίτ-χρος=γλίτχρος κατὰ τὸ αἰδ-χρός=αἰσχρός), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- : γλίτ-σκ-ομαι=) γλιχνομαι (πρβλ. ἔρ-σκ-ομαι = ἔρχομαι).

**Γλυκαίνω** (=κάμνω τι γλυκύ)· παρ' Ἄττ. πεζ. μόνον τὸ ἀπαρ. γλυκαίνεσθαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ γλυκὺς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας - μελαίνω. Συνών. ἡδύνω, ὅπερ καὶ ἀναπληροῖ τοὺς ἐλλείποντας παρ' Ἄττ. χρόνου.

**Γνωρίζω** (=κάμνω τι γνωστόν), πρτ. ἐγνώριζον, μέλ. γνωριῶ, ἀόρ. ἐγνώρισα, πρκ. ἐγνώρικα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. γνωρίζομαι, πρτ. ἐλλείπει, παθ. μέλ. γνωρισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνωρίσθην, πρκ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμην. Ῥημ. γνώρισις, [γνώρισμα, γνωρισμός], γνωριστής, [ἀγνώριστος, γνωριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ οὐσιαστ. γνώρα=γνωριμία (ἐξ οὗ καὶ γνώριμος πρβλ. ὄρα-ᾠριμος), ὅπερ περιεσώθη ἐν τῇ διημιλουμένῃ, προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω. Τὸ ρ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς ἔω ὀδοντοσφυνολόχτων (πρβλ. ἀθροίζω, φράζω). Τὸ γνωρίζω ἰνί τι = ποιῶ γνωστόν τι εἰς τινα, τὸ δὲ γνωρίζω τι = ποιῶ γνωστόν ἑμαυτῶ τι, μαθίνω, ἐννοῶ.

**Γοητεύω** (=εἶμαι γόης, ἀπατῶ, κολακεύω), ἀόρ. - ἐγοήτευσα. Πρθ. γοητεύομαι, πρθ. ἀόρ. ἐγοητεύθην, πρκ. γεγοήτευμαι, πάντα δ' ἄλλα μ.τ.γν. Ῥημ. γοητεία, [γοήτευσις], γοήτευμα, [γοητευτής], δυσγοήτετος.

Σημ. Ἐκ τοῦ γόης, -ητος (=μάγος, πλάνος).

**Γράφω**, πρτ. ἔγραφον, μέλ. γράφω, ἀόρ. ἔγραφα, πρκ. γέγραφα, ὑπερσ. ἐγεγράφημι καὶ γεγραφὸς ἦν. Μέσ. καὶ πρθ. γράφομαι, πρτ. ἐγραφόμην, μέσ. μέλ. γράβομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγραψάμην, πρθ. μέλ. β'. γραφήσομαι, πρθ. ἀόρ. β'. ἐγράφημι, πρκ. γέγραμμαι, ὑπερσ. ἐγεγράμμην καὶ γεγραμμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. γεγράβομαι καὶ -γεγραμμένος ἔσομαι. Ῥημ. γράφή, γραμμή, γράμμα, γραφεύς, γραπτός, (ἐξ οὗ ἀνάγραπτος, περίγραπτος κλπ.), γραπτεός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θεμ. γραφ-. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τοῦ γράφω ἦτο ἡ τοῦ ξέου, ἐγγράττω, ἐξ ἧς ἔπειτα μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίας, ἧτοι σχηματίζω γράμματα, ζωγραφίζω, γράφω κλπ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλείψω. : γράφω ἑμαυτόν. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ προθέσεων. Τὸ γράφομαι τινά τινος (οἷον φόρου, ἀστρατείας κλπ.)=ἐγκαλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον ἕνεκα φόρου, ἀστρατείας κλπ.

**-Γρυζώ** (ἐπὶ χοίρων=κάμνω γρυ-γρυ, γρυλίζω ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων=μουρμουρίζω), [πρτ. ἔγρυζον, μέλ. γρυζώ καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. γρυζομαι μ.τ.γν.], ἀόρ. ἔγρυξα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [γρυγμός, γρυκτός (ἐξ οὗ ἄ-γρυκτος, ἐξ οὗ ἀγρυζία=ἀκρα σιωπή, ἔλλειψις ἁμιλίας)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. γρυ (ἐπιφ.=ὁ γρυλισμός τῶν χοίρων) προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξεως -ζω (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 518). Τὸ β. ἔχει πανταχοῦ τὸ ὑ μακρόν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 348).

**Γυμνάζω** (=διδάσκω τινὰ γυμνὸν τὰς ἐν ταῖς παλαιστραῖς σωματικὰς ἀσκήσεις καὶ συνεκδ.=καθιστῶ τινα ἐπιτηδέιον, ἰκκνὸν εἰς τι σωματικῶς καὶ διανοητικῶς), πρτ. ἐγύμναζον, [μέλ. γυμνάσω μ.τ.γν.], ἀόρ. ἐγύμνασα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μ.τ.γν.]. Μέσ. καὶ πρθ. γυμνάζομαι, πρτ. ἐγυμναζόμην, μέσ. μέλ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐγυμνασάμην, [πρθ. μέλ. μ.τ.γν.], πρθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐγυμνάσθην, πρκ. γεγύμνασμαι, [ὑπερσ. μ.τ.γν.]. Ῥημ. [γύμνασις], γυμνασία, [γύμνασμα], γυμναστής(1), [ἐξ οὗ γυμναστήριον], γυμνάσιον, [γυμναστός], ἀγύμναστος, γυμναστέον.

(1) Γυμναστής ἐλέγετο ὁ ἐν τοῖς γυμνασίοις διδάσκαλος, ὅστις ἤσκει τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀθλητάς, ὁ δὲ διδάσκων τὴν γυμναστικὴν ὡς μέρος τῆς ἐλευθερίου παιδείας ἐλέγετο παιδοτρέφης.

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός<sup>(1)</sup>, (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκδύω, ἀντὶ ἐκδυμνός=γδυμνός), προσλήφει τῆς παραγωγ. καταλ. -αζω. Τὸ ῥ. συνηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφωνολήκτων. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. ἀσκέω-ῶ.

**Γυμνασιαρχέω-ῶ** (=εἶμαι γυμνασιάρχης), πρτ. ἐγυμνασιάρχου, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, πρκ. γεγυμνασιάρχημα. Μέσ. καὶ παθ. γυμνασιαρχοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δικλῆτρου γυμνασίαρχος ἢ γυμνασιάρχης (=ἄρχων τοῦ γυμνασίου, ἥτοι τοῦ γυμναστηρίου), ἐξ οὗ καὶ γυμνασιαρχία (=λειτούργια, ἥτοι δημοσία ὑπηρεσία, καθ' ἣν οἱ πλούσιοι πολῖται ἰδίᾳ δαπάνη διεκόμενον τὸ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδοτοῦν τοὺς διδασκάλους τῆς γυμναστικῆς).

**Γυμνῶ-ῶ** (=γυμνῶνω). Ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ μέσ. ἀπογυμνοῦμαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐγυμνώθην. Ῥημ. γύμνωσις, [γυμνωτής, γυμνωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ γυμνός (ιδὲ γυμνάζω σημ.).



**Δαιμονάω-ῶ** (=κατέχομαι ὑπὸ δαίμονος, μαινόμεμαι)· μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

Σημ. Ἐκ τοῦ δαίμων· ἐκ δὲ τοῦ συνθ. κακοδαίμων τὸ κακοδαιμονάω (=ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι) καὶ τὸ κακοδαιμονέω (=εἶμαι δυστυχής), ὅπερ ἀντιτίθ. τῷ εὐδαιμονέω-ῶ.

**Δάκνω** (=δαγκάνω, κεντῶ, ἐξερεθίζω, πικραίνω), πρτ. ἔδακνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. δήξομαι, [ἀόρ. ἀ'. ἔδηξα μτγν.], ἀόρ. β'. ἔδακνον, [πρκ. δέδηχα μτγν.]. Παθ. δάκνομαι, παθ. ἀόρ. ἀ'. καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην [καὶ β' ἐδάκη μτγν.], πρκ. δέδηγμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δήξις], δάκος (=φαρμακερὸν θηρίον), δῆγμα, [δηγμός, δῆκτης, δηκτήριος καὶ τὰ σύνθ. ὀφίο-δηκτος, δακ-έ-θυμος].

Σημ. Θέμ. δακ-. ἐξ οὗ δηκ-. Τὸ ῥ. προσλομβ. τὸ προσφ. -ν.

**Δακρῦω** (ἀμτθ.=κλαίω, χύνω δάκρυα· μτθ.=ύγραίνω τινὰ μὲ δάκρυα, κλαίω τινά), πρτ. ἐδάκρυον, μέλ. δακρύσω, ἀόρ. ἐδάκρυσα καὶ παθ. πρκ. δεδάκρυμαι (μετ' οὐδ. σημ.=εἶμαι ἔμπλεως δακρύων), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δάκρυμα, δακρυτός, ἐξ οὗ ἀξιο-δάκρυτος καὶ] ἀ-δάκρυτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυ (ὅπερ ἐκ θ. δακ- τοῦ δάκνω) κατ' ἀναλογίαν τοῦ (μέθυ)-μεθύω. Τὸ ῥ. προσλαμβ. τὸ προσφ. -ν-, ὅπερ συναρεῖται μετὰ

(1). Οἱ ἄρχοιτοὶ ἐν ταῖς παλαισταῖς ἡσχοῦντο εἴτε ὄλωι γυμνοὶ εἴτε φορεῦντες βραχὺν χιτῶνα.

τοῦ χαρακτήρος ὃ εἰς ὄ (: δακρῦ'-j-ω=δακρῦ'ω)· ἐντεῦθεν δὲ πάντα τὰ εἰς -ω ἔχουσι τὸ ὑ μακρὸν πλὴν τῶν ἀνῶ'ω, ἀρῶ'ω, βρῶ'ω, ἐκῶ'ω, μεθῶ'ω, πῶ'ω, τανῶ'ω (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 367, 5).

Σημ. 2. Συνών. τῷ δακρῶω εἶναι τὸ κλαῖω, ἕπερ πολλαχίς καὶ διαφέρει· διότι τὸ μὲν κλαῖω=χρῖνω συνελῆ δάκρυα, τὸ δὲ δακρῶω=χρῖνω δάκρυά τινα.

**Δαμάζω** (=καταπονῶ, καταβάλλω, ὑποτάσσω, τιθασεύω, ἡμερώνω), παθ. ἀόρ. ἐδαμάσθην καὶ μέσ. ἀόρ. -ἐδαμασάμην, πάντως δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [δάμασις, δαμασμός, δαμαστήρ, δαμαστήριον, δαμαστός], ἀδάματος.

Σημ. Θέμ. δαμ- (πρὸ ποιητ. δαμ-άω, δάμ-νη-μι, λατ. damno), ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -αζω:) δαμ-άζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφωνόληκτα (ἄρα γυνάζω σημ.). Συνών. ἡμερώω-ῶ καὶ τιθασεύω.

**Δανείζω**, [πρτ. μτγν.], μέλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα, πρκ. δεδάνεικα ὑπερσ. ἐδεδανείκειν καὶ δεδανεικῶς ἦν. Μέσ. δανείζομαι, πρτ. ἐδανειζόμην, μέσ. μέλ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην, πρκ. δεδάνεισμαι, ὑπερσ. δεδανεισμένος ἦν [καὶ μτγν. ἐδεδανείσμην]. Ῥημ. δάνεισμα, [δανεισμός], δανειστής, [δανειστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δάνος γεν. δάνε(σ)ος=ους (=δάνειον), ἐξ οὗ καὶ δάνειον. Θέμ. δανει-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω : δανει(σ)-ίζω=) δανείζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -ζω ὀδοντοφωνόληκτα (ἄρα ἀθροίζω σημ.), ὃ δὲ μέλ. δὲν σχηματίζεται περισπώμενος, διότι πρὸ τοῦ -ίζω προσηγείται φωνῆεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 357 α'). Ἀντὶ τοῦ δανείζομαι λέγεται καὶ : δάνεισμα ποιῶμαι. Συνών. κίχρημι.

**Δαπανῶ-ῶ** (=ἐξοδεύω), πρτ. ἐδαπάνων, μέλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπάνησα, πρκ. δεδαπάνηκα ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. δαπανῶμαι (=καταναλίσκομαι, ἐξοδεύομαι, φθείρομαι), πρτ. ἐδαπανώμην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει [παθ. μέλ. δαπανηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδαπανήθην, [μέσ. ἀόρ. α'. μτγν.], πρκ. δεδαπάνημαι ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [δαπάνησις], δαπάνημα, [δαπανητής].

Σημ. Ἐκ τοῦ δαπάνη, ἕπερ ἐκ τοῦ δάπ-τω (=ἔσχεζίζω καὶ τρώγω). Συνών. ἀναλλοκω καὶ ἀνοισμῶ-ῶ.

**Δαρθάνω** (=κοιμῶμαι). Οὐδετέρως διαθ. ὀμαλόν, ἀπλοῦν μὲν ποιητ., παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθετον ἐν τοῖς ἐξῆς χρόνοις : καταδερθάνω, ἀόρ. β'. κατέδαρθον (ἄνευ προστ.), πρκ. καταδεδάρθηκα, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. καθεύδω.

Σημ. Θέμ. δαρθ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -ε- : ) δαρθ-αν- καὶ δαρθ-ε-. Συνών. καθεύδω, κοιμῶμαι ὑπνώτιω.

**Δασμολογέω-ῶ** (=συλλέγω δασμούς, φορολογῶ), μέλ. δασμολογήσω, ἀόρ. ἐδασμολόγησα καὶ παθ. δασμολογοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δα-σ-μὸς (ὄπερ ἐκ τοῦ δατέομαι=διανέμω) καὶ λέγω μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόμ. (πρὸς ἀντιβολέω-ῶ σημ.) τὸ σύνθ. δασμολόγος (ἐξ οὗ δασμολογία) εἶναι μτγν. Ἀντὶ τοῦ δασμολογῶ λέγεται καὶ : δασμοὺς ἐκλέγω.

**Δασμοφορέω-ῶ** (=δίδω φέρον)· μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. δασμοφοροῦμαι τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [δασμοφόρησις].

Σημ. Ἐκ τοῦ δασμὸς καὶ φέρω (ἴσα δασμολογέω-ῶ σημ.) τὸ δασμοφόρος μτγν.

[**Δεῖδω**] (=φοβοῦμαι, συστέλλομαι, διαστέλλω). Τοῦ β. τούτου ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ἄχρηστοι (ποιητ.), μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. δείσομαι [καὶ μτγν. δείσω], ἀόρ. εἴδισα, πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος **δέδοικα** (ἀμτ.=φοβοῦμαι, εἶμαι περίφοβος καὶ μτθ.=φοβοῦμαι τινα) καὶ **δέδια** κλίνεται δὲ ὡδε : **δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε** καὶ **δέδια, [δέδιας], δέδιε**· πληθ. **δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασιν**· ὑποτακτ. (μόνον) **δεδίη** καὶ **δεδίωσιν**· εὐκτ. ἐλλείπει [προστ. **δέδιθι, δεδίτω** κλπ. ποιητ. καὶ μτγν.]· ἀπαρεμ. **δεδιέναι** [καὶ **δεδοικέναι**]· μτγ. **δεδοικώς, δεδοικῦτα, [δεδοικώς]** καὶ **δεδιώς, τὸ δεδιός**. Ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. **ἐδεδοίκεν ἢ ἐδεδοίκη, [ἐδεδοίκεις], ἐδεδοίκει** καὶ **ἐδεδίεν, ἐδεδίεις, ἐδεδίει**, πληθ. α'. καὶ β'. ἐλλείπει, γ'. **ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδεδίεσαν**. Ῥημ. **δέος**.

Σημ. 1. Θέμ. ἀπθ. (δϜι=) δι- καὶ ἰσχ. (δϜει=) δει-· πρὸς λιπ-, λειπ- (λείπω), πιθ-, πειθ- (πέιθω) Ὡς ἐνεργ. τοῦ **δέδοικα** εἶναι τὸ ἀποθ. **δεδίτομαι** (=φοβίζω), ὄπερ μόνον κατ' ἐνεστ. ἀπαντᾷ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **δέδοικα** εἶναι τὸ φοβοῦμαι καὶ ὀρρωδέω-ῶ.

**Δεῖκνυμι** καὶ **δεικνύω** (=δεικνύω, ὀδηγῶ, γνωστοποιῶ), πρτ. **ἐδείκνυν** καὶ **ἐδείκνυον**, μέλ. **δείξω, ἀόρ. εἴδειξα, πρκ. -δέδειχα, [ὑπερσ. μτγν.]**. Παθ. καὶ μέσ. **δείκνυμαι**, πρτ. **ἐδεικνύμην**, παθ. μέλ. **δειχθήσομαι, πάθ. ἀόρ. ἐδείχθην, μέσ. μέλ. -δείξομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδειξάμην, πρκ. δέδειγμα, ὑπερσ. -ἐδεδείγμην, μετ' ὄλ. μ. δεδειγμένος ἔσομαι**. Ῥημ. **δείξεις, δείγμα, [δείκτης, δεικτήριον]**, **δυσ(ἀν)ἀπόδεικτος, δεικτέος, δεικτέον** (ἐξ οὗ ἀπο-δεικτέον, ἐπιδεικτέον).

Σημ. 1. Θέμ. **δεικ-**, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-) **δείκ-νυ-μι, δεικ-νύ-ω**. Τὸ υ τοῦ προσφ. -νυ- ἐν τῷ **δείκνυμι** εἶναι μακρὸν μόνον ἐν τῷ ἑνικ. τῆς ἐνεργ. ὀριστ. ἤτις σχηματίζεται κατὰ εἰς -μι-, καὶ ἐν τῷ β' ἑνικ. τῆς προστ. (ἴσα ἡμ. Γραμ. § 402). Τὸ μέσ. ἐκφέρετ. καὶ ἀναλελυμ.: **δείκνυμι ἑμαυτὸν**. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθ. Ἀντὶ τοῦ ἀποδείκνυμι λέγεται καὶ: **ἀπόδειξιν ποιοῦμαι** καὶ **ἀπόδειξιν φέρω** τινός, **ἀπόδειξιν παρέχομαι**. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιδεικνυμι καὶ: **ἐπιδείξιν ποιοῦμαι** τινός.

Σημ. 2. Συνών. τῷ **δείκνυμι** εἶναι τὸ δηλῶ καὶ μηνύω.

**Δειλιάω-ῶ** (=εἶμαι δειλός). Ἀπλοῦν μτγν., **παρὰ δ' Ἄττ. πεζ.** αἰεῖποτε σύνθ. **ἀποδειλιῶ** (=ἀποδειλιάζω, καταλαχμαβάνομαι ὑπὸ δειλίας). ἀποφεύγω τι ἀπὸ **δειλίαν**, μέλ. **ἀποδειλιάσω, ἀόρ. ἀπεδειλίασα, πρκ.**

ἀποδεδειλίακα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [δειλίασις, ἀποδειλίασις], ἀποδειλιατέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δειλία, ὅπερ ἐκ τοῦ δειλός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέος (δέδοικα). Ἄντι τοῦ δειλιῶ (μτγν.) εὐχρηστον εἶναι τὸ : δειλός εἰμι.

Σημ. 2. Συνών. δειμαίνω, ὅπερ μόνον κατ' ἐνεστῶτα ἀπαντᾷ.

**Δειπνέω-ῶ** (= τρώγω τὸ τῆς ἐσπέρας φηγητὸν καὶ γενικῶς τρώγω), ὁμαλὸν ἄνευ μέσης φωνῆς, [ὁ μέσ. μέλ. δειπνήσομαι μτγν].

Σημ. Ἐκ τοῦ δειπνον (ἢ μτγν. δειπνος (ὁ)), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτθ. δειπνίζω.

**Δειπνίζω** (μτθ. = φιλοξενῶ τινα, κάμνω δεῖπνον εἰς τινα), πρτ. ἐδειπνίζον καὶ ἀόρ. ἐδειπνήσα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

[**Δειπνοποιέω-ῶ**] (= εἰτοιμάζω τὰ τοῦ δεῖπνου ἢ τὸ δεῖπνον), πρτ. ἐδειπνοποιούν. Μέσ. δειπνοποιοῦμαι (= δειπνῶ), πρτ. ἐδειπνοποιούμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐδειπνοποιησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τοῦ δειπνοποιός.

**Δεκάζω** (= διαφθείρω διὰ δώρων, δωροδοκῶ τινα), ἀόρ. - ἐδέκασα. Παθ. [δεκάζομαι], πρτ. ἐδεκαζόμην καὶ πρκ. δεδέκασμαι, πάντα δὲ τἄλλα μτγν.

Σημ. Θεμ. δεκαδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : δεκαδ-j- =) δεκάζω. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : ἐνδεκάζω (= ἐροτάζω ἐν τῷ αὐτῷ τῆν δεκάτην ἡμέραν), συνδεκάζω (= σύμπαντας τοὺς δικαστὰς διὰ χρημάτων διαφθείρω) ὡς παθ. τοῦ δεκάζω (= διαφθείρω διὰ δώρων) λαμβάνεται τὸ δωροδοκίω-ῶ (= διαφθείρομαι διὰ δώρων). Ἄντι τοῦ δεκάζω λέγεται καὶ : φθεῖρω ἵνα χροῖμασι.

**Δεκατεύω** (= λαμβάνω τὴν δεκάτην, δεκατίζω), μέλ. δεκατεύσω, ἀόρ. ἐδεκατεύσα καὶ παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύθην, πάντα δὲ τἄλλα Ἡροδότεια καὶ μτγν. Ῥημ. [δεκατεία, δεκατεύσις, δεκάτευμα, δεκατευτής], δεκατευτήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεκάτη = τὸ δέκατον (κατὰ παράλειψιν τοῦ μοῖρα ἢ μοῖρας ἢ ἡμέρα(1)) πρὸς πενηκοσίῃ (μοῖρα) — πενηκοσιέομαι (= τελῶ τὴν πενηκοστήν, ἦτοι φόρον εἰσαγωγῆς 2/10). Ἄντι τοῦ δεκατεύω λέγεται καὶ περιφρ. : τὴν δεκάτην ἐκλέγω.

**Δελεάζω** (= βάλω τι ὡς δέλεαρ, δολώνω τὸ ἄγκιστρον μτφ. = ἀπατῶ, προσελκύω)· παρ' Ἀττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. ἐνεστ. δελεάζομαι, πάντα δὲ τἄλλα Ἡροδότεια καὶ μτγν. Ῥημ. [δελέασμα, δελεασμός, δελέαστρον, δελεάστρα (ἢ), δελεαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δέλεαρ (= δόλωμα, θέλγητρον, ἄπατη).

**Δεξιόομαι-οὔμαι** (= χαιρετίζω τινα λαμβάνων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ, ὑποδέχομαι τινα φιλικῶς). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ.

(1). Ἡ δεκάτη (ἡμέρα) ἦτο οἰκογενειακὴ ἐορτὴ τελουμένη μετὰ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως παιδὸς τινος, ὅποτε εἰδίδετο καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ἔδεξιούμην, μέσ. μέλ. δεξιόσομαι, μέσ. ἄορ. ἔδεξιωσάμην καὶ πρθ. ἄορ. ἔδεξιώθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δεξίωσις, δεξίωμα, δεξιωτής (ἐξ οὗ δεξιωτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ δεξιός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέχομαι.

**Δέρω** καὶ σπν. δαίρω καὶ Ἴων. δείρω (= ἀποσπῶ τὸ δέριμα, γδέρνω καὶ μτγν. = δέρνω), πρτ. ἔδερον (καὶ ἔδαιρον), [μέλ. δερῶ μτγν.], ἄορ. -ἔδειρα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. [Παθ. δέρομαι, πρτ. ἔδερόμην, παθ. μέλ. β'. δαρήσομαι, παθ. ἄορ. α'. ἐδάρθην μτγν.], παθ. ἄορ. β'. -ἐδάρην, [πρκ. δέδαρμαι καὶ ὑπερσ. ἐδεδάρμην ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [δέρη], δορά, δέρας, δέριμα, δέριος, [δέριτρον, δαριτός], νεόδαριος.

Σημ. Θέμ. δαρ- καὶ (κατὰ μετασχηματισμὸν) δερ- καὶ τὸ μὲν δέρω σχηματίζει ἄνευ προσφ., τὸ δὲ δαίρω (θ. δαρ.) καὶ δείρω (θ. δερ-) ἐσχηματίσθησαν προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (δάρ-j-ω=) δαίρω καὶ (δέρ-j-ω=δέρω) δείρω (δρα ἤμ. Γραμ. § 355 σημ.). Τὸ δέρω παρὰ μτγν. = πάω (= δέρνω).

**Δεσμεύω** (=βάλλω τινὰ εἰς τὰ δεσμά, δένω), ἄορ. ἐδέσμευσα καὶ παθ. πρκ. δεδέσμευμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δέσμευσις, δεσμευτής], δεσμευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεσμός, ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-ω (= δένω). Λέγεται δὲ καί : ἐν δεσμοῖς δεῖν τινα καὶ παθ. : ἐν δεσμῷ δεῖσθαι ὑπὸ τινος, εἰμὶ ἐν δεσμοῖς, δεσμοὶ γίνονται.

**Δεσπόζω** (=εἶμαι δεσπότης, κύριος, κυριεύω, καταλαμβάνω), πρτ. ἐδέσποζον, ἄορ. ἐδέσποσα καὶ παθ. δεσπόζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἀ-δέσποτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δεσπότης, ὅπερ ἐκ θέμ. δεσ- (τοῦ δέω=δένω) καὶ ποι- (ἐξ ἧς πόσις=ίσχυρός, δυνατός, σύζυγος, ἀντὶ πόσις πρβλ. λατ. pot-ior, pot-ens). Ἀντὶ τοῦ δεσπόζω λέγεται καί : δεσπότης τινός (γίνομαι) καθίσταμαι καὶ μτθ. = δεσπότην τινός καθίστημι τινα. Συνών. δεσποτέω-ω (ἐκ τοῦ δεσπότης· μόνον ὁ ἔνεστ.), ἄρχω, κρατῶ, κυριεύω.

**Δέχομαι** (=λαμβάνω τι προσφερόμενον). Μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐδεχόμην, μέσ. μέλ. δέξομαι, μέσ. ἄορ. ἐδεξάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἄορ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. (-ἐδέχθην) -δεχθεῖς, πρκ. δέδεγμαι, ὑπερσ. (-ἐδέδεγμην)-ἐδέδεκτο. Ῥημ. δοχή (ἐξ οὗ δια-δοχή, ὑποδοχή κλπ.), δοχεῖον, διά-δοχος, [δοχεύς, δοκός, δέκτης, δέκτωρ, δεκτήρ (οὗ θηλ. δέκτρια), δεκτός, εὐπρόσδεκτος, δεκτέος], παραδεκτός, -έον, ἀποδεκτέον κλπ.

Σημ. Θέμ. δεχ- καὶ δεκ- (πρβλ. δέχομαι, δεκάζω). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ ἐνδέχεσθαι, λαμβάνεται καὶ ἀπροσώπως ἐνδέχεται (=εἶναι ἐνδεχόμενον, εἶναι δυνατόν) κλπ. Τὸ δέχομαι ὡς β' συνθετικ. ἔχει χαρακτηριστῆρα χ, ἐάν τὸ α' συνθ. εἶναι πρόθ. : διά-δοχ-ος ἀνά-δοχ-ος,

ἄλλως ἔχει κ: παν-δοκ-εύς, δωρο-δοκ-ᾶ, ξενο-δόκ-ος (ἕρα ἡμ. Γραμ. § 457, σημ.). Σύνων. τῷ δέχομαι εἶναι τὸ λαμβάνω, ὅπερ ἐνίοτε καὶ διαφέρει, διότι τὸ μὲν δέχομαι=λαμβάνω τὸ ἐν χερσὶ προσφερόμενον, τὸ δὲ λαμβάνω=ἀπλῶς λαμβάνω τι.

**Δέω** (=ἀπέχω, εἶμαι μακρὰν ἀπὸ τινος, ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι), (δέεις=) δεῖς, (δέει=) δεῖ κλπ., πρτ. ἔδδον, (ἔδδες=) ἔδεις, (ἔδδες=) ἔδει κλπ., μέλ. δεήσω, ἀόρ. ἐδέησα. Συνήθως ἀπρόσωπον: ἐνεστ. δεῖ (ὑποτ. δέη, εὐκτ. δέοι, ἀπαρ. δεῖν, μτχ. δέον καὶ δεῖν), πρτ. ἔδει, μέλ. δεήσει, ἀόρ. ἐδέησε, πρκ. δεδέηκε, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. δέομαι (τινός=1) ἔχω ἀνάγκην τινός· καὶ 2)=παρακαλῶ, αἰ-ποτε προσωπ., (δέεσαι=δέεαι=) δέει (μόνον), (δέεται=) δεῖται κλπ., πρτ. ἐδέομην, μέσ. μέλ. δεήσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. δεδήθη, πρκ. δεδέημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. δεήσις, [δέημα, δε-ητήριος, δεητός, δεητέος], ἀδέητος.

Σημ. Θέμ. δε- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:) δε-ε-. Τὸ δέω εἶναι προ-σωπικ. ἐν ταῖς φράσεσιν, ἐν αἷς ἔχει τὰς γενι.: πολλοῦ, μικροῦ, ὀλίγου, τοσοῦτου κλπ. ἐπομένου ἀπαρεμφ.=πολύ, ὀλίγον, τόσον κλπ. μοὶ λείπει, πολὺ ἀπέχω τοῦ νά . . . κλπ., «πολλοῦ δέω περὶ ἑμαντοῦ ἀπολογεῖσθαι». Ἡ μτχ. δέον ἀπαντᾷ καὶ δεῖν (ἐκ τοῦ δεῖον, ὅπερ ἐκ τοῦ δεῖω=δέω· πρβλ. πλείον—πλείν) ἐν ταῖς φράσεσι: μικροῦ, ὀλίγου δεῖν. Περὶ τῆς συναίρεσεως τοῦ χαρακτηριστοῦ ε, ὅπου ἀπαντᾷ ε ἢ εἰ, ἕρα ἡμ. Γραμ. § 346. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ: ἐνδέομαι, προσ-δέομαι (=δὲν ἔγω ἀρεκτὰ) κλπ. Ἀντὶ τοῦ δέομαι λέγεται καὶ: δέησον ποῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνδέομαι καὶ: ἐνδεής εἰμι τινος, ἐνδοῖαν ἔχω, ἐνδεῶς ἔχω, ἐνδείας ἔχω.

**Δέω-ᾠ** (=δένω, δεσμεύω, ἐμποδιζῶ), πρτ. - ἔδδον, μέλ. δήσω, ἀόρ. ἔδησα, πρκ. δέδεκα, ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. -δέομαι=οῦμαι, πρτ. - ἐδούμην, παθ. μέλ. δεθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐδέθη, [μέσ. μέλ. δήσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. - ἐδησάμην, πρκ. δέδεμαι, ὑπερσ. ἐ-δεδέμην, μετ' ὄλ. μ. δεδήσομαι. Ῥημ. δέσις, δεσμός, (ἐξ οὗ δεσμώ-της, σύν-δεσμος), (δέσ-υλος = δός-υλος = δούλος=) δούλος, [δεσμίς, δέμα, ἐξ οὗ] ὑπόδημα, διάδημα, [δετός, ἐξ οὗ] συνδετός, ἄδετος κλπ. [δετέος].

Σημ. Θέμ. δε- καὶ δεσ- (πρβλ. δεσ-μός, δούλος). Τὸ ῥ., καίτοι ἔχει θέμα μονοσύλλαβον, συναίρεται πανταχοῦ κατ' ἐξαίρεσιν (ἕρα ἡμ. Γραμ. § 346, σημ. 1) ὁ θεμ. χαρακτ. ε ἐκτείνεται εἰς ἡ μόνον εἰς τοὺς ἐνστίγμους χρόνους καὶ τὰ ῥηματ. οὐσιαστ. (πλὴν τοῦ δέσις καὶ δεσμός)· φυλάττεται δὲ θραχὺς εἰς τοὺς λοιποὺς χρόνους καὶ τὰ ῥηματ. ἐπίθετα (πλὴν τοῦ ἀνυπόδητος πρὸς ἀπο-φυγῆν τῶν πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων θραχειῶν συλλαβῶν). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑποδοῖμαι (κοθόρους, ἐμβάδας κλπ.) ἔχει ἀντίθετον τὸ ὑπολύομαι.

**Δηλώω-ᾠ** (μτθτ.=φανερώω, ἀποδεικνύω, κάμνω γνωστόν), ὁ-μαλόν. Ῥημ. δήλωσις, ὑπο-δήλωσις, δήλωμα, ἀδήλωτος, δηλωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δήλος. Τὸ ῥ. λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἀρτθ. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὰ σύνθετα: ἀναδηλώ, διαδηλώ, ἐκδηλώ,

ἐπιδηλῶ, προσδηλῶ, συνδηλῶ εὐχρηστοῦσι παρὰ μτγν. Ἐντὶ τοῦ δηλῶ λέγεται καί: δῆλωσιν ποιῶμαι, δῆλον ποιῶ καὶ κατὰδῆλον ποιῶ, οὐ τὸ παθητ.: κατὰδηλός (ἐνδηλός, πρόδηλός) εἶμι (γίγνομαι ἢ ὑπάρχω).

**Δημαγωγέω-ῶ** (=εἶμιαι δημαγωγός) καὶ μέλ. δημαγωγῆσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημαγωγός (=ὁ ἄγων, ἰδηγῶν τὸν δῆμον, πολιτικός ἀρχηγός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἄγω. Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. δημαγωγός εἶμι καὶ δημαγωγός καθίσταμαι.

**Δημαρχέω-ῶ** (=εἶμιαι δήμαρχος)·μόνον ὁ ἐν. τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δήμαρχος, ἐξ οὗ καὶ δημαρχία.

**Δημεύω** (=κάμνω δημοσίαν τὴν περιουσίαν τινός), ἀόρ. ἐδήμευσα. Παθ. δημεύομαι, παθ. ἀόρ. ἐδημεύθην, πρκ. δεδήμευμαι, ὑπερ. ἐδεδήμευτο, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. δήμευσις.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δῆμος. Λέγεται δὲ καί: ποιῶ τι δημοσίον καὶ παθ. δημοσίος γίγνομαι ἢ εἶμι, δήμευσις τιος γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. δημοσιόω-ῶ (μόνον κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παθ. πρκ.) καὶ ἐνίοτε τὸ δημοσιεύω (μόνον κατ' ἀόρ.).

**Δημηγορέω-ῶ** (=εἶμιαι δημηγόρος, ὁμιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου), πρκ. ἐδημηγόρουν, μέλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἐδημηγόρησα, πρκ. δεδημηγόρηκα. Παθ. πρκ. ἐδημηγορεῖτο καὶ πρκ. δεδημηγόρημαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημηγόρος (=ὁ ἀγορεύων πρὸς τὸν δῆμον, δημόσιος ῥήτωρ) (ἐξ οὗ καὶ δημηγορία), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος καὶ ἀγορεύω. Λέγεται καί: δημηγόρος εἶμι ἢ γίγνομαι, δημηγορίαν ποιῶμαι.

**Δημιουργέω-ῶ** (=εἶμιαι δημιουργός, ἐργάζομαι τέχνην τινά, κατασκευάζω τι), ἀόρ. ἐδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδημιουργήθην καὶ πρκ. δεδημιούργημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [δημιούργημα].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δημιουργός (ἐξ οὗ καὶ δημιουργία, δημιουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ δῆμος (=δημόσιος) καὶ ἔργον (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 541). Ἐντὶ τοῦ δημιουργῶ λέγεται καὶ δημιουργός εἶμι τιος.

**Δημοκρατέομαι-οὔμαι** (=κυβερνῶμαι δημοκρατικῶς). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. πρκ. ἐδημοκρατούμην καὶ μέσ. μέλ. δημοκρατήσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δῆμος καὶ κρατῶ (ἐξ οὗ καὶ δημοκρατία καὶ δημοκρατικός) καὶ γίγνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος ὀνόματος συνθέτου (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 551). Τὸ Δημοκράτης μόνον ὡς κύριον ὄνομα ἀπαντᾷ (πεβλ. καὶ Ἀριστοκράτης). Ἐντὶ τοῦ δημοκρατοῦμαι λέγεται καί: ἐν δημοκρατίᾳ πολιτεύομαι καὶ ἐν δημοκρατίᾳ ζῶ. Ἐντίθετον τὸ ἀριστοκρατοῦμαι (μόνον κατ' ἐνεστ.)

**Δηρόω-ῶ** (=ἐχθρικῶς φέρομαι, πολεμῶ, φονεύω, κατακλύπτω,

ἐρημώνω), πρτ. ἐδήουν, μέλ. δηώσω, ἀόρ. ἐδήωσα καὶ παθ. δηοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [δῆωσις], ἀδήωτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δήιος (ἀντὶ δάιος=ἐγθρικός, ἐλέθριος), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. δαίω (=καίω).

**Διαιτώ-ω** (=παρέχω τινὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τρέφω, θερραπεύω τὸν ἀσθενῆ δι' ὀρισμένης διαίτης, κρίνω ὡς δικαιοτήτης), πρτ. -ἐδιήτων, μέλ. διαιτήσω, ἀόρ. διήτησα, πρκ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. -ἐδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμαι (=διάγω, ζῶ κατὰ τινὰ διαίταν, τρόπον), πρτ. ἐδιητώμην, μέσ. μέλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδιητησάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐδιητήθην, πρκ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. -ἐδεδιητήμην. Ῥημ. [διαίτησις, διαιτήσιμος], διαίτημα, διαιτητής, διαιτητήριον, [διαιτητικός, διαιτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίατα (=τρόπος ζωῆς), ὅπερ ἐκ τοῦ διάω=ξάω (ὡς δι=ξ. ὅρα ἤμ. Γραμ. § 4). Τὸ εἶ. θεωρηθὲν ὡς σύνθετον κατ' ἀποπλάνησιν πρὸς τὸ αἰτέω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 296,1) οἱ τύποι: διήτων, διήτησα, διήτηκα, διητώμην κλπ. εἶναι μτγν. Ἄπαντ' ἔχει καὶ σύνθετον. Τὸ καταδιαιτῶ (=ὡς διαιτητής κρίνων καταδικάζω) ἔχει ἀντίθετον τὸ ἀποδιαιτῶ (=ἀπολύω). Ἀντὶ τοῦ διαιτῶμαι λέγεται καί: διαίταν ποιοῦμαι.

**Διακονέω-ω** (=εἶμαι διάκονος, ὑπηρετῶ), μέλ. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιακόνησα. Παθ. διακονοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδιακονήθην καὶ πρκ. δεδιακόνημαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. διακόνησις, διακόνημα, [διακονητέον].

Σημ. Τὸ εἶ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ διάκονος (=ὑπηρετής). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται: παρ' Ἄττ. μὲν ἔξωθεν (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 294,2), παρὰ δὲ μτγν ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν: ἐδιακόνουν ἢ διεκόνουν, διεκόνησα, δεδιακόνηκα ἢ δεδιηκόνηκα κλπ. Συνών. ὑπουργέω-ω.

**Διαλέγω** (=διαχειρίζω, ἐκλέγω, κριν. διαλέγω), μέλ. διαλέξω, ἀόρ. διέλεξα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Μέσ. διαλέγομαι, (=ὀμιλῶ, συνομιλῶ μετὰ τινος), πρτ. διελεγόμην, μέσ. μέλ. διαλέξομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διαλεχθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. διελεξάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. α'. ὡς μέσ. διελέχθην [καὶ β'. διελέγην μτγν.], πρκ. διείλεγμαί, ὑπερσ. διειλέγμην. Ῥημ. διάλεξις, διάλογος, διάλεκτος, διαλεκτέον.

Σημ. Θέμ. λεγ- (ὅρα α'. λέγω). Τὸ διαλέγομαι κατὰ σημ. εἶναι ἀποθετικόν.

**Διανοέομαι-οὔμαι** (=ἔχω κατὰ νοῦν, συλλογίζομαι, σκέπτομαι). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διὰθ. πρτ. διανοοῦμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλ. διανοήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. διανοήθην, [μέσ. ἀόρ. μτγν.], πρκ. διανονήμαι, ὑπερσ. διενονήμην, Ῥημ. διανόησις, διανόημα, [διανονητός, ἀδιανόητος, ἀδιανοητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς διὰ καὶ νοῶ καὶ γίνεταί ἐξ αὐτῶν ἀ-  
μείσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 551).

**Διαχειρίζω** (=ἔχω τι εἰς χεῖρας, μεταχειρίζομαι, διευθύνω),  
πρτ. διεχειρίζον, ἀόρ. διεχείρισσα, πρκ. διακεχειρίκα. Μέσ. διαχειρίζομαι  
καὶ πρτ. διεχειρίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. διαχείρι-  
σις, [διαχειρισμός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς διὰ καὶ τοῦ χεῖρ καὶ γίνεταί ἐξ αὐ-  
τῶν ἀμέσως, μὴ μεσολαβοῦντος δηλ. συνθ. ὀνόματ., προσλήψει τῆς παραγ-  
καταλ. -ίζω (πρὸβλ. ἀθροίζω σημ.). ὣτως ἐγένετο καὶ τὸ μεταχειρίζω ἢ μετα-  
χειρίζομαι, ἐγχειρίζω κλπ. Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χεῖρ) μεταγενέστερον.

**Διδάσκω**, πρτ. ἐδίδασκον, μέλ. διδάξω, ἀόρ. ἐδίδαξα, πρκ. δε-  
δίδαχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέσ. μέλ. διδάξομαι, μέσ. ἀόρ.  
ἐδίδαξάμην, [παθ. μέλ. μτην.], παθ. ἀόρ. ἐδιδάχθην καὶ πρκ. δεδί-  
δαγμαί, πάντα δὲ τᾶλλα μτην. Ῥημ. διδαχή, [διδάξις], δίδαγμα, δι-  
δάσκαλος, [διδάκτρον], διδακτός, ἀδίδακτος, διδακτέον.

Σημ. Θέμ. δαχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀνα-  
διπλ. δι-δάχ-σκ-ω) δι-δά-σκω ὡς παθ. τοῦ διδάσκω λαμβάνεται καὶ τὸ ῥ.  
μανθάνω· τὸ μέσ. διδάσκομαι εἶναι διάμεσον καὶ σημαίνει διδάσκω τινὰ διὰ τοῦ  
διδασκάλου. Ἐντὶ τοῦ διδάσκω λέγεται καὶ: διδασκαλίαν ἢ διδαχὴν ποιῶμαι,  
διδασκαλίαν παρέχω.

**Διδράσκω** (ἀμτβ = φεύγω κρυφίως, δραπετεύω)· αἰείποτε σύνθ.:  
ἀποδιδράσκω· πρτ. ἀπεδίδρασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἀποδράσομαι,  
ἀόρ. β' ἀπέδραν (ὕποτ. ἀποδρῶ, -ῆς, -ῆ κλπ., εὐκτ. ἀποδραίνην, -αίης, -η  
κλπ., προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ἀποδρᾶναι, μτη. ἀποδράς, -ῆς, -άν),  
πρκ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ῥημ. [ἀπόδρασις, ἄ-δραστος,  
ἀν-ἀπό-δραστος], δρα-πέτης.

Σημ. Θέμ. δρα-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ- καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ.)  
δι-δρά-σκω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐκ' ὁ θεμ. χαρακτ. α  
δὲν ἐκτείνεται εἰς ἠ, διότι προηγεῖται ρ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 366, 1). Συνών. τῷ  
διδράσκω εἶναι τὸ δραπετεύω.

**Δίδωμι** (=δίδω), ὁμαλόν. Ῥημ. δόσις, δοτήρ, [-δότης], προδό-  
της (ἐξ οὗ προδοσία), δῶρον, [δοτός, ἐξ οὗ] ἔκδοσις, ἀνάδοτος κλπ.,  
δοτέος, (ἐξ οὗ διαδοτέος, ἀποδοτέος), δοτέον κλπ.

Σημ. Θέμ. ἀσθ. δο- καὶ ἰσχ. δω-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ.) δι-δω-μι.  
Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, τὸ δὲ μέσ. πάντοτε σύν-  
θετον μετὰ τῆς ἀπό: ἀποδίδωμι καὶ εἶναι συνών. τῷ παλῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ.  
ἐκφέρειται ἀναλελυμ. δίδωμι ἐμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ἐπιδίδωμι λέγεται καὶ: ἐπίδο-  
σαι λαβάνω, ἀντὶ δὲ τοῦ: ἀντιδίδωμι καὶ: ἀντίδοσον ποιῶμαι. Τὸ ἐκδίδωμι θυ-  
γατέρα=δίδω θυγατέρα εἰς γάμον· τὸ δίκην δίδωμι τι εἶναι παθ. καὶ ἰσοδυνα-  
μεῖ τῷ: δίκης τυγχάνω ὑπό τινος (=τιμωροῦμαι ὑπό τινος). Ἐνεργ. δὲ τούτων  
εἶναι τὸ δίκην λαβάνω παρὰ τινος (=τιμωρῶ τινα) καὶ δίκην ἐπιτίθημι τι.

**Δικάζω** (=κρίνω, ἀποφασίζω ὡς δικαστής), πρτ. ἐδίκαζον, μέλ.

δικάσω, ἀόρ. ἐδίκασα, [πρκ. δεδίκακα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. δικάζομαι, πρκ. ἐδικαζόμεν, μέσ. μέλ. δικάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδικασάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐδικάσθην, πρκ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐ-δεδικάσμεν. Ῥημ. [δίκασις, δικασμός], δικάσιμος, δικαστής, δικαστήριον, ἀδίκαστος, [δικαστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίκη (ἐξ οὗ καὶ δίκαιος), (προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξεως -ζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν ὀδοντοφονολήκτων (ὄρα ἀγοράζω σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον.

**Δινέω-ῶ** (=περιστρέφω τι κυκλικῶς, στρεφογυρίζω, περιστρέφομαι, χορεύω κυκλικῶς) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ περιδινῶ. Μέσ. δινοῦμαι, πρκ. ἐδινούμην καὶ παθ. περιδινούμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. [δίνησις, δίνημα, δινητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ δίνη (=κυκλικὴ περιστροφή, στρόβιλος).

**(Διψήω)-διψῶ** (=ἔχω διψᾶν, διψῶ τινος, ζωηρῶς ἐπιθυμῶ τι), (διψήεις=) διψῆς, (διψήεις=) διψῆ κλπ., μέλ. διψήσω, ἀόρ. ἐδίψησα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ δίψη, δίψα, ἐξ οὗ καὶ διαψάλλω· ὁ θεμ. χαρακτ. ἡ συναίρειται κανονικῶς εἰς ἠ καὶ ἠ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 344).

**Διώκω**, πρκ. ἐδίωκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. διώξομαι καὶ σπν. διώξω, ἀόρ. ἐδίωξα, πρκ. δεδίωχα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. διώκομαι, πρκ. ἐδιωκόμην καὶ παθ. ἀόρ. ἐδιώχθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. διώξις, δίωγμα, [διωγμός, διωκτὴρ ἢ διώκτης, διωκτός], διωκτέος, -έον.

Σημ. Θεμ. διωκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον ὡς ἀόρ. εἰ τοῦ διώκω εἶναι τὸ ἐδίωκαθον (καὶ ἀπαρ. διωκαθῆν) ἐκ τοῦ ἀχρήστου διωκάθω. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ (δίκη) διώκω (=ἐνάγω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον) ἔχει παθ. τὸ (δίκη) φεύγω. Ἀντὶ τοῦ διώκω λέγεται καὶ: τὴν δίωξιν ποιοῦμαι.

**Δοκέω-ῶ** (=φρονῶ, νομίζω) καὶ ἀπροσώπως **δοκεῖ** (=φαίνεται εὐλογον), πρκ. ἐδόκουν καὶ ἀπροσώπ. ἐδόκει, μέλ. δόξω καὶ ἀπροσ. δόξει, ἀόρ. ἔδοξα, καὶ ἀπροσ. ἔδοξε, [πρκ. δεδόκηκα ποιητ.]. Παθ. δοκοῦμαι (=νομίζομαι, θεωροῦμαι), παθ. ἀόρ. (-ἐδόχθην) μόνον κατὰ μτγ. καταδοχθεῖς, πρκ. δέδοκται καὶ δεδογμένον ἐστίν, ὑπερσ. ἐδέδοκτο καὶ δεδογμένον ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. δόξα, (ἐξ οὗ ἄ-δοξος) [δόκησις], δόγμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

Σημ. 1. Θεμ. (δεκ- πρὸ βλ. λατ. decet, ἐξ οὗ) δοκ- καὶ (προτλήψει τοῦ προσφύματ. -ε- : ) δοκ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον τὸ παθ. καταδοκοῦμαι = θεωροῦμαι ὑποπτος. Ἀντὶ τοῦ δοκῶ λέγεται καὶ: δόκησιν ἔχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δοκῶ εἶναι τὸ φαίνομαι· ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν δοκῶ σημ. δοξασίαν, ἣτις ἐνδέχεται νὰ εἶναι ψευδής· τὸ δὲ φαίνομαι σημαίνει φανερώσιν τοῦ ὄντος.

**Δοκιμάζω** (= κάμνω δοκιμήν, ἔξετάζω ἀκριβῶς, βρασιζῶ, ἐγκρίνω), ὁμαλόν. Ῥημ. δοκιμασία, δοκιμαστής, [δοκιμαστός, δοκιμαστικός], ἀδοκιμάστος, δοκιμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ δόκιμος (ἕπερ ἐκ τοῦ δοκῶ) προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλήξεως -άζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφωνολ. (ἴδρα ἀγοράζω σημ.). Ἀντὶ τοῦ δοκιμάζω λέγεται καί: δοκιμασίαν ποιοῦμαι. Ἀντίθετον τῷ δοκιμάζω (ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐγκρίνω) εἶναι τὸ ἀποδοκιμάζω.

**Δοξάζω** (= φρονῶ, νομίζω, φήμην παρέχω), ὁμαλόν. ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. [δοξασία], δόξασμα, δοξαστής, δοξαστικός, δοξαστός, ἀδόξαστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ δόξα, προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλ. -ζω- (ἴδρα ἀγοράζω σημ.). Τὸ δοξάζω καὶ τὸ παθ. δοξάζομαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ δόξαν, φήμην παρέχω εἶναι μτγν., ἀντ' αὐτῶν δ' οἱ Ἄττ. πεζ. ἐπὶ τῆς σημ. ταύτης λέγουσι: δόξαν περιιθμή (ἢ περιάπτω) τινι (ἐνεργ.) καὶ δόξαν λαμβάνω (ἢ ἔχω) (παθ.).

**Δουλεύω** (ἀμτθ. = εἶμαι δοῦλος), ὁμαλόν. Ῥημ. δουλεία, [δούλευσις, δούλευμα, δουλευτής]

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος, ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-ω.

**Δουλόω-ω** (μτθτ. = κάμνω τινὰ δοῦλον), ὁμαλόν. Ῥημ. δούλωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ δοῦλος, ὅπερ ἐκ τοῦ δέω-δῶ. Συνών. ἀνδραποδίζω.

**Δουπέω-ῶ** (= κάμνω δοῦπον, κρότον), μόνον ὁ ἀόρ. ἐδούτησαν, τὰ δ' ἄλλα ποιητ.

Σημ. Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως δοῦπος.

**Δραπετεύω** (= φεύγω κρυφίως) καὶ μέλ. δραπτεύσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν Ῥημ. [δραπετεία, δραπέτευσις, δραπέτευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ δραπέτης, ὅπερ ἐκ τοῦ διδράσκω Συνων. διδράσκω.

**Δράττωμαι** (κυρ. = παίρνω τι ὅσον χωρεῖ ἐν τῇ παλάμῃ μου ἀδράχνω, ἀρπάζω) Ἀπθ. μόνον ὁ ἀόρ. ἐδραξάμην, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν Ῥημ. δράξ; δραγμα, δραχμή, [δράχθην]

Σημ. Θεμ. δρακ- ἢ δραγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσπ. -j-: δρακ-j- ἢ δραγ-j- =) δραυ(σο)- (ἴδρα ἴμ. Γραμ. § 69 γ')

**Δράω-ω** (= πράττω ἐκτελῶ), πρκ. ἔδρων, μέλ. δραῶσω, ἀόρ. ἔδρασα, πρκ. δέδρακα, [ὑπερσ. μτγν.] Παθ. δρώμαι, πρκ. ἐδρώμην, παθ. ἀόρ. (ἐδράσθην) μόνον κατὰ μτγ. δρασθέν, πρκ. δέδραμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [δράσις], δρᾶμα, [δράστης, δραστήρ], δραστήριος, δραστικός, δρασιέον [καὶ τὸ ποιητ. ἐφετ. δρασεῖω].

Σημ. Θεμ. δρα-. Συνών. τῷ δρω εἶναι τὸ ποιῶ, ἐργάζομαι καὶ τὸ ποιητ. δρανώ. Αἱ φράσεις εὖ ποιῶ εὖ ἐργάζομαι καὶ εὖ δρω (=ενεργετῶ τινα) πρὸς δὲ καὶ αἱ: κακῶς ποιῶ, κακῶς ἐργάζομαι καὶ κακῶς δρω (=λακοποιῶ τινα) εἶναι ἰσοδύναμοι.

**Δύναμαι.** Ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. σημ. (δύναμαι, δύνασαι, δύναται κλπ., ὑποτ. δύνομαι, δύνη, δύνηται κλπ., εὐκτ. δυναίμην, δύναιο, δύναιτο κλπ., προστ. μόνον δυνάσθω, ἀπαρ. δύνασθαι, μτχ. δυνάμενος), πρτ. ἐ(ῆ)δυνάμην, (ἐδύνασο=) ἐδύνω, ἐδύνατο κλπ., μέσ. μέλ. δυνήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐ(ῆ)δυνήθημι καὶ (παρὰ Ξεν.) ἐδυνάσθημι (ἄνευ προστακτ.), πρκ. δεδύνημαι, [ὑπερσ. μτγν.], Ῥημ. δύναμις, [δύνασις], δυνάστης (ἐξ οὗ δυναστεύω), δυνατός, ἀδύνατος.

Σημ. Θέμ. δυνᾶ- καὶ δυνᾶσ-, (ἐξ οὗ ἐδυνᾶσ-θην, δυνάσ-της). Τὸ ῥ. κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταιμι· ἢ ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ βαρύτερα, τὸ δὲ στή: καταλ. σο ἐν τῷ πρτ. ἀποβάλλεται (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 396, 398). Περὶ ἀσκήσεως ὅρα βούλομαι σημ. Ἐντὶ τοῦ δύναμαι λέγεται καί: *δύναμιν ἔχω, ἐν δυνάμει εἰμι, δυνατός εἰμι*. Συνών. οἷός τ' εἰμι καὶ ἔχω μετ' ἀπαρεμφάτου. Ἄντιθ. ἀδυνατῶ.

**Δυναστεύω** (=εἶμαι δυνάστης, ἡγεμών, τύραννος, πρτ. ἐδυνάστευον, ἀόρ. ἐδυναστεύσα. Παθ. δυναστεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. δυναστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ δυνάστης, ὅπερ ἐκ τοῦ δύναμαι. Ἄντι τοῦ δυναστεύω λέγεται καί: *δυνάστης εἰμι, δυναστείαν ἔχω καὶ δυναστεία χροῶμαι*

**Δύνω.** ἰδὲ δύω — δύομαι.

**Δυσκόλαινω** (=εἶμαι δύσκολος, δυστροπῶ εὐκόλως, δυσχεροῦμαι διά τι), πρτ. ἐδυσκόλαινον, μέλ. δυσκόλαινῶ, τὰ δ' ἄλλα ἔλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ δύσκολος (=δύστροπος). Ἄντι τοῦ δυσκόλαινω λέγεται καί: *δυσκόλος εἰμι, δυσκόλαιν ἔχω, δυσκόλως ἔχω καὶ δυσκόλως διάκειμαι τινι*.

**Δυστυχέω-ῶ** (ἀμτθ.=εἶμαι δυστυχής), πρτ. ἐδυστύχουν, μέλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυστύχησα, πρκ. δεδυστύχηκα καὶ παθ. ἀόρ. ἐδυστυχήθημι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. δυστύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δυστυχής, ὅπερ ἐκ τοῦ *δυσ* καὶ *τύχη*· ὁ παθ. ἀόρ. ἀπαντᾷ καθ' ὑποτ.δυστυχηθῆ (=γένη δυστυχής) καὶ μετοχ. τὰ δυστυχηθέντα (=τὰ ἀτυχῶς παχθέντα, τὰ δυστυχήματα). Ἄντι τοῦ δυστυχέω λέγεται καί: *δυστυχής εἰμι*. Συνών. κακῶς πράττω, κακοπαθῶ-ῶ, κακοδαιμονέω-ῶ κακοπραγέω-ῶ [καὶ δυσπραγέω-ῶ].

**Δυσχεραίνω** (μτθ.=κάμνω τι δύσκολον, διεγείρω τὴν ἀγανάκτησιν· ἀμτθ.=εἶμαι δύσκολος, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι), πρτ. ἐδυσχέραινον, μέλ. δυσχερανῶ, ἀόρ. ἐδυσχέρανα. Παθ. δυσχεραίνομαι (ὑπότινος), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. δυσχέραςμα, δυσχεραντέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ δυσχερής (ὅπερ ἐκ τοῦ *δυσ* καὶ *χείρ*) ἐξ οὗ καὶ δυσχερεία. Τὸ θεμ. φωνῆεν ἄ ἐκτείνεται εἰς ᾗ, διότι προηγείται ρ' (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 61, 2, α'). Λέγεται δὲ καὶ περιφρ. *δυσχερῶς ἔχω πρὸς τι, δυσχερές τι ποιῶμαι, δυσχερής εἰμι*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ δυσχεραίνω (= ὀργίζομαι) εἶναι τὰ : ἀγανακῶ, ἀοχάλω, δυσφορῶ, δυσσασχετῶ, δυσθετοῦμαι καὶ χαλεπαίνω.

**Δύω** (= βυθίζω), ἀείποτε σύνθετον, πρτ. - ἔδυον, μέλ. - δύσω, ἀόρ. - ἔδυσα, πρκ. - δέδυκα. Μέσ. δύομαι καὶ δύνω, πρτ. ἐδυόμην, μέλ. δύσομαι, ἀόρ. β'. ἐνεργ. ὡς μέσ. ἔδυν (ὑποτ. δύω, εὐκτ. -δύσι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. - δύναι, μτχ. δύς, δῦσα, δύν), πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. δέδυκα, ὑπερσ. - ἐδεδύκειν. Παθ. - δύομαι, πρτ. - ἐδυόμην, [παθ. μέλ. - δυθήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. - ἐδυθήν, πρκ. - δέδυμαι. Ῥημ. δύσις, ἐνδυσίς, ἐνδυμα, [δύτης, ἐνδυτός], ἄδυτος, ἀποδυτέον.

Σημ. Θέμ. δυ-. 'Ο θεμ. χαρακτ. υ εἶναι βραχυς μόνον ἐν τῇ παθ. φωνῇ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 368). Παρὰ Ξενοφ. ἀπαντᾷ καὶ ἐνεστ. δύω (Ἴων.) παρὰ δὲ μτγν. καὶ ἀόρ. ἔδυσα.

**Δωρέομαι-οὔμαι** (ἐπὶ ἀμέμπτου ἐννοίας = προσφέρω δῶρον τι, φιλοδωρῶ, δωρίζω), πρτ. ἐδωρούμην, μέσ. μέλ. δωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδωρησάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείπει), παθ. ἀόρ. ἐδωρήθην, πρκ. δεδώρημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. δώρημα, [δωρητήρ ἢ δωρητής, δωρητός].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ δῶρον. ὅπερ ἐκ τοῦ δίδωμι. Λέγεται καὶ : δωρεὰν δίδωμι τινὶ καὶ δωρεὰς ἄγω τινὶ καὶ παθ. : δωρεὰν (δωρεάς) λαμβάνω (ἢ δωρεὰς τυγχάνω) παρὰ τινος, δωρεὰς ἀξιούμαι, δῶρα δέχομαι.

Σημ. 2. Συνών. δωροφορῶ, δωροτελεῶ καὶ χαρίζομαι.

**Δωροδοκέω ὦ** (= δέχομαι δῶρα ἐπὶ πικραθείσει τοῦ κατήκοντός μου, κριν. δωροδοκοῦμαι), πρτ. ἐδωροδόκουν, μέλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, πρκ. δεδωροδόκηκα. Παθ. δωροδοκοῦμαι, παθ. ἀόρ. ἐδωροδοκήθην καὶ πρκ. δεδωροδόκημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ δωροδόκος, ὅπερ ἐκ τοῦ δῶρον καὶ δέχομαι. Τὸ δωροδοκῶ λαμβάνεται ὡς παθ. τοῦ δεκάω (= δίδω δῶρα, ὅπως διαφθίρω κοιν. δωροδοκῶ) ἢ τῆς ἰσοδυν. περιφρ. : φθίρω τινὰ χρημάτων. Ἐπὶ τοῦ δωροδοκῶ λέγεται καὶ : δωροδόκος εἰμι καὶ δωροδοκῶν γίγνομαι κλπ. Ἐπὶ ἀμέμπτου ἐννοίας λέγεται καὶ : δωρεὰς λαμβάνω παρὰ τινος, δῶρα δέχομαι κλπ. (ὄρα δωροῦμαι σημ. 1).

## Ε

**Ἐαρίζω** (= διάγω τὸ ἔαρ) καὶ μέσ. εαρίζομαι, πάντῃ δὲ τ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ἐάρ =) ἔαρ, ἐξ οὗ καὶ εαρινός. Τὸ ῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐν : ἐνεαρίζω πρβλ. θέρος - θεαρίζω καὶ ἐνθεαρίζω, χειμῶν - χειμάζω καὶ ἐγχειμάζω (= διάγω τὸ θέρος, τὸν χειμῶνα).

**Ἐάω-ῶ** (= ἀφήνω, παραιτῶ), πρτ. εἶων, μέλ. ἐάσω, ἀόρ. εἶασα, πρκ. εἶασα. Παθ. ἐῶμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐάσομαι, παθ. ἀόρ. εἰάθην, πρκ. εἶμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. εἰάτεος, -έον.

Σημ. Θεμ. (σεFa=) εἶα. (Τὸ ἐν ἀρχῇ σ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς δασεῖαν : (σέδαφος=) εἶδαφος κλπ.). Τὸ ρ. λαμβάνει ἀξῆσιν εἰ ἀντὶ η, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ : (ἐ-σεFa-ον=εἶεασον=) εἶων, (ἐ-σεFa-σα=εἶεασα=) εἶασα κλπ. (ῥα ἤμ. Γραμ. § 292,5) ὁ θεμ. χαρακτήρ ἄ πρό τῶν ἀπό συμφώνου ἀρχομένων ρ. τελῶν ἐκτεθεταί εἰς ᾱ, διότι πρό αὐτοῦ ὑπάρχει . ε (ῥα ἤμ. Γραμ. § 366,1). Συνών. ἀφήμι.

**Ἐγγυάω-ῶ** (=α') δίδω τι ὡς ἐνέχυρον· καὶ β') ἀρραβωνίζω τινὲ γῆν (θυγατέρα), πρτ. ἠγγύων καὶ ἐνεγύων, μέλ. ἐγγυήσω, ἀόρ. ἠγγύησα καὶ ἐνεγύησα, πρκ. ἠγγύηκα καὶ ἐγγεγύηκα, ὑπερσ. ἠγγυήκειν καὶ ἠγγυηκῶς ἦν. Μέσ. ἐγγυῶμαι (=α') δίδω ἐγγύησιν, γίγνομαι ἐγγυητής καὶ β') μνηστεύομαι (ἐπὶ ἀνδρὸς συνήθ.) καὶ παθ. -ἐγγυῶμαι, πρτ. ἠγγυώμην καὶ ἐνεγυώμην, μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἠγγυησάμην καὶ ἐνεγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἠγγυήθην, πρκ. ἠγγύημαι καὶ ἐγγεγύημαι, ὑπερσ. ἠγγυήμην καὶ ἐνεγεγυήμην καὶ ἠγγυημένος ἦν. Ῥημ. ἐγγυήσις, ἐγγυητής, ἐγγυητή (γυνή=μεμνηστευμένη).

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγγύη (=ἐγγύησις), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ γυῖον (=μέλος τοῦ σώματος καὶ ἰδίω· χεῖρ). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλάσιάζεται ἢ ἐξῶθεν ἢ (σπν.) ἔσωθεν (ῥα ἤμ. Γραμ. § 295, 2). Ἐν συνθέσει δὲ μετὰ τῶν προθέσεων διά, ἐξ, κατά, παρὰ ἢ ἀξῆσις καὶ ἀναδιπλ. γίγνεται ἄεποτε μετὰ τὴν πρόθεσιν, ἥτοι ἐν ἀρχῇ τοῦ παρασύνθ. ρ. : παρ-ἠγγύων κλπ. Τὸ ρ. λέγεται καὶ περιφρ. : ἐγγυητὴν καθίστημι καὶ ἐγγυητὴν παρέχω (οὐ ἀντίθετον τὸ ἐγγυητὴν λαμβάνω) καὶ παθ. ἐγγυητὴς γίγνομαι.

**Ἐγείρω** (=σηκῶν, ἐξυπνῶ τινα), πρτ. ἠγειρον, μέλ. ἐγερῶ, ἀόρ. ἠγειρα, [πρκ. α'. ἐγήγερκα μτγν.] πρκ. β'. ἐγορήγορα (=εἶμαι ἐξυπνος, ἀγρυπνῶ), [ὑπερσ. α'. ἐγηγέρκειν μτγν.], ὑπερσ. β'. ἐγορηγόρειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγείρομαι, πρτ. -ἠγειρόμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἠγέρθην καὶ μέσ. ἀόρ. β' ἠγορόμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐγερσις, [ἐγερσιμος, ἐγερτήριον, ἐγερτός, ἐγερτέον], ἐγερτικός.

Σημ. Θεμ. ἐγερ- καὶ κατὰ συγκοπ. ἐγο- (ἐξ οὗ ἐγορήγορα καὶ ἠγορόμην). Τὸ ρ. λαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τὸ προσφ. -j- : (ἐγέρ-j-ω=ἐγέρρω=) ἐγείρω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἐπί, ἐξ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλ. ἐν δὲ τῷ ἐγορήγορα ἐπαναλαμβάνεται ὁλοκληρον τὸ ἀσθ. θεμ. ἐγο- (ῥα ἤμ. Γραμ. § 306 σημ. 2). Ἐκ τοῦ ἐγορήγορα ἐσχηματίσθησαν τὰ μτγν. ρ. ἐγορηγοῦ-ῶ καὶ γορηγοῦ-ῶ καὶ τὰ τῆς ὁμιλουμένης γορήγορος, γοήγορα καὶ Γοηγόρης.

**Ἐγκωμιάζω** (=ἐπαινῶ τινα), πρτ. ἐνεκωμιάζον, μέλ. ἐγκωμιάσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀόρ. ἐνεκωμιάσα, πρκ. ἐγκωμιάσακα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι καὶ πρκ. ἐγκεκωμιάσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐγκωμιαστής, ἐγκωμιαστός, -τέος], ἀνεκωμιάσιος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐγκόμιον (ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ κῶμος = ἄσμα ψαλλόμενον εἰς πανηγυρικὴν πομπήν), σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφων. (πρὸλ ἀροράζω σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφράζ. ἀναλελ.: ἐγκωμιάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐγκωμιάζω λεγεται καί: ἐγκόμιον ποιῶ τι, ἐγκόμιον ποιῶ εἰς ἑμαυτόν καὶ παθ.: ἐγκωμίων τυγχάνω ὑπό τινος.

**Ἐγχειρέω-ῶ** (= ἔχω ἐν χέρι, ἀρχομαι ἔργου τινός, ἐπιχειρῶ καὶ ἰατρ. = κἀμνω ἐγχειρήσιν), πρτ. ἐνεχειρίζουν, μέλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχειρίσῃσα, πρκ. ἐγκεχειρίσῃκα, ὑπερσ. ἐνεκεχειρήσειν. Ῥημ. ἐγχειρίσῃς [ἐγχειρίσῃκα, ἐγχειρίσῃτης], ἐγχειρίσῃτεον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθετον ἐκ τῆς ἐν καὶ χεῖρ· γίνεταί δὲ ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (πρὸλ. ἀριστοποιοῦμαι σημ.).

**Ἐγχειρίζω** (= δίδω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, παραδίδω), πρτ. ἐνεχειρίζον, μέλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχειρίσῃσα, πρκ. ἐγκεχειρίσῃκα, [ὑπερσ. μτην]. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχειρίζομαι μτην.], παθ. ἀόρ. ἐνεχειρίσῃθη, μέσ. ἀόρ. ἐνεχειρισάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτην. Ῥημ. [ἐγχειρίσῃς, ἐγχειρισμός, ἐγχειριστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ χεῖρ (ὄρα διαχειρίζω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀναλελυμ.: ἐγχειρίζω ἑμαυτόν.

**Ἐζομαι** (= κἀθημαι) ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ.: καθέζομαι (= βάλω τὸν ἑαυτόν μου νὰ καθίσῃ). Μέσ. ἀποθ. μετ' οὐδετ. διαθ., πρτ. ἐκαθεζόμην (ἀείποτε μετὰ σημ. ἀορ.), μέλ. καθεδοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἔδρα (ἐξ οὗ ἐν-έδρα, καθ-έδρα), ἔδος (ἐξ οὗ ἐδώλιον), ἐστία.

Σημ. Θέμ. (σεδ- =) ἐδ- πρὸλ. λατ. sed-fo. Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ προσφ. -ι: ἐδ-ι-ομαι = ἐζομαι ῶ, πρκ. τοῦ καθέζομαι εἶναι τὸ κἀθημαι (= μένω καθεζόμενος). Τὸ καθέζομαι ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων: παρὰ, περὶ, πρὸς, οὖν κλπ.

**Ἐθέλω** καὶ **θέλω**, πρτ. ἤθελον, μέλ. ἐθέλησω καὶ σπν. θελήσω, ἀόρ. ἠθέλησα (ὑποτ. ἐθέλησω καὶ θελήσω, εὐκτ. ἐθέλησαιμι, προστ. ἐθέλησον, ἀπ. ἐθελήσῃ καὶ θελήσῃ, μτην. ἐθελήσῃς καὶ θελήσῃς), πρκ. ἠθέληκα [καὶ μτην. τεθέληκα], ὑπερσ. ἠθελήκειν [καὶ μτην. ἐτεθελήκειν]. Ῥημ. [θέλησῃς, θέλημα, θελήμων, θελητός], ἐθελοντής, ἐθελοούσις, ἐθελοντί.

Σημ. Θέμ. θελ- καὶ (μετὰ τοῦ ποσθέμ. ε: ) ἐ-θελ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ε' ὄρα εἰσαγ. § 6, 7) θελ-ε- καὶ ἐθελ-ε-. Οἱ τύποι θέλω, θελήσω καὶ ἀόρ. ἐθέλησα εἶναι σπν. καὶ ἴδιοι τῶν ποιητ. καὶ μτην. Συνών. ἰδέ βοῦλομαι σημ. 2.

**Ἐθίζω** (= συνηθίζω τινά), πρτ. εἶθιζον, μέλ. ἐθιῶ, ἀόρ. εἶθισα, πρκ. εἶθικα, [ὑπερσ. μτην.]. Παθ. καὶ μέσ. ἐθίζομαι, [πρτ. καὶ ἰδαν. Θ. ΡΩΣΣΗ, ΚΑΤΑΛ. ΑΝΩΜ. ΡΗΜΑΤΩΝ

μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. εἰθίσθην, πρκ. εἰθίσμαι, ὑπερσ. εἰθίσμην καὶ εἰθισμένος ἦν. Ῥημ. ἔθισμα, [ἔθισμός, ἐθιστός], ἐθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔθω (ἕπει ἐκ θέμ σFεθ-==εθ-) προσλήφει τῆς παραγ. καταλήξει -ίζω (ὄρα Ἀιτικῶ σημ.). Τὸ ῥ. αὐξάνεται καὶ αναδιπλοῦται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἶεν ἐν ἄρχῃ σ.: (ε-σFεθ ἴζον=εἶθ ἴζον=) εἰθίσθην, (σε-σFεθ-ισμαι=εἰθισμαι=) εἰθίσμην κλπ. (ὄρα καὶ ἦμ. Γραμ. 292, 5) Το μεσ. αὐτοπαθ. ἀναελυμ.: εἰθίζω ἑμαυτόν.

[ἔθω] (=συνηθίζω) ποιητ., παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. εἴωθα (μετὰ σημασ. ἐνεστ.) καὶ ὑπερσ. εἴωθειν (μετὰ σημ. παρατ.) καὶ εἴωθως ἦν.

Σημ. Θέμ. (σFεθ-==) εθ-, (εἶ οὐ ἔθ-ος). Ἐκ τοῦ θέμ σFεθ- προέκυψε κατ' ἔκτασιν τὸ σFηθ (πρκ. ἦθος. ἐξ αὐτῶν κατὰ τροπήν τὸ σFωθ- (πρκ. ῥήγ-νυμι-ἔρωγα) ἐξ οὗ ὁ ὑπερσ. (ε-σε-σFώθ-ειν=εἰώθειν=) εἴωθειν κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ὑπερσ. ἐσηματίσθη ὁ πρκ. εἴωθα (ἀντὶ σέ-σFωθα=εἴωθα) (ὄρα ἡμετέραν Γραμματικὴν § 302, ε'.)

**Εἰκάζω** (=κάννω τι ὅμοιον πρὸς τι, ἀπεικονίζω, παρομοιάζω, συμπεραίνω), πρκ. ἦκαζον ἢ εἰκαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -εἰκάσσομαι, ἀόρ. ἦκασα ἢ εἰκασα, πρκ. καὶ ὑπερ. ἐλλείπουσι. Παθ. εἰκάσσομαι, πρκ. ἦκαζόμην ἢ εἰκαζόμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἦκάσθην ἢ εἰκάσθην, πρκ. ἦκασμαι ἢ εἰκασμαι, ὑπερσ. -ἦκάσμην ἢ -εἰκάσμην. Ῥημ. εἰκασία, [εἰκασίς, εἰκασμός, εἰκασμός], εἰκαστής [εἰκαστός, εἰκαστέος], ἀπεικαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ [εἰκω] (=ὁμοιάζω). Θέμ. εικ-. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς ζω ὁδοτοφ. (πρκ. ἀγοράζω σημ.), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελυμ.: ἀπεικάζω ἑμαυτόν. Τὸ ῥ. παρὰ μὲν ταῖς Ἄττ. αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται τρέπον τὸ ει εἰς η, παρὰ δὲ ταῖς λοιποῖς Ἑλλ. μένει ἀναυξήτων κλπ. «ἦκασα Ἀτικοί, εἰκασα Ἑλληνας» (Μοῖρις) (ὄρα καὶ ἦμ. Γραμ. § 292, γ'). Συνών. τοπάζω καὶ τεκμαίρομαι.

**Εἴκω** (=ὑποχωρῶ, ἐνδίδω), πρκ. εἴκον, μέλ. εἴξω, ἀόρ. α' εἴξα, καὶ β' εἴκαθον (οὐ εὔχρ. μόνον ἢ ὑποτ. παρεκιάθη καὶ εὐκτ. ὑπεκιάσοιμι), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Θέμ. Fικ- (πρκ. ἰκ-νέ-μα) καὶ (μετὰ τοῦ προθέμ. ε: ε-Fικ-==) εἰκ-. Τὰ εἴκω, εἴγω καὶ εἴω εὐρηναὶ ἀείποτε ἀναυξήτα (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 292 γ'). Συνών.: ἐνδίδωμι.

[εἴκω] (=ὁμοιάζω, φαίνομαι). Παρὰ τοῖς Ἄττ. πεζ. εὔχρ. μόνον ὁ πρκ. εἴοικα μετὰ σημ. ἐνεστ. (=ὁμοιάζω, φαίνομαι), εἴοικας, εἴοικε, γ'. πληθ. εἴοικασι καὶ εἴξασι, ὑποτ. εἴοικω, εὐκτ. εἴοίκοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπρκ. εἴκηναι (καὶ εἴοικέναι μτγν.), μτχ. εἴκως, -υῖα, -ὸς (καὶ εἴοικώς, -υῖα, -ὸς μτγν.) καὶ ὑπερσ. εἴοικειν (μετὰ σημ. πρκ.). Ῥημ. [εἴκελος, εἴκελος], εἴκων, εἴκωτος (ἐκ τῆς μτχ.).

Σημ. Θέμ. Γικ-, εικ (ὄρα εἶκω = ὑποχώρω σημ.). \*Ο πρκ. Fé Γεικ-α(=) εἶκα ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἰση. θέμ. (πρόβλ. λιπ- λέ-λοιπ-α, πιθ- πέ-ποιθ-α κλπ.). Τό γ' πλ. προσ. εἶ ασι ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τοῦ Ἰασσι (ὄρα οἶσαι Ἡ ἀπαρ- (Fé Γεικ εἶναι =) εἰκέναι καὶ μτγ. (Fé Γεικ ὡς =) εἰκῶς ἐσχηματ. ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. Γικ- \*Οὐπερσ. ἠξάνετο κανονικῶς : ἠόλκειν, ἐκ τοῦ τυπου δὲ τούτου κατ' ἐπιλλαγὴν γρόνου συλλαβῶν προήλθεν ὁ ἔωκειν (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 292 η'). Τὸ εἰκῶς ἔχει συγχορ. εἰκότερον.

**Εἵμαρται**· ἰδὲ μείρομαι.

**Εἶμι** (=εἶμαι, ὑπάρχω), πρτ. ἦν, μέλ. ἔσομαι, ἀόρ. ἐγενόμην, πρκ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν. \*Ρημ. οὐσία, ὄντως, οὖν, ἔσ-θ-λός, (=ἀγχιθός), [ἔτός, ἐτεός (=ἀληθής)], συν-εσιέον.

Σημ. Θέμ. ἔσ- : (ἔσ-μι = εἶμι =) εἶμι. Τὸ ῥ. εἶναι συνδετικόν καὶ ὑπαρκτικόν· καὶ ἐπὶ μὲν τῆς συνδετικῆς ἐννοίας εὐεμίαν ἔχει σημ. καὶ χρησιμεύει μόνον ὡς σύνδεσμος τοῦ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου, ἐπὶ δὲ τῆς ὑπαρκτικῆς εἶναι διαθ. οὐδετέρας καὶ σημ. ὑπάρχω, ζῶ. \*Ο ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐπὶ συνδ. ἐννοίας ἐγκλίνεται πλὴν τοῦ εἶ (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 37, γ')· τὸ γ' ἐνικ. πρόσθεσι ἀναβιβάζει τὸν τόνον, 1) ὅταν εἶναι ἐν ἀρχῇ λόγου, 2) ἐπὶ τῆς σημ. ὑπάρχει, 3) ἐπὶ τῆς σημ. εἶναι δυνατὴν, 4) μετὰ τὰς λέξεις οὐκ, μή, εἰ, ὡς, καί, ἀλλ', τοῦτε καὶ 5) εἰς τὰς φρασεῖς εἶναι δε. εἶναι δε κλπ. (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 414 σημ. 2). Τὸ β' ἐν. πρόσ. τοῦ πρτ. λαμβάνει τὴν κατάλ. -α (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 319, ὑποσημ. 2.)

\*Α ἀντᾶ δὲ καὶ σύ θ. : πάρεμι, ἀπειμι, ἐνειμι, πρόσεμι, σύνειμι κλπ. καὶ ἀπρος. ἔνεσι, ἔξεσι, πάρεσι, μέτεσι. \*Εν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῆ. ὀριστ. καὶ τῆ προστ. (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 414).

**Εἶμι** (=ὄχ ἔλθω) εἶ, εἶσι(ν) κλπ. (ὑποτ. ἔω, ἔης, ἔη κλπ.)· εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἰσίην, ἴοις καὶ ἰσίης κλπ.· προστ. ἔθι, ἔτω κλπ., ἀπαρ. ἰέναι, μτγ. ἰών), πρτ. ἦμα καὶ ἦειν καὶ πλέον οὐ (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 416). \*Ρημ. ἴης, ἰαμός (=τολμηρός), ἰ-σθ-μός, εἰσ-ι-τήριον, [ἰτός], δυσπάρσιτος, ἀμαξιτός, ἰέον [καὶ ἰτητέον], παριητέα.

Σημ. Θέμ. ἰ, ὅπερ ἐν τῷ ἐνικ. ἀριθμ. τοῦ ἐνεστ. ἐκτρέφεται εἰς εἶ-. Τὸ εἶμι ἐν μὲν τῇ ὀριστικῇ λαμβάνεται ὡς μέλλον τοῦ εἶρχομαι καὶ τίθεται ἀντὶ τοῦ ἀγρήστου ἐλπίσομαι, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι (πλὴν τῆς ὑποτακτ. καὶ προστ.) καὶ τῇ μτγ. ἔρει σημ. καὶ ἐνεστ. καὶ μέλλοντος Τὸ β' ἐνικ. πᾶς τοῦ πρτ. προσλαμβάνει τὴν κατάληξιν θα (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 39, ὑποσημ. 2). Τὸ ῥ. ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὡς ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ ἐν τῇ προστακτ. (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 420). Τὸ εἶσεμι ὑπό τινος εἶναι παθ. τοῦ εἰσάγω ἰνά, τὸ δὲ κάτειμι ὑπό τινος παθ. τοῦ κατέγω ἰνά οὐπιαστ. τοῦ εἶμι εἶναι ἡ ὁδός ὅθεν : ὁδόν, εἰσοδόν, ἔξοδόν, μέθοδόν, πάροδόν, πρόσοδόν, σίνοδόν κλ. ποιέσθαι = ἰέναι, εἰοέναι, ἐξέναι, μετιέναι, παριέναι, προσιέναι, συνιέναι κλπ.

**Εἶργω** (=εἰμποδίζω τὴν εἴσοδον, ἀποκλείω), πρτ. εἶργον, μέλ. εἶργω, ἀόρ. εἶρξα. Παθ. εἶργομαι, πρτ. εἶργόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. εἶρξομαι, παθ. ἀόρ. εἶρξθην καὶ πρκ. -εἶργμαι, πάντα δὲ τὰλλα ἐλ-λεῖπονσι. \*Ρημ. ἀπειργός (=ἀπειργαστός), [εἰρητέον].

Σημ. Θεμ. (Φεργ- καὶ μετὰ τοῦ προθ. ε : ε Φεργ=ε-εργ-)=εργ-. Τὸ β-ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. ἐκκλείω.

**Εἰργύνω καὶ -εἰργνυμι** (=ἐμποδίζω τὴν ἐξοδον, ἐγκλείω), [μέλ. εἰρζω], ἀόρ. εἶξα. Παθ. -εἰργνυμαι, παθ. ἀόρ. εἰρχθην, πρκ.-πρκ. εἰργμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. εἰρκή, εἰργμός, ερκος (ἐξ οὗ ὄρκος).

Σημ. Θεμ. εἰργ- (ὄρα εἰργω), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ ποσφ. νυ :) εἰργ-νύ-ω καὶ -εἰργ-νυ-μι. Ἐκ τοῦ θεμ. εἰργ- σχηματίζεται καὶ τὸ εἰργω (ἄχρηστον παρ' Ἀττ. πεζ. κατ' ἐνεστώτα). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

**Εἴωθα** ἰδὲ ἔθω.

**Ἐκκλησιάζω** (=συγκλιῶ ἢ συνέρχομαι εἰς ἐκκλησίαν, ὁμιλῶ ἐν αὐτῇ), πρκ. ἐξεκκλησιάζον καὶ ἠεκκλησιάζον, μέλ. ἐκκλησιάζω, ἀόρ. ἐξεκκλησίασα καὶ ἠεκκλησίασα, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. Ῥημ. [ἐκκλησιαισμός], ἐκκλησιαστικής, [ἀνεκκλησιαιστος].

Σημ. Τὸ β. εἶνοι παρασύνη ἐκ τοῦ ἐκκλησία (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐκ-κλησιος καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ἐκ καλέω=ᾶν, προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ζω) σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ ὀδοντοφωνολ. (πρόλ. ἀγοράζω σιμ.) Αὐξάνεται δὲ ἢ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 295, 2.) Αἱ περιφράσεις ἐκκλησιαν ποιῶ καὶ ἐκκλησίαοι ἀθροίζω λέγονται ἐπὶ τῶν συγκλιούτων τὴν ἐκκλησίαν ἀρχόντων· παθ. δὲ ἐκκλησία γίνονται καὶ ἐκκλησία καθ' οἰαται.

**Ἐκῶν**, -οῦσα, -όν (=θέλων, ἀφ' ἐαυτοῦ, ἐκ προθέσεως, ἀσμέ-ως) μτχ. Ῥημ. ἐκούσιος (ἐξ οὗ ἐκουσίως).

Σημ. Θεμ. Φεκ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ συνδ. φωνήεντ. ο καὶ τοῦ ποσφ. -νι (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 31) : Φεκ-ο-ντ=Φεκῶν=) ἐκῶν, ἐξ οὗ μετὰ τοῦ στερ. α προήλθε τὸ ἀντίθετ. : ἄ-Φεκων=ἀέκων-) ἄκων, -ουσα, -ον (=παρὰ τὴν θέλησιν, ἀναγκαστό)

**Ἐλαττώ-ῶ** (=ἐλαττώνω, σμικρύνω, ὀλιγοστεύω), ἀόρ. ἔλαττωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἐλατιοῦμαι, πρκ. ἠλατιοῦμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. ἐλατιοθήσομαι, μέσ. μέλ. ἐλατιώσομαι, παθ. ἀόρ. ἠλατιώθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐλάτιον (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. ἐλαγύς : ἐλάγ-γ-ιν =ἐλάττων) κατὰ συγκοπήν ἀντί ἐλατιοῦ-ῶ (πρόλ. τράπεζα ἀντί τειρίπεζα, μῶνιξ ἀντί μονόνιξ κλπ. ὄρα καὶ ἤμ. Γραμ. § 65) Τὸ μέσ. ἐλατιοῦμαι εἶναι κυρίως οὐδ. διαθ. (=εἶμαι ἐλάττων, κατώτερός τις, ὑπολείπομαι) τὸ παθ. ἐλατιοῦμαι ἐκφορίζεται καὶ περιφρ. : ἐλατιον ἔχω ὑπό υἱος (=ἀποκοῦμαι, βλάπτωμαι). Συνών. τῷ ἐλατιῶ εἶναι τὸ μειῶ.

**Ἐλαύνω** (=ὠθῶ, βάλλω τι εἰς κίνησιν, διώκω τι ἐμπρός μου, τρέχω μὲ ἵππον ἢ χιμάζην ἔτι δὲ=ἐρέσω, κωπηλατῶ), πρκ. ἠλαυρον, μέλ. ἐλῶ, (-ᾶι, -ᾶ κλπ.), ἀόρ. ἠλασα, πρκ. -ἐλήλακα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐλαύνομαι, πρκ. ἠλαυρόμην, [παθ. μέλ. ἐλαθήσομαι καὶ

μέσ. μέλ. ἐλάσσομαι, μτγν.], παθ' ἄορ. -ἠλάθην (ἀπλοῦς ποιητ. καὶ μτγν.), μέσ. ἄορ. ἠλασάμην, πρκ. ἐλλείπει, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἔλασις, (ἐξ οὗ διέλασις, προέλασις, ἐξέλασις καὶ τὰ μτγν. ἀπέλασις, ἐπέλασις, εἰσέλασις καὶ τὸ νεωτ. παρέλασις), [ἐλασμα, ἐλασμός, ἐλατήρ (ἐξ οὗ ἐλατήριος, ἐλατήριον), ἐλάτης (ἐξ οὗ ὀνηλάτης, βοηλάτης), ἐλατός, ἐξ οὗ] εὐήλατος, σφυρήλατος, νεήλατος, ἐλαίον [καὶ τὸ ἐφετ. ἐλασεῖω (=ἐπιθυμῶ νὰ πορευθῶ, νὰ ἰππεύσω)].

Σημ. Θεμ. ἐλα- (ἀορ. ἐλατ-, πρβλ. ἐλασ-μα), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νω- καὶ ἀντιμεταθῆσει τῶν γραμ. ν καὶ υ (ὅρα εἰσαγ. § 16) ἐλα-νύ-ω=) ἐλαύω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, φυλάττει δὲ τὸν θεμ. χαρακτ. α βραχὺν καθ' ὅλους τοὺς χρόνους (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 369, σημ. 1). Ὁ πρκ. λαμβάνει ἄττικ. ἀναδιπλ. (ὅρα ἤμ. Γραμ. § 306).

**Ἐλέγχω** (=κταφρονῶ, περιφρονῶ, ἐξελέγχω, ἐρευνῶ), πρτ. ἠλεγχον, μέλ. ἐλέγξω, ἄοριστ. ἠλεγξά, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. ἐλέγχομαι, πρτ. ἠλεγχόμην, παθ. μέλ. ἐλεγχθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλέγχθην, πρκ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ. -ἐληλέγμην. Ῥημ. [ἐλεγγίς], ἐλεγχος, ἐλεγκτήρ [ἐλεγκτής], ἐλεγκτικός, ἐλεγκτός, ἐλεγκτέον.

Σημ. Θεμ. ἐλεγχ- τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρ. ἀναλελυμ.: ἐξελέγω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐλέγχω λέγεται καὶ: ἐλεγχον ποιῶμαι, ἐλεγκτήρ εἰμι καὶ ἔλεγχον λαμβάνω, οὗ ἀντίθ. τὸ: ἐλεγχον δίδωμι ἢ παρέχω. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. ἐλέγχομαι καὶ: εἰς ἐλεγχον καθίσταμαι καὶ ἐλεγχος γίγνεται ἢ ἐστὶ.

**Ἐλεέω-ῶ** (=εὐσιπλαγχνίζομαι), πρτ. ἠλέουν, μέλ. ἐλεήσω, ἄορ. ἠλήεσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐλεοῦμαι, πρτ. ἠλεοῦμην, παθ. μέλ. ἐλεηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἠλεήθην, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἐλεήμων, [ἐλεημοσύνη], ἀνελέητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔλεος (ὅ), ἐξ οὗ καὶ ἐλεινός καὶ κατὰ κοῤῥαίν ἐλεινός (=ἀξιολύπητος) κατὰ τὸ δέος - δεινός - δεινός) τὸ ἐλεος εἶναι μτγν. Τὸ β. λέγεται καὶ: ἐλεον ποιῶμαι καὶ παθ.: ἐλεον τυγχάνω ὑπό τινας. Συνών. οἰκίρω, οἰκίζω.

**Ἐλελίζω** (=φωνάζω ἐλελεῦ), ἄορ. ἠλέλιξα, [καὶ μέσ. ἐλελίζομαι], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἐλελεῦ (ὅπερ ἦ-ο πολεμικῆ κραυγῆ, ἣν οἱ εἰς τὴν μάχην ὀρμῶντες ἐμμελῶς ἐφώνουν) (πρβλ. ἀθροῖξ σημ.).

**Ἐλευθερόω-ῶ** (=ἐλευθερώνω), [πρτ. ἠλευθέρουν μτγν.], μέλ. ἐλευθερώσω, ἄορ. ἠλευθέρωσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐλευθεροῦμαι, [πρτ. μτγν.], παθ. μέλ. ἐλευθερωθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἠλευθερώθην, πρκ. ἠλευθέρωμαι, ὑπερσ. ἠλευθερόμην. Ῥημ. ἐλευθέρωσις [ἐλευθερωτής, ἐλευθερωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλείθερος (ὅπερ ἐκ θέμ. ἐλευθ-, ὅρα ἐρχομαι), ἐξ οὗ καὶ ἐλευθερία καὶ ἐλευθέριος (ἐξ οὗ τὸ ἐλευθριάζω=εἰμι ἐλ. θερος, πράττω ὡς ἐλεύθερος).

Ἄντι τοῦ ἐλευθερῶ λέγεται καί : ἐλευθερόν τινα ποιῶ καὶ ἐλευθερῶν πράττω τινί, ἄντι δὲ τοῦ παθ. καί : ἐλευθερία γίγνεται. Συνών. λύω.

**Ἐλίττω ἢ ἐλίθσω** (= τυλίσσω, περιστρέφω, κινῶ τι μετὰ ταχύτητος) συνήθ. σύνθ. [ἐλίττον, πρτ. μτγν., μέλ. ἐλίξω ποιητ.], ἄορ. εἴλιξα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. ἐλίττομαι, [πρτ. εἰλιττόμην, μέσ. μέλ. ἐλίξομαι ποιητ.], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. -εἰλίχθην, πρκ. εἴλιγμα [καὶ μτγν. ἐλήλιγμα, ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [ἐλίξις, ἐλιγμα], ἐλιγμός, ἐλίκη (= ἡ λύκος, ἰτέα) [ἐλικτήρ, ἐλικτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλιξ, -ικος (ὅπερ ἐκ θ. Feλ- τοῦ εἰλιξ=τυλίσσω). Θέμ. ἐλικ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ἐλικ-j- =) ἐλιτ- ἢ ἐλιισ- ὁ ἐνεστ. παρ' Ἄττ. πεζ. ἐν συνθ. λέγεται καὶ -εἰλίττω. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀργῇ F.

**Ἐλκω** (= σύρω, τραβῶ) [καὶ μτγν. ἐλκύω] πρτ. εἴλκων, μέλ. ἐλξω [καὶ μτγν. ἐλκύσω], ἄορ. εἴλκυσσα [καὶ μτγν. εἴλξα], πρκ. -εἴλκυσσα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ἐλκομαι, πρτ. εἰλόμην, [παθ. μέλ. ἐλκυσθήρομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. εἰλκύσθην, [μέσ. μέλ. ἐλξομαι καὶ ἐλκύσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. -εἴλκυσάμην [καὶ μτγν. εἰλξάμην], πρκ. εἴλκυσμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [ἐλκος], ὀλκός, ὀλκή, ὀλκός, ἐλξις, [ἐλκυσίς, ἐλκυσμα, ἐλκυσμός, ἐλκυστήρ, ἐλκυστός, ἐλκυστέος], συνελκυστέον, ἐλκτέον.

Σημ. Θέμ. Feλκ- καὶ Feλκῦ- (ἀργ. Feλκυσ-). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει, ὡς ἐκ τοῦ F, ὅπερ εἶχεν ἐν ἀργῇ (ὄρα ἤμ. Γραμ. 291, 5). Τὸ θέμ. ἐλκυ- φυλάττει θραγὺν πανταγοῦ τὸν παρακτῆρα ὤ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 367 5). Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκτραζ. ἀναλελυμ.: ἐλκω ἐμαντόν, τὸ δὲ ἀλληλοπαθ.: ἐλκουν ἀλλήλους. Ἀντίθετον τοῦ ἐλκω εἶναι τὸ ὀθῶ, τοῦ δὲ καθέλω (= ῥίπτω τὸ πλοῖον ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν) ἀντίθ. εἶναι τὰ : ἀνέλω, ἀνασπῶ καὶ ἀναβιβάζω.

**Ἐλπίζω** (ἀμτῶ), πρτ. ἤλπιζον [μέλ. ἐλπίσω καὶ ἐλπῶ μτγν.] ἄορ. ἤλπισα, [πρκ. ἤλπισα καὶ ὑπερσ. ἤλπίκειν μτγν.]. Παθ. ἐλπίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐλπίσις, ἐλπισμα, ἐλπισμός, ἐλπιστής], ἐλπισιός, ἀν(δυσ)ἐλπιστος, [ἐλπιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλπίς, -δος, (προσλήψει τῆς παρογ. καταλήξεως -ζω : (ἐλπιδ-j-ω=) ἐλπίζω. Το ρ σγηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφων. (ὄρα ἀθροίζω σημ.). Τὸ σύνθ. ἀελπίζω (= γάνω τὴν ἐλπίδα), (ὡς παθ. εἶναι τὸ ἀελπίζομαι ὑπότιος), εἶναι μτγν. ὡς καὶ τὸ ἀελπισμός : τὸ δὲ ἀελπισιοῦ ἀδὲν ἀπαντᾷ οὔτε παρ' ἀργ οὔτε παρὰ μτγν. Ἀντι τοῦ ἐλπίζω λέγεται καί : εἰμί ἐν ἐλπίσιν, ἐλπίδας ἢ ἐλπιδά εἶχω, τὸς ἐλπίδας εἶχω ἐπὶ τινι (ἢ ἐν τινι), ἐλπίδας ποιοῦμαι. Παθ. δεῖ ἐλπίσθου. Ἀντι δὲ τοῦ ποιητ. ἐλπω (μτῶ. = δίδω ἐλπίδα, κινῶ τινὰ νὰ ἐλπίζῃ) οἱ Ἄττ. μετεγειρίζοντο τὰς περιφρ.: ποιῶ τινα ἐλάττειν (ἢ ἐλπίδας εἶχειν), ἐλπίδας ἐμποιῶ τινι, ἐλπίδας παρέρχομαι κλπ.

**Ἐμέω-ῶ** (= ξερονῶ, φλυαρῶ), πρτ. ἤμουν καὶ ἄορ. -ἤμωσα,

πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἔμεσις καὶ ἔμεσίχ, ἔμεσμα],  
ἔμετος [ἐξ οὗ ἔμετικός καὶ ἔμετιῶ]

Σημ. Θέμ. ἐμ- (ἀογ. ἐμεσ-, ποβλ. ἐμήμετ-μαι, ἔμεσ-μαι). Τὸ β. , καίτοι  
ουλάττει τὸν θεμ. γαρακτ. ε πανταγοῦ βραβύν, δὲν ἐμτανίξει ὄμως πρὸ τῶν  
ἀπὸ μ, ι, θ ἀργομένων ῤημ. καταλήξ. τὸ ἀρχικὸν σ τοῦ θέματος (βρα ἤμ.  
Γραμ. § 379) οἱ μτγν. πρκ. ἐμήμεκα καὶ ἐμήμεσμαι λαμβάνουσιν ἄτικ. ἀναδι-  
πλασιασμόν. Συνών. ἐξερῶω ὦ, ἐξ οὗ τὸ τῆς ὀμιλουμένης ἐρονῶ.

**Ἐμπεδώω-ῶ** (=στερεώνω, ἀσφελίζω), πρτ. ἤμπεδουν, μέλ. ἐμ-  
πεδώσω, ἀόρ. ἤμπεδωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ἐμπέδωτις].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐμπεδος (=ὁ εἰς τὸ ἔλαφος ἰστίμενος. ὁ  
σταθερὸς εἰς τὴν θέσιν του), ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πέδον (=ἔδαφος). Αὐξάνεται  
δὲ ἐξωθεν (βρα ἤμ. Γραμ. § 294,2). Συνών. κρατίτω.

**Ἐμποδίζω**, πρτ. ἐνεπόδιζον, μέλ. ἐμποδιῶ. Παθ. ἐμποδίζημαι,  
πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐμπόδισμα [ἐμποδισμός,  
ἐμποδιστής, ἐμποδιστικός].

Σημ. Τὸ β. εἶναι σύνθ' ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποδίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ ποῖς. Τὸ  
ἀπλοῦν ποδίζω εὐρίται μόνον εἰς τὸν παθ. πρκ. ποποδιόμενος. Ἀντὶ τοῦ ἐμπο-  
δίζω λέγεται καί : ἐμποδῶν εἰμι (ἢ γίνομαι τι), ἐμπόδιός εἰμι (ἢ γίνομαι  
τινος). Ἄντὶ δὲ τοῦ μέσ. λέγεται : ἐμποδῶν ποιοῦμαι τι (=κάμνω τι εἰς τὸν ἐαυ-  
τὸν μου ἐμπόδιον) Συνών. τῷ ἐμποδίζω εἶναι τὸ καλύω.

**Ἐμπολλάω-ῶ** (=ἐγοράζω καὶ πωλῶ, ἐμπορεύομαι), παρ' Ἀττ.  
πεζ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. ἀπ-εμπολῶ καὶ ἀόρ. ἤμπόλησα, πάντα δὲ  
τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἐμπόλησις, ἐμπόλημα, ἐμπολητός].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐμπολή, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πωλῶ. Αὐ-  
ξάνεται δὲ ἐξωθεν (βρα ἤμ. Γραμ. § 294,2).

**Ἐμπορεύομαι** (=ἐντὸς τινος πορεύομαι, ταξιδεύω, εἶμαι ἐμ-  
πορος, ἐξασκῶ ἐμπόριον). Μέσ. ἀποθ., μέλ. ἐμπορεύσομαι, μέσ. ἀόρ.  
ἐνεπορευσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἐμπόρευμα, ἐμπορευτικός.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐμπορος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ πόρος.  
Ἀντὶ τοῦ ἐμπορεύομαι λέγεται καί : ἐμπορίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. : ἐμπορία γίγνεται.

**Ἐναντιόομαι-οὔμαι** (=ἐναντιώνομαι). Ἀποθ. παθ. μετ'  
ἐνεργ. ἀμτβ. σημ., πρτ. ἤναντιούμην, μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι [παθ.  
μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἤναντιώθην, πρκ. ἤναντιώμαι (καὶ  
ἀπαξ ἐνηντιώμαι), [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἐναντιώσις, ἐναντιώμα.

Σημ. 1. Τὸ β. εἶναι παρὰσύνθ. ἐκ τοῦ ἐναντιός, ὅπερ εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν  
καὶ ἀντιός. Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν πλὴν τοῦ πρκ., ὅστις δι-  
φορεῖται (βρα ἤμ. Γραμ. § 295,2). Ἀντὶ τοῦ ἐναντιόομαι λέγεται καί : ἐναντιός  
εἰμι καὶ ἐναντιός ἔχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἐναντιόομαι εἶναι τὰ : ἀνθισταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιτάσσομαι.

**Ἐνεδρεύω** (=κάμνω ἐνέδραν, κερτρί), πρτ. ἐνήδρευον, [μέλ.

μτγν.], ἀόρ. ἐνήδρευσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. ἐνεδρευόμαι, [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐνεδρευόσομαι, παθ. ἀόρ. ἐνηδρεύθην, μέσ. ἀόρ. ἐνηδρευσάμην, [πρκ. μτγν.]. Ῥημ. [ἐνεδρεῖα, ἐνέδρευμα, ἐνεδρευτής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύθ. ἐκ τοῦ ἐνέδρα, ὅπερ εἶναι σύθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἔδρα (-ἔζομαι). Ἀντὶ τοῦ ἐνεδρεῦω λέγεται καὶ : ἐνέδραν ποιοῦμαι. Συνών. ἔλλοχάω-ῶ (μονον κατὰ μτγ.). Τὸ δὲ θέτω εἰς ἐνέδραν λέγεται παρ' ἀρχ. : λοχίζω.

**Ἐνεχυράζω** (λαμβάνω ἐνέχυρον<sup>(1)</sup>), πρτ. ἤνεχύραζον, μέλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἤνεχύρασα καὶ παθ. ἀόρ. ἤνεχυράσθην (μύνον), πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐνεχυρασία, [ἐνεχύρασμα, ἐνεχυρασμός, ἐνεχυραστής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύθ. ἐκ τοῦ ἐνέχυρον, (ὅπερ εἶναι σύθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἐχυρός = ὄχυρός, ἀσφαλής) προσλήψει τῆς παραγ.καταλ. -αζω (ἔρα γυνάξω σημ.). Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν (ἔρα ἤμ. Γραμ. § 294,2). Ἀντὶ τοῦ ἐνεχυράζω λέγεται καὶ : ἐνέχυρα λαμβάνω καὶ ἐνεχυρασίαν ποιοῦμαι ὡς παθ. δὲ εἶναι τό : ἐνέχυρα κίται, ἐνέχυρα ἔχεται.

**Ἐνθυμέομαι-οὔμαι** (= ἐν θυμῷ τίθημί τι, σκέπτομαι), Ἀποθ. παθ., πρτ. ἐνεθυμούμην, μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι. παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐνεθυμήθην, πρκ. ἐντεθύμηναι, ὑπερ. ἐνετεθυμήμην. Ῥημ. ἐνθύμεις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός· γίγνεται δ' ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος σύθ. ὀνόμ. (ἔρα ἤμ. Γραμ. § 551). Τὸ παρ' ἡμῶν ἐνθυμοῦμαι (οὐ ἀντιθ. λημονῶ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ παρ' ἀρχαίοις μέμνημαι (οὐ ἀντιθ. ἐπιλανθάνομαι). Συνών. ὄρα ἐνοῶ σημ.

**Ἐννοέω-ῶ** (= ἐν τῷ νῷ βᾶλλω τι, σκέπτομαι), πρτ. ἐνενοόουν [μέλ. ἐννοήσω μτγν.], ἀόρ. ἐνενόησα, πρκ. ἐννενόημα, [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. ἐννοοῦμαι (= ἐν τῷ ἐμῷ νῷ τίθημί τι), πρτ. ἐνενοοῦμην καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐνενοήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ νοέω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ νοῦς. Ἀντὶ τοῦ ἐνοῶ λέγεται καὶ : ἐννοία γίγνεται (ἢ ἐμπίπτει) μοι, λαμβάνω ἐννοίαν νινος.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἐνοῶ εἶναι τὰ : ἐνθυμοῦμαι, διανοοῦμαι, λογίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, πρὸς δὲ καὶ ἡ φράσις : ἐν νῷ ἔχω.

**Ἐνοχλέω-ῶ** (= προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα), πρτ. ἠνώχλων, μέλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἠνώχλησα, πρκ. ἠνώχληκα [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, πρτ. ἠνωχλοῦμην καὶ πρκ. -ἠνώχλημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐνόχλησις, ἐνόχλημα, ἀνενόχλητος, ἐνοχλητέον].

(1) Ἐπὶ δὲ τῆς σημ. δ' ὄω ἐνέχυρον, οἱ μὲν ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὰς περιφρ. δ' ὄωμι ἐνέχυρον, τίθημι ἐνέχυρον, καὶ φέωω ἐνέχυρα, οἱ δὲ μτγν' τὸ ῥ. ἐνεχυράζω, ἔξ οὗ καὶ τὸ ἐνεχυρασμός (= δόσις ἐνεχύρου).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ποιητ. ὀχλέω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ὄχλος (=πλήθος λαοῦ, ἐνόχλησις). Αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται καὶ ἔσθην καὶ ἔσθην (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 296, 1). Ἀντὶ τοῦ ἐνοχλῶ λέγεται καὶ : ὀχληρός εἰμι τινι, δι' ὄχλου ἔσθι μοί τι, ὄχλον παρέχω τινὶ καὶ πράγματα παρέχω τινὶ· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐνοχλοῦμαι καὶ : πράγματα ἔχω.

**Ἐντέλλομαι** (=δίδω ἐνταλήν, παραγγέλλω). Ἀποθ. μέσ., προστ. ἐνετελλόμεν, [μέλ. ἐντελοῦμαι μ.γν.], μέσ. ἄορ. ἐνετειλάμην, πρκ. ἐντείταμαι, [ὑπερσ. ἐνετετάμην Ἡροδ.]. Ῥημ. ἐντολή [ἐνταλμα].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ ἵλλομαι, ὅπερ ἐκ θέμ. τέλ-, ἐξ οὗ τὰ ποιητ. (τέλ-ῖ-ω=) τέλλω ἢ ἐν συνθ. ἐντέλλω. Τὸ ε τοῦ θέμ. εἰς τοὺς συντελικούς χρόνους τρέπεται εἰς α (ᾄρα ἤμ. Γραμμ. 360).

Σημ. 2. Συνόν. παραγγέλλω (ὅπερ καὶ συνηθέστερον παρ' Ἀττ.) καὶ κελεύω.

**Ἐξέσθι** (=εἶναι ἐπιτετραμμένον, δυνατόν), ἀπροσ. (ὑποτ. ἐξῆ, εὐκτ. ἐξείη, προστ. ἐξέστω, ἀπαρ. ἐξεῖναι, μ.γν. ἐξόν), πρκ. ἐξῆν, μέλ. ἐξέσθαι καὶ ἐγγενήσεται, ἄορ. ἐξεγένετο. Ῥημ. ἐξουσία.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς προθ. ἐξ καὶ τοῦ εἶσι (ᾄρα εἰμι)· ὡς ἐνεργ. μ.θ. εἶναι τὰ : ἐξουσίαν δίδωμι, ἐξουσίαν ποιῶ τινι, ἐξουσίαν παρασκευάζω· ὡς παθ. δὲ τὸ : ἐξουσίαν λαμβάνω καὶ ἐξουσία δίδοται μοι ὑπὸ τινος.

**Ἐξετάζω**, πρκ. ἐξήταζον, μέλ. ἐξετάσω καὶ ἐ' ἐξετιῶ, (ἄς, -ᾶ κλπ.), ἄορ. ἐξήτασα, πρκ. ἐξήτακα, [ὑπερσ. μ.γν.]. Παθ. ἐξετάζομαι, πρκ. ἐξεταζόμεν, παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐξετάσθην, πρκ. ἐξήτασμαι, [ὑπερσ. μ.γν.]. Ῥημ. ἐξέτασις, ἐξετασμός, ἐξεταστής, [ἐξεταστήριον], ἐξεταστέον, ἀνεξέταστος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐξ καὶ ἐιάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ εἶσι (εἰμί). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρ. ἀναλελυμ. : ἐξιάζω ἑμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ ἐξετάζω λέγεται καὶ : ἐξετασιν ποιοῦμαι· παθ. δὲ : ἐξετασις γίγνεται.

**Ἐοικα**· ἰδὲ εἶκω (=ὁμοιάζω, φαίνομαι).

**Ἐωρτάζω**, πρκ. ἐώρταζον, [μέλ. ἐορτάσω μ.γν.], ἄορ. ἐώρτασα, [καὶ παθ. ἐωρτάσθην μ.γν.], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ἐορτασις, ἐορτασμη, ἐορτασμός, ἐορταστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐῤορτή=) ἐορτή, προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ζω (ᾄρα ἀγοράζω σημ.). Τὸ ῥ. ἠϋξάνετο κανονικῶς : ἠορταζον, ἠορτασα κλπ. Ἐκ τῶν τύπων δὲ τούτων κατ' ἐναλλαγὴν χρόνου συλλαβ. ποικύσαν οἱ τύποι ἐώρταζον, ἐώρτασα κλπ. (ᾄρα ἤμ. Γραμ. § 292, η). Ἀντὶ τοῦ ἐορτάζω λέγεται καὶ : ἐορτῆν ἄγω, ἐορτῆν ποιῶ· παθ. δὲ : ἐορτή ἐστὶ.

**Ἐπαινέω-ῶ**· ἰδὲ αἰνέω ῶ.

**Ἐπανορθόω-ῶ** (=στήνω τι πάλιν ὀρθιον, ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ ὀρθὴν κατάστασιν, ἐπανορθώνω), πρκ. ἐπηνόρθουν, μέλ. ἐπανορθώσω, ἄορ. ἐπηνόρθωσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. ἐπανορθοῦμαι, πρκ. ἐπηνόρθοῦμην, μέσ. μέλ. ἐπανορ-

θάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπληρωθώσάμην, παθ. μέλ. ἐπανορθωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπληρωθώθην, πρκ. ἐπληρώθωμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. ἐπανόρθωσις, ἐπανόρθωμα, [ἐπανορθωτής], ἐπανορθωτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι συνθ. ἐκ τῆς ἐπι. ἀνά καὶ τοῦ ὀρθώ-ῶ αὐξίναςται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ᾠ' προθέσ. καὶ μετ' αὐτήν (ᾠρα ἦμ. Γραμ. § 296,1).

**Ἐπειγώ** (μτβ. = πιέζω, στενοχωρῶ, βιάζω, ἐπιταχύνω; ἀμτβ. = σπεύδω, βιάζομαι), πρτ. -ἤπειγον, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. Μέσ. ἔ-τειγομαι, πρτ. ἤ-τειγόμην, [μέσ. μέλ. ἐπείζομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἠπείχθην; πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. κλι μτγν. Ῥημ. [ἐπείξις, ἐπείκτης, ἐπειγεύς, ἠπειγμένως], ἐπεικίεον.

Σημ. Θέμ. ἐπειγ- (ὑπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ ρίζ. (ἀγ- ἐξ οὗ) ἐγ- προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : ἐπ-εγ-] καὶ κατὰ μεταθ. ἐπειγ-). Τὸ ῥ. αὐξάνεται ἐξωθεν (ᾠρα ἦμ. Γραμ. § 294,1), ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. καὶ μετὰ τῆς κατὰ. Τὸ κατεπίγω ἀπαντᾷ καὶ ἀπροσ.: κατεπίγει (=εἶναι ἀνάγκη) κλπ.

**Ἐπηρεάζω** (= ὑβρίζω, λοιδορῶ, ἀπειλῶ, κακομεταχειρίζομαι, βλάπτω), πρτ. ἐπηρεάζον, ἀόρ. ἐπηρεάσα. Πκθ. ἐπηρεάζομαι, πρτ. ἐπηρεαζόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι παρ' Ἀττικοῖς. Ῥημ. [ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστής, ἐπηρεαστος, ἀνεπηρεαστος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπῆρεια (ὑπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ ὄρεια (ποιητ.) ἀντὶ ὄρα' πρτλ. φορβή, φορβεία), προσλήψει δὲ τῆς παραγ. καταλ. -ζω: ἐπηρεάζω (ἀντὶ ἐπηρειά-ζω' πβλ. λειος-λειάνω, λειάν-ελαίνω—λεηλατῶ).

**Ἐπιβουλεύω** ἰδὲ βουλεύω.

**Ἐπιδημέω—ῶ** (= διατρίβω ἐν τῇ πατρίδι, ὡς ξένος διαμείνω πού· ἐπὶ δὲ ἀσθενειῶν = ἐπιπολάζω), ὄμ. ἀλόν. Ῥημ. ἐπιδημία, ἐπιδήμησις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιδημος. Συνών. τῷ ἐπιδημῶ εἶναι τὸ ἐνδημῶ. Ἀντίθ. [ἐκδημῶ καὶ] ἀποδημῶ.

**Ἐπιθυμέω—ῶ**, πρτ. ἐπεθύμουν, μέλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπεθύμωσα, πρκ. ἐπιτεθύμηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Ἐκ δὲ τοῦ παθ. μόνον τὸ ἀπαρ. ἀνι-ἐπιθυμῆσθαι καὶ ἡ μτχ. ἐπιθυμούμενα. Ῥημ. [ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός], ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής (ἐξ οὗ ἐπιθυμητικός).

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπι καὶ θυμός (ὑπερ ἐκ τοῦ θύω) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ᾠρα ἐπιθυμοῦμαι σημ.). Ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶ λέγεται καί: ἐπιθυμίαν ἔχω, ἐν ἐπιθυμίᾳ εἰμί υἱος, ἐπιθυμία χροῶμαι κλπ.

Σημ. 2. Συνών. ἐφτεμαι, ὀρέγομαι, ποθέω—ῶ (ἐπὶ ἀπόντος), ἐράω ῶ (ἐπὶ ἰσχυρᾷ ἐπιθυμίας) καὶ γλίχομαι (ἐπὶ ἀπρεποῦς).

**Ἐπικουρέω—ῶ** (= ἔρχομαι ὡς ἐπίκουρος, βοηθῶ, ὠφελῶ), πρτ. ἐπεκούρουν, μέλ. ἐπικουρήσω, ἀόρ. ἐπεκούρησα καὶ παθ. πρκ. ἐπικου-

κουρῆσθαι, πάντα δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσ-επικούρητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπικούρος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ κούρος (= νέος, παλληγάρι), ὅπερ ἐκ τοῦ κέρω (διὰ τὸ ὅτι τὴν κόμην ἔκειρον ἐν καιρῷ ἤβης). Ἀντὶ τοῦ ἐπικούρω λέγεται καί: ἐπικούρος γίνομαι τι καὶ ἐπικούρειαν ποιῆμαι. Συνών.: ἀμύνω, ἀρήνω, βοηθῶ, τιμωρῶ.

**Ἐπιμέλωμαι καὶ ἐπιμελόμαι-οὔμαι** (=εἶμαι ἐπιμελής, φροντίζω περὶ τινος). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι, παθ. ἄορ. ἐπεμελήθη, πρκ. ἐπιμεμήλημαι, [ὑπερσ. μ.τ.γν.]. Ῥημ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής (ἐξ οὗ ἐπιμελητικός), ἐπιμελητέον.

Σημ. 1. Τὸ μὲν ἐπιμέλωμαι εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐπι καὶ τοῦ θέμ. μελ-, μελ-ε-, (τιῦ μέλει), τὸ δὲ νεώτερον ἐπιμελοῦμαι εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιμελής, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπι καὶ μέλει. Ἀντὶ τοῦ ἐπιμέλωμαι ἢ ἐπιμελοῦμαι λέγεται καί: ἐπιμέλειαν ποιεῖν. ἐπιμέλειαν ἔχω τινός ἢ περὶ τι καὶ δι' ἐπιμελείας ἔχω τινά. παθ. ἐξ: ἐπιμελείας τυχάνω, ἐπιμέλειά τινός (ἢ περὶ τινός) εἶμι. ἐπιμέλεις μοι εἶμι τινος.

Σημ. 2. Συνών.: κήδομαι, μέλει μοι τινος, προνοῶ καὶ τημελῶ (σπν., ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀτημέλητος).

**Ἐπιορκέω-ῶ** (=εἶμαι ἐπιόρκος, κάμνω ψευδῆ ὅρκον), [πρτ. μ.τ.γν.]. μέλ. ἐπιορκήσω, ἄορ. ἐπιώρκησα, πρκ. ἐπιώρκημα, ὑπερσ. ἐπιωρκηκῶς ἦν. Παθ μέλ. -ἐπιορκηθήσομαι, πάντα δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ (ἐπί-Ἔορκος) ἐπιόρκος (=ὁ ἐναντίον τοῦ ὅρκου πράττων), ἐξ οὗ καὶ ἐπιορκῆ. Ἀντίθ. εὐορκῶ καὶ ἐμπεδορκῶ.

**Ἐπιπολάζω** (=ἐπὶ τῆς ἐπιφανεῖας ὑπάρχω, ἐπιπλέω), μέλ. ἐπιπολάσω, ἄορ. ἐπεπόλασα, πάντα δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ἐπιπόλασις, ἐπιπολασμός, ἐπιπολαστικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπι-πολή (=ἐπιφάνεια) (ὅρα δικάζω σημ.), ἐξ οὗ καὶ ἐπιπόλαιος.

**Ἐπισιτίζομαι** (=προμηθεύομαι τροφάς). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμ.τθ. σημ., μέσ. μέλ. ἐπισιτιοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐπεσιτισάμην, πάντα δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ἐπισιτίσις, ἐπισιτίσμα], ἐπισιτισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπι καὶ σίτος καὶ γίγνεται ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα ἡμ. Γραμ. § 551), προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω (ὅρα ἀθροίζω σημ.).

**Ἐπίδομαι** (=γνωρίζω καλῶς). Ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. (ἐπίστασαι, ἐπίσταται κλπ., κατὰ τὸ ἴσταμαι ὑπότ. ἐπίστωμαι, ἐπίστη, ἐπίστηται κλπ., εὐκτ. ἐπισταίμην, ἐπίσταιο, ἐπίσταιτο κλπ., προστ. [ἐπίστασο καὶ] ἐπίστω, -άσθω κλπ., ἀπαρ. ἐπίστασθαι, μ.τ.γ. ἐπιστάμενος), πρτ. ἠπιστάμην, [ἠπίστασο καὶ] ἠπίστω, ἠπίστατο κλπ.,

μέσ. μέλ. ἐπισήσομαι, παθ. ἀόρ. ὦ; μέσ. ἠπισήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐπί καὶ τῆς ῥίζ. στα-, ἐξ ἧς τὸ ἴσημι. Ἡ ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. τονίζονται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα (β. α. ἤμ. Γραμ. § 98). Τὸ σ τῆς καταλήξεως -σο ἐν τῷ πρτ. καὶ τῇ προστ. τοῦ ἐνεστ. ἀποβάλλεται (β. α. ἤμ.) Γραμ. § 346 σημ.) «ἐπίσω Ἀττικῶς, ἐπίσασο ἑλληνικῶν.» Μοῖρις. Αὐξάνεται δ' ἔξωθεν (β. α. ἤμ. Γραμ. § 294,1).

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἐπίσασμαι εἶναι τό : οἶδα καὶ γινώσκω.

**Ἐπιστατέω-ῶ** (=εἶμι ἐπιστάτης), πρτ. ἐπεστάτων, μέλ. ἐπιστατήσω, ἀόρ. ἐπεστάτησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. ἐπιστατητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιστάτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπίσσημι), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. ἐπιστά-  
σία, ἀνθ' οὗ παρ' Ἀττ. λέγεται ἐπίστασις. Τὸ ῥ. λέγεται καὶ : ἐπιστάτης εἰμί.

**Ἐπιστομίζω** (=ἀποστομόνω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ), μέλ. ἐπιστομιῶ, ἀόρ. ἐπεστομίσα καὶ παθ. ἀόρ. ἐπεστομίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐπιστομίσμα, ἐπιστομισμός, ἐπιστομιστέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπὶ σίμα (βίλλω) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (β. α. ἐπισιτίζω σημ.) : πρβλ. καὶ ἀπὸ σίματος, σήθους (λέγω) : ἀποστομαίζω, ἀποσηθίζω, ἐσηθίζω.

**Ἐπιτηδεύω** (=πράττω τι μετὰ σκέψεως, ἐκτελῶ ἀκριβῶς, προσ-  
παθῶ, ἐπιχειρῶ), πρτ. ἐπιτήδευον, μέλ. ἐπιτηδεύσω, ἀόρ. ἐπιτήδευσα,  
πρκ. ἐπιτετήδευκα. Πκθ. ἐπιτηδεύομαι καὶ πρκ. ἐπιτετήδευμαι, πάντα  
δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐπιτήδευσις, ἐπιτήδευμα, [ἐπιτηδευτής, ἐπιτη-  
δευτός], ἐπιτηδευτέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐπιτήδης (ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ τῆδε προσ-  
θήκη τοῦ νεωτερικῶς κατ' ἀναλογία τῶν : χθές, αἰές, ἡγιες, καθ' ἃ καὶ οἰκα-  
δες), ἐξ οὗ καὶ ἐπιτήδεις.

**Ἐπιτροπέω** (ἀμτβ. =εἶμι ἐπίτροπος), πρτ. ἐπιτρόπευον, μέλ. ἐπιτροπέω, ἀόρ. ἐπιτρόπευσα. Πκθ. ἐπιτροπέομαι, παθ. ἀόρ. ἐπι-  
τροπέσθην καὶ πρκ. ἐπιτετρόπευμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐπι-  
τροπέα, ἐπιτρόπευσις, ἐπιτροπευτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπίτροπος ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιτρέπω ὡς μτβ. τοῦ ἐπιτροπέω εἶναι  
τό : ἐπίτροπον καθίστημι τινὶ καὶ ἐπίτροπον καταλείπω τινός.

**Ἐπιχειρέω-ῶ** (=θέτω χεῖρα εἰς τι, ἀρχίζω τι, κάμνω ἐπιχει-  
ρησιν) πρτ. ἐπεχειρουν, μέλ. ἐπιχειρήσω, ἀόρ. ἐπεχείρησα, πρκ. ἐπιχε-  
ρήρηκα. Πκθ. ἐπιχειροῦμαι (=προσβάλλομαι), πρτ. ἐπεχειροῦμην καὶ  
παθ. ἀόρ. ἐπεχειρήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἐπιχείρη-  
σις, ἐπιχείρημα, ἐπιχειρητής, ἐπιχειρητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπί καὶ χεῖρ (β. α. ἐγχειρέω-ῶ σημ.).  
Ἐντὶ τοῦ ἐπιχειρῶ λέγεται καὶ : ἐπιχείρησιν ποιοῦμαι.

**ἔπομαι** (=ἀκολουθῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. εἰ-  
πόμην, μέσ. μέλ. ἔπομαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἐσπόμην, (ὑποτ. ἐπί-σπωμαί,  
εὐκτ. ἐπι-σποίμην, προστ. ἐπί-σπου, ἀπαρ. ἐπι-σπέσθαι, μτχ. ἐπι-  
σπόμενος), πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. διαδός.

Σημ. Θεμ. (σεπ=) ἐπ- ἢ κατὰ συγκοπὴν σπ- (ἐξ οὗ ἐ-ἐσπόμην) ὁ ποτ.  
αὐξάνεται διὰ τοῦ ἐ ἕνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σι (ἐ σπ-όμην=ἐσπούμην=) εἰπόμην (ἄρα  
ἡμ. Γραμ. § 292,5) δασύνεται δὲ ὡς καὶ ὁ ἀόρ. β' ἐ-σπ-όμην κατ' ἀνα-  
λογίαν τοῦ ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος. Τὸ ῥημ. διαδός (κυρίως ἐκ τοῦ παύζω)  
δὲν ἐρύλαξε τὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοτύπου πρὸς βλ. ἰκνέομαι - ἰκνος, κλπ.

**ἔτω** (=ἀσχυλοῦμαι περί τι) ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δ' Ἀττικ.  
πεζ. ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς περί: περιέλω (=ἔπομαι, περιστοιχῶ,  
μεταχειρίζομαι, προσφέρωμι πρὸς τινα), πρτ. περιείπον, μέλ. περιέψω.  
Παθ. μόνον περιέπειτο καὶ πρτ. περιείποντο (=προσεφέροντο πρὸς  
ἐμέ) ἢ λοιποὶ χρόνοι ἄχρηστοι.

Σημ. Θεμ. (σεπ=) ἐπ- (ἄρα ἔπομαι σημ.). Το ῥ. παρὰ ποιητ. καὶ μτγν.  
ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διά: διέπω (=ἐπιστάω, διοικῶ), πρτ. διείπον,  
μελ. διέψω καὶ ἀόρ. διέσπον.

**ἔρω-ῶ** (=ἔχω ἔρωτα, σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἀγαπῶ), πρτ.  
ἤρων [παθ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρασθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ.  
ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἠράσθην. Παθ. ἐρῶμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.  
Ῥημ. ἐραστής (οὗ θηλ. ἐράστρια), [ἐρασμός, ἐξ οὗ] ἐράσμιος, ἐραστός.  
(ἐξ οὗ πολυέραστος, ἀξιέραστος).

Σημ. 1. Θεμ. ἐρα- Τὸ ῥ. φυλάττει θραγὸν τὸν γαρακτ. ἄ καὶ λαμβάνει  
πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, θ ἀργομένων ῥημ. καταλήξ. σ (ἴσα ἡμ. Γραμ. § 367,1 καὶ  
369). Ἐντὶ τοῦ ἐρῶ λέγεται καί: ἐραστής εἰμι ἴνως, ἔρωτα ἔχω καὶ (ἰσχυροτε-  
ρον) ἔρωσ ἔχει μέ ἴνως

Σημ. 2. Οἱ ποιητ. ἄντι τοῦ ἐρῶ μετεχειρίζοντο τό: ἔρωμαι (κατὰ τὸ ἴστα-  
μαι), πρτ. ἠράμην καὶ μέσ. ἀόρ. ἠρασάμην. Ῥημ. ἐράτης, ἐρατός, ἐραιεῖός.

**ἐργάζομαι**. Ἀπθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ποτ. εἰργάζομην,  
μέσ. μελ. ἐργάσομαι, μέσ. ἀόρ. εἰργασάμην, παθ. μέλ. ὡς παθ. -ερ-  
γασθήσομαι. παθ. ἀόρ. ὡς παθ. εἰργασθην, πρκ. εἰργασομαι, ὑπερσ.  
εἰργασμην καὶ εἰργασμένος ἦν, μετ' ὄλ. μέλ. εἰργασμένος ἔσομαι. Ῥημ.  
ἐργάτης (ἐξ οὗ ἐργασία), [ἐργαστής ἢ] ἐργαστήρ (ἐξ οὗ ἐργαστήριον)  
[ἐργαστός, ἐξ οὗ] εὐ(δυσ)κατέργαστος, ἀδιεξέργαστος, ἐργαστέος, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ (Ἐργον=) ἔργον (ἄρα ἐγκωμιάζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ  
σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων, αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ  
ει, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F (ἴσα ἡμ. Γραμ. § 292,5) Ἐντὶ τοῦ ἐρ-  
γάζομαι λέγεται καί: ἐργάτης εἰμί (οὗ ἄντιθ.: ἀργός εἰμι) καὶ ἐνεργός εἰμι.  
Ἐντιθ. τῷ ἐργάζομαι εἶναι το ἀργέω-ῶ.

**ἐρεθίζω**, ἀόρ. ἠρέθισα, πρκ. ἠρέθικα. Παθ. ἐρεθίζομαι καὶ

ὑπερσ. -ἠρεθίστην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ἐρέθισμα, ἐρεθισμός, ἐρεθιστής], ἐρεθιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἐρέθω (=ἐρεθίζω), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔρος.

**Ἐρείδω** (=στηρίζω). Πρτ. Ἄττ. πεζ. μόνον σύνθ.: ἀντερείδω. πρτ. ἀντήρειδον, [μέλ. ἐρείσω], ἀόρ. ἠρείσα, [τρκ. ἐρήρεικ καὶ -ἠρεικα μτγν]. Παθ. -ἐρείδομαι, [πρτ. ἠρειδύμην], πρθ. καὶ μέσ. μέλ. ἐλλείπουσι, [πρθ. ἀόρ. ἠρείσθην], μέσ. ἀόρ. -ἠρεισάμην [τρκ. ἐρήρειμυ καὶ ἠρειμυ, ὑπερσ. ἐρηρείσμην καὶ ἠρείσμην]. Ῥημ. ἔρεισμα.

Σημ. Θεμ. (ἐριδ- ἐξ οὗ) ἐρειδ- πρθλ. λιπ- λειπ-, πιθ- πειθ- κλπ. Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν ἢ τὸν Ἄττ. ἢ τὸν συντελικὸν ἀναδιπλασιασμόν (δρα ἴμ. Γραμ. § 206, καὶ 301).

**Ἐρευνάω-ῶ** (=ἐπιμελῶς ζητῶ νὰ εὕρω, ἀνζήτηῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἠρευνῶν, ἀόρ. ἠρευνήσα. Πρθ. ἐρευνώμαι καὶ μέσ. ἀείποτε\*σύνθ. -ἐρευνώμαι, μέσ. μέλ. -ἐρευνήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἠρευνησάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐρευνητής (οὗ θηλ. ἐρευνήτρια) ἢ ἐρευνητήρ, ἐρευνητός, ἐξ οὗ] ἀδιερευνητος, ἀνερευνητος, δυσδιερευνητος, ἐρευνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρενα. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν ἀνά. διά, πρό, σύν.

**Ἐρίζω** (=φιλονικῶ), πρτ. ἠρίζον, [μέλ. ἐρίσω μτγν.], ἀόρ. ἠρίσα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἔρισμα, ἔρισμός, ἔριστής, ἔριστός (ἐξ οὗ ἔριστικός), ἀν-αμφ-ἠριστος].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἔρις. Θεμ. ἐριδ- ἔξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : ἐρίδ-j-ω=) ἐρίζω. Ἀντὶ τοῦ ἐρίζω λέγεται καί : ἐν ἔοιδί εἰμι πρὸς τινα, ἔων ἔχω καὶ ἐριδι χρόμα πρὸς τινα Παθ. δέ : ἔρις ἐστὶν, ἔρις γίγνεται ὡς μτθ. δὲ εἶναι τὸ : ἐριδας ἐμβάλλω τινί. Συνών. δρα ἀμφισβητῶ σημ. 2.

**Ἐριουργέω-ῶ** [=ἐργάζομαι μαλλιᾷ]. Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐριουργός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἔριον καὶ ἐργάζομαι.

**Ἐρμηνεύω** (=εἴμι ἐρμηνεύς, ἐξηγῶ, μεταφράζω), πρτ. ἠρμηνέον, μέλ. ἐρμηνεύσω, ἀόρ. ἠρμήνευσα. Παθ. ἐρμηνεύομαι πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐρμηνεία [ἐρμήνευσις, ἐρμήνευμα], ἐρμηνευτής, (ἐξ οὗ ἐρμηνευτικός) καὶ διερμηνευτής [ἐρμηνευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρμηνεύς (=ἐξηγητής), ὅπερ ὑπὸ τῶν Ἄττ. ἐρμηνευτής καὶ διερμηνευτής ἐλέγετο. Τὸ δὲ διερμηνεύς, ὡς καὶ τὸ ἐκ τούτου παρασύνθ. διερμηνεύω, εἶναι μτγν. Ἀντὶ τοῦ ἐρμηνεύω λέγεται καὶ ἐρμηνεύς εἰμι (ἢ γίγνομαι).

**Ἐρω** (=σύρομαι μὲ τὴν κοιλίαν, θαδίζω ἀργά, πορεύομαι), παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεστ. -ἔρπει (ἐξ-, καθ-) καὶ τὸ ῥημκτικὸν ἐρωπετόν, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Θεμ. (σερπ- =) ἐρπ- πρθλ. λατ. serpo ἄντι τοῦ ἔρω λέγεται πρὸς μτγν. καὶ ἐρπίζω. Ἀμφότερα δὲ αὐξάνονται καὶ ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ ει,

διότι τὸ πάλαι εἶλον ἐν ἀρχῇ τὸ σ' (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 292,5). ῥημ. ποιητ. και μτγν.: ἔρωις ἔρηος, -ητος, ἔρωινοι, ἔρωισμός, ἔρωισίης, ἔρωισιόη.

**Ἐρωω** (= περιφέρουμι περιπλυνῶμαι, φθειρομαι, χάνομαι) ποιητ. [: πρτ. ἤρρον, μελ. ἐρήσω, ἄορ. ἤρησα, πρκ. ἤρηκα]· παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὴν ὀριστ., τὸ ἀπαρ. καὶ τὴν μτγ.

Σημ. Θέμ. (Γεοσ.=) ἔρω· πρβλ. λατ. verso = στρέω. Τὸ ἔρωω ἔχει συνήθ. σημ. πρκ. Ἐ προστ. ἔρωε (= κρημνίσου, ξεκουπίσου) ἐκφραζει συνήθ. ἀγανάκτησιν καὶ ἀποστραφήν.

**Ἐρυθραίνομαι** (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς). Ἀποθ. Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρυθρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν ἐρυθ-αῖνω (= χάμνω τι κόκκινον). Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ἐρυθραῖω (= θάω κόκκινον). Συνών. ἐρυθραῖω-ῶ.

**Ἐρυθράω-ῶ** (= κοκκινίζω ἐξ ἐντροπῆς) καὶ ἄορ. ἠρυθρίασα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ῥημ. [ἐρυθρίασις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐρυθρός (ὡς ἐρυθραίνομαι σημ.).

**Ἐρύκω** (= κωλύω, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω) ποιητ. [: πρτ. ἤρυκον, μέλ. ἐρύξω, ἄορ. ἤρυξα καὶ ἠρύκκων καὶ πλέον οὖ]· παρ' Ἄττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ.: ἀτερούκα, τὸ ἀπαρ. ἐρύκειν καὶ ὁ ἄορ. ἀλήρουσα.

Σημ. Θέμ. ἐρῶκ. Τὸ ῥ. εἶναι συγγ. τῷ εἶρω.

**Ἐρχομαι**. Ἀποθ. (ῥποτ. ἴω, ἴης κλπ., εὐκτ. ἴοιμι καὶ ἰοίην, προστ. ἴθι, ἴτω κλπ., ἀπαρ. ἴενκι, μτγ. ἰών), πρτ. ἦειν καὶ ἦα, μέλ. εἶμι, ἄορ. ἦλθον, πρκ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν καὶ ἐληλυθῶς ἦν. ῥημ. ἔλ-ηλυς, ἐλ-ηλύτης, νέ-ηλυς, [πρσ ἠλυτος], ἐλεύθερος.

Σημ. 1 Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (δ.α εἰσαγ. § 11) ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. 1) ἐρ- εἰς οὖ (προσλήψει τοῦ προσφρμ. -οκ- καὶ τῆς ὀλικῆς καταλ. -ομαι : ἐρ-ομαι = ἐρ-σγ-ομαι =) ἔρχομαι 2) εἰ καὶ ἴσγ. εἰ (ὄρα εἶμι σημ.) καὶ 3) ἐλευθ- ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἐλεύθω) καὶ ἀσθ. ἐλυθ- καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐλυθ-.

Σημ. 2 Ὁ ἐνεστ. ἐρχομαι ἀπαντᾷ ἐν μόνῃ τῇ ὀριστικῇ, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεισι καὶ τῇ μτγ. μόνον ἐν συνθέσει κατὰ τὰ ἐ ἦς πρῶτωπα: ὑποτ. προερχομαι, εὐκτ. ἐξέρχοιο, ἀπαρ. ὑπέρχεσθαι καὶ μτγ. (παρ.-περι-) ὑπ-ερχόμενος ἀναπληροῦται δὲ τὸ εὐχομαι ὑπο τοῦ εἶμι, ὅπερ ἐν μὲν τῇ ὀριστ. ἔχει ἀείποτε σημ. μέλλοντος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεισι καὶ τῇ μτγ., ὅτε μὲν μέλλοντος, ὅτε δὲ ἐνεστώτος (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 417). Ὁ πρτ. ἠρχόμεν ἀπαντᾷ σπανίως μόνον ἐν συνθέσει, ἀναπληροῦται δὲ διὰ τοῦ πρτ. τοῦ εἶμι: ἦειν καὶ ἦα ὁ ἄορ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀσθ. θέμ. ἐλυθ- : ἦ, υθ-ον = ἦλθον ὁ πρκ. ἐλ-ήλυθ-α ἔλαθεν ἄττ ἀναδιπλ., ὁ δὲ ὑπερσ. μετὰ τὸν ἀναδιπλ. δὲν λαμβάνει αὐτήν (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 306, 307) ἄφηρ. οὐσιαστ. τοῦ ἐρχομαι εἶναι τὸ ὁδὸς ἀπλοῦν καὶ σὺ θέτον, τὸ δὲ ἐλεοῖσι δὲν ἀπαντᾷ.

Σημ. 3 Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθεσεων ὡς μτθ. τοῦ ἐρχομαι εἶναι τὸ ἄγω, τοῦ δὲ κατέρχομαι, οὕτως χρῆσις γίνεται κυρίως ἐπὶ τῆς ἐπινόδου τῶν φυγάδων, ἐνεργ. μτθ. εἶναι τὸ κατὰγω.

**Ἐρωτάω-ῶ**, πρτ. ἠρώτων, μέλ. ἐρωτήσω καὶ συνήθ. μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐρήσομαι, ἀόρ. ἠρώτησα καὶ συνήθ. μέθ. ἀόρ. β'. ὡς ἐνεργ. ἠρόμην (ὑποτ. ἔρωμαι, εὐκτ. ἐροίμην, πρστ. ἐροῦ, ἀπαρ. ἐρέσθαι, μτχ. ἐρόμενος), [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ἐρωτιῶμαι, παθ. ἀόρ. ἠρωτήθην, πρκ. ἠρώτημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐρώτησις, ἐρώτημα, [ἐρωτητέον, ἐξ οὗ] ἀν-ερωτητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτικόν (ἴσα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ θέμ. 1) ἐρ- καὶ (μετὰ τοῦ προσφ. -ε-) ἐρ-ε- καὶ ?) ἐρωια-. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων.: διερωτῶ καὶ ἀνρωτιῶ (=δι' ἐρωτήσεων ἀκριβῶς ἐξετάζω), ἐπερωτῶ κλπ. Ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶ λέγεται καὶ : ἐρώτησον ποιοῦμαι. Συνών.: συνθάνομαι.

**Ἐσιθίω** (=τρῶγω), πρτ. ἤσθιον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἔδομαι, ἀόρ. ε'. ἔφαγον, πρκ. ἐδήδοκα, [ὑπερσ. ἐδηδόκειν ποιητ. καὶ μτγν.].

Ἐκ τοῦ παθ. εὔρηται μόνον ἡ μτχ. τοῦ πρκ. -ἐδηδεσμένος. Πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐδωδή (ἐξ οὗ ἐδώδιμος), ἔδεσμα, ὀδοῦς, [ἐδεστής], ἐδεσιός, ἐδεσιέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἑλλειπτ. (ἴσα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ τὰ ἐξῆς θέμ. : 1) ἐδ- (πρόθ. ὄμηρ. ἐδ-ω, λατ. ed-o, ἐξ οὗ ἐδ θω=ἐο-θω καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐσ-θ-ίω) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) ἐδ-ε. καὶ 2) φαγ-. ὁ μέλ. ἔδομαι σπερεῖται γρον. γαρακτῆρος (ἴσα ἴμ. Γραμ. § 313, στμ. 2) : οἱ συντελ. χρόνοι λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλ. Ὁ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπει τὸν θ-μ. γαρακτῆρα ε εἰς ο, ὁ δὲ παθ. πρκ. φυλάττει αὐτὸν βροχῶν καὶ κατόπιν αὐτοῦ λαμβάνει ο (ἴσα ἴμ. Γραμ. § 369). Τὸ ῥημ. ἐδωδή γίνεταί διὰ διπλασιασμοῦ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἐσιθίω εἶναι τα : γεύομαι. οἰοῦμαι. βιβρώσκομαι καὶ τρώγω (ὅπερ ὡς πεπονημένη λέξις λαμβάνεται κυρίως ἐπὶ σκληρῶν καὶ ὠμῶν τροφῶν).

**Ἐσιτιάω-ῶ** (=φιλεύω, φιλοξενῶ, ἐορτάζω διὰ συμποσίου, πανηγυρίζω, πρτ. εἰσιτίων, [μέλ. ἐσιτιά'σω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. εἰσιτιάσα, πρκ. εἰσιτιάκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἐσιτιῶμαι, πρτ. εἰσιτιώμην, μέσ. μέλ. ἐσιτίσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. εἰσιτιάθην, πρκ. εἰσιτιάμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ἐσιτίασις, ἐσιτίαμα, [ἐστικτῆρ, ἐξ οὗ ἐστικατῆριον], ἐσιτιάτωρ (ἐξ οὗ ἐστικατόριον), [ἐστικατέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐσιτία' πρβλ. λατ. vesta αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ ει, διότι τὸ πάλαι εἶγεν ἐν ἀρχῇ F. : οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι δασύνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἐνεστ. καὶ μέλλοντος. Ὁ θεμ. γαρακτ. ἄ πρό τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρρομένων ῥ. τελῶν ἐκτείνεται εἰς α, διότι πρό αὐτοῦ ὑπάρχει ε (ἴσα ἴμ. Γραμ. § 366, 1. Συνών : εὐωχέω ὦ, δειπνίζω.

**Ἐτοιμάζω**, πρτ. ἠτοίμαζον, μέλ. ἐτοιμάσω, τὰ δὲ λοιπὰ μτγν. Μέσ. καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, πρτ. ἠτοιμαζόμην, [μέσ. μέλ. μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἠτοιμασάμην, πρκ. ἠτοίμασμαι, ὑπερσ. ἠτοιμάσμην. Ῥημ. [ἐτοιμασίαι, ἐτοιμαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ εἰσιμος προσλήψει τῆς παραγ. καταλ.-άζω, σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφων. (πρβλ. αἰμαίζω σημ.). Ἄντι τοῦ μέσ. εἰσιμαίζομαι λέγεται καὶ : εἰσιμῶς ἔχω καὶ εἰσιμὸς εἰμι. Συνών. παρασκευάζω.

**Εὐδαιμονέω-ῶ** (=εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχῶ), πρτ. εὐ(ἡδύ)δαιμόνον, μέλ. εὐδαιμονήσω, ἀόρ. εὐ(ἡδύ)δαιμόνησα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [εὐδαίμονημα].

Σημ. 1. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδαίμων, ἐξ οὗ καὶ εὐδαίμονία, εὐδαιμονικός, εὐδαιμονίζω. Ἄντι τοῦ εὐδαιμονῶ λέγεται καὶ : εὐδαίμων εἰμι.

Σημ. 2. Συνών. : εὐ πράττω (καὶ σπν. εὐπραγῶ), εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὐθηνέω-ῶ ἢ εὐθιεύω-ῶ. Ἄντιθ. δὲ τῷ εὐδαιμονῶ εἶναι τὸ κακοδαιμονέω-ῶ.

**Εὐδαιμονίζω** (μτθ.=θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, καλοτυχίζω), πρτ. ἡδ(εὐ)δαιμονίζον, μέλ. εὐδαιμονιῶ, ἀόρ. ἡδ(εὐ)δαιμόνησα. Παθ. εὐδαιμονίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [εὐδαίμονισμα, εὐδαιμονισμός, εὐδαιμονιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐδαίμων προσλήψει τῆς παραγωγ. καταλ.-ίζω (ὄρα ἀθροίζω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκφράζ. ἀναλελ.: εὐδαιμονίζω ἑμαυτόν. Συνών. : μακαρίζω.

**Εὐδοκιμῶ-ῶ** (ἀμ.τθ.=ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, φήμην, ἐπακινουῖμαι), πρτ. ἡδ(εὐ)δοκίμουν, μέλ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ἡδ(εὐ)δοκίμησα, πρκ. ἡδ(εὐ)δοκίμηκα [ὑπερσ. καὶ παθ. φωνὴ μτγν.]. Ῥημ. εὐδοκίμησις.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδόκιμος, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ-δοκέω-ῶ. Ὡς μτθ. τοῦ εὐδοκιμῶ εἶναι τὸ : εὐδόκιμὸν τινα ποιῶ. Ἄντι τοῦ εὐδοκιμῶ λέγεται καὶ : εὐδόκιμὸς εἰμι (ἢ γήγρομαι). Συνών. : εὐδοξέω ὦ, ἀντιθ. δὲ ἀδοξέω-ῶ.

**Εὐδοξέω-ῶ** (=ἔχω καλὴν δόξαν, εὐδοκιμῶ), πρτ. ἡδ(εὐ)δόξουν, μέλ. εὐδοξήσω, ἀόρ. ἡδ(εὐ)δόξησα, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐδοξος ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ δόξα. Ἄντι τοῦ εὐδοξῶ λέγεται καὶ : εὐδοξὸς εἰμι. Συνών. : εὐδοκιμέω-ῶ. Ἄντιθ. ἀδοξέω-ῶ.

**Εὐδῶ** (=κοιμῶμαι) καὶ συνήθ. καθ-εὐδῶ. Οὐδ., πρτ. ἡδον, καὶ συνήθ. ἐκάθευδον ἢ καθηῦδον, μέλ. καθευδήσω, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. καθευδητέον.

Σημ. 1. Θεμ. (σεινδ=) εὐδ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) εὐδ-ε-. Τὸ β. διαφορεῖται ὡς πρὸς τὴν ἀΐτησιν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 295,1).

Σημ. 2. Συνών. καταδραθάνω, κοιμῶμαι, καὶ ὑπνώτω, ὧν ἀφηρ. οὐσ. εἶναι τὸ ὕπνος (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 495 σημ. 1). Ἄντιθ. : ἀγρυπνέω-ῶ.

**Εὐεργετέω-ῶ**, πρτ. εὐεργέτουν καὶ εὐηργέτουν, μέλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα, καὶ εὐηργέτησα, πρκ. εὐεργέτηκα καὶ εὐηργέτηκα, ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, παθ. ἀόρ. εὐεργετήθην, πρκ. εὐεργετήμαι, [καὶ μτγν. εὐηργέτημαι], ὑπερσ. εὐεργετήμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐεργέτης (ἐξ οὗ καὶ εὐεργεσία, εὐεργητικός) διφορεῖται δ' ὡς πρὸς τὴν αὐξήσειν καὶ τὸν ἀναδιπλασιασμόν (ἴδρα ἡμ. Γραμ. § 297). Ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶ λέγεται καὶ εὐεργέτης εἰμί. Παθ. δὲ εὐεργεσία (ἢ εὐεργήμα) ἔστι. Συνών. τῷ εὐεργετῶ εἶναι τὸ : εὐ ποιῶ, οὐ παθ. τὸ : εὐ πάσχω.

**Εὐθυμέομαι-οὔμαι** (=εἶμαι εὐθυμος). Ἀποθ. πρτ. εὐ(ἡ)θυμούμην, μέλ. εὐθυμήσομαι τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. εὐθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐθυμος, ἐξ οὗ καὶ εὐθυμία. Ὡς μτθ. εἶναι τὸ : εὐθυμίας παρέχω τινί, ὡς μέσ. δὲ καὶ τὸ εὐθυμίας ἐμπίπλαμαι. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ενεργ. τύπος εὐθυμέω-ῶ.

**Εὐλαβέομαι-οὔμαι** (=φοβοῦμαι, προσφύλαττομαι, συστέλλομαι, σέβομαι, λατρεύω). Ἀποθ. παθ., πρτ. ἡ(εὐ)λαβούμην, μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἡ(εὐ)λαβήθην, πρκ. -ἡ(εὐ)λάβημαι. ὕπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. εὐλαβητέον.

Σημ. Σὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐλαβής ὅπερ ἐκ τοῦ ἐπιρ. εὐ καὶ λαμβάνω ἐξ οὗ καὶ εὐλάβεια. Ἀντὶ τοῦ εὐλαβοῦμαι λέγεται καὶ : εὐλάβειαν ἔχω, εὐλαβής εἰμι καὶ εὐλαβῶς διακίμαι πρὸς τι.

**Εὐλόγέω-ῶ** (=λέγω καλοὺς λόγους, ἐπαινῶ τινα, ἐγκωμιάζω), πρτ. εὐ(ἡ)λόγουν, ἀόρ. εὐ(ἡ)λόγησα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Παθ. εὐλογοῦμαι, καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. εὐλογήσομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [εὐλογητός].

Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐ-λέγω (ὅπερ καὶ οὕτως κατὰ διάστασιν εὐρίσκεται) μὴ μεσολαβόντος συνθ. ὀνόματ. (ἴδρα ἐγγειρίζω σημ.). Ὡς παθ. τοῦ : εὐ λέγω τινὰ εἶναι τὸ : εὐ ἀκούω ὑπό τινος. Συνών. ἐγκωμιάζω. Ἀντιθ. κατηγορῶ.

**Εὐρίσκω** πρτ. εὐρισκον καὶ ἠῦρισκον, μέλ. εὐρήσω, ἀόρ. β'. εὐρον καὶ ἠῦρον (εὐρίζω, εὐριζομι, εὐρέ, εὐρεῖν, εὐρών), πρκ. εὐρηκα, καὶ ἠῦρηκα, ὕπερσ. [εὐ(ἡ)ρήκειν μτγν. καί] εὐρηκῶς ἦν. Μέσ. καὶ παθ. εὐρίσκομαι, πρτ. εὐρισκόμην καὶ ἠῦρισκόμην, μέσ. μέλ. εὐρήσομαι, μέσ. ἀόρ. β'. εὐρόμην καὶ ἠῦρόμην, παθ. μέλ. εὐρεθήσομαι, παθ. ἀόρ. εὐρέθην καὶ ἠῦρέθην, πρκ. εὐρημαι καὶ ἠῦρημαι, ὕπερσ. εὐρήμην καὶ ἠῦρήμην. Ῥημ. εὐρεσις, εὐρημα, εὐρετής (ἐξ οὗ εὐρευήριον), (καὶ σύνθ. ἐφευρετής), εὐρετός, εὐρευτέον.

Σημ. Θέμ. εὐρ- καὶ (προσλήψει τῶν προσηφ. -ισκ- καὶ -ε-) εὐρ-ισκ- καὶ εὐρ-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων. Ὁ θεμ. χαρακτ. εἰ ἐκτείνεται πανταχοῦ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀργομένων τελῶν, πλὴν τοῦ παθ. μέλ. εὐρεθήσομαι καὶ τοῦ παθ. ἀορ. ἠῦρέθην, (ἴδρα ἡμ. Γραμ. § 368). Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς ἀπὸ τοῦ 400—350 π. Χ. φέρεται μόνον ἢ εἰς ἡν αὐξήσεις, ἐν δὲ τοῖς κειμένοις καὶ ἡ εἰς ἡν καὶ ἡ εἰς εν. Τὸ μέσ. εὐρισκομαί τι = ἐπιτυγχάνω τι. Ἀντὶ τοῦ εὐρίσκω λέγεται καὶ : εὐρημα ποιοῦμαι, εὐρημα ἔχω, εὐρετής γίνομαι τινος.

**Εὐτακτέω-ῶ** (ἀμ.τθ. =εἶμαι εὐτακτός) Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτακτός, ἐξ οὗ καὶ εὐταξία. Ἀντὶ τοῦ εὐτακτῶ λέγεται καὶ : εὐτακτικός εἰμι καὶ μτθ. : εὐτακτιὸν τινα ποῖω.

**Εὐτρεπίζω** (=πρῶσκειυάζω, διευθετῶ, βάλλω τι εἰς τάξιν, ἐπι-  
σκευάζω (τείχη) κλπ.), πρτ. εὐ(ἡ)τρέπιζον, ἀόρ. εὐ(ἡ)τρέπισα. Μέσ.  
εὐτρεπέζομαι, πρτ. εὐ(ἡ)τρεπιζόμεν, μέσ. ἀόρ. εὐ(ἡ)τρεπισάμην καὶ  
πρκ. εὐ(ἡ)τρεπίσμαι, πάντῃ δὲ τῶλλα ἐλλείπουσιν ὄντα μτγν. Ῥημ.  
[εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτρεπής (ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ τρέπω)  
προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω (ὄρα ἀφανίζω, σημ.). Ἀντὶ τοῦ εὐτρεπέζω  
λέγεται καὶ : εὐτρεπής εἰμι καὶ εὐτρεπῶς ἔχω.

**Εὐτύχέω-ῶ**, πρτ. εὐτύχουν καὶ ἡτύχουν, [μέλ. ποιητ.], ἀόρ.  
εὐτύχησα καὶ ἡτύχησα, πρκ. εὐ(ἡ)τύχηκα ὑπερσ. ἡτύχηκειν καὶ  
Παθ. πρκ. ἡτύχημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. εὐτύχημα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐτυχής. Ἀντὶ τοῦ εὐτυχῶ λέγεται καὶ :  
εὐτυχεῖα χροῖμα. Συνών. ὄρα εὐδαιμονέω-ῶ, σημ. Ἀντίθετον ἀτυχέω-ῶ.

**Εὐφραίνω** (=εὐχαριστῶ τινα, χαροποιῶ, τέρπω), πρτ. εὐ(ἡ)-  
φραϊνον, [μέλ. εὐφρανῶ ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. εὐ(ἡ)φρανα, πρκ.  
καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Μέσ. εὐφραίνομαι, πρτ. εὐ(ἡ)φραϊνόμεν, μέσ.  
μέλ. εὐφρανοῦμαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. εὐφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς  
μέσ. εὐ(ἡ)φραίνθηην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [εὐφραντός, εὐφραντέος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐφρων, ὅπερ ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρῆν  
(πρὸβλ. καὶ ἄφρων -ίφραϊνώ). Λέγεται δὲ καὶ : εὐφροσύνην τινὶ παρέχω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ εὐφραίνω εἶναι τί : θέλω, κηλέω-ῶ καὶ τέρπω. τῷ δὲ  
μέσῳ εὐφραίνομαι τό : ἡδομαι (ὅπερ καὶ ἰσχυρότερον), χαίρω καὶ ἀγάλλομαι. Ἀντί-  
θετα δὲ τῷ εὐφραίνομαι εἶναι τί : ἄχθομαι, ἀνωῖμαι, λυλοῦμαι.

**Εὐχόμαι**, πρτ. ἡυχόμεν, μέσ. μέλ. εὐξομαι, μέσ. ἀόρ. ἡυξάμην,  
πρκ. |ἡυχάμην|μόνον ἡυχάμην (μετὰ παθ. διχθ.) [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ.  
εὐχικός (ἐξ οὗ ἀπεικτικός, πολυεπτικός), εὐχίτεον.

Σημ. Ἐκ τοῦ εὐχή. Τὸ ῥ. εἶναι ἀπὸθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., ἀπαντᾷ δὲ καὶ  
σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Πρὸς μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἀναυξήτοι τύ-  
ποι : εὐχόμεν καὶ εὐξάμην. Τὸ εὐχόμαι λαμβάνεται ἐπὶ καλοῦ, τὸ δὲ κατευχόμαι  
ἐπὶ κακοῦ καὶ εἶναι συνών. τῷ καταρῶμαι. Ἀντὶ τοῦ εὐχόμαι λέγεται καὶ :  
εὐχάς (ἢ εὐχήν) ποιοῦμαι καὶ εὐχῆ χροῖμαί καὶ παθ. : εὐχαί εἶον (ἢ γίνονται).

**Εὐώχέω-ῶ** (=φιλεύω, ξενίζω), πρτ. εὐώχουν, τὰ δ' ἄλλα  
μτγν. Μέσ. εὐωχοῦμαι, πρτ. εὐωχούμην, μέσ. μέλ. εὐωχῆσομαι, παθ.  
ἀόρ. ὡς μέσ. εὐωχῆθηην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [εὐώ-  
χησις, εὐωχητής, εὐωχητέος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ εὐ καὶ τοῦ ποιητ. ὄχη (=τροφή) καὶ  
γίνεται ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματ. (ὄρα ἡμ. Γραμμ.  
§ 551). Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφρ. : εὐωχ'α γίνεται. Συνών. : ἐστιῶ-ῶ, δειπνίζω

**Ἐφοδεύω** (=περιέρχομαι ὡς περίπολος, περιπολῶ, ἐξετάζω) >  
 πρτ. ἐφώδεον, μέλ. ἐφοδεύσω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐφοδος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ ὁδός.

**Ἐφοδιάζω** (=παρέχω καὶ προμηθεύω ἐφόδια). Παρ' Ἀττ. >  
 πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτγ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἐφοδιασάμενος, πάντα δὲ  
 τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ἐφοδιασμός, ἐφοδιαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ἐφόδιον) ἐφόδια (=τὰ διὰ τὴν ὁδὸν ἀναγκαῖα) προσλήψε-  
 τῆς παραγ. καταλήξ. -ζω. Τὸ ρ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -ζω ὁδοντοφωνό-  
 ληχτα (ὄρα ἀγοράζω σημ.) Ἀντὶ τοῦ ἐφοδιάζω λέγεται καὶ: ἐφόδια παρασκευά-  
 ζω τινί, ἐφόδια δίδωμι ὡς ἄμτθ. δὲ: ἐφόδιον ἔχω, οὐ ἀντίθ. ἐφοδίων ἄπορῶ.

**Ἐφορεύω** (=ἐπιβλέπω), μόνον ὁ ἐνεστώσ. Ῥημ. ἐφορεῖα.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἐφορος, ὅπερ ἐκ τῆς ἐπί καὶ ὄραω-ῶ.

**Ἐχω**, πρτ. εἶχον, μέλ. ἔξω καὶ σχήσω, ἀορ. β'. ἔσχον (ὑποτ.  
 σχῶ, εὐκτ. σχοίην, -οίης κλπ. καὶ ἐν συνθ. -σχοῦμι, προστ. -σχές, -έτω  
 κλπ., ἀπαρ. σχεῖν, μτγ. σχών), πρκ. ἔσχηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ.  
 καὶ παθ. ἔχομαι, πρτ. εἰχόμεην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. ἔξομαι καὶ  
 -σχήσομαι, μέσ. ἀορ. β'. καὶ ὡς παθ. -ἐσχόμεην, πρκ. -ἔσχημαι, ὑπερσ.  
 ἐλλείπει, [ὁ δὲ παθ. μέλ. σχεθήτομαι καὶ παθ. ἀορ. ἐσχέθην μτγν.]  
 Ῥημ. ἔξις, σχέσις, σχῆμα, [ὄχεύς, ὄχος, ὄχη], ἀνοικωχῆ, διοικωχῆ,  
 παροχῆ, ὑπεροχῆ, μέτοχος [ἐκτός, ἐξ οὗ] ἀνεκτός, καθεκτός κλπ.,  
 ἐπιέος-έον, [σχετός, ἐξ οὗ] ἀναχαιτός, [σχετέος, ἐξ οὗ] ἐπισχετέος κλπ.

Σημ. 1. Θέμ. σχ-, ἐξ οὗ (συγκοπῇ μὲν τοῦ θέμ. ε: ) σχ., (μεταβέσει δέ:)  
 σχ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ πρτ. αὐξάνεται  
 διὰ τοῦ ει ἕνεκα τοῦ ἐν ἀρχῇ σ, ὅπερ ἐν μὲν τῷ ἐνεστώτι δὲν μεταβάλλεται  
 εἰς δοσεῖαν, διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασύ χ, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἐκλιπόντος τοῦ β' δασέος,  
 μεταβάλλεται κανονικῶς εἰς δασεῖαν (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 80, 81). Τὸ ἔχω κεῖται  
 ἐνίστη αὐτῆ. ὡς ἐν τῇ σράσει: ἔχει δὴ (=κρατήσου, στάσου) ὡσαύτως τὸ  
 σύνθ. ἀνέχω (ἐπὶ ἡλίου=ἀνοπέλλω) ἐπὶ ὑστεῖ=παυομαι. Τὰ σύνθετα ἀνέχομαι  
 καὶ ἀμπέχομαι αὐξάνονται ἔτῳθεν καὶ ἔξῳθεν.

Σημ. 2. Τὸ ἔχω μετ' αἰτιατ. τυνητασόμενον εἶναι ἐνεργ. καὶ σημ. ἔχω εἰς  
 χεῖρός μου, κρατῶ, μετ' ἐπιρρ. δὲ εἶνε σὺδέτ.: εὐ ἔχω (=καλῶ; ἔχω) ὅταν δὲ  
 συντάσσεται μετ' ἀπαρει. =τῷ δύναιμι.

Σημ. 3. Τὸ ἡουχίαν ἔχω (=ἡουχαζῶ) λέγεται ἐπὶ τῶν μὴ φύσει φιλητύχων  
 ἀλλ' ἡουχαζόντων ἕνεκα περιστάσεώς τινος, τὸ δὲ ἡουχίαν ἄγω (ὄρα ἄγω σημ.)  
 λέγεται ἐπὶ τῶν φύσει φιλητύχων, ἐάν τις δὲν διαταρᾷ τὴν ἡουχίαν τῶν.  
 Τό: πορέχω τινὶ πράγματα (=ἐνολίω) ἔχει ὡς παθ. τὸ: πράγματα ἔχω.

**Ἐψω** (=βράζω, μαγειρεύω), μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ἐψησομαι, ἀορ.  
 ἤψησα. Παθ. ἐψομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ἐψη-  
 σις, ἐψημα, ὄψον, [ἐψητής, ἐψητήρ], ἐψητός, ἐψηθός, ὄπιός.

Σημ. 1. Θέμ. ἐπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. σ (§ 8) καὶ ε (§ 6): ἐπ-  
 σ=) ἐψ- καὶ ἐψ-ε-. Τὰ ῥημ. ὄψον καὶ ὄπιός δὲν ἐφύλαξαν τὸ πνεῦμα τοῦ θέμ.

Σημ. 2. Συνών. τῶ ἔρω εἶναι τὸ ὀπιάω-ῶ καὶ τὸ μὲν ἔρω κυρίως = βράζω (ἐπὶ λαγάνων, κρέατος κλπ.), τὸ δὲ ὀπιῶ = ψήνω (ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων πᾶγγελων κλπ.). Τοιαύτη δὲ διαφορά ὑπάρχει καὶ μεταξὺ τῶν: ἐρητός (= βραστός) καὶ ὀπιός (= ψητός) ἔρηοις καὶ ὀπιηοῖς.

## Z

**Ζεύγνυμι** (= ζεύγω), πρτ. - ἐζεύγνυ, [μέλ. ζεύξω], ἀόρ. ἔ-  
 ζευξα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. καὶ παθ. ζεύγνυμαι, [πρτ.  
 ἐζευγύμην, μέσ. μέλ. ζεύξομαι], μέσ. ἀόρ. ἐζευξάμην, [παθ. μέλ.  
 ζευχθήσομαι], παθ. ἀόρ. α'. ἐζεύχθην, καὶ β'. ἐζύγην, πρκ. ἔζευγμαι,  
 [ὑπερσ. ἐζεύγμην.] Ῥημ. ζυγός, [ζεύξεις, ἐξ οὗ], σύζευξίς, ζεύγμα,  
 [ζευκτής ἢ ζευκτήρ, ζευκτός].

Σημ. Θέμ. ζυγ- καὶ ἰσχυρ. ζευγ- (πρόβλ. φυγ-, φευγ-) ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ  
 προσφ. -νυ :) ζεύ-νυ-μι καὶ παρὰ μτγν. ζευγ-νύ-ω.

**Ζέω** (= βράζω), (ζέεις=) ζεῖς, (ζέει=) ζεῖ κλπ. ἀόρ. ἔζεσα,  
 πάντα δὲ τῶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ζέσις, ζήλος (ἐξ οὗ ζηλόω-ῶ),  
 [ζέσμα ἢ ζέμα, ζεστός.]

Σημ. Θέμ. ζέα-, ἐξ οὗ (ζέ(σ)-ω=) ζέω. Τὸ ζέω καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἰς  
 -έω τὰ ἔγοντα τὸ θέμα μονοσύλλ. συναϊροῦσι τὸν χαρακτήρα ε μόνον, ὅπου ἄ-  
 παντᾶ ε ἢ ι (ἔρα ἤμ. Γραμ. § 346). Ἐν τῶ ἀόρ. (ἔ-ζεσ-σ-α=) ἔζεσα ἐγένετο  
 ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ ὁ χαρακτήρ ε δὲν ἐξετάθη εἰς η.

**Ζηλοτυπέω-ῶ** (= εἶμαι ζηλότυπος), πρτ. ἐζηλοτύπου, τὰ  
 δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ζηλοτύπησις].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζηλότυπος (ὅπερ ἐκ τοῦ ζηλος καὶ τύ-  
 πτω), ἐξ οὗ καὶ ζηλοτυπία.

**Ζηλώω-ῶ** (= ζηλεύω, μιμοῦμαι, φθονῶ), πρτ. ἐζήλουν, μέλ.  
 ζηλώσω, ἀόρ. ἐζήλωσα, πρκ. ἐζήλωκα. Παθ. ζηλοῦμαι, πάντα δὲ  
 τῶλλα μτγν. Ῥημ. ζήλωσις, ζήλωμα, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ζήλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ζέω. Ἄντὶ τοῦ ζηλῶ λέγεται καὶ ζηλω-  
 τῆς εἰμί τιος· παθ. δὲ: ζηλωτός εἰμι ὑπό τιος.

**Ζημιόω-ῶ** (= ζημιώνω, τιμωρῶ τινα σωματικῶς ἢ χρηματικῶς,  
 βλάπτω), πρτ. ἐζημίουν, μέλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, πρκ. ἐζημί-  
 ωκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ζημιοῦμαι, πρτ. ἐζημιούμην, μέσ. μέλ.  
 ὡς παθ. ζημιώσομαι, παθ. μέλ. ζημιωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐζημιώ-  
 θην, πρκ. ἐζημιώμαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην. (Μέσῃν διαθέσειν δὲν ἔχει).  
 Ῥημ. ζημίωμα, [ζημίωσις, ζημιωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ζημία. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυ.: ζημιῶ ἑμαυτὸν. Ἄντὶ

τοῦ ζημῶ λέγεται καὶ περιφρ.: ζημίαν ἐπιτίθημι (ἢ ἐπιτίθεμαι, προτίθημι ἢ προ-  
-θεμαί). Παθ. δέ: ζημίαν λαμβάνω καὶ ζημία ἔστι μοι.

**Ζητέω-ῶ**, πρτ. ἐζήτουν, μέλ. ζητήσω, ἄορ. ἐζήτησα, πρκ. ἐζή-  
-τηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. ζητοῦμαι, πρτ. ἐζητούμην, παθ. ἄορ.  
ἐζητήθην, πρκ. ἐζήτημαι, τὰ δὲ ἄλλα μτγν. Ῥημ. ζήτησις (ἐξ οὗ  
ζητήσιμος), ζήτημα, ζητητής (ἐξ οὗ ζητητικός), [ζητητός, ζητητέος].

Σημ. Θέμ. ζητε-. Τὸ ῥ. ἀπαντιᾶ καὶ σύνθετον. Ἐντὶ τοῦ ζητῶ λέγεται  
καὶ: ζήτησιν ποιῶμαι καὶ παθ.: ζήτησις ἐπι (ἢ γίγνεται). Συνών. ἰδὲ αἰτέω-ῶ.

**Ζήω-ῶ**, (ζήεις=) ζῆς, (ζήει=) ζῆ κλπ., πρτ. (ἐζήον=) ἔζων,  
(ἐζῆες=) ἔζης κλπ., μέλ. ζήσω καὶ συνήθ. βιώσομαι (καὶ [ζήσομαι]  
ζήσεται ἄπαξ), ἄορ. βί. ἐβίω, (ὑποτ. βιώ, -ῶς κλπ. εὐκτ. βιώην,  
βιώης, κλπ., προστ. ἐλλείπει, ἀπορ. βιώναί, μτχ. βιούς, -ούσα, -όν),  
πρκ. βεβίωκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. ζωή, ζωός (ἐξ οὗ ζῶιον=ζῶιον)-

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν, ἔχει δὲ θέμ. 1) ζῆ- καὶ 2) βιο- (ἐκ τοῦ βίος·  
ἔρα βιώω-ῶ) Παρὰ μτγν. εὐργηταί καὶ οἱ τύποι: προστ. τοῦ ἐνεστ. ζῆθι, μέσ-  
-μέλ. ζήσομαι ἄορ. ἐζῆσα καὶ πρκ. ἐζῆκα. Τὸ ζῶ ὡς καὶ τὰ: πεινῶ, διρῶ, κνῶ,  
ομῶ, πῶ, χρῶ καὶ χρῶμαι ἔχουσι θέμ. εἰς -η καὶ συναίρουνται κανονικῶς εἰς  
η καὶ η (ἔρα ἴμ. Γραμ. § 344). Ἐντὶ τοῦ ζῶ λέγεται καὶ: τὸν βίον ποιῶ-  
-μαι καὶ βίος ἔστι μοι.

**Ζωγραφῶ-ῶ** (=ἀπεικονίζω, ζωγραφίζω), μέλ. ζωγραφίσω-  
-Παθ. ζωγραφοῦμαι, καὶ πρκ. ἐζωγράφημαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ-  
-καὶ μτγν. Ῥημ. ζωγράφημα, [ζωγράφησις, ζωγραφητός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζωγράφος, ὅπερ ἐκ τοῦ ζῆρα καὶ γράφω.

**Ζωγρέω-ῶ** (=συλλαμβάνω ζῶντα, αἰχμαλωτίζω), ἄορ. ἐζώρησα.  
-Παθ. ἄορ. ἐζωγήθην, καὶ πρκ. ἐζώρημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν-  
-Ῥημ. [ζώρημα, ζωρεύς].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζωός-ζῶς καὶ ἀγρεύω (ποιητ. ἀγρέω).  
Ἐντὶ τοῦ ζωγρέω λέγεται καὶ: ζῶντα λαμβάνω.

**Ζώννυμι** (=ζώνω, περιβάλλω διὰ ζώνης), ἄορ. - ἐζώσα, Παθ.  
πρκ. - ἐζῶται καὶ μτχ. διεζωμένος καὶ διεζωσμένος, πάντα δὲ τᾶλλα  
ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ζῶμα (ἐξ οὗ διάζωμα, περιζώμα), ζώνη-  
-ζωστήρ [ἢ ζώστης, ζωστός, ἐξ οὗ] ἄ-ζωστος.

Σημ. Θέμ. 1) ζωσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τεῦ προσφ. νυ.: ζῶσ-νυ-μι=) ζῶν-  
-νυμι καὶ 2) ζω-, ἐξ οὗ ἔ-ζῶται, ζῶ-μα κλπ. Ὁ παθ. καὶ μέσ. πρκ. ἀπαντιᾶ  
καὶ ἐκ θέμ. ζωσ-: ἐζώομαι - ἐζῶται - ἐζωμένος κλπ.

**Ζωπυρέω-ῶ** (=ζωγοῶ)· παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντιᾶ μόνον ὁ  
-παθ. καὶ μέσ. ἐνεστ. ἀναζωπυροῦμαι, πρτ. ἀνεζωπυρούμην καὶ μτχ-  
-πρκ. ἀνεζωπυρημένος, πάντα δὲ τᾶλλα ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ποιητ.  
καὶ μτγν. Ῥημ. ζωπύρημα, [ζωπύρησις, ἀναζωπύρησις, ζωπυρητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ζώ-πυρον (= ἄνθραξ ἀνημιμένος πρὸς ἔναυσιν τοῦ πυρὸς ἐπιτήδεος· καὶ μτρ. λείψανόν τι εἰς ζωογόνησιν τινοὶ χρήσιμον).

## Η

**Ἠβάσκω** (= ἀρχίζω νὰ γίνωμαι ἐφήθος). Μόνον κατ' ἐνεστώτᾳ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἐναρχτικὸν τοῦ ἡβάω (ἴδρα ἡμ. Γραμ. § 517, γ').

**Ἠβάω-ῶ** (= εἶμαι ἐν τῇ ἡδικῇ ἡλικίᾳ, ἀκμάζω), πρτ. ἐλλείπει, μέλ. - ἡβήσω, ἀόρ. ἡβησα, πρκ. ἡβηκα, [ὑπερσ. Ἡροδοτ.]. Ῥημ. [ἡβήτωρ, ἡβητής ἢ ἡβητήρ (ἐξ οὗ ἡβητήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡβη (δαρ. ἡβα ἢ ἄβα), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐπιρ. ἡβηδόν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: παρηβῶ (= εἶμαι παρηλιξ), ἐφηβῶ (= γίγνομαι ἐφήθος).

**Ἠγεμονεύω** (= εἶμαι ἡγεμῶν), ἀόρ. ἡγεμόνευσα. Παθ. ἡγεμονεύεσθαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτρν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἡγεμῶν, ὅπερ ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι. Ἀντὶ τοῦ ἡγεμονεύω λέγεται καί: ἡγεμῶν εἶμι, ἡγεμονίᾳ χροῦμαι. Παθ. δέ: ἡγεμονίας τυγχάνω.

**Ἠγέομαι-οὔμι** (= προηγούμαι, προπορεύομαι, ἄρχω, ὀδηγῶ, νομίζω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἡγούμην, μέσ. μέλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγησάμην, [παθ. μέλ. ἡγήθησομαι μτρν.], παθ. ἀόρ. - ἡγήθην (ὁ ἀπλοῦς μτρν.), πρκ. - ἡγήμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει, Ῥημ. [ἡγήσεις] διήγησις, ἐξήγησις, [ἡγήμαξ, διἡγήμαξ], ἡγεμῶν (ἐξ οὗ ἡγεμονία, ἡγεμόσυνα (τὰ), ἡγεμονεύω, ἡγεμονέω-ῶ), [ἡγέτης, ἡγητής ἢ ἡγητήρ (οὗ θηλ. ἡγήτειρα), ἡγήτωρ], ἡγητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἡγε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων, συντάσσεται δὲ 1) μετὰ Γενικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ἄρχω· 2) μετὰ δοτικῆς ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὀδηγῶ, ὅτε ἔχει ἀντίθ. τὸ ἐπομαι καὶ 3) μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ διπλῆς αἰτιατ. ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἡγοῦμαι ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ νομίζω εἶναι τὰ: ὀδομαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ διαφέρει δὲ τὸ ἡγοῦμαι τῶν συνωνύμων κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὸ μὲν ἡγοῦμαι τίθεται ἐν τῇ φράσει: περὶ πολλοῦ ἡγοῦμαι (= θεωρῶ τι πολλοῦ λόγου ἄξιον), τὰ δὲ συνών. δὲν τίθενται.

**Ἠδομαι** (= εὐφραίνομαι, τέρπομαι, εὐχαριστοῦμαι). Ἀποθ. παθ. μετὰ διαθ., πρτ. ἡδόμην, παθ. μέλ. ἡσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἡσθην, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἡδονή.

Σημ. 1. Θέμ. ἡδ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ἐνεργ. ἡδω εἶναι ἴδιον τῶν μτρν. ἀντ' αὐτοῦ δ' ἐλέγετο ὑπὸ τῶν Ἄετ.: ἡδονὴν παρέχω (ἢ ἐμποῶ) τινι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἡδομαι εἶναι τὰ: εὐφραίνομαι καὶ χαίρω· ἀντίθ. δὲ τὰ: ἄχθομαι, λυποῦμαι, καὶ ἀπιῶμαι.

**Ἠδυπαθέω-ῶ** (= ζῶ ἡδονικῶς, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ

τρυφάς), ἀόρ. ἠδυπάθησα, πάντα δὲ τᾶλλα μτυγν. Ῥημ. [ἠδυπάθημα].  
 Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἠδυπαθῆς, ἐξ οὗ καὶ ἠδυπάθεια.

**ἦκω** (=ἔχω ἔλθει), πρτ. ἦκον μέλ. ἦξω.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρκ. ἦκα τοῦ ἴημι (πρόβλ. ἀνωγα - ἀνώγω, εἶσθα - εἶσθω, ἐξ οὗ τὸ τοῦ παρακμάζοντος Ἑλληνισμοῦ σιῆκω καὶ τὸ τῆς ὀμιλουμένης στέκω). Ὁ ἐνεστ. ἦκω ἔχει ἀείποτε σημ.πρκ. (=ἐλήλυθα), ὁ δὲ μέλ. ἦξω τετελεσμένου μέλ. (=ἐληλυθὸς ἔσομαι). Ὡς ἐνεστ. τοῦ ἦκω κατὰ σημ. λαμβάνεται ὁ ἔρχομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ προσήκει (ὅπερ λέγεται καὶ : προσῆκόν ἐστι) (=ἀρμυρίζει, πρέπει, ἀνήκει) εἶναι ἀπρόσ. καὶ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ. Ἀντίθ. τῷ ἦκω εἶναι τὸ οἴχομαι.

**ἦμι** (=λέγω). ἰδὲ φημί.

**ἦσυχάζω** (ἀμ.τβ.=εἶμαι ἦσυχος· μτβ.=καθιστῶ τινα ἦσυχον), πρτ. ἦσύχαζον, μέλ. ἦσυχάσω, ἀόρ. ἦσύχασα, τὰ δ' ἄλλα μτυγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἦσυχος (ἐξ οὗ καὶ ἦσυχία) πρόβλ. γυμνάζω, ἀιμάζω σημ. Ἀντί τοῦ ἀμ.τβ. ἦσυχάζω λέγεται καὶ : ἦσυχίαν ἔχω, ἦσυχίαν ἄγω καὶ ἐν ἦσυχίᾳ εἰμί.

**ἦττάομαι-ῶμαι** (=εἶμαι κατώτερός τινος, νικῶμαι ὑπὸ τινος, καταβάλλομαι). Ἀποθ. παθ., πρτ. ἦτιώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἦτιήσομαι, καὶ παθ. μέλ. ἦτιηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἦτιήθην, πρκ. ἦτιημαι, ὑπερσ. ἦτιήμην. Ῥημ. ἀήτιητος [ἦττημα, ἦττητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἦτιων. Τὸ ῥ. ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ εἶμαι κατώτερός τινος εἶναι διαθ. οὐδ., ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ νικῶμαι εἶναι παθ., ὅποτε ὡς ἐνεργητικὸν αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ νικῶ. Συνών.: ἐλατι(σο)βουαι-οῖμαι καὶ νικῶμαι.



**ἠαλασσοκρατέω-ῶ** (=εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης) καὶ πρτ. ἠθαλασσοκράτουν τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θάλασσα καὶ κρατῶ (ἐξ οὗ καὶ θαλασσοκράτωρ) μὴ μεσολαβοῦντος ὀνόματος σύνθ. (ἄρα ἐγγειρέω-ῶ σημ.). Τὸ θαλασσοκράτης (ἐξ οὗ τὸ μτυγν. θαλασσοκρατία) ἄχρηστον. Ἀντί τοῦ θαλασσοκρατῶ λέγεται καὶ : θαλασσοκράτωρ εἰμί.

**ἠάλλω** (=βλαστάνω, ἀνθῶ, ἀκμάζω· καὶ μ.τφ.=εἶμαι εὐδαίμων), [πρτ. ἠθάλλον, μέλ. ἠαλλήσω, ἀόρ. α'. ἠθηλα καὶ β'. ἠαλλον ποιητ. καὶ μτυγν.]. πρκ. ἠέθηλα, [ὑπερσ. μτυγν.]. Ῥημ. θαλλός [καὶ ποιητ. θάλος, ἐξ οὔ] θαλ-ερός.

Σημ. Θέμ. θαλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: θαλ-j-ω=) θάλλω.

**ἠανατόω-ῶ** (=θανατώνω, φονεύω), μέλ. θανατώσω, ἀόρ. ἠθα-

νάτωσα. Παθ. θανατοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θανατώσομαι, πρθ. ἀόρ. ἐθανατώθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. θανάτωσις.

Σημ. Ἐκ τοῦ θάνατος (ᾶρα θνήσκω σημ.).

**Θάπτω**, πρτ. ἔθαπτον, μέλ. θάψω, ἀόρ. ἔθαψα, [πρκ. τέταφα ὑπερσ. ἐτετάφην μτγν.]. Παθ. θάπτομαι, πρτ. ἐθαπτόμην, παθ. μέλ. β'. ταφήσομαι, παθ. ἀόρ. β'. ἐτάφην, πρκ. τέθαμμαι, [ὑπερσ. ποιηστ. καὶ μτγν. ὡς καὶ ὁ μετ' ὄλ. μ. τεθάψομαι]. Ῥημ. τάφος ταφή, [θκ-πτήριον, θλπτέον, ἄθαπτος].

Σημ. 1. Θέμ. θαφ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τι: θαφ-τ=) θανι- (δρα ἄπω σημ.). Ἐν τοῖς: ταφήσομαι, ἐτάφην, τέθαμμαι καὶ τοῖς ῥημ. τάφος καὶ ἀαῆ τὸ θ τοῦ θέμ. ἐτοσάπη εἰς τὸ ἑμῶν αὐτοῦ ψιλὸν τ, διότι ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ τὸ δασὺ φ' (δρα ἡμ. Γραμ. § 80). Ἐντὶ τοῦ θάπτω λέγεται καὶ: ταφὰς ποιῶμαι, (τὸ δὲ ταφὰς ποιῶ ἐνεργ.=ἐπιτρέπω τὰς ταφὰς) ὡς παθ. δέ: ταφῆς ἐντυγχάνω. Συνών. τῷ θάπτω εἶναι τὸ κατορθῶσαι.

**Θαροδέω-ᾶ καὶ θαρρέω-ᾶ** (ἀμτβ.=ἔχω θάρρος), πρτ. ἐθάρο-σουν καὶ ἐθάροουν, μέλ. θαροσῶ καὶ θαρρήσω, ἀόρ. ἐθάροσησα καὶ ἐθάρορησα, πρκ. τεθάροσηκα καὶ τεθάρορηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. θάρροσησις, [θαροσητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ θάρρους καὶ (κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ρ (δρα ἡμ. Γραμ. § 75):) θάρρος. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. ἀνά καὶ ἀπό. Ἐντὶ τοῦ θαροσῶ ἢ θαρρῶ λέγεται καὶ: θάρρος ἢ θάρρος λαμβάνω, θάρρος ἐγγιγνεται μοι (ἢ ἐμπίπτει μοι) ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ: εἰς θάρρος καθίστημι τινα, θάρρος ἐμπιπῶ τι, θάρρος παρέχω καὶ τὸ ρ. θαροσύνω ἢ θαρρύνω.

**Θαροσύνω καὶ θαρρύνω** (μτβ.=δίδω εἰς τινα θάρρος, ἐνθαρ-ρύνω), πρτ. ἐθάροσυνον καὶ ἐθάρορυνον, ἀόρ. ἐθάροσυνα καὶ ἐθάρορυνα, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀγρ. θαροσῆς (ἐξ οὗ κατὰ μετὰθ. τὸ θαροσῆς' πρβλ. καὶ θάρ-σος-θράσος) καὶ θάρρος. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, παρά: [ἀποθαρρύνω (=ἐνθαρρύνω) τῆς ἀπό σημ. ἐπίτασιν πρβλ. ἀποδει-λιῶ, ἀποτολμῶ], ἀναθαρρύνω (=κάλιν ἐνθαρρύνω), παραθαρρύνω (=θάρρος ἐμ-πνέω, ἐγκαρδιώνω).

**Θαυμάζω** (=θεωρῶ τι μὲ ἐκπληξίζιν, μὲ θαυμασμὸν, τιμῶ, σέ-βομυ κλπ), πρτ. ἐθαύμαζον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. θαυμάσομαι, ἀόρ. ἐθαύμασα, πρκ. τεθαύμακα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. θαυμάζομαι, πρτ. ἐθαυμαζόμην, παθ. μέλ. θαυμασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθαυμάσθην, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [θαυμασμός, θαυμαστής], θαυμαστός, ἀξιοθαύμαστος, θαυμαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θαῦμα (ᾶπερ ἐκ τοῦ θεάομαι) προσλήψει τῆς παραγωγ. κα-ταλ. -ζω (δρα ἀγοράζω σημ.). Λέγεται δὲ καὶ: ἐν θαύματι εἰμι. Συνών. ἄγμαι.

**Θεάομαι-ᾶμαι** (=παρκατηρῶ μετὰ προσοχῆς, βλέπω). Ἀποθ.

μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. ἐθεώμην, μέσ. μέλ. θεάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθεασάμην, πρκ. τεθέαμαι, ὑπερσ. ἐεθεάμην. Ῥημ. θέαμα, θεατής, θεαίτρον, θεατός (ἐξ οὗ ἀθεάτος, ἀξιοθέατος), θεατέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θέα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων ῥημ. τελῶν, ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ε (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 336, 1). Συνώνυμα ἰδὲ βλέπω σημ.

**Θέλω** ἰδὲ ἐθέλω.

**Θεραπεύω** (=εἶμαι θεράπων, περιποιούμαι, ὑπηρετῶ καὶ ἰατρ. =ἰατρεύω), πρτ. ἐθεράπευον, μέλ. θεραπεύσω, ἀόρ. ἐθεράπευσα, πρκ. τεθεράπευκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. θεραπεύομαι, πρτ. ἐθεραπευόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θεραπεύσομαι, [παθ. μέλλων καὶ μέσ. ἀόρ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐθεραπεύθην, πρκ. τεθεράπευμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτήρ ἢ θεραπευτής (οὗ θηλ. θεραπευτρίς), θεραπευτός (ἐξ οὗ ἀθεραπευτός), θεραπευτέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ποιητ. θέραψ, -απος (=θεράπων), ὅπερ ἐκ τοῦ θέρομαι (=θερμαίνομαι). Τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: θεραπεύω ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ θεραπεύω λέγεται καὶ: ἐνθεραπεία ἔχω ἐνὰ καὶ θεραπειᾶν ποιούμαι. Παθ. δέ: θεραπείας πυχᾶν ὑπὸ τινος. Συνών.: περιέτω καὶ ἰάομαι -ῶμαι.

**Θερίζω** (ἀμτβ. =διάγω τὸ θέρος· μτβ. =θερίζω καρπούς), ἀόρ. ἐθέρισσα καὶ παθ. πρκ. τεθέρισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. θεριστής (οὗ θηλ. θεριστρία), [θέρισις, θερισμός, θεριστήρ, θέριστρον, θεριστός-ἔος].

Σημ. Ἐκ τοῦ θέρος (ὅπερ ἐκ τοῦ θέρομαι) πρόσληψι τῆς παραγ. καταλ. -ίζω (πρὸβλ. ἐθρίζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐν (ὄρα ἐαρίζω σημ.). Συνών. τῷ θερίζω εἶναι τὸ ποιητ. ἀμάω = ᾠ (ἐξ οὗ καὶ ἀμητός = θερισμός).

**Θερμαίνω**, ἀόρ. - ἐθέρμηνα [καὶ μτγν. ἐθέρμηνα]. Παθ. θερμαίνομαι, πρτ. - ἐθερμανόμην, παθ. ἀόρ. ἐθερμάνθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [θέρμανσις, θερμασία, θέρμασμα, θέρμαστρα κοιν. θερμάστρα, θερμαντήρ, θερμαστὴς καὶ θερμαστρίς, θερμαντός-ἔος].

Σημ. Ἐκ τοῦ θερμός κατ' ἀναλογίαν τοῦ (ποιμήν-) ποιμαίνω, (μέλας-) μελαίνω. Ἀντὶ τοῦ θερμαίνω λέγεται καὶ θερμασίαν παρῆξω. Ἀντίθ.: ψύχω.

**Θεσμοθετέω-ῶ** (=νομοθετῶ) καὶ ἀόρ. ἐθεσμοθέτησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θεσμοθέτης, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. θεσμοθεσία.

**Θεσμοφορίαζω** (=ἐορτάζω τὰ θεσμοφόρια). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ θεσμοφόρια (τά) ἀρχαία ἐορτὴ τελομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11 Πυανεψιώνος (Ἰουλιανῆς) εἰς ἀνάμνησιν τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θεσμῶν (νόμων) καὶ τῶν κανονισμῶν ἐξηγυγισμένου βίου ὑπὸ τῆς (θεσμοσφόρου) Δήμητρος.

**Θεωρέω-ω** (=εἶμαι θεωρός, θεατής (θεάματος), παρατηρῶ, ἐξετάζω), πρτ. ἐθεώρουν, μέλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεώρησα, πρκ. τεθεώρημα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. θεωροῦμαι, πρτ. -ἐθεωρούμην, πάντα δὲ τᾶλλχ μτγν. Ῥημ. θεώρησις, θεώρημα, [θεωρητής, θεωρητός, ἐξ οὗ] ἀθεώρητος, θεωρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεωρός, ὅπερ ἐκ τοῦ θεῶμαι. Ἄπαντᾶ δὲ καὶ σύνθ. τὸ μέσ. ἐκφράζεται ἀναελ.: παραθεωρῶ ἐμαυτὸν (=συγκρίνω, παραβάλλω). Συνών. ἀθρέω-ᾶ.

**Θέω** (=τρέχω) (θέεις=) θεῖς, κλπ., πρτ. ἔθεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -θεύσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ τρέχω.

Σημ. Θέμ. θεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου τρέπεται εἰς ν (δρα ἤμ. Γραμ. § 77). Τὸ ρ. συναίρει τὸν χαρακτ. ε μόνον ὅπου ἄπαντᾶ ε ἦ ει (δρα ἤμ. Γραμ. § 346) ἄπαντᾶ δὲ καὶ σύνθετον: ἐκ-θέω, δια-θέω, παρα-θέω κλπ. βοηθέω.

**Θήγω** (=ἀκονῶ). Παθ. θήγομαι, καὶ πρκ. τέθηγμαί, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. [θῆξις, θηκτός, ἐξ οὗ ἄθηκτος].

Σημ. Θέμ. θῆγ-, θηγ-. Συνών. ἀκονάω-ᾶ καὶ ὀξύνω.

**Θηράω-ᾶ** (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήραον, μέλ. θηράσω, ἀόρ. ἐθήρασα, πρκ. τεθήρακα. Παθ. καὶ μέσ. θηρῶμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [θήραμα, θηρατής ἢ θηρατής (ἐξ οὗ θηρατήριος), θηράτωρ, θηρατός], θήραιρον, θηρατέος, -εῖον.

Σημ. Ἐκ τοῦ θήρα, ἐξ οὗ καὶ θηρεύω. Συνών.: θηρεύω, ἀρεύω.

**Θηρεύω** (=κυνηγῶ), πρτ. ἐθήρευον, μέλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθήρευσα, πρκ. τεθήρευκα, ὑπερσ. ἐτεθηρεύκειν. Μέσ καὶ παθ. θηρεύομαι, πρτ. ἐθηρεύομην, μέσ. μέλ. θηρεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθηρευσάμην, καὶ παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι Ῥημ. θήρευσις, θήρευμα, θηρευτής [θηρευτής, θηρευτός -εος ἐξ οὗ] ἀθήρευτος, δυσθήρευτος, [θηρευτέον].

Σημ. ἐκ τοῦ θήρα. Ἀντὶ τοῦ θηρῶ καὶ θηρεύω λέγεται καὶ: θήραν ποιῶμαι τὸ δὲ θήραν ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος θήρας. Συνών. ἀρεύω καὶ θηράω-ᾶ.

**[Θιγγάνω]** (=ψάύω, ἐγγίζω) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἄπαντᾶ μόνον ὁ ἀόρ. β. (ἐθιγον) καθ' ὑποτ. θίγγης καὶ μτχ. θιγών, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἄπιομαι. Ῥημ. [θίξις, θίγμα, ἄθικτος, εὔθικτος].

Σημ. Θέμ. θιγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. ν' δρα εἰσαγ. § 11: θι-ν-γ-αν=) θιγγαν-. Συνών. ἰδὲ ἄπιομαι σημ.

**Θλιῖνω** (=πιέζω), [πρτ. ἐθλιβον, μέλ. θλιψω, ἀόρ. ἐθλιψα, πρκ. τέθλιφα]. Παθ. -θλίβομαι, [πρτ. ἐθλιβόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. θλί-

φομαι καὶ παθ. μέλ. β'. θλιθήσομαι], παθ. ἀόρ. α'. ἐθλίφθη, [καὶ β'. ἐθλίβην, πρκ. τέθλιμμαι, ὑπερσ. ἐτεθλίμην μτγν.]. Ῥημ. θλίμεις.

Σημ. Θέμ. θλιβ-. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸ ἰ μακρόν. Συνών.: πιέω.

**Θνήσκω** (=ἀποθνήσκω, φονεύομαι ὑπό τινος). Παθ. διαθ. καὶ συνήθ. σύνθ.: ἀποθνήσκω, πρτ. ἀπέθνησκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. (μόνον σύνθ.) ἀποθανοῦμαι, ἀόρ. β'. (μόνον σύνθ.) ἀπέθανον, πρκ. (μόνον ἀπλοῦς) τέθνηκα (-ας-ε, τέθνηκτον, τέθνηκτον, τέθνηκαμεν, τέθνηκατε τέθνησι(ν) καὶ τεθνήκασι(ν), ὑποτ. τεθνήκω,-ης κλπ. εὐκτ. τεθνηκίην καὶ τεθνηκῶς ἢ τεθνεῶς εἶην, τεθνηκίη, τεθνηκίην, Πρυσ. [τέθνηκαθι], τεθνάτω κλπ. ἀπαρ. τεθνάναί καὶ τεθνηκέναι, μτχ. τεθνηκῶς καὶ τεθνεῶς, τεθνεῶσα, τεθνηκός), ὑπερσ. ἐτεθνήκειν (-εις κλπ. γ'. πληθ. ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνησαν), μετ' ὄλ. μ. τεθνήξω καὶ τεθνηκῶς ἔσομαι. Ῥημ. θάν-α-τος καὶ θνητός [ἐξ οὗ θνητότης].

Σημ. Θέμ. θαν- ἐξ οὗ (κατὰ μετὰθεσιν καὶ ἔκτασιν) θνα-, θνη-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ιοκ : θνη-ισκ- =) θνησι-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετ' ἄλλων προθέσεων : ἐκ-, ἐν-απο-, προ-απο-, ὑπερ-απο- κλπ., σχηματίζει δὲ κατ' ἐξαιρέσειν, ὡς καὶ τὸ ἴσημι, τὸν μετ' ὄλ. μ. μονολεκτικῶς (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 377). Ὡ: ἐνεργ. τοῦ θνήσκειν εἶναι τὸ κτείνω. Ἐκ τοῦ ῥημ. θάν-α-τος (ὅπερ προσλαμβάνεται τὸ ἐπίθημα α (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 500) σχηματίζονται τὰ ῥ. θανατιάω [καὶ θανατιάω] (=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον) καὶ θανατιός (=καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, φονεύω) καὶ τὰ ἐπίθ.: θανάσιμος καὶ ἀ-θάνατος (ἐξ οὗ ἀθανασία.)

**Θορυβέω-ῶ** (=κάννω θόρυβον; θορυβῶδῶς ἐπιδοκιμάζω ἢ ἀποδοκιμάζω), πρτ. ἐθορύβουν, μέλ. θορυβήσω, ἀόρ. ἐθορύβησα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. θορυβοῦμαι, πρτ. ἐθορυβοῦμην, παθ. μέλ. θορυβηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐθορυβήθη, πρκ. τεθορυβήμαι, ὑπερσ. ἐτεθορυβήμην καὶ τεθορυβημένος ἦν. Ῥημ. ἀθορυβήτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θόρυβος, ἐξ οὗ καὶ θορυβώδης. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Τὸ ἐπιθορυβῶ=διὰ θορύβου ἐπιδοκιμάζω· οὕτω καὶ τὰ ἀντίστοιχα τούτῳ [εἰκροῦν καὶ] ἐπισημαίνομαι =διὰ κρότου, διὰ σημείων ἐπιδοκιμάζω. Ἀντὶ τοῦ θορυβῶ λέγεται καὶ: θόρυβον παρέχω καὶ παθ. θόρυβός ἐστι.

**Θρασύω** (=κάννω θαρραλέον) καὶ Μέσ. θρασύνομαι (=γίγνομαι θαρραλέος, αὐθάδης, προπετής), καὶ μέσ. ἀόρ. ἐθρασυνάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρασύς, ὅπερ ἐκ τοῦ θαρούς (ἄρα θαρούω σημ.).

**Θραῦττω ἢ θραῦσσω** (=ταράσσω) καὶ ἀόρ. ἐθραῦξα, τὰ δὲ ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. τραχύς.

Σημ. Ἐκ τοῦ τραῦτι(σσω) κατὰ συγχοπὴν. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ θεματ.α μακρόν.

**Θραύω** (=συντρίβω, σπῶ), [πρτ. ἔθραυον μέλ. θραύσω μτγν.], ἀόρ. - ἔθραυσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. θραύομαι, [πρτ.

ἐθραυόμεν, παθ. μέλ. θραυσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. - ἐθραύσθην, πρκ. - τέθραυσμαι, (καί - τέθραυμαι), [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. θραῦσις, θραῦ(σ)μα, [θραυσμός], θραυστός (ἐξ οὗ ἄθραυστος, ἡμίθραυστος).

Σημ. Θέμ. (θραF=) θραυ-. Τὸ ῥ. πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ, ἀργομένων ὀλιγ. καταλήξωον ἐμφανίζει ο, διαφορεῖται δὲ ὁ παθ. πρκ. καὶ τὸ ῥημ. θραῦ(σ)μα (ᾠρα ἢ Γραμ. § 396 σημ. 2). Συνών.: κατάνυμι, θρύπτω [θλάω-ῶ], κλάω-ῶ, συντρίβω.

**Θροέω-ῶ** (=κάμνω θροῦν, ψιθυρίζω, θορυβῶ). παρ' Ἄττ. αἰίποτε σύνθ. : διαθροέω-ῶ, πρτ. διεθρόουν, καὶ ἀόρ. διεθρόησα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρός (=θροῦς) ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: θροῦς διέρχεται. Συνών. θρυλῶ.

**Θρυλέω-ῶ** (=διασπείρω, διαδίδω πανταχοῦ λόγον τινά, ψιθυρίζω, διαφημίζω), πρτ. ἐθρύλουν, μέλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλοῦμαι, πρκ. τεθρύλημαι, ὑπερσ. ἐτεθρυλήμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [θρύλημα, θρυλητός ἐξ οὗ] πολυθρύλητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ θρύλος. Τὸ παθ. εὐρηται καὶ σύνθ. μετὰ τῆς προθέσ. διά. Συνών.: διαθροῶ-ῶ.

**Θρύπτω** (=κάμνω θρύμματα, συντρίβω). Παθ. θρύπτομαι (=συντρίβομαι) καὶ μέσ. θρύπτομαι (=ζῶ τρυφηλῶς, αἰκκίζομαι (κάμνω νάζια), ὑπερηφανεύομαι, κλπ.), πρτ. μέσ. ἐθρυπτόμην, καὶ πρκ. -τέθρυμμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. θρύψις, τρυφή, [θρύμμα, θρυπτός, ἐξ οὗ εὐθρυπτος καὶ], ἐνθρυπιος καὶ θρυπιικός.

Σημ. Θέμ. θρυφ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. τ : θρυφ-τ(=) θρυπι- (ᾠρα ἄπω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διὰ καὶ ἀπό. Συνών. ἰδὲ θραύω σημ.

**Θυύομαι-οὔμαι** (=ὀργίζομαι, θυμώνω). Ἀποθ. [μέσ. μέλ. θυμώσομαι ποιητ., παθ. μέλλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐθυμώσθην, καὶ πρκ. τεθύμωμαι. Ῥημ. [θύμωσις, θύωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ θυμός. ὅπερ ἐκ τοῦ θύω. Συνών. χαλεπαίνω, ὀργίζομαι.

**Θυραυλέω-ῶ** (=εἶμαι, διατρίβω ἕξω τῶν θυρῶν τοῦ οἴκου, ἐν ὑπαίθρῳ). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Ἐκ τοῦ θύρα καὶ αἰλλίζομαι (ᾠρα ἐγχειρῶ σημ.). Τὸ θύραλος μτγν.

**Θυρόω-ῶ** (=βάλλω θύραν, κλείω). Μόνον ὁ ἀόρ. θυρῶσαι (ἕπαξ).

Σημ. Ἐκ τοῦ θύρα.

**Θύω** (=θυσιάζω), πρτ. ἐθύον, μέλ. θύσω, ἀόρ. ἐθύσα πρκ. τέθυκα, ὑπερσ. ἐτεθύκειν. Μέσ. καὶ παθ. θύομαι, πρτ. ἐθύομην, μέσ. μέλ. θύσομαι. μέσ. ἀόρ. ἐθύσάμην. [παθ. μέλ. τυθήσομαι μτγν.] παθ. ἀόρ. ἐτύθη, πρκ. τέθυμαι, ὑπερσ. ἐτεθύμην μετ' ὀλ. μ. ἐλλείπει. Ῥημ.

θύσις, θύμα, θυμός, θύμος (φυτόν), θύτης (ἐξ οὗ θυσία, ἐξ οὗ θυσι-  
άζω), [θητήρ], ἄθυτος, θυτέον.

Σημ. 1. Θέμ. θυ-. Ὁ λεμ. χαρακτήρ υ εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπό κ, μ, θ ἀρχομένων ῥημ. τελῶν (ᾄρα ὄμ. Γραμ. § 368). Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Τὸ ἐνεργ. θύω λέγεται συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἱερέως, τὸ δὲ μέσ. ἐπὶ τοῦ προσ-  
φέροντος θυσίαν διὰ τοῦ ἱερέως Ἐντὶ τοῦ θύω λέγεται καί: θυσίαν ποιῆμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ θύω εἶναι τὰ: σφαγιάζομαι, καθιερεύω, βουθυτιῶ, ὀλο-  
καντιέω-ῶ (=προσφέρω θύμα καίουμενον ὄλον), καλλιθεῶ-ῶ (=προσφέρω εὐπρόσ-  
δεκτον θυσίαν) καὶ ἐναγίζω (=προσφέρω νεκρικὰς θυσίας).

**Θωρακίζω** (=ἐνδύω, ὀπλίζω τινὰ μὲ θώρακκ, ὄχυρῶ), ἀόρ.  
ἐθωρακίσα. Μέσ. πρτ. ἐθωρακίζομην, μέσ. ἀόρ. ἐθωρακισάμην, παθ.  
ἀόρ ὡς μέσ. ἐθωρακίσθην, πρκ. τεθωρακισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.  
Ῥημ. ἀθωρακιστος.

Σημ Ἐκ τοῦ θώραξ προσλήψει τῆς παραγ. κατακλ.-ίζω (ᾄρα ἐπιζῶ σημ.).

## I

**Ἰάομαι-ῶμαι** (=ἰατρεύω, θεραπεύω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ.  
διαθ., μέσ. μέλ. ἰάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἰασάμην, καὶ παθ. ἀόρ. μετὰ  
παθ. διαθ. ἰάσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἰασίς (ἐξ οὗ ἰασι-  
μος), ἰάμα, ἰατρός, (ἐξ οὗ ἰατροῖον, ἰατρικός, ἰατρού), [ιατήρ, ἐξ οὗ  
ιατήριος], ἰατός (ἐξ οὗ δυσιάτος, εὐάτος, ἀνάτος).

Σημ. Θέμ. ἰά-. Ὁ θεμ. χαρακτήρ ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων τελῶν  
ἐκτείνεται εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι (ᾄρα ἦμ. Γραμ. §  
366,1). Συνών.: ἰατεῖω, θεραπεύω.

**Ἰατρεύω** (=εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικὴν, θεραπεύω)  
καὶ Παθ. ἰατρεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἰατρευοίς, [ἰα-  
τρεία, ἰατρούματτα (τὰ), ἰατρευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰατρός. Ὁ παθ. ἐνεστ. ἰατρεύομαι ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσ σημ. =  
ἰατεῖω ἑμαυτὸν διὰ τοῦ ἰατροῦ. Συνών. ἰδὲ ἰῶμαι σημ.

**Ἰδιοῖομαι-οῦμαι** (=ἰδιοποιῶμαι, οἰκειοποιῶμαι). Μέσ. ἀποθ.  
καὶ μέσ. ἀόρ. ιδιωσάμην, πάντα δὲ τὰ ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ιδί-  
οισίς, [ιδίωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἴδιος. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ. Παρὰ μτγν.  
εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ιδιώω-ῶ.

**Ἰδιωτεύω** (=εἶμαι ἰδιώτης) μόνον ὁ ἐνεστ. Ῥημ. ιδιωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδιώτης (ἐξ οὗ καὶ ἰδιωτικός) ὅπερ ἐκ τοῦ ἴδιος. Λέγεται δὲ  
καί: ιδιώτης εἶμι.

**Ἰδρώω-ῶ** (ἀμ.τβ. = ἰδρώνω), καὶ ἀόρ. ἴδρωσα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μ.τγν. Ῥημ. [ἴδρωσις, ἴδρωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰδρός (= ἰδράς), ὅπερ ἐκ τοῦ ἰδος (= ἡ τοῦ θέρους θερμότης ἢ προξενουσα ἰδρώτα). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῇ φράσει «ἰδρῶντι τῷ Ἰππαῖῳ» Ξενοφ. Ὡς ἐνεργ.μ.τβ. τοῦ ἰδρώω εἶναι τὸ : ἰδρῶτα παρέχω τινί. Συνών : ἰδίω (ἐκ τοῦ ἰδος), ὅπερ μόνον κατὰ μ.τγ. ἀπαντᾷ ἀν-ἰδίωσαν. Ἀντίθ. ῥιγῶω-ῶ.

**Ἰδρῶω** (= ἀνεγείρω, κτίζω), ἀόρ. ἴδρωσα. Μέσ. ἰδρῶομαι, μέσ. μέλ. ἰδρῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἰδρῶσάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἰδρῶθην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἴδρωμαι, πάντα δὲ τἄλλα ποιητ. καὶ μ.τγν. Ῥημ. ἴδρωσις, ἴδρωμα, ἀν-ἰδρωτος, [ἰδρωτέον].

Σημ. Θεμ. ἰδρω-. Ὁ χαρακτ. υ πανταχοῦ μακρός (δρα ἡμ. Γραμ. § 367.δ).

**Ἰζῶ** (ἀμ.τβ. ἢ οὐδ. = καθήμι. μ.τβ. = βάλλω τινά νὰ καθίσῃ), συνήθ. σύνθ. : καθίζω, πρτ. ἐκάθιζον, μέλ. καθιῶ, [καὶ μ.τγν. καθίσω], ἀόρ. ἐκάθισα καὶ καθίσα, [πρκ. κεκάθικα μ.τγν.]. Μέσ. καθίζομαι (ἀμ.τβ.) πρτ. ἐκαθίζομην, μέσ. μέλ. καθιζήσομαι, [καὶ μ.τγν. καθίσομαι καὶ καθισῶμαι], μέσ. ἀόρ. ἐκαθισάμην, [παθ. ἀόρ. καθιζήθην πρκ. κεκάθισομαι. ὑπερσ. ἐκεκαθίσμην μ.τγν.] Ῥημ. [ἰζήμα, καθίζησις].

Σημ. Θεμ. (σιδ- =) ἰδ- πρβλ. λατ. sideo, sedeo καὶ ἀσθ. οδ (ἐξ οὐ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τὸ Δωρ. (σι-σδ-ω =) ἰσδω). Τὸ ρ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. λαμβάνει τὸ προσφ. j- : ἰδ-j ω = ἰζω. Τὸ ἀπλοῦν ἰζω εἶναι ποιητ. καὶ σπν. παρ' Ἀττ. παρ' οἷς ἀπαντᾷ συνήθ. μὲν σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ : καθίζω, σπανίως δὲ μετὰ τῶν : ξύν, πρὸς, ἐν : ξυνίζω, προσίζω, ἐνίζω. Τὸ καθίζω αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἐξωθεν, διαφορεῖται δὲ ὡς πρὸς τὴν αὐξήσιν μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀόρ. (δρα ἡμ. Γραμ. § 295,1). Τὸ καθίζω ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετ' ἄλλων προθέσ. : προσ-καθίζω, ἐγ-καθίζω, πηρα-καθίζω κλπ. Τὸ μέσ. καθίζομαι λαμβάνεται μόνον ἀμ.τβ. καὶ συνωνυμεί τῷ καθέσομαι.

**Ἰημι** (= ῥίπτω). πρτ. ἴην, μέλ. ἦσω, ἀόρ. - ἦκα (-ἦκας, -ἦκε(ν)), -εἶτον, -εἶτην, -εἶμεν, -εἶτε, -εἶσαν. Ὑποτ. ῶ, -ῆς κλπ. Εὐκτ. -εἶην, προστ. -ἔς, -ἔτω κλπ. ἀπαρ. -εἶναι, μ.τγ. -εἶς, -εἶσα, -ἔν). πρκ. - εἶκα, [ὑπερσ. μ.τγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ἴεμαι, πρτ. ἰέμην, μέσ. μέλ. - ἦσομαι μέσ. ἀόρ. α'. ἠκάμην, (μόνον τὰ προσ. : -ἦκα, -ἦκασθε, -ἦκατο), καὶ β'. - εἶμην, παθ. μέλ. - ἐδήσομαι, παθ. ἀόρ. - εἶθην, πρκ. εἶμαι, ὑπερσ. - εἶμην, καὶ - εἰμένος ἦν. Ῥημ. ἄνεσις, ἄφρσις, ἔφρσις, οὔνεσις, ἐφέτης (ἐξ οὗ ἐφετεῖον), ἄφρετος, κάθειτος, ἐγκάθειτος, ἐνετός, συνετός, δυσσύνετος, ἀφρετέον, ἀνετέον, μεθετέον, προετέον, παρειτέον.

Σημ. 1. Θεμ. σε- καὶ ση-. ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-ση-μι =) ἱ-η-μι. Τὸ ρ. κλίνεται κατὰ τὸ τίθημι ἴδρα ἡμ. Γραμ. § 381). καὶ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργητ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντᾷ καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσ., ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς γρόνοις ἀείποτε σύνθετον. Τὸ σύνθ. ἰημι.

ὡς μτβ. = ἔω τινα εἶναι: ἀφιῆμι. παρήμι, καθήμι<sup>1</sup>, εἰσῆμι κλπ. = ἔω τινα ἀπιέναι, παριέναι, κατιέναι, εἰσιέναι κλπ.

Σημ. 2. Τὸ β' ἐν. πρόσ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. τῆς ἐνεργ. φωνῆς ὡς καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ ποτ. σχηματίζονται κατὰ εἰς (-έω) ὦ (ἴρα ἤμ. Γραμ. § 390). Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἦκα ἔχει γρον. χαρακτηριστῆρα κ καὶ εἶναι εὐχρηστος εἰς μόνον τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστ. ἐγκλ. ἀντὶ τοῦ β' ἁορίστου, ὅστις εἶναι ἀχρηστος εἰς τὸν ἐνικ. τῆς ὀριστ. (ἴρα ἤμ. Γραμ. § 394). Ὁ παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. διατύπονται κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων (ἴρα ἤμ. Γραμ. § 399) Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἔχει ἀναδιπλασιασμένον ἐν ἀντὶ ἡ κατ' ἀναλογίαν τοῦ παθ. πρκ. (ἴρα ἤμ. Γραμ. § 400).

Σημ. 3. Συνών. τῷ ἴημι ἴρα βάλλω σημ. 3.

**Ἰκετεύω** (= εἶμι κίετης, ζητῶ θερμῶς τὴν βοήθειάν τινος), πρτ. ἰκέτευον, μέλ. ἰκετεύσω, ἀόρ. ἰκέτευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. ἰκετεία, [ἰκέτευσιν, ἰκετευτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ κίετης, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰκνοῦμαι. Ἀντὶ τοῦ ἰκετεύω λέγεται καὶ: ἰκετεῖαν ποιοῦμαι καὶ κίετης τιτὸ: γίγνομαι καὶ ἰσχυρότερον: κίετης προσπίπτω. Συνών. τῷ ἰκετεύω εἶναι τα: ἀπιβολέω ὦ, λιπαρέω ὦ καὶ λιτανεύω.

**Ἰκνέομαι-οὔμαι** (= ἔρχομαι, φθάνω), Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. ἀμτβ. σημ. ἀείποτε σύνθετον (πλήν τῆς μτχ. ἰκνούμενος, ἥτις εὐρηται καὶ ἀπλή = ἀρμόζων, προσήκων): ἀφικνοῦμαι, πρτ. ἀφικνούμην, μέσ. μέλ. ἀφίξομαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἀφικόμην, (ὑποτ. ἀφίκομαι, εὐκτ. ἀφικόμην, προστ. ἀφικοῦ, ἐσθω, ἀπκρ. ἀφικέσθαι, μτχ. ἀφικόμενος), πρκ. ἀφίγμα, (ἀφίξει, ἀφίκεται κλπ.), ὑπερσ. ἀφίγημην, (ἀφίξο, ἀφίκετο κλπ.). Ῥημ. ἀφίξις, ἰκ ἐ-της, ἰκ ἀ-ιός, ἴκνος, (προ-ἰκ-ς) προίξ.

Σημ. Θεμ. ἰκ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νε-) ἰκ νε-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῶν προθέσεων: ἐξ, ἐπί, διὰ καὶ εἰσαφ-. Ἀντὶ τοῦ ἀφικνοῦμαι λέγεται καὶ ἀφίξιν ποιοῦμαι.

**Ἰλασκόμαι** (= ἐξιλεώνω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, συνδιαλλάσσομαι πρὸς τινα, συμβιβάζομαι). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἰλασκόμην, μέσ. μέλ. ἰλάσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἰλάσάμην, [πκθ μέλ. μτγν.] παθ. ἀόρ. -ἰλάσθη, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ἰλασμός, ἰλαστής (ἐξ οὗ ἰλαστήριος, -ιον καὶ ἰλαστικός)].

Σημ. Θεμ. ἰλα- [ἐξ οὗ ἰλασις (= ἰλασις), ἐξ οὗ ἰλασις] καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-) ἰλασκ. Ὁ θεμ. χαρακτ. α εἶναι πανταχοῦ βραχυς (ἴρα ἤμ. Γραμ. § 367, 1). Ἀντὶ τοῦ ἰλασκόμαι λέγεται καὶ ἰλασιον ποιῶ. Συνών.: ἰλεοῦμαι, ὅπερ παρ' Ἀττ. μόνον κατὰ μτγ. ἀπαντᾷ.

**Ἰππεύω** (= εἶμι κίππευς, ἔφιππος), πρτ. ἵππευον, μέλ. ἵππεύσω, ἀόρ. ἵππευσα, πρκ. ἵππευκα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ἵππευσιν, ἵππευμα, ἵππευτήρ ἢ ἵππευτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰππεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος. Συνών.: ἰππάσομαι (ἀποθ. μέσ.)

Τὸ καθήμι τινα λέγεται κυρ. ἐπὶ φυγάδων καὶ εἶναι συνών. τῷ κατάγω (ἴρα ἔρχομαι σημ. 3).

**Ἴπποτροφέω-ῶ** (=τρέφω, φυλάττω ἢ διατηρῶ ἵππους), καὶ πρκ. ἵπποτρόφημα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῶ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ἵπποτροφος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἵππος καὶ τρέφω· αὐξάνεται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἕξωθεν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 297).

**ἴσθημι** (=στήνω), πρκ. ἴστην, μέλ. στήσω, ἀόρ. ἔσθησα, πρκ. -σθήσας ἔχω, ὑπερσ. -σθήσας εἶχον, μετ' ὄλ. μ. ἐσθήξω. Μέσ. καὶ παθ. ἴσταμαι, πρκ. ἰοτάμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στήσομαι, μέσ. ἀόρ. α'. ἔσθησάμην, ἐνεργ. ἀόρ. β'. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔστην, παθ. μέλ. σταθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιάθην, ἐνεργ. πρκ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἔσθηκα, ὑπερσ. εἰσθήκειν καὶ ἐσθήκειν. Ῥημ. σιάσις, στα-θ-μός, σταθ-μη, σιῆ-θ-ος, σιῆ λ-η, [σθῆμα, ἐξ οὗ] ἀνάστημα, διάστημα, ἐπιστάτης, σιατήρ, στήμων [στκτός, ἐξ οὗ] ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀκατάστατος, ἀμετάστατος, περίστατος, δυσκατάστατος, ἀδιάστατος, σιατέον κλπ.

Σημ. Θέμ. στα- καὶ σιη-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ.: σί-στη-μι=) ἴσθημι. Τὸ ῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων. Ὁ ἐνεργ. πρκ. ἐκφράζεται περιφρ., ὁ δὲ μετ' ὄλ. μ. κατ' ἐξαιρέσειν μόνον μονολεκτικῶς (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 364 σημ. καὶ 377 σημ.). Ὁ ὑπερσ. (-έσε-σθήκειν=ἔεσθήκειν=) εἰσθήκειν δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρκ. (σε-στη-κα=) ἔσθηκα. Παρὰ μτγν. εὐρηγται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τῶν συντελικῶν γρόνων τῆς παθ. φωνῆς: πρκ. ἔσταμαι, ὑπερσ. ἐοτάμην καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐοθήσομαι. Ἐν τοῖς ῥημ.: στα-θ-μός, σιά-θ-μη καὶ σιῆ-θ-ος προσετέθη μεταξὺ τοῦ θέμ. καὶ τῶν παραγωγ. καταλήξ. τὸ ἐπένημα θ ἐν δὲ τῷ σιῆλῃ τὸ λ.

**Ἰσχυρίζομαι** (=μεταχειρίζομαι πάσας τὰς δυνάμεις μου, ἔχω εἷς τι τὰς ἐλπίδας μου, ἐπιμένω, δυσχυρίζομαι). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διχθ., πρκ. ἰσχυριζόμην, μέσ. μέλ. -ἰσχυριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἰσχυρισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ἰσχυριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰσχυρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἰσχύς. Τὸ ῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ.: διά, ἐν καὶ ἀντί· ὡς παθ. λαμβάνεται σπν. μόνον ἢ μτγ. ἰσχυριζόμενος. Ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ εὐρ. εἶναι τὸ σύνθ. οὐμοχυρίζω (=ἡμοῦ ἰσχυρὸν ποιῶ), ὅπερ εὐρηγται μόνον ἐν τῷ μέλ. οὐμοχυριεῖν.

**Ἰσχύ'ω** (=εἶμαι ἰσχυρός), πρκ. ἴσχυον μέλ. ἰσχύ'σω, ἀόρ. ἴσχύ-σα, πρκ. ἴσχύκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [ἴσχυσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ἰσχύς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἴς· πρβλ. λατ. vis. Τὸ ῶ ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτ. υ μακρόν (ὄρα ἤμ. Γραμ. 367,5). Συνών.: κρατέω-ῶ.

**Ἰσχω** (=ἔχω, κρατῶ) πρκ. -ἴσχον. Παθ. καὶ μέσ. ἴσχομαι καὶ πρκ. ἰσχόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. ἔχω.

Σημ. Θεμ. σχ- (ὄρα ἔχω) καὶ κατὰ συγκοπὴν σχ-, ἐξ οὗ (μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. σί-σχ-ω=) ἴσχω. Τὸ ῶ φιλιῶται ἐνεκα τοῦ ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ χ' (πρβλ. ἔχω σημ.). Τὸ ἴσχω εἶναι ἐντονώτερον τοῦ ἔχω, ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀντί, ἐπί, μετὰ, περὶ κλπ.

## Κ

**Καθαίρω** (=καθαρίζω). [πρτ. ἐκάθικρον ποιητ.], μέλ. καθα-  
ρῶ, ἀόρ. ἐκάθηρα, [καί ἐκάθηρα, πρκ. κεκάθαρα κτγν.], Μέσ. κα-  
θαίρομαι (=ἐκτελῶ θρησκευτικούς καθηκμούς, καθαρίζομαι, ἐξιλάσκο-  
μαι), [πρτ. κτγν.], μέσ. μέλ. καθαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαθηράμην,  
[παθ. μέλ. κτγν.], πθ. ἀόρ. ἐκαθάρθην [καί κτγν. ἐκαθάρην], πρκ.  
κεκάθαρομαι, [ὑπερσ. κτγν.]. Ῥημ κἀθαροίς, κἀθαρομα (=1) τὸ μετὰ  
τὸ καθρηθῆναι ἀπορριπτόμενον, σκίβχλον· κλι 2) τὸ (ἐν ταῖς καθροτη-  
ρίοις θυσίαις) θῦμα, ἐφ' οὗ ἐνόμιζον ὅτι ἐπιπτεν ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος  
καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπερρίπτετο), καθαρός,  
[καθρητήρ, (ἐξ οὗ καθρητήριος)], καθαριτής (ἐξ οὗ καθαριστικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ καθρός, ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἐνεστ. μόνον ἀπαντῶν καθαρεύω  
(=εἶναι καθαρός). Θεμ. καθαρο-, ἐξ οὗ προσ ἤψει τοῦ προσφ -j: (καθρο-j-ω=)  
καθαίρω (ἴρα αἴρω σημ.). Ἄντι τοῦ καθαίρω λέγεται καί: καθαρόν τι ποιῶ·  
ἀντι δὲ τοῦ καθαρεύω καί: καθρός εἰμι.

**Καθέζομαι**· ἰδὲ ἔζομαι.

**Καθευδῶ**· ἰδὲ εὔδω.

**Καθηδουπαθέω**· ἰδὲ ἡδουπαθέω-ῶ.

**Κάθημαι** (=μένω καθεζόμενος), κάθηται κάθηται κλπ. Ἄποθ.  
οὐδ'· λημβάνεται δὲ ὡς πρκ τοῦ καθέζομαι (ἴρα ἔζομαι σημ.). (ὑποστ.  
[καθῶμαι, καθῆ], καιθῆται κλπ. εὐκτ. καιθήμεν, [καθῆο, καθῆτο]  
κλπ., προστ. [κῆθησο, καθῆσθω κλπ. ποιητ.], ἀπαρ. καθῆσθαι, μτχ.  
καθήμενος), πρτ. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητω κλπ. καὶ καθήμεν, κα-  
θῆσο, καθῆτο καὶ καθῆστα, καθήμεθα κλπ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ ἐκ τῆ κατὰ καὶ τοῦ παρὰ ποιητ. ἐν χρήσει ἦμαι  
λαμβάνεται ὡς πρκ. τοῦ κ θέσομαι (ἴρα ἦμ. Γρρμ. § 429). Θεμ. τοῦ ἦμαι  
ἀσθ. ἦ- καὶ ἰσγ. ἦσ- (ἐξ ὅ ἦσ-υχος ποτ. καθ-ἦσ-το· ὑποστ. (καθ-ἦσ-μαι=  
καθ-ἦ-ῶμαι=) καθῶμαι, εὐκτ. (καθ-ἦσ-ί-υτην=καθῆ-ί-μην=) καθήμεν. Ὁ πρτ.  
διφορεῖται ὡς πρὸς τὴν ἀθ-ῆτιν (ἴρα ἦμ. Γραμ. § 295, 1).

**Κυθίζω**· ἰδὲ ἴζω.

**Καίνω** (=φρονεύω) κείποτε σύνθ. (πλὴν τῆς προστ. καινόντων,  
Ξενοφ.): κατακαίνω, πρτ. κατέκανον, μέλ. κατακάνω, ἀόρ. β'. κα-  
τέκαρον, πρκ. κατακέκονα καὶ μετ' ὄλ. μ. κατακεκονῶς ἔσομαι.

Σημ. Θεμ. κεν-, ἐξ (οὗ τροπή τοῦ θεματ. ε εἰς ο : ὁ πρκ. κατα-κέκον-α) καὶ

(συγκοπῆ κν, ἐξ οὗ) καν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: καν-j-ω=) **καίνω** Ὠ: παθ. τοῦ *κατακαίνω* εἶναι τό: *θνήσκω ὑπό τινος*. Συνών.: *κτείνω*, *θανατόω ῶ*

**Καιροφύλακέω-ῶ** (= τῶ μ. γν. καιροφυλακτῶ). Μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ καιροφύλαξ. Λέγεται δὲ καί: *καιρὸν φυλάτιω*.

**Καίω** καὶ **κᾶ'ω** (μ. π. β.), πρτ. *ἐκαίον* καὶ *ἐκᾶον*, μέλ. *καύσω*, *ἀόρ. ἐκαύσα*, πρκ. *κέκαυκα*, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. *καίομαι* καὶ *κᾶ'ομαι*. Μέσο. δὲ *περικαίομαι*, πρτ. παθ. μόνον *ἐκᾶόμην*, πκθ. μέλ. -*κανθήσομαι*, παθ. *ἀόρ. ἐκαύθην* [καὶ μ. γν. *ἐκαύσθην*], πρκ. -*κέκαυμαι*, ὑπερσ. (*ἐκεκᾶύμην*) -*ἐκέκαυτο*. Ῥημ. *καῖσις*, *καῖμα* [καύτων καύ(σ)-της ἢ καυ(σ)τήρ (ἐξ οὗ καυ(σ)τήριον), καύστρα, καυ(σ)τός, ἐξ οὗ] *ἄκανστος*, *πυρίκανστος*.

Σημ. 1. Θέμ. *καF-*, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j: (*καF-j-ω=*) *καίω* ἄνευ δὲ προσφύμ.: (*κάF-ω=*) *κᾶ'ω*. Τὸ *κᾶ'ω* ὡς καὶ τὸ *κλᾶ'ω* (*κλαίω*) εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -*αω* ἄτινα δὲν συναίρουσι τὸν χαρακτήρα *α* (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 315). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον καὶ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ πυρός ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ψύχους: μ. γν. δὲ λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς καρδίας.

Σημ. 2. Συνών. τῶ *καίω* ἢ *κᾶ'ω* εἶναι τό: *αἰθῶ*, *ἐμπύρημι*, *νυροποῶ*.

**Κακίζω** (= φκίνομαι *κακός*, *δειλός*, *κατηγορώ*, *λοιδοροῦ*), πρτ. *ἐκάκιζον*, μέλ. *κακίω*, *ἀόρ. ἐκάκισα*. Παθ. *κακίζομαι* καὶ παθ. *ἀόρ. ἐκακίσθην*, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [*κακισμός*, *κακιστέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *κακός* προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -*ιζω* (ὄρα *ἀπικίζω* σημ.). Ἀντὶ τοῦ *κακίζω* λέγεται καί: *κακῶς λέγω τινά*. Συνών. *κακολογέω-ῶ*.

**Κακοδαιμονάω-ῶ** (= ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατέχομαι, *μαίνομαι*) καὶ *ἀόρ. (ἐκκακοδαίμονήσα) κακοδαίμονήσας*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *κακοδαίμων*, ἐξ οὗ καὶ *κακοδαίμονια*. Ὠ: παθ. τοῦ *κακοδαιμονάω-ῶ* εἶναι τό: *κακοδαίμονία ἐοί*.

**Κακοδαίμονέω-ῶ** (= εἶμαι *δυστυχής*, *δυστυχῶ*). Μόνον ὁ ἐνεστ.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κακοδαίμων* (ὄρα *κακοδαιμονάω* σημ.). Ἀντίθ. *εὐδαιμονέω-ῶ*.

**Κακοδοξέω-ῶ** (= ἔχω *κακὴν δοξάν*, *ὄνομα*). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *κακόδοξος*, ἐξ οὗ καὶ *κακοδοξία* (= *κακὴ φήμη*, *ὄνομα*) παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλησι. = *σφαλερὰ δοξασία*, ἀντίθετον τῷ *ὀρθοδοξίᾳ*). Ἀντὶ τοῦ *κακοδοξῶ* λέγεται καί: *κακόδοξος εἰμί*.

**Κακώω-ῶ** (= κᾶμνω *κακόν*, *βλάπτω*, *κακουμεταχειρίζομαι*), πρτ. *ἐκάκουν*, μέλ. *κακώσω*, *ἀόρ. ἐκάκωσα*, [πρκ. μ. γν.]. Παθ. *κακοῦμαι*, πρτ. *ἐκακούμην*, [παθ. μέλ. μ. γν.], παθ. *ἀόρ. ἐκακώθην*, πρκ. *κεκάκωμαι*, ὑπερσ. (*ἐκεκακώμην*) *ἐκεκάκωτο*. Ῥημ. *κάκωσις*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *κακός* (ὄρα *κακίζω* σημ.). Ἀντὶ τοῦ παθ. *κακοῦμαι* λέγεται καί: *κακὸν λαμβάνω ὑπό τινος*.

**Καλέω-ῶ** (= ὀνομάζω, *προσκλῶ*), πρτ. *ἐκάλουν*, μέλ. *καλῶ*

[καὶ μτγν. καλέσω], ἀόρ. ἐκάλεσα, πρκ. κέκληκα, ὑπερσ. - ἐκεκλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. καλοῦμαι, πρτ. ἐκαλούμην, παθ. μέλ. κληθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκλήθην, μέσ. μέλ. - καλοῦμαι [καὶ μτγν. καλέσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐκαλεσάμην, πρκ. κέκλημαι, ὑπερσ. - ἐκεκλήμην καὶ μετ' ὄλ. μ. κεκλήσομαι. Ῥημ. κλήσις (ἐξ οὗ πρόσκλησις, παράκλησις), κλητήρ, ἐγκλημα (=κατηγορία, ἐνοχοποιήσις), κλητός (ἐξ οὗ ἄκλητος, αὐτόκλητος, σύγκλητος, ἐκκλητος - (ἐξ οὗ ἐκκλησία), ἀνέγκλητος κλπ.), κλητέος -έον (ἐξ οὗ πικρακλητέος κλπ.).

Σημ. Θέμ. καλ-, ἐξ οὗ (προσληψεί μὲν τοῦ προσφ. -ε-) καλ-ε-, (μεταθέσει δὲ καὶ ἐκτάσει:) κλα-, κλη-. Ὁ ἐνεργ. καὶ μ.σ. μέλ. παρ' Ἀττ. ἀπαντᾷ συνήρησι, διακρίνεται δὲ τοῦ ἐνεστώτος ἐκ τῆς ἐννοίας (ἴσα ἴμ. Γρομ. § 357, γ'). ἢ εὐκτ. τοῦ παθ. πρκ. ἐκράζεται ἐντοτε καὶ μονολεκτικῶς: (κε-κληίμην=) κελήμην κελήσο κλπ. (ἴσα ἴμ. Γραμ. § 374, σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφράζ. ἀναελ.: καλῶ ἐμαυτὸν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: παρακαλῶ (=προτρέπω, προσκαλῶ καὶ παρὰ μτγν. =δέομαι, ἰκετεύω), ἀποκαλῶ (=ἐπονομαζῶ συνήθ. ἐπὶ κακίῳ), ἐγκαλῶ (τινι=κατηγορῶ, καταγγέλλω τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξ οὗ καὶ ἐγκλημα=κατηγορία), προσκαλοῦμαι (ἵππερ λέγεται περὶ τῶν προσκαλοῦντων τινὰ εἰς δικὴν καθ' ὧσα με τῆν ὑπ' αὐτῶν ἡμέραν), προκαλοῦμαι (ἵππερ λέγεται περὶ τοῦ καλοῦντός τινά εἰς ἀγῶνα, λόγους) κλπ.

Σημ. 2. Ἐντὶ τοῦ παρακαλῶ λέγεται καὶ παράκλησιν ποιοῦμαι, ἐντὶ τοῦ ἐγκαλῶ τινι λέγεται καὶ: ἐγκλημα ποιοῦμαι πρὸς τινά καὶ ἐντὶ τοῦ παθ. ἐγκαλοῦμαι καὶ: ἐγκλήματα ἔχω ὑπὸ νίος.

**Καλινδέομαι οὔμαι**: ἰδὲ κυλίνδω.

**Καλλιερῶ** ὦ (=θυσιάζω θυσίαν εὐπρόσδεκτον) ὄμκλόν. Ῥημ. [καλλιέρημι], ἀκαλλιέρητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ καλά - ἱερά (θύω) γίνεταί δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ἴσα ἴμ. Γρομ. § 551). Ἐντὶ τοῦ παθ. ἐκαλλιερέομαι λέγεται καί: τὰ ἱερὰ καλά ἦν καὶ ἐγγινετο τὰ ἱερὰ ἄνευ τοῦ καλά).

**Καλλωπίζω** (=κάλνω τὸ πρόσωπον ὠραῖον, κοσμῶ, στολίζω) καὶ Μέσ. καλλωπίζομαι, πρτ. ἐκαλλωπιζόμην, μέσ. ἀόρ. ἐκαλλωπισάμην, παθ. ἀόρ. ἐκαλλωπίσθην καὶ πρκ. (κεκαλλώπισμασι) κεκαλλωπισμένος, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. καλλώπισμα, καλλωπισμός, καλλωπιστής [οὗ θηλ. καλλωπίστρια], [ἀκαλλώπιστος, καλλωπιστέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ καλὸς καὶ ὤψ μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόμ. (ἴσα καλλιερῶ σημ.).

**Καλύπτω** (=σκεπάζω), πρτ. - ἐκάλυπτον, μέλ. - καλύψω, ἀόρ. - ἐκάλυφα, [πρκ. κεκάλυφα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. -καλύπτομαι, [πρτ. ἐκαλυπτόμην, μέσ. μέλ. καλύψομαι], μέσ. ἀόρ. - ἐκαλυψάμην, παθ. μέλ. - καλυφθήσομαι, [παθ. ἀόρ. ἐκαλύφθην], πρκ. κεκάλυμαι, ὑπερσ. - ἐκεκαλύμην. Ῥημ. [κάλυψις, ἐκάλυμμα, καλύπτῆς ἢ καλυπτῆρ (ἐξ οὗ καλυπτήριον)] καλύπτρα, κάλυξ (ἦ), [καλυπτός, ἀ-κάλυπτος].

Σημ. Θέμ. καλυβ- (πρόβλ. καλύβ-η), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ- : καλύβ-τ-ω=) καλύπτω. Τό ρ. ἀπαντᾷ συνήθως σύνθετον.

**Κάμνω** (ἀμτθ. = ἀποκάμνω, κοπιάζω, κουράζομαι). Παθ. αὐτοπ., πρτ. ἔκαμνον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἀόρ. β'. ἔκαμον, πρκ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. Ῥημ. κάμ-α-τος, [κμητός, πολύ-κμητός], ἀποκμητέον.

Σημ. 1. Θεμ. \*καμ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ν-) καμ-ν-, (μεταθίσει δὲ καὶ ἐκτάσει :) κμα-, κμη-. Τό ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό. Ἐν τῷ ῥημ. κάμ-α-τος προσελήφθη τὸ ἐπένημα α.

Σημ. 2. Τὸ κάμνω παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἔχει καὶ μτθ. σημ. καὶ μάλιστα κατ' ἀόριστον β' = ἐργάζομαι μὲ κόπον, ἔντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, παρασκευάζω· ἰδίᾳ δὲ ἐξεργάζομαι τεχνικῶς μέταλλα.

**Κάμπτω** (= λυγίζω, στρέφω), πρτ. - ἔκαμπτον, [μέλ. κάμψω ποιητ.], ἀόρ. ἔκαμψα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. κάμπτομαι, [πρτ. ἐκκμπτόμην, πκθ. μέλ. καμφθήσομαι, μέσ. μέλ. κάμφομαι, μ-τγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐκάμφθην, πρκ. - κέκαμμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. κάμψις, καμπή (ἐξ οὗ καμπύλος), κάμψη, καμπτήρ, [κάμπτρα], καμπτός (ἐξ οὗ ἀκαμπτος, ἐξ οὗ ἀκαμπτήρ).

Σημ. Θεμ. καμπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-) καμπ-τ-. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (κέκαμπ-μαι = κέκαμμαι =) κέκαμμαι ἀποβάλλεται ἐν τῶν τριῶν μ (πρόβλ. καὶ πέμπω - πέπευπ-μαι = πέπευμαι = πέπευμαι). Τό ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: ἀνακάμπτω (ἀμτθ. = ἐπανέρχομαι), ἀποκάμπτω (= ἰποκλίνω· ἀντιθ. δὲ τῷ ὀρθοδρομῶν, περικάμπτω κλπ. Ἀντὶ τοῦ κάμπτω λέγεται καί : καμπήν ποιοῦμαι. Συνών λυγίζω (ποιητ. πλὴν τῆς μτχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. λυγίζμενος).

**Καπηλεύω** (= εἶμι κατήλος, ἀπατῶ, κάμνω τι καπηλικῶς) καὶ μέλ. καπηλεύσω, πάντᾳ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. καπηλεία, καπηλευτής (ἐξ οὗ καπηλευτικός).

Σημ. Ἐκ τοῦ κάπηλος (ὅπερ ἐκ τοῦ κάπη, ὅπερ ἐκ τῆς γάφτω, κλπ.), ἐξ οὗ καὶ καπηλεῖον καὶ καπηλικός. Ἀντὶ τοῦ καπηλεύω λέγεται καί : κάπηλός εἰμι.

**Καπνίζω**, μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κάπνισις, καπνισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ καπνός προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω (ὅρα ἀθροίζω, σημ.)

**Καραδοκέω-ῶ** (= ἔχω ἐν τῇ κεφαλή ἰδέαν τινά, ἐλπίζω, περιμένω) μόνον ἡ μτχ. καραδοκῶν, τὰ δ' ἄλλα ποιητικᾶ.

Σημ. Τό ρ εἶναι παρατύθη. ἐκ τοῦ κάρα (= κεφαλή) καὶ δοκέω-ῶ· γίνεσθαι δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβούντος συνθ. ὀνόματος (ὅρα ἐχειρῶ, σημ.). Ἀντὶ τοῦ καραδοκῶ γίνεσθαι χρῆσις τοῦ προσδοκάω-ῶ.

**Καρπόομαι-οὔμαι** (= συλλέγω τοὺς καρπούς, ἀπολαύω τινός, ὠφελούμαι). Ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκαρπούμην, μέσ. μέλ. καρπούσωμαι,

μέσ. ἄορ. ἐκαρπωσάμην, πρκ. κικάρπωμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. (παθ. διαθ. δὲν ἔχει). Ῥημ. κάρπωσις (ἐξ οὗ καρπώσιμος), [κάρπωμα καρπωτός].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ καρπός. Ἀντί τοῦ καρποῦμαι λέγεται καί: καρπὸν συγκομίζω. Παρά ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος: καρπώω· ὦ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ καρποῦμαι εἶναι τὰ σπν.: καρπέω καὶ καρπίζομαι.

**Καρτερέω· ὦ** (=εἶμαι καρτερός, ἰσχυρός, ὑπομένω ἀντέχω εἰς τοὺς κόπους), πρτ. ἐκαρτέρουν, μέλ. καρτερήσω καὶ ἄορ. ἐκαρτέρησα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. καρτέρησις, καρτέρημα.

Σημ. Ἐκ τοῦ καρτερός (=κρατερός, ὅπερ ἐκ τοῦ κρατός, ἐξ οὗ τὸ κρατῶ), ἐξ οὗ καὶ καρτερία καὶ καρτερικός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: ἐγκαρτεῶ (=ὑπομένω σταθερῶς); διακαρτεῶ (=ἐμμένω μέχρι τέλους), προσκαρτεῶ (=ἐπιμένω, εἶμαι καρτερικὸς κλπ.). Ἀντί τοῦ καρτεῶ λέγεται καί: καρτερικὸς εἰμι.

**Κατακαίνω·** ἰδὲ καίνω.

**Καταναλίθκω·** ἰδὲ ἀναλίσκω.

**Καταφρονέω· ὦ**, πρτ. κατεφρόνουν, μέλ. καταφρονήσω, ἄορ. κατεφρόνησα, πρκ. καταπεφρόνημα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καταφρονοῦμαι, πρτ. κατεφρονούμην, παθ. μέλ. καταφρονηθήσομαι, καὶ μέσ. ὡς παθ. καταφρονήσομαι. παθ. ἄορ. κατεφρονήθην, πρκ. καταπεφρόνημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. καταφρόνησις, καταφρόνημα [καταφρονητῆς ἐξ οὗ] (καταφρονητικός), ἀ(δυσ-, εὐ-)καταφρόνητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς κατὰ καὶ φρονέω· ὦ, ὅπερ ἐκ τοῦ φρήν. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀναελ.: καταφρονῶ ἑμαυτόν. Συνών.: ἀτιμάζω, ὑπεροράω· ὦ.

**Κατηγορέω· ὦ** (τινος=λέγω κατὰ τινος· μετ' αἰτ. δὲ=κἀμνω φανερόν, δεικνύω) καὶ **κατηγορεύω**, πρτ. κατηγοροῦν καὶ κατηγορεῦον, μέλ. κατηγορήσω καὶ κατεῶ, ἄορ. κατηγορήσα καὶ κατεῖπον, πρκ. κατηγορήκα καὶ κατεῖρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν. Παθ. κατηγοροῦμαι, πρτ. κατηγορούμην, παθ. μέλ. καταγορηθήσομαι, παθ. ἄορ. κατηγορήθην, πρκ. κατηγορημαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. κατηγορημα, κατηγορητέον, εὐκατηγόρητος, | ἀκατηγόρητος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ κατήγορος (ὅπερ ἐκ τοῦ κατ-αγορεύω), ἐξ οὗ καὶ κατηγορία, κατηγορικός. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναελ.: κατηγορῶ ἑμαυτοῦ. Ἀντί τοῦ κατηγορῶ λέγεται καί: κατηγορίᾳ χρῶμαι, κατηγορίαν (ἢ κατηγορημα) ποιοῦμαι καὶ παθ. κατηγορία γίνεται.

Σημ. 2. Συνών.: αἰτιάομαι· ομαι, ἐγκαλέω· ὦ, κηίζω, μέφομαι καὶ ἰνέγω.

**Κεῖμαι** (οὐδ.=κοίτομαι, κάθημαι· παθ.=εἶμαι τεθειμένος), κείσαι, κείται κλπ. Ἀποθ. (ὑποτ. ὦ κείμενος κλπ. καὶ μονολεκτ. μόνον τὰ: -κέηται, -κέησθε, -κέωνται, εὐκτ. εἶην κείμενος κλπ. καὶ μονολεκτ. μόνον τὰ: κέοιτο, -κέοιντο, προστ. κείσο, κείσθω κλπ. ἀπαρ.

κείσθαι μτχ. κείμενος), πρτ. ἐκείμην (ἐκείσο κλπ.) καὶ ἦν κείμενος, μέλ. κείσομαι. Ῥημ. κοίτη (ἐξ οὗ ἀλόκοιτος, κοιτῆς, κοιτῶν)], κειμήλιος.

Σημ. Θέμ. (ὀρθικ. -κι- ἐξ οὗ) κει- (πρβλ. λιπ-, λειπ-). Τὸ ε τοῦ θεμ. κει- πρὸ φωνήεντος ἀποβάλλεται : (κεί-τ-τοι=) κέ-η ται, (κεί-α-νται=) κέ-ων-ται κλπ. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πηλίων προσέσ., εἶναι δὲ διαθ. οὐδ. πολλάκις δὲ καὶ παθητικῆς καὶ μάλιστα ἐν συνθέσει, ὅτε λαμβάνεται ὡς ποθ. παρακείμενος τοῦ ἰθέμαι (ἀντὶ τοῦ ἰέθειμαι, ὅπερ ἄειποτε ἔρει σημ. μέσ.). Τὸ κείμαι ἐν συνθέσει ἀνατιβάζει τὸν τόνον πλὴν τοῦ ἄπαρεμ. ὅπερ ὡς προκύπτει ἐκ συναίρεσεως τονίζεται ὅπου καὶ τὸ ἀπλοῦν (βλ. α ἱμ. Γραμ. § 4.2). Οὐσιασ. δ' ἀφρημένον τοῦ κείμαι εἶναι τὸ θεοῖς (ἴθην : ἐπόκειμαι - ὑπόθεσις, διάκειμαι - διάθεσις, ἀντίκειμαι - ἀντίθεσις) σπν. δὲ τὸ κοίτη

**Κείρω** (= ἀποκόπτω, κουρεύω, καταστρέφω, ἐρημῶ), [πρτ. μτγν] μέλ. κερῶ, ἀόρ. ἐκείρω, [πρκ. κέκαρκα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. [κείρομαι, πρτ ἐκειρόμην], μέσ. μέλ. κερουῖμαι, μέσ ἀόρ. ἐκειρόμην, [παθ. ἀόρ. β' ἐκάρην μτγν.], πρκ. κέκαρμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. (κορσ-ά = κορρά=) κουρά, κέρμα [ἐξ οὗ κερμάτιον], (κορσ-εὺς=κορρεὺς=) κουρεὺς (ἐξ οὗ κουρεῖον), κόρη, κορμός.

Σημ. θέμ. κερο- (πρβλ. τὸ ποιητ. ἀκροσεκίμης), ἐξ οὗ κορο- (πρβλ. κορσά = κορρά = κουρά) καὶ κερ ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : κερ-j-ω = κέρρω =) κείρω. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό.

**Κελεύω** (= 1) διατάττω· 2) προτρέπω, συμβουλεύω· καὶ 3) παρακαλῶ), πρτ. ἐκέλευον, μέλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα, πρκ. κεκέλευκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. κελεύομαι, πρτ. μέσ. -ἐκελεύομην, [παθ. μέλ. κελουσθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκελεύσθην, πρκ. κεκέλευσμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [κέλευσις], κέλευμα [καὶ μτγν. κέλευσμα], [κελευσμός], κελουσιῆς [ἐξ οὗ κελουστικός], [κελευστός, ἐξ οὗ] ἀκέλευστος, ἐγκέλευστος κλπ., κελουσιότος.

Σημ. 1. Θέμ. κειν- καί : κελυ-ο- πρὸ τῶν ἀπὸ μ, ι, θ ἀρρομένων ῥημ. καταλήξεων καὶ τῶν εἰς -της, -τος καὶ τέως ῥηματ. (βλ. α ἱμ. Γραμ. § 369, σημ. 2). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν ποθ. ἐπὶ, ἐν, διά, σὺν κλπ. Τὰ συνθ. διακελεύομαι καὶ παρακελεύομαι (=παρκινῶ, προτρέπω τινά) εἶναι μέσ. ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. : κελύομαι, ποτ. ἐκελεύομην, μέσ. μέλ. -κελεύσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐκελεύομην. Ῥημ. παρακέλευσις, παρακελευσιός, διακελευσιότος.

Σημ. 2. Τὸ κελεύω ἐπὶ μὲν τῶν ἀνωτέρων καὶ ἀρχόντων=διατάττω, ἐπὶ δὲ ἴσων, φίλων=προτρέπω, συμβουλεύω. ἐπὶ δὲ κατωτέρων σπν.=παρακαλῶ.

**Κεράννυμι ἢ κεράννυ'ω** (μόνον ἐπὶ ὑγρῶν = ἀναμειγνύω καὶ ἐξαιρέτως τὸν οἶνον μεθ' ὕδατος), [πρτ. ἐκεράννυον καὶ ἐκεράννυον, μέλ. κερᾶ'σω, μτγν.], ἀόρ. ἐκέρᾶσα, [πρκ. κεκέρᾶκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, πρτ. ἐλλείπει, παθ. μέλ. κερᾶθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκράσθην καὶ ἐκεράσθην, [μέσ. μέλ. κερᾶσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. -ἐκέρᾶ-

σάμην, πρκ. κέρραμαι, ὑπερτ. (ἐκεκράμην) ἐκέκρατο. Ῥημ. κροῖσις, κροῖμα, κροαίη, [κεραστής, κεραστός, ἐξ οὔ] (ἀκέραστος), ἄκρατος, εὐκροατος, συγκροατέον.

Σημ. 1. Θέμ. 1) [κερ-, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. κερῶν, ἐξ οὗ τὸ θέμ. κερ- και κατὰ συγκοπήν] κρο-, ἐξ οὗ ὁ ἐκράθην. κέρραμαι κλπ. και 2) κερασ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφωμ. νυ-: κερῶς νυ μι=) κεράννυμι. Οἱ ἐνεργ. και μέσ. μέλλ. και ἀόρ. φυλάττουσι τὸ α τοῦ θέμ. κερασ- βρογῶ ἐνεκεν ἀπλοποιήσεως τῶν σα: (κερᾶ σ-τ-ω=) κερᾶσσω, (ἐκεράτ-σ-α=) ἐκέρασα κλπ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθετον. Ὁ χαρακτήρ ἄ τοῦ θέμ. κροᾶ. ἐκτείνεται εἰς ἄ πρὸ τῶν ἀπό συμφ. ἀρχομένων τελῶν και οὐχί εἰς η διότι προηγείται ρ (ῥα ἡμ. Γραμ. § 366, 1).

Σημ. 2. Συνών.: μεγγυμι, ὅπερ λέγεται και ἐπὶ ὕγρων και ἐπὶ στερεῶν.

**Κερδαίνω** (=κερδίζω), πρτ. ἐκέρδαινον, μέλ. κερδανῶ, [και μ. γν. κερδήσω και μέσ. ὡς ἐνεργ. κερδήσομαι], ἀόρ. ἐκέρδανα, [και μ. γν. ἐκέρδησα], πρκ. κερδάνας ἔχω και σπν. -κεκέρδημα, ὑπερτ. κερδάνας εἶχον.

Σημ. Θέμ. κερδ- (τοῦ κέρδ-ος, ὅπερ ἐκ ῥίζ. κερ- τοῦ κείρω). ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφωμ. -αν- και -j- ῥα εἰσαγ. § 12: κερδ-αν-j-ω=) κερδαίνω. Ἀπαντᾷ δὲ και σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ Ὁ ἀόρ. (ἐκέρδαν-σ-α=ἐκέρδαννα=) ἐκέρδανα ἐκτείνει τὸ ἄ τοῦ θέμ. εἰς ἄ και οὐχί η κατ' ἀναλογίαν τῶν ὕγροληκτων και ἐνρινολ., ἅτινα πρὸ τοῦ α ἔχουσι ρ ἢ ε (ῥα ἡμ. Γραμ. § 359, ὑποσ.).

**Κεφαλαίω-ῶ** (=συγκεφαλαίω), μέλ. κεφαλαίωσω, ἀόρ. ἐκεφαλαίωσα. Πκθ. -κεφαλαιοῦμαι, πκθ. ἀόρ. -ἐκεφαλαιώθην, μέσ. ἀόρ. ἐκεφαλαιωσάμην, πάντα δὲ τᾶλλα μ. γν. Ῥημ. [κεφαλαίωσις ἐξ οὗ] συγκεφαλαίωσις, [συγκεφαλαίωμα, συγκεφαλιωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κεφάλαιον, ὅπερ ἐκ τοῦ κεφαλή.

**Κηδύμαι** (=ἐπιμελοῦμαι, προνοῶ, φροντίζω). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐκηδόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. κηδος (=φροντής), κηδεμών, κηδεστής.

Σημ. Θέμ. κηδ-. Παρὰ ποιητ. εὐρηται και ὁ ἐνεργ. τύπος κηδος.

**Κηρυκεύω** (=εἶμαι κήρυξ, διαπραγματεύομαι τι ὡς κήρυξ). Ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ μόνον ὁ ἀόρ. ἐκηρήγευσα ἀπκνιτᾷ. Μέσ. ἐπι-κηρυκεύομαι (=προτείνω διὰ κήρυκος, διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος μετὰ τινος), πρτ. ἐπεκηρυκεύομην, μέσ. μέλ. ἐπικηκηρυκεύομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεκηρυκευσάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. κηρυκεία, [κηρύκευσις, κηρύκευμ].

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρυξ· πρβλ. κόλαξ-κολακεύω. θλάξ-βλακίω κλπ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μ. τὰ τῆς πρὸς και διὰ: προσκηρυκεύομαι (=ἀποπέλλω κήρυκα πρὸς τινὰ) και διακηρυκεύομαι (=διαπραγματεύομαι διὰ κήρυκος).

**Κηρύττω ἢ κηρῦσσω** (=εἶμαι κήρυξ, διαλαλῶ ὡς κήρυξ ἢ διὰ κήρυκος προκηρύττω), πρτ. ἐκήρυττον, μέλ. κηρύξω, ἀόρ. ἐκή-

ουῖα, πρκ. -κεκήρουχα ἢ κηρούξας ἔχω, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. κηρούτι-(σσο)μαι, πρτ. ἐκηρυτι(σσο)μίην, παθ. μέλ. κηρουχθήσομαι [καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. κηρούξομαι, μτγν.], παθ. ἄορ. ἐκηρούχθην, μέσ. ἄορ. -ἐκηρουξάμην, πρκ. κεκήρῳγμαί, ὑπερσ. μτγν. Ῥημ. [κήρουξις], κήρουγμα, [κηρυγμός, κηρυκτής], ἀκήρυκτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κήρουε. Θεμ. κηρυκ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- κηρυκ-ω=) κηρούτι(σσο)μαι. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ., ἔχει δὲ τὸ ἐν τῇ παραληγουσῇ δίγρονον ἢ μακρόν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 348, ὑποσημ.). Ἐντὶ τοῦ κηρούτιω λέγεται καί: κήρουγμα ποιῶμαι, οὐ τὸ παθ. εἶναι τὸ: κήρουγμα γίγνεται.

**Κιθαροῦζω** (=κρούω τὴν κιθάραν ἢ ἄλλο τι ἔγχροδον ὄργανον) κατ' ἄορ. ἐκιθάροισα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κιθάροισις, κιθάροισμα, [κιθαρισμός], κιθαριστής (οὗ θηλ. κιθαριστρίς ἢ κιθαρίστρια), [κιθαριστός], κιθαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κίθαρος ἢ κίθαρα προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -(ι)ζω. Ἐντὶ τοῦ κιθαροῦζω λέγεται καί: κίθαροσι χοῶμαι.

**Κινδυνεύω** (=πλησιάζω κακόν τι, διατρέχω κίνδυνον, πολεμῶ) πρτ. ἐκινδύνευον, μέλ. κινδυνεύσω, ἄορ. ἐκινδύνευσα, πρκ. κεικινδύνευκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. κινδυνεύομαι καὶ μέσ. διακινδυνεύομαι (=ἀμοιβχίως πολεμῶ), πρτ. ἐκινδυνεύομην, παθ. μέλ. κινδυνεύθην (=ἀμοιβχίως πολεμῶ), πρκ. (-κεικινδύνευμαι) δια-κεικινδυνευμένον, μετ' ὄλ. μ. κεικινδυνεύσομαι. Ῥημ. κινδύνευμα, κινδυνευτής [ἐξ οὗ κινδυνευτικός], κινδυνευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κίνδυνος (=πλησιασμός κακοῦ τινος), ὅπερ ἐκ τοῦ κινέω (=κινῶ τι). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ἐντὶ τοῦ κινδυνεύω λέγεται καί: ἐν κινδύνῳ εἰμί, κίνδυνον ποιῶμαι, ἔρχομαι εἰς κίνδυνον, ἐμβαίνω εἰς κίνδυνον, εἰς κινδύνους καθίσταμαι, αἰρομαι (ὑποδύω, ὑπομένω) κίνδυνον.

**Κινέω-ῶ** (=βάλλω ἢ θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω νὰ κινηθῇ, ταράττω, ἐρεθίζω), πρτ. ἐκίνουν, μέλ. κινήσω, ἄορ. ἐκίνησα, πρκ. κεκίνηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. κινούμαι, πρτ. ἐκινούμην, παθ. μέλ. καὶ ὡς μέσ. κινήθησομαι, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. κινήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐκινήθην, μέσ. ἄορ. ἐλλείπει, πρκ. κεκίνημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. κίνησις, [κίνημα, κινήτης ἢ κινήτης (ἐξ οὗ κινήτης-ριος)], κινήτος (ἐξ οὗ ἀκίνητος, δυσκίνητος κλπ.), κινήτος, -έον.

Σημ. Θεμ. κιν- (πρόβλ. ποιητ. κιν-ω=πορεύομαι), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νε- ὄρα εἰσαγ. § 13 :) κινέ-ω. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὑποκινῶ εὐρηται καὶ ἀμετ' =ὀλίγον κινῶμαι. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται καὶ ἀναλευμ.: κινῶ ἑμαυτόν.

**Κίχρημι** (= δανείζω), [πρτ. ἐκίχρην, μέλ. χρήσω], ἀόρ. ἐχρησα [Μέσ. κίχραμαι καὶ κίχραόμαι (= δανείζομαι), ἀπαρέμ. κίχρασθαι, πρτ. ἐκίχράμην, μέσ. μέλ. χρήσομαι], μέσ. ἀόρ. ἐχρησάμην καὶ πρτ. -ἐχρημαι. Ῥημ. χρήστης (= ὁ δανειστής, σπν. δὲ καὶ ὁ ὀφειλέτης).

Σημ. Θέμ. χρα- (συγγ. τῶ χράομαι), ἐξ οὗ (μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ ἐκτάσει τοῦ θεματος: χι-χρα-μι=) κίχρημι (κατὰ τὸ ἴσημι). Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ἔνεργ. τύπος: κίχραω.

**Κλάζω** (= κάμνω κλαγγήν, κραυγάζω) ποιητ. καὶ μτγν. [πρτ. ἐκλαγον, μέλ. κλάζω, ἀόρ. ἐκλαγξα καὶ β' ἐκλαγον], πρτ. κέκλαγγα [καὶ β' κέκληγα μετὰ σημ. ἔνεστ.]. Περ' Ἀττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ σύνθ. ἔνεστ. ἀνακλάζω καὶ ἡ μτγ. τοῦ πρτ. κεκλαγγυῖαι. Ῥημ. κλαγγή (ἐξ οὗ τὸ ἐπίρρ. κλαγγηδόν).

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. κλαγγ- ἢ κλαγ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : κλάγ-j ω=) κλάζω. Συνών. κλαγγάω (σπν.).

**Κλαίω** καὶ **κλαῖω**, πρτ. ἐκλαῶν, μέλ. κλαῖσω καὶ μέσ. ὡς ἔνεργ. κλαύσομαι [καὶ κλαυσούμαι], ἀόρ. ἐκλαυσα καὶ Μέσ. ἀόρ. -ἐκλαυσάμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κλαῖμα, κλαυ-θ-μός, κλαυμονή [κλαυ(σ)τός (ἐξ οὗ ἄκλαυ(σ)τος)].

Σημ. 1. Θέμ. κλαF, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -j- : (κλαF-j ω=) κλαῖω, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε- : κλαF-ε-, ἐξ οὗ ὁ μέλ. (κλα(F)-έ-σω=) κλαῖσω, ἄνευ δὲ προσφ. ὁ ἔνεστ. (κλαF-ω=) κλαῖω (ἄρα καίω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀναελθου. ἀποκλαῖω ἑμαυτόν. Τὸ ῥημ. κλαυ-θ-μός. προσέλαβε τὸ ἐπένθημα θ (ἄρα ἴμ. Γραμ. § 500).

Σημ. 2. Συνών. τῶ κλαῖω εἶναι τὸ δακρῶν. ὕπερ ὅμως πολλάκις γὰρ διαφέρει, διότι τὸ μὲν κλαῖω= γύνω συνεχῆ δάκρυα· τὸ δὲ δακρῶν= γύνω δάκρυά τινα

**Κλάω-ῶ** (= σπῶ, θραύω), πρτ. -ἐκλαῶν [μέλ. κλαῖσω], ἀόρ. -ἐκλάσα. Παθ. καὶ μέσ. -κλώμαι, [πρτ. ἐκλώμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. κλάσομαι, παθ. μέλ. κλασθήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. -ἐκλάσθην, πρτ. -κέκλασμαι, ὑπερσ. -ἐκεκλάσθην. Ῥημ. κλάσις [κλάσμα, κλάστης ἢ κλαστήρ (ἐξ οὗ κλαστήριον), κλασμός, κλαστός (ἐξ οὗ ἄκλαστος)].

Σημ. 1. Θέμ. ἀρχ. (κλασ- ἐξ οὗ) κλα-. Τὸ ἀρχικόν θέμ. κλασ- ἐμφανίζεται ἐν τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς τὸ ῥημ. τέλος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου. Ἐντεῦθεν δὲ κοί ἡ βραχύτης τοῦ θεμ. α : (κλασ-σ-ω=) κλαῖσω, (ἐ-κλασ-σ-α=) ἐκλάσα κλπ. (ἄρα ἴμ. Γραμ. § 367,1 καὶ 369).

Σημ. 2. Συνών. **κατάγνυμι** [θλάω-ῶ ποιητ. καὶ μτγν.], θραύω, θρύπτω, συντριβῶ.

**Κλείω ἢ κλήω**, πρτ. (ἐκλειον ἢ) ἐκληον, μέλ. (κλείσω ἢ) κλήσω, ἀόρ. (ἐκλεισα ἢ) ἐκλησα, [πρτ. καὶ ὑπερσ. ποιητ. καὶ μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. (-κλείομαι ἢ) -κλήομαι, πρτ. (ἐκλειόμην ἢ) ἐκληόμην, παθ. μέλ. (-κλεισθήσομαι ἢ) κλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. (ἐκλεισθην ἢ)

ἐκλήσθην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, μέσ. ἀόρ. (-ἐκλεισάμην ἢ) -ἐκλή-  
σάμην, πρκ. (κέκλει(σ)μαι ἢ) κέκλημαι, ὑπερσ. (ἐκεκλεί(σ)μην ἢ) ἐκεκλή-  
μην, [μετ' ὄλ. μέλ. κεκλείσομαι ἔργν.]. Ῥημ. (κλείσεις ἢ) κλήσεις (ἐξ ὄσ ἀπό-  
κλει(η)σεις, σύγκλησεις) [κλειῖσμα]. (κλείς ἢ) κλής, (κλειθρον ἢ) κλήθρον,  
(κλειστός ἢ) κληστός (ἐξ ὄσ ἀκλειστος ἢ ἀκλητος, κλπ.), [ἐγκλειστέος].

Σημ. κλεF- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύ. -j-: κλεF-j- =) κλει- καὶ συνηθέ-  
στερον κλη. Τὸ κλήω θεωρεῖται Ἄττ. καὶ ἀρχαιότερον τοῦ κλείω. Ἄπαντ' αὐ-  
τὸς σύνθετον καὶ προσλαμβάνει ἐν τῷ θεμ. πρὸ τῶν ἀπό θ, τ, μ, ἀρχομένων  
βήμ. καταλήξεων καὶ τοῦ εἰς -τός βήμ. ἐπιθέτου ο' διαφορεῖται δὲ ὁ παθ.  
πρκ. καὶ ὑπερσ. (ῥοα ἤμ. Γραμ. § 369, σημ. 2). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ.  
ἀναλελυμ.: κλείω ἢ κλήω ἐμυτόν.

**Κλέπτω**, πρκ. ἐκλεπτον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. κλέφομαι καὶ σπν.  
κλέφω, ἀόρ. ἐκλεψα, πρκ. κέκλοφα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. κλέπιομαι,  
[πρκ. καὶ μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. β' ἐκλάτην, [καὶ α' ἐκλέφθην ποιητ.],  
πρκ. κέκλεμμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. κλέμμα, κλέπτῃς, κλοπή,  
κλοπεύς, κλώψ (πρβλ. ῥέπω -ῥώψ, θλέπω -βλόψ), [κλεπτός, κλεπτέον].

Σημ. Θέμ. κλεπ- (πρβλ. λατ. cler-o), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ =)  
κλεπ-τ. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. τὸ θεματ. ε' τοῖσιν εἰς ο', ἐν δὲ τὸ παθ. ἀορ. εἰς  
α' (ῥοα ἤμ. Γραμ. § 352 καὶ 354). Τὸ κλέπω λέγεται κυρίως ἐπὶ ποαγμάτων  
μόνον, τὸ δὲ σύνθ. ἐκκλέπω αἰείποτε ἐπὶ προσώπων = κρυφίως ὑπεξάγω τινά.  
Συνών. κλωπέω.

**Κλήζω** (= ὀνομάζω) ποιητ., παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον  
ὁ παθ. ἐνεστ. κλήζομαι, πάντα δὲ τ' ἄλλα ἀαπληροῦνται ἐκ τοῦ  
καλέω-ῶ.

Σημ. Θέμ. (καλ-, κλα-) κλη- (ῥοα καλέω-ῶ σημ.), ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς  
παραγ. καταλ. -ίζω :) κλη (ίζω =) κλήζω Συνών. καλέω-ῶ.

**Κλίνω** (ὁ ἐνεστ. καὶ πρκ. αἰείποτε σύνθ.), πρκ. -ἐκκλινον, μέλ.  
κλινῶ, ἀόρ. ἐκλίνα. [πρκ. κέκλικκ μτγ.]. Μέσ. - κλίνομαι, πρκ. -  
-ἐκκλινόμην, παθ. μέλ. [α' κλιθήσομαι καὶ] β'. ὡς μέσ. -κλινήσομαι,  
παθ. ἀόρ. [α' ἐκλίθην καὶ] β' ὡς μέσ. ἐκλίην (ὡς παθ. δὲ μόνον ὁ  
ἀπεκλίην = ἀνετράπη), πρκ. κέκλιμαι. Ῥημ. κλίσις, κλίμα, κλίνη,  
κλίμαξ, κλισιον, κλιύς, [κλιτός (ἐξ ὄσ ἀκλιτος), κλιτέον].

Σημ. Θέμ. κλι (ῥοα ἤμ. Γραμ. § 363) καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ  
-j-: κ' ἔ-ν-j = κλιν =) κλιν. Τὸ β. εἶναι κατὰ τὴν σημ. καὶ μτθ. καὶ ἀμθ.  
ἀπαντᾷ δὲ συνηθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἐκ, ἀπό, ἐπί, ἐν, παρά κλπ. Συν.: ῥέπω.

**Κλύζω** (= προσκλύζω, περιβρέχω (ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν θαλασσίων  
κυμάτων τῶν πρὸς τὴν περὶ κλίαν φερυμένων καὶ προσκρουόντων αὐτῇ),  
καθαρίζω, πλύνω τι), αἰείποτε σύνθ., πρκ. ἐλλείπει, μέλ. κλύσω, ἀόρ.  
-ἐκλυσα (σπν. ἀπλοῦς), πρκ. κέκλυκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. - κλύ-

ζομαι, [πρτ. ποιητ.], μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. -ἐκλύσθην καὶ μέσ. ἀόρ. ἐκλύσάμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [κλύσις, κλύσμα, κλυσμός, κλυστήρ (ἐξ οὗ κλυστήριον)], κλύδων, καιακλυσμός.

Σημ. Θέμ. κλυδ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσν. -j: κλύδ-j-ω=) κλύζω. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτ. υ θραζύν (βρα ζήμ. Γραμ. § 348 ὑποσ.). ἀπαντᾷ δὲ συνήθ. συνθ. μετὰ τῆς κατά, σπν. δὲ μετὰ τῶν: ἐκ, λόος, ἐπ', περι.

**Κλοπεύω** (=εἶμαι κλέπτῃς, κλέπτω) καὶ πρτ. ἐκλώπειον, πάντα δὲ τᾶλλα ἀναπληροῦνται ἐκ τοῦ συνων. κλέπτω. Ῥημ. κλωπέια.

Σημ. Ἐκ τοῦ κλώφ-ωπός (ἰδὲ κλέπτω σημ.).

**Κναίω** (=ζύω, τρέβω) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ συνθ. ἀποκναίω (=ἀποτρέβω, ἀπολλύω), ἀόρ. ἀπένκναισα, καὶ Παθ. ἀποκναίομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μετχγενέστερα.

Σημ. Θέμ. κνα- (ὑπερ ἐκ τοῦ κεν- τοῦ κενῶ), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κνα-j-ω=) κναίω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀναλελυμ.: ἀποκναίω ἑμαυτόν.

**Κνήω-ῶ** (=ζύω) (κνήεις=) κνήϊς, (κνήεις=) κνήϊ κλπ., ἀόρ. ἐκνησα καὶ Παθ. κνώμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κνήσις, κνήσμα, κνησμός, κνηστήρ, κνήστις, -εως ἢ -ιος, κνηστός].

Σημ. Θέμ. κνη- (ὑπερ ἐκ τοῦ κνα- κναίω) Περὶ τῆς συναϊρέσεως ὅρα ζήω-ῶ.

**Κνίζω** (=ζύω, τσιμπῶ), μόνον τὸ κατακνίζω καὶ Παθ. υποκνίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κνίσμα, κνισμός.

Σημ. Ἐκ τοῦ κνίδη (=τσικνίδα). Θέμ. κνιδ- (κνιδ j-ω=) κνίζω.

**Κοιλαίνω** (=κάμνω κοῖλον, καὶ ἀόρ. ἐκοιλᾶνα, τὰ ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ κοῖλος (βρα ζήμ. Γραμ. § 516, γ').

[**Κοιμάω-ῶ**] (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῆ, ἀποκοιμίζω, καταπραύνω) [πρτ. ἐκοίμων, μέλ. κοιμήσω]; ἀόρ. -ἐκοίμησα, [πρκ. κεκοίμηκα]. Μέσ. κοιμῶμαι, πρτ. ἐκοιμώμην [μέσ. μέλ. κοιμήσομαι, παθ. μέλ. κοιμηθήσομαι μτγν., μέσ. ἀόρ. ἐκοιμησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐκοιμήθην, πρκ. -κεκοίμημαι, [περσ. μτγν.]. Ῥημ. κοίμησις, [κοίμημα, κοιμήτωρ, κοιμητής (ἐξ οὗ κοιμητήριον)].

Σημ. 1. Θέμ. (ἀργ. κει- =) κοι. Τὸ ῥ. εἶναι συγγενὲς τῷ κείμαι καὶ ἀχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζ., οἵτινες ἀντ' αὐτοῦ μετεχειρίζοντο τὸ κοιμίζω.

Σημ. 2. Συνών.: καθεύδω, καταδραθάνω, κοιμίζω, ὑπνώτω.

**Κοιμίζω** (=ἀποκοιμίζω), ἀόρ. ἐκοίμησα. Παθ. κοιμίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κοίμησις, κοιμιστής.]

Σημ. Τὸ ῥ. λαμβάνεται ὡς ἐνεργ. τοῦ κοιμῶμαι Συνών. ἰδὲ κοιμάω-ῶ σημ.

**Κοινολογέομαι-οὔμαι** (=κοινολογῶ τὸν σκοπόν μου εἰς τινὰ καὶ συμβουλευομαι μετ' αὐτεῦ, συσκέπτομαι). Ἀποθ. μέσ, πρτ.

ἐκοινολογόμην, [μέσ. μέλ. μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐκοινολογησάμην [καὶ παθ. ὡς μέσ. ἐκοινολογήθην, πρκ. μτγν |, ὑπερσ. ἐκεκοινολογήμην,

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰσυνθ. ἐκ τοῦ κοινός καὶ λέγω μὴ μεσολοβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ἴσα εὐαχέω-ω σημ.). Τὸ κοιολόγος ἄρ. Συνών. ἀνακοίνομαι-οῦμαι.

**Κοινόω-ω** (=κοινὸν ποιῶ, δημοσιεύω, ἀνακοινῶ), [πρτ. ἐκοίνωνον, μέλ. κοινώσω ποιητ.], ἀόρ. ἐκοίνωσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. κοινοῦμαι (=1) ἀνακοινῶ τι εἰς τινα 2) συμμετέχω, κοινωνῶ), πρτ. ἐκοινοῦμην, μέσ. μέλ. κοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοινωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐκοινώθην, πρκ. κεκοίνωμαι, ὑπερσ. -ἐκεκοινώμην.

Ῥημ. κοίνομα.

Σημ. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἐπί, σύν. Συνών. τῷ μέσ. ἀνακοινοῦμαι (=ἀνακοινῶ τι εἰς τινα) εἶναι τὸ κοιολογοῦμαι.

**Κοινωνέω-ω** (=ἔχω τι κοινὸν μετὰ τινος, μετέχω), πρτ. ἐκοινωνοῦν, μέλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἐκοινωνήσα, πρκ. κεκοινωνήκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὔρηται μόνον ἡ μτχ. κεκοινωνημένα (=μεμειγμένα. ἠνωμένα). Ῥημ. κοινωνήσις, κοινωνήμα, κοινωνητέον, ἀκοινωνήτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κοινός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κοινωνῶ λέγεται καὶ : κοινωνίαν ποιῶμαι καὶ κοινωνὸς εἰμί ἢ γίνομαι ὡς μετ. δὲ : κοινωνόν τινος ποιῶ ἢ τίθημί τινα.

Σημ. 2. Τὸ μὲν κοινωνῶ τινος=ἔχω μέρος εἰς τι, τὸ δὲ κοινωνῶ τίνι τινος=μετέχω μετ' ἄλλου εἰς τι, τὸ δὲ κοινωνῶ τινι=μεταδίδω εἰς τινα.

**Κολάζω** (=περιορίζω τιμωρῶ), πρτ. ἐκόλαζον, μέλ. κολάσω, ἀόρ. ἐκόλασα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. κλι μέσ. κολάζομαι, [πρτ. μτγν.], παθ. μέλ. κολασθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐκολάσθην, μέσ. μέλ. κολάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκολασάμην, πρκ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. κεκολασμένος ἦν [καὶ μτγν. ἐκεκολάσμην]. Ῥημ. κόλασις, κόλασμα, [κολασμός], κολαστής [ἢ κολαστήρ (οὗ θηλ. κολάστειρα) κολαστήριος [καὶ μτγν. κολαστήριον], κολαστέος, ἀκόλαστος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κολ-ος (=κολοβός, ἀποκεκομμένος ἐξ οὗ καὶ κολούω) προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -αζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ζω=) ζω ὀδοντοφωολήχτων (πρόβλ. εἰομάζω σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῷ κολάζω εἶναι τὸ τιμωροῦμαι ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν κολάζω τίθεται, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς σαφρονισμόν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι, ὅταν ἡ τιμωρία ἐπιβάλληται πρὸς ἐχθρίαν. Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορά ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς : κόλασις καὶ τιμωρία.

**Κολακεύω**, μέλ. κολακεύσω καὶ πρκ. κεκολάκευκα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Παθ. κολακεύομαι τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. κολακεία κολάκευμα [κολακευτής ἐξ οὗ], κολακευτικός, [κολακευτέος], ἀκολάκευτος.

Σημ. Ἐκ τοῦ κόλαξ (πρβλ. θλαξ-βλακεύω σημ. δρα καὶ ἤμ. Γραμ. β' : 16 β').

**Κολούω** (=κολοβώνω, κλαδεύω), ἀόρ. ἐκόλουσα. Παθ. κολουόμαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐκολούθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ῥημ. [κόλουσις, κόλουσμα, κολουστερος].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόλος (ἰδὲ κολάζω σημ.) ὁ παθ. ἀόρ. καὶ πρκ προσλαυβάνουσι ἐνίστε ἐν τῷ θεμ. σ : ἐκολού(σ)θην, κεκόλου(σ)μαι. Συνών ἀκρωτηριάζω.

**Κομίζω** (=φέρω), πρτ. ἐκόμιζον, μέλ. κομιῶ, ἀόρ. ἐκόμισα, πρκ. κεκόμικα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. κομίζομαι, πρτ. ἐκομιζόμην, παθ. μέλ. καὶ ὡς μέσ. κομισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐκομισθην, μέσ. μέλ. κομισοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην, πρκ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. -ἐκεκομισόμην. ῥημ. κομιδή [κόμισις, κομιστής ἢ κομιστήρ, κόμιστρον, κομιστός, ἐξ οὔ] ἀσυγκόμιστος, κομιστέον.

Σημ. Θέμ. κομιδ-, ἐξ οὔ (προσλήψει τοῦ προστυμ. -j- : κομιδ j-ω=) κομίζω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σὺ θ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : διά, εἰς, κατά, πρός, σύν κλπ. Το μέσ. κομίζομαι τι (=κομίζω τι δι' ἑαυτὸν=) λαμβάνω τι : τὸ δὲ κομίζομαι εἰς τι ἢ ἐπὶ τινος (=κομίζω ἑαυτὸν=) πορεύομαι, ἔργομαι. Τὸ δὲ παθ. κομίζομαι =φέρομαι.

**Κομπάζω** (=ὑπερηφκνεύομαι) καὶ μέλ. κομπάσω, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ῥημ. [κόμπασμα, κομπατύδος, κομπαστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόμπος (ἄπερ ἐκ τοῦ κόπτω=κράτος, θόρυβος : μτρ. δὲ ἔπασσις, καυχησιολογία). Ἀντὶ τοῦ κομίζω λεγεται κόμπω χρῶμαι. Συνών κομπέω-ῶ.

**Κομπέω-ῶ** (=κομπάζω). Μόνον τὸ : ἐλικομπῶ καὶ μέσ. κομποῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητικᾶ.

Σημ. Ἐκ τοῦ κόμπος : ἰδὲ κομπάζω σημ.

**Κομψεύομαι** (=πράττω ἢ λέγω τι μετὰ κομψότητος). Ἀποθ. μέσ. ἀόρ. ἐκομψευσάμην καὶ πρκ. κεκόμψευμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. ῥημ. κομψεία, [κόμψευμα, κομψευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κομψός, ἄπερ ἐκ τοῦ κόμπω. Ὁ ἐνεργ. τύπος κομψεύω ποιητ.

**Κονιάω-ῶ** (=ἀσθεστώνω) καὶ ἀόρ. ἐκονίασα, τὰ δὲ ἄλλα μτγν. ῥημ. [κονίαισις, κονίαμα, κονιατής], κονιατός (=ἀσθεστωμένος).

Σημ. Ἐκ τοῦ κονία (=κόνις, ἀσθεστος).

**Κονίω** (=σκονίζω). Μόνον ὁ μέσ. ἀόρ. ἐγ-κονίασθαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. ῥημ. [κονίστρα, κονιστήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ κόνις, ἄπερ ἐκ τοῦ κνήω. Περὰ μτγν. εὔρηται καὶ : κονίζω.

**Κόπτω** (=κρούω, κτυπῶ, τέμνω), πρτ. ἐκοπιον, μέλ. κόπιω, ἀόρ. ἐκοπα, πρκ. -κέκοπα [καὶ β' κέκοπα ποιητ.], ὑπερτ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. κόπτομαι, πρτ. ἐκοπιόμην, παθ. μέλ. β' -κοπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐκόπην, [μέσ. μέλ. μτγν., μεσ. ἀόρ. Ἡρόδοτ.], πρκ.

κέκομαι, ὑπερσ. ἐκεκόμην, μετ' ὄλ. μ. -κεκόμομαι. Ῥημ. κόπος, κοπή, κόμμα, κομμός (= θρήνος), κοπεύς, κοπίς, κόπανον, κοπετός.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. κοπ- προσλήψει τοῦ προσφύμ. -τ-: κοπ-τω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐκ, κατὰ, περί, πρό. Τὸ μέσ. παρ' Ἀττ. λέγεται καὶ περιφρ.: κόπιω ἑμαυτὸν (= ἐνοχλῶ, καταπονῶ ἑμαυτὸν). Τὸ μὲν παθ. κόπιμαι σημαίνει κυρίως *ταλαιπωροῦμαι*, τὸ δὲ μέσ.: *κινῶ τὸ σιγῆθός μου ἐνεκὲν λύπης*, θρηνηῶ, ὄθεν καὶ τὰ βήμ. κοπετός καὶ κομμός.

**Κορέννυμι** (= χορταίνω). παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. πρκ. κεκόρεσμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ὄντα ποιητ. καὶ μτγν. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. *πίμπλημι* καὶ *πληροῶ-ῶ*. Ῥημ. κόρος (ἐξ οὗ ἀφίκορος) [κορεστός ἐξ οὗ] ἀκόρεστος [ἐξ οὗ ἀκορέστως καὶ ἀκορεστία].

Σημ. Θέμ. κορεσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ: κορέσ-νυ-μι=) κορέννυμι.

**Κοσμέω-ῶ** (=βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, στολίζω), ὄμακλόν. Ῥημ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμητήρ (ἐξ οὗ κοσμητήριον), κοσμητής (ἐξ οὗ κοσμητικός), [κοσμητήρ, κοσμητός, ἐξ οὗ] ἀκόσμητος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ κόσμος, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. κομῶ (=στολίζω δι' ἐπιπλάστου καλλωπισμοῦ) ἀντι κοσῶω κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ μ' πρὸλ. ἕμμορς ἀντι ἔμορς· καὶ Ῥημ. [χόμμωσις, κομωτής (οὗ θηλ. κομωτέρα)], κομωικός, κομωτική (τέχνη).

Σημ. 2. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐκοσμήθην λαμβάνεται ἐνίστε καὶ ὡς μέσ. Ἀντι τοῦ κοσῶω λέγεται καὶ: κόσμος εἰμί τι, ἔστι μοί τι ἐν κόσμῳ καὶ παθ.: κόσμου τυγχάνω. Τὸ δὲ μέσ. καὶ: κοσῶω ἑμαυτὸν. Συν. καλλωπίζω.

**Κοτταβίζω** (=παίζω τὸν κότταβον), παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἀπ-εκοιτάβισα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κοτταβίσις, κοτταβισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κότταβος (=παίγνιον Σικελικόν), ὅπερ ἐκ τοῦ κόπτω, αἰολ. κόσσω.

**Κουφίζω** (ἀμτβ. =εἶμαι κοῦφος, ἐλαφρός· μτβ. =κάμνω τι ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω), [πρτ. καὶ μέλ. ποιητ.], ἀόρ. ἐκούφισα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. κουφίζομαι καὶ ἀόρ. ἐκουφίσθην πάντα δὲ πιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κούφισις, κούφισμα, [κοσφισμός, κουφιστήρ].

Σημ. Ἐκ τοῦ κοῦφος (ὄρα ἐδίξω σημ.) Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀνά καὶ ἐπί. Τὸ μέσ. ἐκφράζ. ἀναλελ. :κουφίζω ἑμαυτὸν.

**Κραΐζω** (ἀμτβ. =ἐκβάλλω κρα, κρώζω (ἐπὶ κραάκων)· μτφ. δὲ =ἐκβάλλω τραχείας φωνάς, φωνάζω δυνατά), ἀόρ. β'. ἐκραγον (ἀν-, ἐν-), πρκ. κέκραγα, ὑπερσ. ἐεκραγεῖν, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κέκραγμα, κεκραγμός κεκραάκτης] κραυγή.

Σημ. Ἐκ τοῦ πεποιημ. θέμ. [κρα-, κραF-, κραFγ=] κραυγ- ἢ κραγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κρα-γ-j-ω=) κραΐζω.

**Κρατύνω** (=καθιστῶ κραταιόν, ἰσχυρόν), ἀόρ. ἐκράτυνα. Μέσ.

πρτ. *ἐκραυονόμην* καὶ μέσ. ἀόρ. *ἐκραυονάμην*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.  
Ῥήμ. [κρατυσμός, κρατυντήρ (ἐξ οὗ κρατυντήριος), κρατυντικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κραυός (= ἰσχυρός).

**Κραυγάζω** (= ἐκβάλλω κραυγὴν, φωνάζω) καὶ ἀόρ. *ἐκραύασα*,  
τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥήμ. [κραυγασμός, κραυγαστής (οὗ θηλ.  
κραυγαστρια)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κραυγή· πρβλ. ἀναγκάζω σημ. Λέγεται δὲ καί : *κραυγὴν ποιῶ*.

**Κρέμαμαι** (= εἶμαι κρεμασμένος), (κατὰ τὸ ἴσταιμι) πρτ.  
*ἐκρεμάμην* [μέλ. κρεμήσομαι ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα ἐκ τοῦ κρεμάννυμαι.

Σημ. Θέμ. κρεμα-. Τὸ ρ. λαμβάνεται ὡς πρκ. τοῦ κρεμάννυμαι ἅπαντ' ἀεὶ  
μόνον ἐν τῇ ὀριστ. καὶ τῇ μτγ κρεμάμενος. Ἐν τῷ πρτ. τὸ σ τῆς καταλ. ο  
ἀποβαλλεται (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 346 σημ.).

**Κρεμάννυμι** (= κρεμῶ, ἐξαρτῶ), ἀόρ. *ἐκρέμασα*. Παθ. καὶ μέσ.  
*κρεμάννυμαι* παθ. ἀορ. *ἐκρεμάσθην*, πρκ. *κρέμαμαι*, ὑπερσ. *ἐκρεμάμην*  
(ἰδὲ κρέμαμαι σημ.) πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥήμ. [κρέ-  
μασις, κρέμασμα, κρεμασμός, κρεμαστήρ, κρεμάστρα καὶ κρεμάθρα]  
κρεμασιός, κρημνός.

Σημ. Θέμ. κρεμασ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νν : κρεμάσ-νυ-μι =)  
κρεμάννυμι. Τὸ ρ ἅπαντ' ἀεὶ καὶ σύνθ. Ἐν τῷ ἀορ (ἐ κρεμάσ α =) *ἐκρέμασα*  
ἐγένετο ἀπλοποιήσις τοῦ διπτοῦ σ, διὸ καὶ τὸ α τοῦ θέμ. δὲν ἐξετάθη εἰς η.  
Συνών. ἀριάω-ῶ.

**Κρηνίζω**, ἀόρ. *ἐκρήμισα*. Παθ. *κρηνίζομαι*, παθ. ἀόρ.  
*-ἐκρημνίσθην*, καὶ πρκ. *-κεκρήμισμαι*, πάντα δὲ τ' ἄλλα μτγν. Ῥήμ.  
[κρήμισις, κρήμισμα, κρημισμός, κρημιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ κρημνός, (ὅπερ ἐκ τοῦ κρεμάννυμι) πρβλ. Ἄτικίζω σημ.  
Ἄντὶ τοῦ κρηνίζω λεγεῖται καί : κατὰ κρημνῶν ὄριαι οὐκ παθ. : κατὰ κρημνῶν  
ὄριαι οὐκ μέσ. : κατὰ κρημνῶν ἄλλομαι.

**Κρίνω** (= διαχωρίζω, διακρίνω, ἀποφασίζω, δικάζω) πρτ.  
*ἐκρίνον*, μέλ. *κρινῶ*, ἀόρ. *ἐκρίνα*, πρκ. *κέρκρικα*, ὑπερσ. *ἐλλείπει*.  
Παθ. καὶ μέσ. *κρίνομαι*, πρτ. *ἐκρινόμην*, παθ. μέλ. *κρινθήσομαι*,  
παθ. ἀόρ. *ἐκρίσθην*, μέσ. μέλ. *κρινούμαι* (καὶ ὡς παθ. ἀπλοῦς), μέσ.  
ἀόρ. *ἐκρινάμην*, πρκ. *κέρκρικαι*, ὑπερσ. *ἐκκρινόμην*. Ῥήμ. *κρίσις*,  
[κρίμα], *κριτής* (ἐξ οὗ *κριτήριον* καὶ *κριτικός*), [κριτός ἐξ οὗ] *πρό-*  
*κριτος*, *ἄκριτος* κλπ. *κριτέον* (ἐξ οὗ *ἐγκριτέον*).

Σημ. 1. Θέμ. κρίν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ.  
κρίνν -νν = κρίνω =) κρίνω καὶ κρί-, ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. καὶ ὁ  
ἐνεργ. καὶ παθ. πρκ. καὶ ὑπερσ. (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 363). Ἐκ τῶν ἐνρινολή-  
κτων μόνον τὰ : κρίνω, κρίνω καὶ κρίνω σχηματίζουσι μονολεξ. τὸν ἐνεργ.  
πρκ. (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 364). Τὸ ρ. ἅπαντ' ἀεὶ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων:

ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, πρό, σὺν κλπ. Τὸ κρῖναι ἐν συνθέσει μετὰ προθ. εἶναι κυρίως μέσ. Τὸ ἐνεργ. ἀποκρῖνω=ἀποχωρίζω, τὸ παθ. ἀποκρῖνομαι=ἀποχωρίζομαι, τὸ δὲ μέσ. ἀποκρῖνομαι=δίω ἀπόκρισιν (ἴσα ἀποκρῖνομαι σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζεται ἀναλελυμ.: ἀνακρῖνω ἑμαυτόν.

Σημ. 2 Ἀντὶ τοῦ κρῖνω λέγεται καί: κρῖναι ποιῶ τινι (=δικάζω τινά), κρῖναι ἐνίσταμαι (=δίκην παρασκευάζω), εἰς κρῖναι καθίστημι τινα (=εἰσάγω τινά εἰς δίκην), τὰς κρίσεις ποιῶμαι περὶ τίνος (=τὰς δίκας ποιῶμαι) κλπ. Ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. κρῖνομαι λέγεται καί: κρίσεως τυγχάνω.

**Κρούω** (=κτυπῶ), πρτ. ἐκρουον, μέλ. κρούσω, ἄορ. -ἐκρουσα, πρκ. -κέκρουκα, ὑπερσ. -ἐκεκρούκειν. Μέσ. καὶ παθ. κρούομαι, πρτ. ἐκρουόμην, μέσ. μέλ. -κρούσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουσάμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἄορ. ἐκρουσθήν, πρκ. κέκρου(σ)μαι, ὑπερσ. ἐκεκρούσμην. Ῥημ. [κρούσεις, ἐξ οὗ] παράκρουσις, κρούμα [ἢ κρούσμα, κρουσμός, κρουστός, κρουτέον ἐξ οὗ] ἀνακρουστέον.

Σημ. Θεμ. (κροF=) κρου- καὶ (πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, θ ἀρχομ. ὀλιγῶν κα-ταλήξ. ἴσα ἡμ. Γραμ. § 396) κρου-ο- διαφορεῖται δὲ ὁ παθ. πρκ., ὅστις εὐρη-ται μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. προσ. -κέκρουσται (μετὰ σ) καὶ τῇ μτγ. -κεκρουμένος (ἀνευ σ) (ἴσα ἡμ. Γραμ. § 396, σημ. 2). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν ἀνά, ἀπό, ἐκ, διά, παρά, πρός, σὺν κλπ. Τὸ ἀνακρούομαι πρῦμαν=ὀπισθοδρομῶν διὰ τῆς πρῦμνης, τὸ δὲ παρακρούομαι=ἐξαπατῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀνα-λελυμ.: ἐκρούω ἑμαυτόν. Συνών. τῶ κρούω εἶναι τὸ κόπιω.

**Κρούπτω**, πρτ. ἐκρουπιον, μέλ. κρούψω, ἄορ. ἐκρουσα, [πρκ. κέκρούφα μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. κρούπτομαι, πρτ. ἐκρουπιόμην, μέσ. μέλ. κρούφομαι, μέσ. ἄορ. ἐκρουψάμην, [παθ. μέλ. ἄ. κρυφθήσομαι καὶ β'. κρυθήσομαι, μτγν.], παθ. ἄορ. ἄ. ἐκρούφθην [καὶ β'. ἐκρούθην μτγν.], πρκ. κέκρουμμαι (κέκρυψαι, -πται κλπ.), ὑπερσ. κεκρουμμένος ἦν [καὶ ἐκεκρούμην μτγν.]. Ῥημ. [κρούψις, κρυφός ἐξ οὗ] (κρούφιος), κρούφα, κρούβδην, κρουπτός (οὗ θηλ. κρυπτή καὶ κατ' ἀναβιβασμὸν τόνου κρύ-πτῃ), [κρυπτινῶν, κρυπτέον].

Σημ. Θεμ. κρυφ- ἢ κρυβ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-: κρυφ-τ-ω ἢ κρυβ-τ-ω=) κρύπτω (ἴσα ἀνω, καλύπτω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

**Κτάομαι—ῶμαι** (=ἀποκτώ). Ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐκτόμην, μέσ. μέλ. κτήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐκτησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἄορ. ἐκτῆθην, πρκ. κέκτημαι καὶ ἔκτημαι (ὑποτ. (κ)εκτιμένος ὦ κλπ. καὶ μονοθ. μόνον κεκτῆται, κεκτῆσθε, εὐκτ. κεκτιμένος εἶην κλπ. καὶ μονοθ. μόνον κεκτῆμην, κεκτῆτο, κεκτῆμεθα, προστ. κέκτησο, ἀπαρέμ. κεκτῆσθαι, μτγ. κεκτιμένος), ὑπερσ. ἐκεκτῆμην καὶ κεκτιμένος ἦν, μετ. ὀλ. μ. κεκτῆσομαι καὶ ἐκτῆσομαι. Ῥημ. κτῆσις, κτῆμα, [κτῆ-τωρ], κτητός (ἐξ οὗ κτητικός καὶ ἄκτητος, ἐπίκτητος, ἀξιώκτητος, κλπ.), κτητέος, -έον.

Σημ. Θέμ. κτα-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά. ἐπί. πρὸς. κατά. συγκτα-. Ὁ προκ. κέκτημαι ἐπὶ τῆς σημ. = ἔχω εἰς τὴν κατοχὴν μου μετέπεσον εἰς σημ. ἐνεστ., ἀναδιπλασιάζεται δὲ ἀνωμάλως (δρα ἤμ. Γραμ. § 454 καὶ 299, σημ.). Ἡ ὑποτ. καὶ εὐκτ. ἐκφέρεται ἐνίοτε καὶ μονολεκτικῶς (δρα ἤμ. Γραμ. § 374, σημ.). Ἀντὶ τοῦ κτῶμαι τι λέγεται καὶ: κτηόντινος ποιοῦμαι. Ὡς παθ. δέ: κτητός εἰμι καὶ ἔχω τὴν κτησίαν. Ἀντίθ. τῷ κτῶμαι εἶναι τὸ προῖμαι (= ἀφίνω τι νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου).

**Κτείνω καὶ ἀποκτείνω καὶ ἀποκτείνωμι** (= φονεύω), πρτ. ἔκτεινον καὶ ἀπέκτεινον καὶ ἀπεκτείνων (καὶ σπν. ἀπεκτείνωνον), μέλ. κτεινῶ καὶ ἀποκτεινῶ, ἀόρ. ἔκτεινα καὶ ἀπέκτεινα, προκ. (μόνον) ἀπέκτινα, ὑπερσ. ἀπεκτιόνειν καὶ ἀπεκτιονῶς ἦν. Παθ. μόνον πρτ. ἐκτεινόμην, ὡς παθ. δὲ τοῦ κτείνω εἶναι τὸ ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος (δρα θνήσκω σημ.) Ῥημ. [κτόνος (ἐξ οὗ ἀνδροκτόνος, πατρόκτονος ἢ πατροκτόνος, μητρόκτονος ἢ μητροκτόνος)].

Σημ. Θέμ. κτεν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: κτεν-j-ω κτένω=) κτεινῶ καὶ κτεν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ν-: ) ἀπο-κτείν-ωμι. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελ.: κτείνω ἐμαυτόν. Συνών.: θνατόω-ῶ καὶ κατακτείνω.

**Κτιζῶ**, πρτ. ἐκτιζον, [μέλ. κτίσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἐκτίσα, [προκ. ἐκτικα καὶ κέκτικα μτγν.]. Παθ. κτιζομαι, πρτ. ἐκτιζόμην, [παθ. μέλ. κτισθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐκτίσθην, [προκ. ἐκτισμακί μτγν.]. Ῥημ. κτίσις, κτίσμα, [κτίστης, κτιστός, κτιστέον].

Σημ. Θέμ. κτι-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ζω: | κίζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-δ j-ω=) -ζω ὀδοντοζωνολήκτων (πρβλ. ἀθροίζω). Συνών.: ἰδρῶ καὶ δέμω (ποιητ. πλὴν τοῦ μέσ. ἀόρ. εἰδειμάμην).

**Κυβερνάω-ῶ** (= διευθύνω διὰ τοῦ οἴακος ναῦν, κοιν. τιμονίζω, δικαῖω), πρτ. ἐκυβέρνων. μέλ. κυβερνήσω, ἀόρ. ἐκυβέρνησα. Παθ. κυβερνώμαι, πρτ. ἐκυβερνώμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. κυβερνήσεις, κυβερνήτης (ἐξ οὗ κυβερνητικός), [κυβερνητῆρ (οὗ θηλ. κυβερνήτειρα)], κυβερνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ κύμβη (= λέμβος) καὶ ῥιζ. ἔρ- (τοῦ ἐρέσσω) πρβλ. αἰολ. κυμ-ε-νήης, λατ. guberno. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς διευθύνσεως πλοῦ.

**Κυβεύω** (= παίζω τοὺς κύβους), ἀόρ. -ἐκύβευσα, καὶ παθ. ὑπερσ. -ἐκεκύβευστο, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. κυβεία, [κύβευμα], κυβευτής (ἐξ οὗ κυβευτικός), [κυβευτῆρ (ἐξ οὗ κυβευτήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύβος (λατ cubus), ὅπερ ἐκ τοῦ κύβω.

**Κυβιστάω -ῶ** (= κάμνω κυβιστήματα, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, περιπατῶ μὲ τὰς χεῖρας ἔχων τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω), πρτ. ἐκυβίστων, ἀόρ. ἐκυβίστησα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κυβίστησις, κυβίστημα, κυβιστήρ, κυβιστίνα].

Σημ. Ἐκ τοῦ *κύβη* (=κεφαλή), ὅπερ ἐκ τοῦ *κύπιω*.

**Κυκλέω-ᾶ** (=περιστρέφω ἐν εἴδει κύκλου) καὶ Μέσ. *κυκλοῦμαι* (=στρέφομαι κύκλῳ, περιφέρομαι), πρτ. *ἐκυκλούμην*, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. *κύκλῃσις*, [*κυκληδόν*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *κύκλος*.

**Κυκλώω-ᾶ** (=περικυκλώνω) ποιητ. καὶ μτγν. Παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ Μέσ. καὶ παθ. *κυκλοῦμαι*, πρτ. *ἐκυκλούμην*, μέσ. μέλ. *κυκλώσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἐκυκλώσάμην*, [παθ. μελ. μτγν.], παθ. ἀόρ. *ἐκυκλώθην*, πρκ. *κεκύκλωμαι*. Ῥημ. *κύκλωσις*, [*κύκλωμα*, *κυκλωτός*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *κύκλος*.

**Κυλίνδω, καὶ κυλινδέω-ᾶ** (=κυλίω, κινῶ, περιστρέφω) πρτ. *ἐκύνιδον* [καὶ *ἐκύνιδουν*, μέλ. *κυλινδήσω*, μτγν.] τὰ δ' ἄλλα ἔλλείπουσιν. Μέσ. *κυλίνδομαι* καὶ *καλινδοῦμαι*, πρτ. μόνον *ἐκαλινδοῦμην*, [παθ. μελ. *κυλισθήσομαι*, μέσ. μέλ. *κυλίσομαι*], παθ. ἀόρ. *ἐκυλίσθην*, [μέσ. ἀόρ. *ἐκυλίσάμην*], πρκ. *-κεκύλισμαι*. Ῥημ. *κυλίνδησις*, *κυλίστρα*, [*κύλινδρος*, *κύλισμα*, *κυλιστός*].

Σημ. Θέμ. *κύνιδ-*, *κύνιδε-* καὶ *καλινδε-*. Οἱ παθ. καὶ μέσ. χρόνοι πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι τὸ *ι* τοῦ θέμ. μακρὸν ἔνεκεν τῆς ἐπελθούσης ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως (*κύνιδ-θήσ-ο-μαι* = *κύνισ-θήσομαι*) *κύνισθήσομαι* κλπ. ὄρα ἤμ. Γραμ. § 70 β'. Συνών.: *κυλίω* (ποιητ. καὶ μτγν.).

**Κυμαίνο** (ἀμτβ. = *κάμνω κύματα*, *ταράσσομαι*· καὶ μτβ = *κυματίζω τι*) καὶ πρτ. *ἐξ-εκύμαινον*, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [*κύμανσις*, *ἀκύμαντος*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *κῆμα*, ἐξ οὗ καὶ *κυματώ* (μτγν.· πλὴν τῆς μτχ. *κυματωθεῖσα*).

**Κυνηγέω-ᾶ**, πρτ. *ἐκυνήγουν*, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. τὸ *β*. εἶναι παρασυνθ. ἐκ τοῦ *κυνήγος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *κύων* καὶ *ἄγω*. Συνών. *κυνηγεῖω-ᾶ* (μόνον κατ' ἔνεστ.), *θηράω-ᾶ* καὶ *θηρεύω*.

**Κύπτω** (=σκύπτω), [πρτ. *ἐκυπτον* ποιητ.], μέσ. μέλ. ὡς ἔνεργ. *κύψομαι* [καὶ μτγν. *κύψω*], ἀόρ. *ἐκυψα*, πρκ. *κέκυψα*, ὑπερσ. *ἔλλείπει*. Ῥημ. *κυφός*, [*κύφωσις*, *κύφωμα*].

Σημ. Θέμ. *κνβ* (τοῦ *κύβη*=κεφαλή), ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ: *κύβ-τ-ω*) = *κύπιω* (πρβλ. *καλύπιω* σημ.). Τὸ *β* ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον πλὴν τοῦ ἔνεστῶτος ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ ἀπλευς. Τὸ *κύπιω* ὡς καὶ τὰ *όπιω* καὶ *πίπιω* εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς *-πιω*, ἅτινα ἔχουσι τὸ θεματ. ἢ μακρὸν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 446). Ἐκ τοῦ *κύπιω* γίγνεται καὶ τὸ θαμιστικὸν *κνπιάζω* (=συχνὰ *κύπτω*), ἐξ οὗ τὸ τῆς ὁμιλουμένης *κνπιάζω* πρβλ. καὶ *νεύω-νευσιάζω* - *νυσιάζω*.

**Κυριεύω** (=εἶμαι κύριος, ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν, καταλαμβάνω) καὶ ἀόρ. *ἐκυρίευσα*, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [*κυρίευσις*, *κυρίευμα*].

Σημ. Ἐκ τοῦ κύριος, ὅπερ ἐκ τοῦ κύριος. Ἀντὶ τοῦ κυριεύω, λέγεται καὶ εἰμὶ κύριός τις καὶ κύριος γίνομαι τινος. Συνών. ἰδὲ δεσπόζω σημ.

**Κύω** (ποιητ. καὶ μτυγν.) καὶ παρ' Ἄττ. **κυέω** (= ἐγκυμονῶ), πρτ. ἐκύουν, ἀόρ. ἐκύησα καὶ Παθ. κυοῦμαι (= εἶμαι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς), πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτυγν. Ῥημ. κύησις, κύημα.

Σημ. Θέμ. κυ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. ε καὶ -ισκ- : ) κυ-ε- καὶ κυτοκ-, ἐξ οὗ τὸ συνών. καὶ κατ' ἐνεστῶτα ἀπαντῶν. κυτοκομαι.

**Κωλύω** (= ἐμποδίζω), πρτ. ἐκώλυον, μέλ. κωλύ'σω, ἀόρ. ἐκώλυσα, πρκ. κεκώλυκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. κωλύομαι, πρτ. ἐκωλύομην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. κωλύσομαι, [παθ. μέλ. μτυγν.], παθ. ἀόρ. ἐκωλύθην, πρκ. κεκώλυμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὄλ. μ. κεκωλύσομαι. Ῥημ. κώλυσις, κώλυμα, κωλύμη (= κώλυμα), κωλυτής (ἐξ οὗ κωλυτικός), [κωλυτήρ (ἐξ οὗ κωλυτήριος), κωλυτός (ἐξ οὗ ἀκώλυτος, ἐξ οὗ τὸ ἐπιρρ.)] ἀκωλύτως, κωλυτέον.

Σημ. Θέμ. κωλυ-. Τὸ ῥ. ἔχει πανταχοῦ τὸ θεμ. υ μακρὸν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 67, 5) ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ κωλύω λέγεται καὶ κωλυτής γίνομαι τινος, κώλυμά εἰμι, κώλυμα ἔχω (= παρέχω) καὶ παρέχω τινὰ κωλυτήν τι. Ἀντιθ.: εἰώ ω.

**Κωμάζω** (= περιφέρομαι ἄδων καὶ χορεύων, πνηγυρίζω πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, ἀνυμνῶ, ἀνευφημῶ κλπ.), πρτ. ἐκώμαζον καὶ πρκ.-κεκώμακα, πάντα δὲ τᾶλλα μτυγν. Ῥημ. κωμαστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ κῶμος προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -αζω πρβλ. εἰομάζω σημ. Τὸ ῥ. ἔχει τὸ ᾗ βραχὺ (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 348 ὑποσ).



**Λαγχάνω** (= λαμβάνω διὰ κλήρου), πρτ. ἐλάγχανον, μέσ. ὡς ἐνεργ. λήξομαι, ἀόρ. β' ἔλαχον, πρκ. εἶλληγα, ὑπερσ. εἶλληγεν. Παθ. λαγχάνομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήχθην καὶ πρκ. εἶλλημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλείπουσι. Ῥημ. λήξις (= κλήρωσις), λάχος, [λαχμός], ληκτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. ισχ. ληχ- καὶ ἀσθ. λαχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτήρος -ν- ὄρα εἰσαγ. § 11 : λα-ν-γ-άν-ω=) λαγχάνω. Ὁ πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἰμαίαι (ἄρα μείρομαι σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ γὰρ σύνθετον : ἀπολαγχάνω (= ἀποτυγχάνω διὰ κλήρου), ἀνυλαγχάνω (= τὸ ἐναντίον λαμβάνω διὰ κλήρου), διαλαγχάνω (= διαμοιράζω τι διὰ κλήρου), ἐπιλαγχάνω (= κατόπιν ἄλλου λαγχάνω), μεταλαγχάνω (= λαμβάνω μέρος ἐκ τινος διὰ κλήρου). Ἡ φράσις : λαγχάνω δίκην υνί=κατηγοῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον.

**Λακωνίζω** (=μιμοῦμαι τοὺς Λάκωνας), μέλ. λακωνιῶ, ἀόρ. ἐλακωνίσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. λακωνισμός, λακωνιστής.

Σημ. Ἐκ τοῦ Λάκων (ἐξ οὗ καὶ λακωνικός) ὄρα ἤμ. Γραμ. § 516, γ', σημ. 2.

**Λαλέω ὦ** (=ὀμιλῶ, φλυαρῶ), πρτ. ἐλάλουν, ἀόρ. ἐλάλησα, πρκ. -λελάληκα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [λάλησις, λάλημα, λαλητός, περιλάλητος, λαλητέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ λάλος, ὅπερ ἐκ τοῦ πεποιημένου θέμ. λαλ. Συνών. ὄρα β' λέγω.

**Λαμβάνω**, πρτ. ἐλάμβανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. λήψομαι, ἀόρ. ἔβ' ἔλαβον (ὑποτ. λάβω, εὐκτ. λάβοιμι, προστ. λάβε ἢ λαβέ, λαβέτω κλπ. ἀπαρ. λαβεῖν, μτχ. λαβών), πρκ. εἴληφα, ὑπερσ. εἴληφειν καὶ εἴληφώς ἦν, μετ' ὄλ. μ. εἴληφώς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι, πρτ. -ἐλαμβανόμεν, παθ. μέλ. ληφθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐλήφθην, μέσ. ἀόρ. ἔβ' ἐλαβόμεν, πρκ. εἴλημμαι, ὑπερσ. -εἴλημην καὶ -εἴλημμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. -εἴλημμένος ἔσομαι. Ῥημ. λήψις (ἐξ οὗ ὑπόληψις, ἀντίληψις, ἀνάλαψις, μετάληψις κλπ.), λαβή (ἐξ οὗ ἀντιλαβή), λήμμα, [λήπτις, ἀντιλήπτωρ (=βοηθός, ὑπερασπιστής)], ληπίος (ἐξ οὗ ἄληπιος, καταληπίος, κλπ.), ληπτέον κλπ.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. ληβ- καὶ ἀσθ. λαβ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσνομ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. -ν- (ὄρα εἰσαγ. § 11: λα-ν-β-αν-ω=) λαμβάνω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, ἀπό, κατά, διά, πρό, πρὸς, σύν κλπ. Ὁ πρκ. ἀναδιπλασιάζεται διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶμασται (ὄρα μείρομαι σημ. καὶ ἐν ἤμ. Γραμ. § 302 δ').

Σημ. 2. Μετὰ τοῦ ῥ. λαμβάνω ἀπαντᾷ καὶ ἡ περιφρ.: δίκην λαμβάνω παρὰ τινος (=κολάζω τινά), ἣτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ.: δίκην ἐπιτίθημί τινι. Παθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφρ.: δίκην δίδωμι τινι καὶ δίκης τυχάνω ὑπό τινος (=κολάζομαι ὑπό τινος).

Σημ. 3. Συνών. τῷ λαμβάνω εἶναι τὸ δέχομαι, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει, καθ' ὅτι τὸ μὲν λαμβάνω=λαμβάνω τὸ κείμενον, τὸ δὲ δέχομαι=λαμβάνω τὸ ἐκ χειρὸς διδόμενον. Πολλάκις δὲ τὸ λαμβάνω τίθεται καὶ ἀντὶ τῶν: δανείζομαι, ὀνοῦμαι, μιμοῦμαι.

**Λαμπρύνω** (=κάρνω τι λαμπρόν) καὶ Μέσ. καὶ παθ. λαμπρύνομαι καὶ πρτ. ἐλαμπρυνόμεν, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [λάμπρυσμα, λαμπρυντής].

Σημ. Ἐκ τοῦ λαμπρός (ὅπερ ἐκ τοῦ λάμπω) ὄρα ἤμ. Γραμ. § 516, γ'.

**Λάμπω** (=ἐκβάλλω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, διαπρέπω), πρτ. ἔλαμπον, [μέλ. λάμπω, ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἔλαμπα, [πρκ. β' λέ-λαμπα μτγν.]. Παθ. λάμπομαι (μόνον). Ῥημ. [λάμψις], λαμπάς, λαμπτήρ, λαμπρός.

Σημ. Θέμ. λαμπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ κυρίως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: ἀνά, κατά, διά, ἀντί, ὑπό, ἐπὶ καὶ πρὸς.

**Λανθάνω** καὶ σπν. *λήθω* (= μένω ἀγνωστος, κεκρυμμένος, ἀπαρατήρητος, διαφεύγω τὴν προσοχήν), πρτ. *ἐλάνθανον*, μέλ. *λήσω*, ἀόρ. β'. *ἐλαθον* (λάθω, λάθοιμι, λάθε, λκθεῖν, λκθῶν), πρκ. β'. *λέληθα*, ὑπερσ. *ἐλελήθειν*. Μέσ. *ἐπιλανθάνομαι* (= λησμονῶ), πρτ. *ἐπελανθανόμην*, μέσ. μέλ. *ἐπιλήσομαι*, μέσ. ἀόρ. β'. *ἐπελαθόμην* πρκ. *ἐπιλέλησομαι* (καὶ ἀπλοῦς μόνον *λέλησται*), ὑπερσ. *ἐπελελήσομην*. Ῥημ. *λήθη*, [*λήσμων* ἐξ οὗ καὶ (τὸ τῆς ὀμίλουμ. *λησμονῶ*)] *ἐπιλήσω* ν λάθρα, [*λάθος*, *ἀλάθητος*, *ἄληστος*, *ἀνεπίληστος*, *βιβλιολόγος*].

Σημ. Θέμ. *ισχυρ. ληθ-* καὶ *ἀσθ. λαθ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. - *αν-* καὶ πρό τοῦ χαρακτῆρος -*ν-*· ἔρα εἰσαγ. § 11 :) *λα-ν-θ-άν-ω* Τὸ ἐνεργ. ἀπ *αν-τᾶ* καὶ σύνθ. μετὰ τῆς *διά*, τὸ δὲ μέσ. ἀείποτε μετὰ τῆς ἐπὶ πλήν τοῦ μέσ. ἀ ορ. ὅστις ἀπαντᾷ ἐνίοτε καὶ μετὰ τῆς *ἐκ*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκροχθ. ἀναξέλυ μ. *λανθάνω* ἐμαυτόν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. *ἐπιλανθάνομαι* τινος λέγεται καί: *λήθη*ν ἔχω τινός, *λήθη* λαμβάνει μὲ τινος καὶ *λήθη* ἐγγίγνεται μοί τινος. Ἀντίθ. τῷ *ἐπιλανθάνομαι* εἶναι τὸ *μυμήσομαι*.

**α'. -Λέγω** (= συλλέγω, ἐκλέγω, λογαριάζω, μετρῶ) ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῶν προθ. *σύν*, *ἐκ*, κατὰ, *διά*, *προ-εξ-*: *συλλέγω*, πρτ. *συνέλεγον*, μέλ. *συλλέξω*, ἀόρ. *συνέλεξα*, πρκ. *συνείλοχα*, ὑπερσ. *ἐλλείπει*. Μέσ. καὶ παθ. *συλλέγομαι*, πρτ. *συνελεγόμην*, μέσ. μέλ. *σὺλλέξομαι*, μέσ. ἀόρ. *συνελεξάμην* παθ. μέλ. [*α'*. μ. γν.] β'. *συλλεγήσομαι*, παθ. ἀόρ. *α'*. *συνελέχθην* καὶ β'. *συνελέγην*, πρκ. *συνείλεγμαι*, ὑπερσ. *συνειληγμένος* ἦν. Ῥημ. *συλλογή*, *ἐκλογή*, *σύλλογος*, *κατάλογος*, *λόχος*, *λογάς* -*άδος*, *ἐκλεκτός*, *ἐπίλεκτος* κλ π. *ἐκλεκτός*, *ἐκλεκτέον* κλπ.

Σημ. Θέμ. *λεγ-*. Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. τὸ μὲν *ε* τοῦ θέμ. τρέπεται εἰς *ο*, ὃ δὲ χαρακτ. δασύνεται (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 351, 2 καὶ 352). Οἱ συντελικοὶ χρόνοι ἀναδιπλασιάζονται διὰ τοῦ *ει* κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶμαρται (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 302, δ.). Ἀντὶ τοῦ *συλλέγω* λέγεται καί: *συλλογήν* ποιῶμαι καὶ ἀντὶ τοῦ *ἐκ λέγω* καί: *ἐκλογήν* ποιῶμαι.

**β'. Λέγω** (= ὀμιλῶ), πρτ. *ἔλεγον*, μέλ. *λέξω* καὶ *ἔρω*. ἀόρ. *α'*. *ἔλεξα* καὶ *εἶπα* καὶ β'. *εἶπον* (ἔνευ β'. πλήθ. πρσ. ἀνεπληρουμένον ἐκ τοῦ *α'*. *εἶπα*), πρκ. *εἶρηκα*, ὑπερσ. *εἰρήμειν* καὶ *εἰρηκῶς* ἦν. Παθ. *λέγομαι*, πρτ. *ἐλεγόμην*, παθ. μέλ. *δηθήσομαι* καὶ σπν. *λεχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔροθήην* καὶ σπν. *ἐλέχθην*, πρκ. *εἶρημαι* καὶ σπν. *λέλεγμαι*, ὑπερσ. *εἰρήμην* καὶ *εἰρημένος* ἦν, μετ' ὄλ. μ. *εἰρήσομαι* καὶ σπν. *λελέξομαι*. Ῥημ. *λέξις*, *ῥῆσις*, *λόγος*, *ῥῆμα*, *ῥήτωρ*, *ῥητής*, *ῥητέον*, *λεκτός*, *λεκτέον*.

Σημ. Τὸ *β*. εἶναι ἐλλειπτικόν (ἔρα εἰσαγ. § 17)· ἔχει δὲ θέμ. 1) *λεγ-* 2) *φερ-*, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -*ε-*· ὃ μέλ. *ἐρ-έ-(σ)-ω* = *ἔρω*) καὶ κατὰ μετὰ...

θεσιν Φρε-, ἐξ οὗ ὁ (ἐ-Φρη-κα=) εἰρηκα· ὄρα μείρομαι σημ., (Φρη-θή-σομαι=) ἠθηθήσομαι, (ἐΦρήθην=) ἐροθήην, (ἐΦρημαι=) εἰρημαι· καὶ 3) (Φεπ- καὶ (κατὰ συγκοπήν) Φπ-, ἐξ οὗ μετ' ἀναδιπλ. καὶ αὐξήσεως ὁ ἄορ. (ἐ-Φε-Φπον=ἐ-ειπον=) εἶπον. Τὸ λέγω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ὁμιλῶ ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀντί, ἐπί καὶ πρό. Ἀναδιπλασιάζεται δὲ διὰ τοῦ εἰ κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἴμαρται (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 302, δ). Ἐκ τοῦ ἄορ. θ' εἶπον προσέκυψεν ὁ α' ἄορ. εἶπα (πρὸς. καὶ ἤνεγκον - ἤνεγκα). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφράζ. ἀναλ. ἡμ.: λέγω ἐ-μαυτόν. Ἀντί τοῦ λέγω λέγεται καὶ λόγόν ποιῶμαι· καὶ παθ. λόγος γίγνεται ὑπό τινος· τὸ δέ: λόγόν ποιῶ=επιτρέπω εἰς τινα νὰ λέγη.

Σημ. 2. Τό: εὖ λέγω (=εὐλογῶ, ἐπαινῶ) καί: κακῶς λέγω (=κακολογῶ) ἔχουσι ὡς παθ. τό: εὖ ἀκούω ὑπό τινος ἢ εὐλογοῦμαι καὶ κακῶς ἀκούω ἢ κακολογοῦμαι ὑπό τινος.

Σημ. 3. Συνών. τῷ λέγω εἶναι τά: ἀγορεύω, φημί, ἡμί καὶ λαλῶ. Τὸ λέγω διαφέρει τοῦ λαλῶ, καθ' ὅτι τὸ μὲν λέγω=προφέρω τοὺς ἀναγκαίους καὶ ἀρμόζοντας λόγους, τὸ δὲ λαλῶ=λέγω λόγους ἀκαίρους, μακροὺς καὶ μὴ ἀρμόζοντας.

**Ληλατέω-ῶ** (= διαρπάζω, ἀποκομίζω λάφυρα, ἐρημῶνω), πρτ. ἐληλάτουν, μέλ. ληλατήσω, ἄορ. ἐληλάτησα, τά δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ληλατήσις].

Σημ. Τὸ ληλατῶ (ἀντί λειηλατῶ ἰδὲ ἐπηρεάζω σημ.) εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λείαν ἐλαύνω μὴ μεσολαθοῦντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐγγειῶ σημ.). Τὸ ληλατής, ἐξ οὗ τό: ληλασία [καὶ ληλατικὸς] ἄχρηστον. Ἀντί τοῦ ληλατῶ λέγεται καί: λείαν ποιῶμαι. Συνών. λήζομαι.

**Λείπω** (= ἀφήνω), πρτ. ἔλειπον, μέλ. λείπω, ἄορ. [ἀ ἔλειψα μτγν. καὶ] β'. ἔλιπον, πρκ. [ἀ λέλειψα μτγν. καὶ] β'. λέλοιπα, ὑπερσ. [ἀ. ἐλελείψειν καὶ] β'. ἐλελοίπειν καὶ -λελοιπῶς ἦν. Πκθ. καὶ μέσ. λείπομαι, πρτ. ἐλειπόμην, παθ. μέλ. ἀ. ὡς μέσ. -λειφθήσομαι [καὶ β'. λιπήσομαι μτγν.], πκθ. ἄορ. ἀ. ἐλείφθην, μέσ. μέλ. λείβομαι, μέσ. ἄορ. [ἀ. ἐλειψάμην μτγν. καὶ] β'. ἐλιπόμην, πρκ. λέλειμμαι, ὑπερσ. ἐλελείμμην, μετ' ὄλ. μ. λελείρωμαι. Ῥημ. [λεῖψις ἐξ οὗ] ἔλλειψις, ἐπίλειψις, λείμμα (ἐξ οὗ ἔλλειμμα, διάλειμμα), λείφανον, λοιπός, ὑπόλοιπος, ἀδιάλειπτος, ἀνέκλειπτος, λειπτέον (ἐξ οὗ παραλειπτέον, ἀπολειπτέον κλπ.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσγ. λιπ- καὶ ἄσθ. λιπ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, παρά, πρό, ὑπό. Ὁ πρκ. λέλοιπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα, τρέπει δὲ τὸ εἰ τοῦ θεμ. εἰς οἰ (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 353). Τὰ σύνθ. ἐκ τοῦ λείπω σχηματίζονται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ ἄσθενοῦς θεμ.: λιποκίτης, λιπόνως, λιπόσαρκος, [λιπόθυμος], λιποθυμία, ἐλλιπής κλπ., σπανίως δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ: λιπυδρία, λιπυθρία, λιπυφαής κλπ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ λείπω εἶναι τὸ λιμᾶνω, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον σύνθ. κατ' ἐνεστῶτα· γίγνεται δὲ ἐκ τοῦ ἄσθ. θέμ. λιπ- προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρό τοῦ χαρακτήρος ν' ὄρα εἰσαγ. § 11: (λι-ν-π-άν-ω=) λιμᾶνω.

**Λειτουργέω-ῶ** καὶ ἄττ. **λητουργέω-ῶ** (=εἶμαι δημόσιος ὑπάλληλος, διαχειρίζομαι πολιτικὸν ὑπουργήμα καὶ δαπανῶ ἐκ τῶν ἰδίων

τάς μετ' αὐτοῦ συνδεομένους δαπάνους· ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. = διαχειρίζομαι ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, εἶμαι ἱερεὺς κλπ.), πρτ. ἐλητιούργουν, μέλ. λητουργήσω, ἀόρ. ἐλητιούργησα, πρκ. ληλητιούργηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς εὐρηται μόνον ἡ μτγ. τοῦ πρκ. τὰ ληλητιούργημένα. Ῥημ. [λειτιούργημα, λειτουργητέον] ἀλη(ει)τούργητος.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λη(ει)τουργός (ἐξ οὗ καὶ λη(ει)τουργία καὶ λη(ει)τουργικός), ὅπερ ἐκ τοῦ (λαός-λά'ιτος-) λήιτος (=δημόσιος) καὶ ἔργω, ἐργάζομαι.

**Λευκῶ-ῶ** (=καθιστῶ τι λευκόν, ἀσπρίζω), ἀόρ. ἐλευκῶσα, Μεσ. πρτ. ἐλευκούμην καὶ πρκ. λελεύκωμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [λεύκωσις], λεύκωμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ λευκός.

**Λεύω** (=λιθοβολῶ), πρτ. κατ-έλενον, ἀόρ. κατ-έλευσα. Παθ. κατα-λευσθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. κατελεύσθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [κατάλευσις, λευσμός, λευστήρ, λευστός (ἐξ οὗ λιθόλευστος)].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ Δωρ. λεύς (ὀ) (=λίθος· Ἄττ. λᾶς), ὅπερ ἐκ θέμ. (λεF=) λευ-. Τὸ ῥ. παρ' Ἄττ. ἀπα-τᾶ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, προσλαμβάνει δὲ ἐν τῷ θέμ. πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, θ ἄρχου. ὀλικῶν καταλήξεων ο (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 369, σημ. 2). Ἄντ' τοῦ λεύω ἡ καταλεύω λέγεται καί: βάλλω τινὰ λίθοις.

Σημ. 2. Συνών.: καταπειρώω-ῶ, [λιθοβολῶ καὶ λιθάζω, μτγν.].

**Λήγω** (=τελειώνω), πρτ. ἔληγον, μέλ. λήξω, ἀόρ. ἔληξα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [λήξις (κατάληξις), ἀληκτος, ἀκατάληκτος].

Σημ. Θέμ. ληγ-. Συνών.: παύομαι. Ἄντ'ιθ.: ἄρχομαι.

**Λήζομαι** (=ληστεύω). Ἄποθ. μεσι., πρτ. ἐληζόμην, [μέσ. μέλ. ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐληζάμην, [παθ. ἀόρ. ἐλήσθην, πρκ. λέλησμαι, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. (ληιδ'-τῆς=) ληστής (οὗ θηλ. ληστρίς, -ίδος), [ληστήρ (οὗ θηλ. λήστειρα), ἐξ οὗ] ληστήριον.

Σημ. Ἐκ τοῦ Ἰων. ληίς, -ίδος (=λεία). Θέμ. ληιδ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- ληιδ'-j-ομαι=) λήζομαι. Ὁ ἐνεργ. τύπος δὲν ἀπαντᾷ. Ἄντ' τοῦ λήζομαι λέγεται καί: ληστείας ποιῶμαι καὶ ληστής εἶμι. Συνών. ληστεύω.

**Ληρέω-ῶ** (=φλυαρῶ), πρτ. ἐλήρουν, ἀόρ. -ἐλήρησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. λήρημα, [λήρησις, ληρολόγος].

Σημ. Ἐκ τοῦ λῆρος. Δέγεται δὲ καί: λῆρός (ἢ ληρώδης) εἶμι, λήρους λέγω.

**Ληστεύω**, πρτ. ἐλήστευον καὶ Παθ. ληστεύομαι, πρτ. ἐληστεύομην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ληστεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ληστής (ἰδὲ λήζομαι). Ἄντ' τοῦ ληστεύω λέγεται καί: ληστείας ποιῶμαι καὶ ληστής εἶμι. Συνών. λήζομαι.

**Λικμάω-ῶ** (=λικνίζω) καὶ μέλ. *λικμήσω*, τὰ δ' ἄλλα *μτγν.*  
 ῥημ. [λικμησις, λικμητής ἢ λικμητήρ (ἐξ οὗ λικμητήριον), λικμητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ *λικμός* (=λικνιστήριον).

**Λιμοκτονέω-ῶ** (=ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ διὰ λιμοῦ)· *πρτ'*  
 ἄττ. *πεζ.* μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα ὡς καὶ τὸ παθ.  
*λιμοκτονοῦμαι μτγν.* ῥημ. [λιμοκτόνησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *λιμός* καὶ *κτείνω* μὴ μεσολαβοῦντος συνθ.  
 ὀνόματος (ᾄρα *λεηλατῶ* σημ.). Τὸ *λιμοκτόνος*, ἐξ οὗ καὶ *λιμοκτολία μτγν.* Ἄντι  
 τοῦ *λιμοκτονῶ* λέγεται : *λιμῶ ἀποκτείνω τινά, λιμῶ ἐκπολιορκῶ.* Ἄντι δὲ τοῦ παθ.  
 λέγεται : *λιμῶ ἀποθνήσκω, λιμῶ τελευτῶ, λιμῶ ἀπόλλυμι, λιμῶ παρατείνωμαι.*

**Λιπαρέω-ῶ** (=παρκαλῶ ἐπιμόνω), *πρτ.* *ἐλιπάρουν*, μέλ.  
*λιπαρήσω* καὶ *Παθ.* *λιπαροῦμαι*, πάντα δὲ τᾶλλα *ποιητ.* καὶ *μτγν.*  
 ῥημ. [λιπάρησις], *λιπαρητέον.*

Σημ. Ἐκ τοῦ *λιπαρός*, ὅπερ ἐκ τοῦ *λίπος*. Τὸ σύνθ. *ἐκλιπαρῶ μτγν.*

**Λιποψυχέω-ῶ** (=λιποθυμῶ, ἀποθαρρύνωμαι) καὶ ἄορ. *ἐλιπο-*  
*ψύχησα*, τὰ δ' ἄλλα *μτγν.*

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *λιπόψυχος*, ἐξ οὗ καὶ *λιποψυχία*.

**Λιτανεύω** (=παρκαλῶ, καθικετεύω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα  
*ποιητ.* καὶ *μτγν.* ῥημ. [λιτανεία, λιτανευτός (ἐξ οὗ λιτανευτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ποιητ.* *λίτανος*, ὅπερ ἐκ τοῦ (λιτός-) *λιτή*, ὅπερ ἐκ τοῦ *λίσσομαι*.

**Λογίζομαι** (=λογαριάζω, μετρῶ, σκέπτομαι). Ἄποθ. μέσ.  
*μετ'* ἐνεργ. *διαθ.*, *πρτ.* *ἐλογιζόμην*, μέσ. μέλ. *λογοῦμαι*, μέσ. ἄορ.  
*ἐλογισάμην*, [παθ. μέλ. *λογισθήσομαι μτγν.*], παθ. ἄορ. *μετὰ παθ.*  
*σημ.* *ἐλογίσθην*, *πρκ.* καὶ ὡς παθ. *λελόγισμαι*, [ὑπερσ. *μτγν.*]. ῥημ.  
 [λόγισις, λόγισμα], *λογισμὸς λογιστής* (ἐξ οὗ *λογιστήριον* καὶ *λογιστι-*  
*κός*), *ἄλόγιστος*, *λογιστέον κλπ.*

Σημ. Ἐκ τοῦ *λόγος* (ᾄρα *ἐθίζω* σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον : *διαλο-*  
*γίζομαι* (=σκέπτομαι), *ἀντιλογίζομαι* (=ὑπολογίζω ἀφ' ἑτέρου), *συλλογίζομαι*,  
*ἀναλογίζομαι*, *παραλογίζομαι* (=κακῶς κρίνω) κλπ. Ἄντι τοῦ *λογίζομαι* λέγεται  
 καὶ : *λογισμὸν ἔχω, λογιμῶ χρῶμαι, λογιμὸς ἐμπίπτει μοι* ὡς παθ. δὲ *διαλογισμὸς*  
*γίγνεται.*

**Λοιδορέω-ῶ** (=κακολογῶ, ὑβρίζω), *πρτ.* *ἐλοιδορουν*, μέλ. *λοιδο-*  
*ρήσω*, ἄορ. *ἐλοιδορήσα*, *πρκ.* *λελοιδορήκα*, [ὑπερσ. *μτγν.*]. Μέσ. καὶ παθ.  
*λοιδοροῦμαι*, *πρτ.* *ἐλοιδοροῦμην*, μέσ. μέλ. *λοιδορήσομαι*, μέσ. ἄορ.  
*ἐλοιδορησάμην*, (παθ. μέλ. *ἐλλείπει*), παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐλοιδορήθην*,  
*πρκ.* *λελοιδορήμαι.* ῥημ. *λοιδορήσις*, [*λοιδορήμα*, *λοιδορησμός*, *λοι-*  
*δορητέον*].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λαιδορος (ποιητ. καὶ μτγν. παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. φιλολαιορος), ἐξ οὗ καὶ λαιδορία. Τὸ ἐνεργ. λαιδορῶ καὶ μέσ. λαιδοροῦμαι διαφέρουσι μόνον κατὰ τὴν σύνταξιν, οὐχὶ δὲ καὶ κατὰ τὴν σημασίαν. Καὶ τὸ μὲν λαιδορῶ συντασ. αἰτιατ., τὸ δὲ μέσ. λαιδοροῦμαι, ὅτε μὲν αἰτιατ. ὅτε δὲ δοτικῇ. Τὸ μέσ. ἀλληλοπαθ. ἐκφέρεται περιφρ.: λαιδοροῦναι ἀλλήλους. Ἄντι τοῦ λαιδορῶ ἢ μέσ. λαιδοροῦμαι λέγεται καί: λαιδοροῖαν ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. κοιηγορέω-ῶ, καιηγορέω-ῶ. αἰτιῶμαι, ἐγκαλῶ, μέμφομαι, ψέγω.

**Λούω** (=λούζω) μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Μέσ. λούομαι καὶ (λούομαι=) λούμαι (μόνον οἱ τύποι: λούται, ἀπαρέμ. λούσθαι, καὶ μτγ. λούμενος), πρτ. ἐλούμην (μόνον ὁ τύπος: ἐλούντιο), μέσ. μέλ. λούσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλουσάμην, πρκ. λέλουμαι (μόνον ὁ τύπος: λελουμένος) [καὶ μτγν. λέλουσμαι]. Ῥημ. [λουσις] λουτρον, λουτρον, [λουτήρ].

Σημ. Θέμ. λου-, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀρχ. λοF-, ἐξ οὗ τὸ ποιητ. λώω καὶ οἱ τύποι: (λό-ο-μεν=) λούμεν, (λύ-ε-τε=) λούτε, (λό-ε-ται=) λούται, (λο-ε-σθαι=) λούσθαι, (λο-ό-μενος=) λούμενος. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεκράτησε πανταχοῦ ἡ δίφθογγος οὐ καὶ ἐν τῷ ἐνεστ. λούω ἀντὶ (λόF-ω=λό-ω=) λῶ (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 346 σημ.β).

**Λυμαίνομαι** (=βλάπτω, καταστρέφω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθεσ., πρτ. ἐλυμαινόμεν, μέσ. μέλ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐλυμηννάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλυμάνθη, πρκ. καὶ μετὰ παθ. διαθ. λελύμασμαι, [ὑπερσ. μτγν], μετ' ὄλ. μ. λελυμασμένος ἔσομαι. Ῥημ. λυμαντήρ [(ἐξ οὗ ἀπολυμαντήρ καὶ λυμαντήριος) λυμαντής].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ λύμη κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνο (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 516, γ'). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθετον. Ὡς παθ. λαμβάνεται ἡ φράσις: λύμη γίγνεται. Παρὰ μτγν. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος λυμαίνω. Συνών. ἰδὲ βλάπτω σημ. 2.

**Λυπέω-ῶ** (=προξενῶ λύπην, ἐνοχλῶ), πρτ. ἐλύπου, μέλ. λυπήσω, ἀόρ. ἐλύπησα, πρκ. λελύπηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. λυποῦμαι, πρτ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλ. -λυπήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐλυπήθη, πρκ. ὡς παθ. λελύπημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. λυπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ λύπη, ἐξ οὗ καὶ λυπηρός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ἄντι τοῦ λυπῶ λέγεται καί: λύπη παρέχω ἢ ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. λυποῦμαι καί: λυπῶ ἔμαιον καὶ λυπηρῶς φέρω. Συνών. ὄρα ἀνάω-ῶ σημ. 2.

**Λυσιτελέω-ῶ** (=εἶμαι ὠφέλιμος, ὠφελῶ), πρτ. ἐλυσιτέλου, μέλ. λυσιτελήσω, ἀόρ. ἐλυσιτέλησά, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. λυσιτελοῦντως.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λυσιτελής, ὅπερ ἐκ τοῦ λύω καὶ τέλος.

**Λύω** (=λύνω, ἐλευθερώνω, διαλύω, ἐξηγῶ, ἀφανίζω, παραβαίνω, κλπ.) ὁμαλόν. Ῥημ. λύσις (ἐξ οὗ διάλυσις, ἐκλυσις, κατάλυσις κλπ.),

[κατάλυμα, λύτης (ἐξ οὗ προλύτης, καταλύτης) ἢ λυτήρ] διαλύτης, λύτρον, λυτός, λυτός, -έον.

Σημ. Θέμ. λυ-. Ὁ θεμ. γαρακτ. υ εἶναι βραχὺς μόνον πρὸ τῶν ἀπὸ κ, θ, μ ἀρρομένων ἐλικῶν καταλήξεων (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 368,8). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: διαλύω, καταλύω (μεθ. =χαταργῶ, καταστρέφω) καὶ ἀμεθ. =κωνεύω κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμένου ὑποζῆγια, φορτίον), παραλύω, ἀπολύω κλπ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. λύομαι λέγεται καί: λύοιν εὐροσκομαί τινος, ἐντὶ δὲ τοῦ παθ. καί: λύοις ἐοί τινος. Ἐντὶ δὲ τοῦ διαλύω λέγεται καί: διάλυοιν ποιοῦμαι καὶ ἐντὶ τοῦ καταλύω καί: κατάλυοιν ποιοῦμαι.

**Λωβῶμαι-ῶμαι** (=βλάπτω), κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω). Ἄποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., [πρτ. μτην.], μέσ. μέλ. λωβήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλωβησάμην, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐλωβήθην, πρκ. ὡς παθ. λελώβημαι, [ὑπερσ. μτην.]. Ῥημ. [λώβησις, λώβημα, λωβητής ἢ λωβητήρ, λωβήτωρ, λωβητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ λώβη (=βλάβη, ὕβρις). Παρὰ μτην. εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος λωβάω. Ἐντὶ τοῦ λωβῶμαι λέγεται καί: λώβη εἰμί τινος καὶ παθ.: λώβη γίνεται. Συνών. τῷ λωβῶμαι ἰδὲ βλάπτω σημ. 2.

**Λωποδυντέω-ῶ** (=εἶμαι λωποδύτης, κλέπτῃς κυρίως ἐνδουμάτων, κλέπτω), πρτ. ἐλωποδύτου, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ λωποδύτης (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. λῶπος =ἱμάτιον καὶ δύομαι) ἐξ οὗ καὶ λωποδυσία.

### III

**Μαίνομαι** (=εἶμαι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἢ σφοδροῦ πάθους, τρελλαίνομαι), πρτ. ἐμαινόμην, μέσ. μέλ. μανοῦμαι, [παθ. μέλ. β' μανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηνάμην μτην.], παθ. ἀόρ. β'. ὡς μέσ. ἐμάνην, [ἐνεργ. πρκ. β'. ὡς μέσ. μέμνηνα, ποιητ. καὶ μτην.] Ῥημ. μανία, μάντις.

Σημ. 1. Θέμ. μαν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφωμ. -j- : μάν-j-ο-μαι=) μαίνομαι. Τὸ ἐνεργ. μαίνω (=κάμνω τινὰ μανιώδη, τρελλαίνω τινὰ) εὐχρηστον παρὰ ποιητ. παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ., παρ' οἷς ἀπαξ ἀπαντᾷ ὁ ἀόρ. ἐμνηνα (Ἔεν. Ἑλλ.), ἐγγίνετο χρῆσις τῆς περιφρ.: ποιῶ ἵνα μαίνεσθαι

Σημ. 2. Συνών. τῷ μαίνομαι εἶναι τὸ παραφρονῶ καὶ τὸ ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν. Ἐντὶθ. δὲ τούτων εἶναι τὸ: σαφρονῶ, εὐφρονῶ καὶ τὸ σπν. εὐ νοῶ.

**Μακαρίζω** (=νομίζω τινὰ μακάριον, εὐτυχῆ, καλοτυχίζω), πρτ. ἐμακαρίζον, μέλ. μακαριῶ, ἀόρ. ἐμακάρισα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. μακαρίζομαι, πρτ. ἐμακαρίζομην, μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐμακαρίσθην, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. μακαρισμός, μακαριστός (ἐξ οὗ ἀξιομακάριστος), [μακαριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ μάκαρ (ἐξ οὗ καὶ μακάριος) προσλήψει τῆς παραγ. καταλ.-ίζω. Τὸ ῥ σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὀδοντοφωνολήκτων (πρβλ. κομίζω σημ.). Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : μακαρίζω ἐμαυτόν. Συων. εὐδαιμονίζω.

**Μακρολογέω-ῶ** μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα μ.γν. Ῥημ. [μακρολογητέον].

Σημ. τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μακρολόγος, ἐξ οὗ καὶ μακρολογία Ἄντι τοῦ μακρολογῶ λέγεται καὶ : μακρὸν λόγον ἀποτείνω' καὶ παθ. μακρολογία γίνεται.

**Μανθάνω** πρτ. ἐμάνθανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. μαθήσομαι, ἄορ. β'. ἔμαθον, πρκ. μεμάθηκα, ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν καὶ μεμαθηκῶς ἦν. Παθ. μανθάνομαι καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

Σημ. Θέμ. μαθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος -ν- ὅρα εἰσαγ. § 11 :) μα-ν-θ-αν-, προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-: μαθ-ε-. Τὸ μανθάνω λαμβάνεται καὶ ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων : ἐμμανθάνω (=ἐντελῶς μανθάνω), ἀπομανθάνω (=λησμονῶ), καταμανθάνω κλπ. Παρὰ μ.γν. εὐρηται καὶ ἡ μ.γν. τοῦ παθ. πρκ. μετ' ἐνεργ. σημ. : μεμαθημένος=μεμαθηκῶς. Ἄντι τοῦ μανθάνω λέγεται καὶ : τὴν μάθησιν ποιῶμαι.

**Μαντεύομαι** (=προφητεύω, συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ τὸ μαν-τεῖον). Ἄποθ. μέσ., πρτ. ἐμαντεύομην, μέσ. μέλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμαντεύομαι, πρκ. (ὡς παθ.) μεμάντευμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. μαντεία (ἐξ οὗ μαντεῖον), μάντευμα, [μκντευτής (ἐξ οὗ μαν-τευτικός)], μαντευτός, μαντευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάντις, ὅπερ ἐκ τοῦ μαῖνομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν πρσθ. κατὰ, διὰ, ἀπό. Ὁ ἐνεργ. τύπος μαντεύω μ.γν. Ἄντι τοῦ μαντεύομαι λέγεται καὶ : μαντικῆ ἢ μαντεῖαις χρῶμαι. Συών. χρησιμοδοτέω-ῶ καὶ χρησιμηριάζομαι.

**Μαραίνω**, [πρτ. ἐμαράνον, μέλ. μαρκνῶ, μ.γν.], ἄορ. ἐμαράνα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. μαραίνομαι, πρτ. ἐμαραινόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μ.γν. [ἤτοι : παθ. μέλ. μαρκνθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμαράνθητι καὶ πρκ. μεμάρκνμαι ἢ μεμάρκνσμαι]. Ῥημ. [μάρκνσις, μαρκνσμός].

Σημ. Θέμ. μαρσν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: μαρσν-j-ω=) μαραίνω. Ὁ ἄορ. (ἐμαρᾶν-σα=ἐμαρᾶννα=) ἐμαράνα ἐκτείνει τὸ ᾗ τοῦ θέματος ἀναπληρωτικῶς εἰς ᾗ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ (ὅρα ἦμ. Γραμ. § 359).

**Μαρτυρέω -ῶ**, πρτ. ἐμαρτύροον, μέλ. μαρτυρήσω, ἄορ. ἐμαρτύρησα, πρκ. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. ἐμεμαρτύρηκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι, πρτ. ἐμαρτυρούμην, παθ. μέλ. μαρτυρηθήσομαι, παθ. ἄορ.

ἐμαρτυρήθην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαρτυρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαρτυρησάμην, πρκ. μεμαρτύρημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [μαρτύρημα μαρτυρητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυς (ἐπικ. μάρτυρος, αἰολ. μάρτυρ), ἐξ οὗ καὶ μαρτυρία καὶ μαρτύριον. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ.: διά, κατά, σύν, πρὸς. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναελκ.: διαμαρτυρῶ ἐμαυτὸν. Ἐντὶ τοῦ μαρτυρῶ λέγεται καί: μαρτυρίαν παρέχομαι, μαρτυρίαν χρώμαι, Ἐντὶ δὲ τοῦ διαμαρτυρῶ λέγεται καί: διαμαρτυροῦμαι ποιούμεαι.

**Μαρτύρομαι** (=ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρκ. ἐμαρτυρόμην, [μέσ. μέλ. -μαρτυροῦμαι μτγν.]. μέσ. ἀόρ. ἐμαρτυρόμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ μάρτυς (ἰδέ μαρτυρῶ σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς διὰ καὶ ἐπί. Ἐντὶ τοῦ μαρτύρομαι λέγεται καί: μάρτυρα ποιούμεαι, εἰς ἐπιμαρτυρίαν καθίσταμαι καὶ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι.

**Μαστιγῶ· ὦ** (=κτυπῶ μὲ τὴν μαστίγα, μαστιγῶν), πρκ. ἐμαστιγῶν, μέλ. μαστιγῶσά, ἀόρ. ἐμαστιγῶσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. μαστιγοῦμαι, [πρκ. μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. μαστιγῶσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμαστιγῶθην, πρκ. -μεμαστίγωμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [μαστίγωσις (ἐξ οὗ μαστιγῶσιμος), μαστιγωτέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ μαστιγῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ συνών. (μαστιγ-ῖ-ω=) μαστιζῶ (ποιητ. καὶ μτγν.). Ἐντὶ τοῦ μαστιγῶ λέγεται καί: μαστιγι νύπω τινά.

**Μάττω ἢ μάσσω**, (=ζημώνω ἐκθλίβω, σπογγίζω), [πρκ. ἔματτ(σο)ν, μέλ. μάξω, ποιητ.], ἀόρ. ἔμαξα, [πρκ. μέμαχα ποιητ.]. Παθ. καὶ μέσ. [μάττ(σο)μαι, μέσ. μέλ. μάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαξάμην, παθ. ἀόρ. ἄ. ἐμάχθην] παθ. ἀόρ. β' -ἐμάγην, πρκ. μέμαγμα. Ῥημ. [μάγμα, μαγμός, μαγίς, μαγεύς], μᾶζα, μάγειρος, μάκτρα, χειρό-μακτρον, ἐμαγεῖον.

Σημ. Θεμ. μαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: μαγ-j-ω=) μάτω ἢ μάσω (ῥα ἦμ. Γραμ. § 69 δ'). Συνών.: ἀπομάω· ὦ, ἀπομῆχω καὶ ὁμορνημι.

**Μάχομαι** (=συνάπτω μάχην, πολεμῶ, φιλονικῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθεσ., πρκ. ἐμαχόμην, μέσ. μέλ. μαχοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμαχασάμην, πρκ. μεμάχημαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. μάχη (ἐξ οὗ μάχμος), [μαχητής, ἐξ οὗ] (μαχητικός), [μαχητός, ἐξ οὗ] ἀμάχητος, περιμάχητος, ἀκαταμάχητος, μαχητέον.

Σημ. 1. Θεμ. μαχ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-: μαχ-ε' (ῥα ἦμ. Γραμ. § 309) Ὁ θεμ. χαρακτήρ \* ἐν τοῖς συντελ. χρόνοις καὶ τοῖς ῥημ. ἐκτείνεται εἰς ἡ κατ' ἀναλόγιαν τῶν (-εω) ὦ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. Ἐντὶ τοῦ μάχομαι λέγεται καί: μάχην ποιούμεαι. Τὸ δὲ μάχην ποιῶ=γίγνομαι αἰτίος μάχης (ῥα ποιῶ σημ.) ἔχει παθ. τὸ: μάχη γίγνεται ἢ ἐστὶ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μάχομαι εἶναι τὸ πολεμέω-ῶ διαφέρει δὲ τὸ πολεμῶ συνήθως τοῦ μάχομαι ὅ, τι ὁ πόλεμος τῆς μάχης· δηλ. «μάχη μὲν εἶναι ἢ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· πόλεμος δὲ ὁ χρόνος καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή». (Ἀμμώνιος).

**Μεγαληγορέω-ῶ** (=ὀμιλῶ ἀλαζονικῶς), πρτ. ἐμεγαληγόρουν, καὶ ἀόρ. ἐμεγαληγόρησα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μεγαληγῶρος, ἐξ οὗ καὶ μεγαληγορία.

**Μεγαλύνω** (=κάμνω τι μέγα, μεγαλώνω, ἐγκωμιάζω), πρτ. ἐμεγάλυνον. Μέσ. μεγαλύνομαι (=καυχῶμαι) καὶ πρτ. ἐμεγαλυνόμην, πάντα δὲ τὰλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέγας. Τὸ μέσ. ἐκφράζεται καὶ ἀναελ.: μεγαλύνω ἑμαυτόν.

**Μεθύσκω** (μτβ.=κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ), ἀόρ. -ἐμέθυσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσ. μεθύσκομαι καὶ συνήθ. μεθύω (ἀμτβ. = εἶμαι μεθυσμένος), πρτ. ἐμεθυσκόμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμεθύσθην, [πρκ. μερέθυσμαι, μτγν.]. Ῥημ. [μέθυσις, μέθυσμα, μεθυστῆς (οὗ θηλ. μεθύστρια) ἐξ οὗ] μεθυσιτικός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. μέθυ (=οἶνος), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -σκ-: μεθύ-σκ-ω. Τὸ ῥ. φυλάττει τὸν θεμ. χαρακτήρα ν πανταχοῦ θραγύν, προσλαμβάνει δ' ἐν τῷ θέματι πρὸ τῶν ἀπό μ, τ, θ. ἄρχομ. ὀλικ. κατατλήξω σ (ἄρα ἦμ. Γραμ. § 367,5 καὶ 369.).

**Μεῖγνυμι καὶ μειγνύω καὶ μείζω** (ἐπὶ ὑγρῶν ἢ στερεῶν = ἀνακατώνω, ἀναμειγνύω), πρτ. -ἐμείγνυν καὶ ἔμειστον, μέλ. -μείζω, ἀόρ. ἔμειξα, [πρκ. μέμειξα καὶ ὑπερσ. ἐμμείχην μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. μείγνυμι ἢ -μείστομαι, πρτ. -ἐμειγνύμην, [μέσ. μέλ. μείζομαι μτγν.], παθ. μέλ. ἀ. -μειχθήσομαι [καὶ β'. μειγθήσομαι, ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐμειξάμην, παθ. ἀόρ. ἀ. καὶ ὡς μέσ. ἐμειχθῆν καὶ β' καὶ ὡς μέσ. ἐμείγην, πρκ. μέμειγμα, [ὑπερσ. ἐμμείγμην καὶ μετ' ὀλ. μ. μεμειξομαι, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. μείξις, [μείγμα], μειγᾶς, μεικτός, μεικτέον, [μείγδην ἢ μείγδα].

Σημ. 1. Θέμ. μει-, ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. νν: μείγ-νν-μι καὶ μει-νύ-ω (κατὰ τὰ βαρύτερα)· προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -σκ-: (μειγ-σκ-ω=) μεί-σκω (πρβλ. λατ. misc-eo)=μείζω (πρβλ. λύκη-λύγη). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. ἀνά, ἐπί, κατά, σύν, πρὸς, ἐπί. Ἄντι τοῦ μείγνυμι λέγεται καί: ἐπιμείξα χροῶμα πρὸς τινὰ καὶ παθ. ἐπιμείξα εἶσι πρὸς τινὰ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μείγνυμι εἶναι τό: κεράννυμι (ὅ ἴδὲ) καὶ φύρω.

**Μειδιάω-ῶ** (=χαμογελῶ) καὶ ἀόρ. ἐμειδιάσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [μειδιάσις, μειδιάμα ἢ μειδιάσμα, μειδιασμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ μείδος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. μειδάω· πρβλ. θάνατος-θανατάω καὶ θανατιάω.

**Μειόω-ῶ** (=ἐλαττώνω) καὶ Παθ. μειοῦμαι καὶ παθ. ἄορ. ἐμειώθη, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. μείωμα, [μείωσις, μειωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ μειόν. Λέγεται δὲ καί : μειόν τι ποιῶ. Συνών. ἐλαττώω-ῶ.

[**Μείρομαι**] (=λαμβάνω τὸ ἀνήκον εἰς ἐμὲ μέρος, μετέχω, διαιρῶ, λαμβάνω διὰ κλήρου) ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. ἐν τῷ γ'. ἐνικ. εἴμαρται (=εἶναι πεπρωμένον, ὠρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης) (εὐκτ. εἴμαρμένον εἴη, μτχ. εἴμαρμένος, -η, -ον) καὶ ὑπερσ. εἴμαρτο. Ῥημ. μέρος, μερίς, μοῖρα.

Σημ. Θέμ. ομερ- (ἐξ οὗ μερ- ἢ μορ-) καὶ ομαρ-. Τὸ ρ. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἔνεστο. τὸ προσφ. -j-: (μερ-j-ομαι=μέρομαι=) μείρομαι. Ὁ πρκ. σχηματίζεται κανονικῶς ἐκ τοῦ θεμ.ομαρ-: (σέ-σμαρ-ται=έσμαρται=έμμαρται=)εἴμαρται κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦτου. ἐσχηματίσθησαν οἱ πρκ. εἴληφα (λαμβάνω), εἴληφα (λαγχάνω), συνείλοχα (συλλέγω), κατέλοχα (καταλέγω), διείλημαι (διαλέγομαι) (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 302, δ'). Ὁ ὑπερσ. δασύνεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ παρκασιμένου. Συνών. πέπραται.

**Μελαίνω** (μτθ.=κάμνω τι μέλαν, μαυρίζω· ἀμτθ.= γίγνομαι μέλας). Παθ. πρτ. ἐμελανόμην καὶ παθ. ἄορ. ἐμελάνθη, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ θεμ. μελαν- (τοῦ μέλας) προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: μελάν-j-ω =μελαίνω κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦτου. ἐσχηματίσθησαν τὰ: (κοῖλος) κοιλαίνω, (λευκός) λευκαίνω, (ἄγριος) ἀγριαίνω κλπ. (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 516 γ').

**Μέλει** (μοί τινος) (=ὑπάρχει εἰς ἐμὲ ἀντικείμενον φροντίδος, φροντίζω περί τινος). Ἀπρόσωπον (ὑποτ. μέλη, εὐκτ. μέλι, προστ. μελέτω, ἀπρ. μέλειν, μτχ. μέλον), πρτ. ἔμελε, μέλ. μελήσει, ἄορ. ἐμέλησε, πρκ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Ῥημ. [μέλησις, μέλημα], μελέτη, μελητέον.

Σημ. 1. Θέμ. μελ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) μελ-ε-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς προθ. μετὰ: μεταμέλει (=μετανοῶ) ἄνευ πρκ. καὶ ὑπερσ. Τὸ μέλω σπν.λαμβάνεται καὶ ὡς προσωπικόν: «θυοῖαι καὶ ἑορταὶ πᾶσι μέλλουσι» Τὸ ῥημ. μελ-ε-τη προσέλαβε τὸ ἐπένθεμα ε.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μέλει (μοί τινος) εἶναι τό: ἐντρέπομαι (τινος), τῷ δὲ μεταμέλει τὸ ἀποθ. μεταμέλομαι.

**Μελετάω-ῶ** (=ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, ἀσκοῦμαι), πρτ. ἐμελέταν, μέλ. μελετήσω, ἄορ. ἐμελέτησα, πρκ. μεμελέτηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. μελετῶμαι, ποτ. -ἐμελετώμην καὶ πρκ. μεμελέτημαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [μελέτησις], μελέτημα, [μελετητήριον] μελετητός (ἐξ οὗ ἀμελέτητος), μελετητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μελέτη (ὅπερ ἐκ τοῦ μέλει), ἐξ οὗ καὶ μελετηρός. Ἄντι τοῦ μελετώ λέγεται καί: μελέτην ποιῆμαι.

**Μείλλω** (=ἔχω σκοπόν, χρονοτριβῶ), πρτ. ἔμελλον καὶ ἤμελον, μέλ. μελ-

λήσω, ἀόρ. μόνον ἐμέλλησα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπους. Παθ. μέλλεται (εὐκτ. μέλλοιτο καὶ ἀπαρ. διαμέλλεσθαι) καὶ πλέον οὖ. Ῥημ. μέλλησις, [μέλλημα, μελλησμός], μελλητής (ἐξ οὗ μελλητικός), μελλητέον.

Σημ. Θέμ. [μελ- τοῦ (μέλ-ει) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j=μελ-j=)] μέλλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) μέλλ-ε-. Τὸ ῥ. λαμβάνει ἐνίοτε παρὰ μτγν. ἐν τῷ πρτ. μόνον καὶ τὴν γρονικὴν αὔτησιν ἢ κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἡ-θελον τοῦ ἐκ τοῦ ἐθέλω (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 292 α'). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀντι καὶ διὰ : ἀνιμέλλω (=ἀμαρτῶν, ὡσαύτως μέλλω, θραδύνω), διαμέλλω (=θραδύνω). Ἀντι τοῦ διαμέλλω λέγεται καὶ : διαμέλλησιν ποιῶμαι.

**Μέμφομαι** (τινι = ἐπιτιμῶ τινι, μαλῶν' μετ' αἰτίατ. δὲ=κατηγορῶ). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλ. μέμφομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμφάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμέμφθην (καὶ παρὰ μτγν. ὡς παθ.), πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουςι Ῥημ. μομφή, μέμρις, μεμπτός (ἐξ οὗ ἄμεμπτος), μεμπτός.

Σημ. Θέμ. μεμφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ μέσ. αὐτοπ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : (κατα)μέμφομαι ἑμαυτόν. Ἀντι τοῦ μέμφομαι λέγεται καὶ : μομφήν (ἢ κατὰμμενρι) ἔχω τινί καὶ παθ. μέμψεως τυγχάνω ὑπό τινος καὶ κατὰμμενρί τινός ἐστι. Ἀντιθ. ἐπανῶ

**Μένω** (οὐδ. = περιμένω, ἵσταμαι ἀκίνητος, εὐχριστοῦμαι εἰς τι) πρτ. ἔμενον, μέλ. μενῶ, ἀόρ. ἔμεινα, πρκ. μεμένηκα (καὶ β'. μέμονα ποιητ.), ὑπερσ. ἐλλείπει Ῥημ. μόνος [ἐξ οὗ μονάζω καὶ ἐπίμονος μτγν.], μονή (ἐξ οὗ διαμονή, ἐμμονή, ἐπιμονή), μένος, μενετός, μενετέος, -έον.

Σημ. Θέμ. μεν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ε:) μεν-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἐμμένω (τοῖς ὄρκοις, σπουδαῖς κλπ.) (=μένω πιστός), συμμένω (=ὄμοῦ μένω, ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ), ὑπομένω, διαμένω κλπ. Ἀντι τοῦ μένω λέγεται καὶ : μονήν ποιῶμαι καὶ παθ. : ἐπιμονή γίνεται.

**Μερίζω** (=χωρίζω εἰς μερίδας, διαμοιράζω), [πρτ. ἐμέριζον μτγν.], μέλ. μεριῶ, ἀόρ. ἐμέρισσα, πρκ. μεμέρισα. Μέσ. καὶ παθ. μερίζομαι, μέσ. μέλ. μεριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμερισάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐμερίσθην, πρκ. μεμέρισμαι, ὑπερσ. ἐμεμερισόμην. Ῥημ. [μέρισσις, μέρισμα], μερισμός, [μεριστής (οὗ θηλ. μερίστρια)], μεριστός, (ἐξ οὗ ἀμέριστος).

Σημ. Ἐκ τοῦ μερίς, -ίδος (ὑπερ ἐκ τοῦ μέρομαι) προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (μεριδ j-w=) μερίζω (ὄρα ἐπιρίζω, σημ.). Συνών. νέμω.

**Μεταμέλει** ἰδὲ μέλει, σημ.

**Μεταμέλομαι** (= μετανοῶ) Ἀποθ. μέσ., πρτ. μετεμελόμην, καὶ μέλ. μεταμελήσομαι, πάντα δὲ ἄλλα μτγν. Ῥημ. μετάμελος, μεταμέλεια, [μεταμελητός ἐξ οὗ] ἀμεταμέλητος.

Σημ. Θεμ. μελ- (ὅρα μέλει τημ.) Ἄντι τοῦ μεταμέλομαι λέγεται καί : μεταμελείας λαμβάνω καὶ μεταμέλος ἐστί. Συνών. τῷ μεταμέλομαι εἶναι τὸ μεταμέλει.

**Μεταχειρίζω** (=μεταχειρίζομαι) καὶ ἄορ. μετεχειρίσσω, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Μέσ. μεταχειρίζομαι, πρτ. μετεχειριζόμεν, μέσ. υέλ. μεταχειριούμαι, μέσ. ἄορ. μετεχειρισάμεν, [παθ. μέλ. μτην.], παθ. ἄορ. μετεχειρισθην, πρκ. μετακεχειρίσσομαι. Ῥημ. [μεταχειρίσεις, μεταχειρισμός, μεταχειριστέον], ἀμεταχειρίστος, εὐ(δυσ)μεταχειρίστος.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς μετὰ καὶ χεῖρ· γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν ἀμέσως μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος· (ὄρα διαχειρίζω σημ.). Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω (ὅπερ ἐκ τοῦ χεῖρ) εἶναι μτην. Τὸ μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι : πρβλ. σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι. Συνών. : (χρᾶομαι =) χρῶμαι.

**Μετεωρίζω** (=ὑψώνω, κρατῶ ὑψηλά), πρτ. ἐμειτώριζον, [μέλ. μτην.], ἄορ. μετεώρισσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. καὶ παθ. μετεωρίζομαι καὶ παθ. ἄορ. ἐμειτωρίσθην, πάντα δὲ τὰλλα μτην. Ῥημ. [μετεώρισις, μετεώρισμα, μετεωρισμός, μετεωριστής].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μετέωρος (ποιητ. μετήωρος), ὅπερ ἐκ τῆς μετὰ καὶ αἴρω· σχηματίζεται δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -ζω ὄδοντοφωνῶν. (πρβλ. ἔθος-ἐθίζω σημ.). Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ. : μετειωρίζω ἐμαντόν.

**Μετροέω-ῶ** καὶ ἄορ. ἐμείτρησα, τὰ δ' ἄλλα μτην. Μέσ. καὶ παθ. μετροῦμαι, πρτ. —ἐμετρούμεν, [μέσ. καὶ παθ. μέλ. ποιητ. καὶ μτην.], μέσ. ἄορ. ἐμετροσάμεν, παθ. ἄορ. ἐμετροθήην, πρκ. —μεμέτρημαι, [ὑπερσ. υτην.]. Ῥημ. μέτρησις, [μέτρημα], μετροητής (ἐξ οὗ μετροητικός [καὶ μετροητήριον]), μετροητός (ἐξ οὗ ἴσομετροητος, δυσμέτροητος), μετροητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μέτρον. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν : ἀνά, ἀπό, διά, ἐκ, κατά, σὺν. Συνών. τῷ μετροῦ εἶναι τὸ ἀριθμῶ καὶ τὸ μὲν μετροῦ λέγεται ἐπὶ συνεχοῦς ποσοῦ, τὸ δὲ ἀριθμῶ ἐπὶ διακεκριμένου.

**Μηχανάομαι-ῶμαι** (=μηχανεύομαι, ἐπινοῶ, σοφίζομαι). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμηχανώμεν, μέσ. μέλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐμηχανησάμεν, πρκ. μέσ. καὶ παθ. μεμηχάνημαι, ὑπερσ. παθ. ἐμμηχανήμεν. Ῥημ. [μηχανήσεις], μηχανήμα, [μηχανητής, ἐξ οὗ] (μηχανητικός), [μηχανητός], μηχανητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μηχανή, ἐξ οὗ ἀμήχανος, βιομήχανος, πολυμήχανος κλπ. Ὁ ἐνεργητ. τύπος μηχανῶ ποιητ. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Συνών. : μῆδομαι.

**Μιαίνω** (=μολύνω), πρτ. ἐμίανον, μέλ. ἰμιανῶ, ἄορ. [ἐμίανει ποιητ. καὶ μτην., πρκ. μεμίαγκα μτην.]. Παθ. μιαίνομαι, [πρτ. μτην.], παθ. μέλ. μιανθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐμιάνθηην, πρκ. μεμιάσομαι [καὶ

μτγν. μεμίαιμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [μίανσις], μίασμα, [μιασμός, μιάντης (ἐξ οὗ μιαντήριον), μιαντός ἐξ οὗ] ἀμραντος, μᾶρός.

Σημ. Θεμ. μιαν- και (προσλήψει τοῦ προσφ. j: μιαν-j=) μιαν-. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. (εμίαν-σ-α=εμίαννα=) ἐμίαννα ἐκτείνει τὸ φωνήεν ᾶ τοῦ θεμ. εἰς ᾱ, διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι (ἄρα ἤμ.Γραμ. § 359). Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ και συνθ. μετὰ τῆς κατὰ.

**Μιμέομαι-οὔμαι.** Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐμιμούμην, μέσ. μέλ. μιμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμιμησάμην, παθ. μέλ. μετὰ παθ. διαθ. μιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. μετὰ παθ. διαθ. ἐμιμήθην, πρκ. μέσ. και παθ. μεμίμημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. μίμησις, μίμημα, μιμητής (ἐξ οὗ μιμητικός), μιμητός, μιμητέος-έον.

Ἰημ. Ἐκ τοῦ μίμος. Τὸ ῥ' ἀπαντᾷ και συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἐκ σύν. Ἀντί τοῦ μιμοῦμαι λέγεται και μιμητής εἰμί (ἢ γίνομαι τιος) και παθ. μίμοις γίγνεται Συνών. : ζηλώω-ᾶ.

**Μιμνήσκω** (=ἐνθυμίζω) ἀείποτε συνθ., πρτ. -ἐμίμνησκον, μέλ. -μνήσω, ἀόρ. -ἔμνησα, πρκ. και ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. μιμνήσκομαι, πρτ. -ἐμιμνησκόμην, μέσ. μέλ. -μνήσομαι, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μνησθήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἐμνησάμην ποιητ.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐμνήσθην, πρκ. μέμνημαι, ὑπερσ. ἐμεμνήμην, μετ' ὄλ. μ. μεμνήσομαι. Ῥημ. [μνήσις ἐξ οὗ] (ὑπόμνησις, ἀνάμνησις), μνήμη, μνήμα, μνήμων, (ἐξ οὗ μνημονικός), ἀείμνηστος, ἀναμνηστός, [μνηστέον, ἐξ οὗ] ἐπιμνηστέον.

Σημ. 1. Θεμ. [ἀρχ. μεν- (πρὸλ. λατ. mens, mentis) = μν = μαν = μνα =) μνη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ και προσλήψεως τοῦ προσφ. -ισκ-: (μι-μνη-ίσκ-ω =) μιμνήσκω. Το ἐνεργ. ἀπλοῦν μὲν εἶναι ποιητ., παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ ἀείποτε συνθ. μετὰ τῆς ἀνά και ἑτό. τὸ δὲ μεσον και ἀπλοῦν και σύνθετον. Ὁ παθ. μέλ. και ἀόρ. και τὰ εἰς -τός και -τέος ρημ. προσλαμβάνουσιν ἐν τῷ θεμ. πρὸ τῶν ὀλικῶν καταλήξεων σ και ἄναλογίαν τῶν φωνηεντολήκτων, ἅτινα ἀργήθεν εἶχον χαρακτῆρα σ (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 369 ὑποσημ.). Ὁ πρκ. μέμνημαι πολλάκις ἔχει σημ. ἐνεστώτος ἴδρα ἤμ. Γραμ. § 454), ἐν δὲ τῇ ὑπότ. και εὐκτ. σχηματίζεται μονολεκτικῶς: μεμνώμαι, μεμνή, μεμνήται, κλ. [μῆμνη] μεμνήω. μεμνήτω κλπ. και [μεμνώμην], μεμνώ, μεμνώτω κλπ. ἔτι δὲ και μεμνημένος εἶην κλπ ἴδρα ἤμ. Γραμ. § 374 σημ.). Το μεσ. ἐκφέρεται και ἀναελε.: ὑπομμνήσκω ἐμαυτόν.

Σημ. 2. Ἀντί τοῦ ὑπομμνήσκω λέγεται και: μνήαν (ἢ ὑπόμνησιν) ποιῶμαι τι. Ἀντί δὲ τοῦ μέσ. μιμνήσκομαι και: μνήαν ἔχω τιός και μνήαν ποιῶμαι τιος ὡς παθ. δὲ εἶναι το μνημονεύομαι και μνήας τυγχάνω (ἢ ἀξιοῦμαι) ὑπό τιος.

Σημ. 3. Ἀντίθ. τῷ μιμνήσκομαι εἶναι τὸ ἐπιλανθάνομαι και ἀμνημονέω-ᾶ.

**Μιδέω-ᾶ**, πρτ. ἐμίσουν, μέλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, πρκ. μεμίσηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Πρτ. μισοῦμαι, [πρτ. ἐμισούμην μτγν., μέσ. μέλ. ὡς παθ. μισήσομαι ποιητ., παθ. μέλ. μισιθήσομαι μτγν.), παθ. ἀόρ. ἐμισήθην, πρκ. μεμίσημαι. Ῥημ. [μισήμα, μισητής], μισητός (ἐξ οὗ ἐμίσητος), μισητέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῖσος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναελ.: μισῶ ἑμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ μισῶ (τινα) λέγεται καί: μῖσος ἔχω τινός· καὶ παθ. μῖσος ἔχω πρός· τινος. Συνών. τῷ μισῶ εἶναι τά: βδελύττομαι καὶ ἐχθραίνω.

**Μισθαρνέω-ῶ** (= λαμβάνω μισθόν, ὑπηρετῶ ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἔμισθάρων, μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. ἔμισθάρησα, πρκ. μεμισθάρηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῶ μισθάρης ἢ μτγν. μισθαρός (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ ἀρνημαί), ἐξ οὗ καὶ μισθαρά καὶ [μισθαρινός.] Ἐντὶ τοῦ μισθαρνέω λέγεται καί: μισθὸν ἀρνημαί.

**Μισθοδοτέω-ῶ** (= δίδω μισθόν), πρτ. ἔμισθοδοτοῦν, μέλ. μισθοδοτήσω, ἀόρ. ἔμισθοδοτήσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μισθοδοτής (ὅπερ ἐκ τοῦ μισθός καὶ δίδωμι) ἐξ οὗ καὶ μισθοδοσία. Λέγεται δὲ καί: μισθὸν δίδωμι (ἢ τελῶ).

**Μισθοφορέω-ῶ** (= εἶμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν), πρτ. ἔμισθοφόρον, μέλ. μισθοφορήσω, ἀόρ. ἔμισθοφόρησα καὶ Παθ. μόνον ἢ εὐκτ. μισθοφοροῖτο, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. μισθοφορητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μισθοφόρος, ἐξ οὗ καὶ μισθοφορία, μισθοφορὰ καὶ μισθοφορικός. Ἐντὶ τοῦ μισθοφορῶ λέγεται καί: μισθὸν φέρω, μισθὸν λαμβάνω καὶ μισθὸν ἀρνημαί· τούναντίον δὲ: μισθοφορὰν παρέχω τινί.

**Μισθῶω-ῶ** (= δίδω τι ἐπὶ μισθῷ, μισθώνω), πρτ. ἐμίσθων, μέλ. μισθώσω, ἀόρ. ἐμίσθωσα, πρκ. μεμίσθωκα, ὑπερσ. μεμισθώκως ἦν. Μέσ. μισθοῦμαι (= λαμβάνω τι ἐπὶ μισθῷ), καὶ παθ. μισθοῖμαι (= λαμβάνομαι ἐπὶ μισθῷ), πρτ. ἔμισθοῦμην, μέσ. μελ. μισθῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔμισθώσάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ἔμισθῶσθην, πρκ. μεμίσθωμαι, ὑπερσ. ἐμεμισθώμην. Ῥημ. μισθώσις (ἐξ οὗ μισθώσιμος), μισθώμα, μισθωτής [ἐξ οὗ μισθωτήριον καὶ] [μισθωτικός], μισθωτός (ἐξ οὗ ἀμισθωτος)

Σημ. Ἐκ τοῦ μισθός, ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. μισθιος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλ.: μισθῶ ἑμαυτόν. Συνών. τῷ μέσ. μισθοῦμαι εἶναι τά: μισθαρνέω καὶ μισθοφορῶ.

**Μνημονεύω** (= ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω), πρτ. ἐμνημόνεον, μέλ. μνημονεύσω, ἀόρ. ἐμνημόνευσα, πρκ. ἐμνημόνευκα [καὶ μτγ. μεμνημόνευκα], ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. μνημονεύομαι, πρτ. ἐμνημονεύομην, παθ. μέλ. μνημονευθήσομαι [καὶ μέσ. ὡς παθ. μνημονεύσομαι ποιητ.], παθ. ἀόρ. ἐμνημονεύθην, πρκ. δι-ἐμνημόνευται, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [μνημόνευμα, μνημονευτός (ἐξ οὗ μνημονευτικός), μνημονευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ μνήμων, ὅπερ ἐκ τοῦ μιμνήσκομαι. Ἐντὶ τοῦ μνημονεύω λέγεται καί: μνήαν ἢ μνήμην ποιῆσαι καὶ μνήαν ἔχω τινός.

**Μνησικακέω-ῶ** (=εἶμαι μνησικακος, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, εἰ ἔπαθον), μέλ. μνησικακήσω, ἀόρ. ἐμνησικάκησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μνησικακοῖα κακόν· γίγνεται δ' ἀμέσως ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ὄρα ἐγχειρῶ σημ.). Τὸ μνησικακος, ἐξ οὗ καὶ μνησικακία, εἶναι μεταγενέστερον.

**Μνηστεύω** (ἐπὶ ἀνδρός = ἀρραβωνίζω, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον· καὶ μτφρ. = ζητῶ νὰ κατορθώσω τι), πρτ. ἐμνήστευον, μέλ. μνηστεύσω, ἀόρ. ἐμνήστευσα, [πρκ. μεμνήστευκα μτγν.] Μέσ. μνηστεύομαι (ἐπὶ γυναικός = ἀρραβωνίζομαι), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. μνηστεία [μνήστευσις, μνήστευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ [μνηστής ἤ] μνηστήρ.

**Μονόομαι-οὔμαι** (=μένω μόνος). Ἀποθ., παθ. μέλ. -μονώθησομαι, παθ. ἀόρ. ἐμονώθηην, πρκ. μεμόνωμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. μόνωσις, [μόνωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ μόνος. Τὸ ἐνεργ. μονώω ποιητ. καὶ μτγν.

**Μοχθέω-ῶ** (=κοπιάζω, ἐκτελῶ τι μετὰ κόπου), μέλ. μοχθήσω, ἀόρ. ἐμόχθησα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [μόχθημα, μοχθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ μόχθ-ος (ἐξ οὗ καὶ μοχθηρός), ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. μογέω (=μοχθέω). Συνών. κάμνω, πονέω-ῶ, ταλαιπωρέω-ῶ.

**Μυέω-ῶ** (=εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηγῶ, διδάσκω, ὀδηγῶ), [πρτ. ἐμύουν μτγν.], μέλ. μυήσω, ἀόρ. ἐμύησα, [πρκ. μεμύηκα, ὑπερσ. ἐμεμύηκειν μτγν.]. Παθ. μυοῦμαι, [πρτ. ἐμυούμην, παθ. μέλ. μυηθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐμυήθηην, πρκ. μεμύημαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [μύησις, μύημα, μυητής], ἀμύητος.

Σημ. Θέμ. [μυ- (πρὸς μύ-ω) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:], μυ-ε-.

**Μυζέω-ῶ** (=πιπιλίζω, βυζίνω) μόνον ὁ ἐνεστ. τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Θέμ. μυζε-. Ἀντὶ τοῦ ἐκμυζέω-ῶ παρὰ μτγν. λέγεται καὶ ἐκμυζάω-ῶ. Συνών. μύζω (ποιητ. καὶ μτγν.).

**Μυθολογέω-ῶ** (=λέγω μύθους, μυθῶδεις διηγήσεις, ἐπινοῶ), [πρτ. καὶ μέλ. μτγν.], ἀόρ. ἐμυθολόγησα, πρκ. μεμυθολόγηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. μυθολογοῦμαι καὶ πρκ. μεμυθολόγημαι, πάντα δὲ τᾶλλα λλείπουσι. Ῥημ. μυθολόγημα, μυθολογητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ μυθολόγος, ἐξ οὗ καὶ μυθολογία καὶ μυθολογικός. Ἀντὶ τοῦ μυθολογῶ λέγεται καὶ : μύθους λέγω.

**Μυδάττομαι** (=σικχαίνομαι). Ἀποθ. παθ. μετ' ἐνεργ. διαθεσ., [πρτ. ἐμυσαττόμην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. μυσαχθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐμυσάχθην, μτγν.] καὶ πλέον οὖ. Ῥημ. [μύσαγμα, μυσαχθῆς καὶ μυσαχ-νός (=μυσαρός), μυσακτέον].

Σημ. Θέμ. μυσαγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: μυσαγ-ζομαι=) μυσάττομαι. Συνών. βδελύττομαι.

**Μύττω** ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀπτ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ.: ἀπομύττω (=ἐκβάλλω τὴν μύξαν) καὶ Μέσ. ἀπομύττομαι καὶ πρτ. ἀπεμυττόμην. Ῥημ. μύξα, μυκίηρ, [ἀπόμυγμα, ἀπομυκτέον].

Σημ. Θέμ. μυκ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- μύκ-j-ω=) μύττω.

**Μύω** (=κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), [πρτ. ἔμυον, μέλ. μῦ'σω, ποιητ. καὶ μτγν.], ἄορ. ἔμυσα, πρκ. -μέμυκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. μύστης (ἐξ οὗ μυστήριον καὶ μυστικός), μύ-α ψ.

Σημ. Θέμ. μυ-. Τὸ ρ. ἔχει τὸν χαρακτ. υ βραχὺν μόνον ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορίστῳ, ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. σὺν καὶ κατά: συμμύω (ἐπὶ στόματος), καταμύω (ἐπὶ ὀφθαλμῶν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. καμύω.

**Μωραίνω** (=εἶμαι μωρός). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Ἐκ τοῦ μῶρος (ἢ μτγν. μωρός) πρβλ. κοιλαινω σημ. Παρὰ μτγν. εὗρηται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τῆς μέσ. φωνῆς: μωραίνομαι, παθ. ἄορ. ἐμωράνθη, καὶ πρκ. μεμωραμένος καὶ μεμωρημένος. Ἀντὶ τοῦ μωραίνω λέγεται καὶ μῶρός εἶμι.

## N

**Ναρκάω-ῶ** (ἀμτθ. =εἶμαι εἰς νάρκη, γίνομαι ναρκάδης, ἀνάσθητος, αἰμωδιάζω) καὶ ἄορ. ἐνάρκησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.. Ῥημ. [νάρκησις, νάρκημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ νάρκη (ἢ) (=1) μουδιάστρα, εἶδος ἰχθύος, ὃν ἅμα τις ψαύση κυρμηγίξει, αἰμωδιάζει· καὶ 2) νέκρωσις παραλυσία.

**Ναρκάω-ῶ** (μτθ. = ναρκώνω τινά). Μτγν. πλὴν τοῦ παθ. πρκ. ἐνάρκωμαι, ὅστις ἀπαντᾷ καὶ παρ' Ἀπτ. πεζολόγοις. Ῥημ. νάρκωσις, [ναρκωτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ νάρκη (ὄρα ναρκάω σημ.).

**Ναυαγέω-ῶ** (=γίνομαι ναυγός, καραβοτσακίζομαι, περιπίπτω εἰς δυστυχίαν, ἀποτυγχάνω) καὶ ἄορ. ἐναγάγησα, πάντα δὲ τᾶλλα Ἡροδοτ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ναυαγός, (ὄπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἀγνυ-  
μι), ἐξ οὗ καὶ ναυαγία (= ἡ συντριβὴ τῆς νεώς) καὶ ναυάγιον (= σύντριμμα, λεί-  
ψανον ναυαγησάσης νεώς). Ἐντὶ τοῦ ναυαγῶ λέγεται καί: ναυαγία χρῶμαι καὶ  
ναυαγία συμπίπτει.

**Ναυορχέω ῶ** (= εἶμαι ναύαρχος) καὶ πρτ. ἐναυόρχουν, πάντα  
δὲ τᾶλλα Ἡροδότ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ναύαρχος ἢ μτγν. ναύαρχης (ὄπερ ἐκ  
τοῦ ναῦς καὶ ἄρχω), ἐξ οὗ καὶ ναυαρχία.

**Ναυκρατέω-ῶ** (= εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης διὰ τῶν νεῶν).  
Μόνον ὁ μέλ. ναυκρατήσω καὶ ὁ Παθ. ἐνεστ. ναυκρατοῦμαι, πάντα  
δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι παρ' Ἀττ. πεζολόγοις.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ναυκράτης (ἢ ναυκράτωρ), ἐξ οὗ καὶ  
τὸ μτγν. ναυκρατία. Ἐντὶ τοῦ ναυκρατῶ λέγεται καί: ναυκράτωρ εἰμι, θαλασο-  
κρατῶ καὶ θαλασοκράτωρ εἰμι, ἄρχω τῆς θαλάσσης καὶ ἄρχω κατὰ θάλασσαν καὶ  
παθ. ἄρχομαι κατὰ θάλασσαν.

**Ναυμαχέω-ῶ** (= κάμνω ναυμαχίαν), πρτ. ἐναυμάχουν, μέλ.  
ναυμαχῶσω, ἄορ. ἐναυμάχησα, πρκ. νεναυμάχηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει.  
Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ παθ. ἄορ. κατεναυμαχῆθην.  
Ῥημ. [ναυμάχημα καὶ] ναυμαχησεῖω (ἐφετικόν).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ναῦς καὶ μάχομαι μὴ μεσολαβοῦντος  
συνθέτου ὀνόμ. (ὄρα μνησικακέω-ῶ σημ.). Τὸ σύνθ. ναυμάχος μτγν. Ἀπαντᾷ δὲ  
καὶ σύνθ.: καταναυμαχῶ (= νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ), διαναυμαχῶ κλπ. Ἐντὶ τοῦ ναυ-  
μαχῶ λέγεται καὶ ναυμαχίαν ποιοῦμαι. (Τὸ δὲ ναυμαχίαν ποιῶ = εἶμαι αἴτιος ναυ-  
μαχίας). Παθ. δὲ ναυμαχία γίνεται.

**Ναυπηγέω-ῶ** (= εἶμαι ναυπηγός, κατασκευάζω ναῦν) μόνον ὁ  
ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσ. ναυπηγοῦμαι (= διὰ ναυπηγοῦ κατα-  
σκευάζω ναῦν), πρτ. ἐναυπηγοῦμην, μέσ. μέλ. ναυπηγήσομαι, μέσ.  
ἄορ. ἐναυπηγησάμην, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἄορ. ἐναυπηγήθην,  
πρκ. -νεναυπήγημαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [ναυπήγησις, ἐξ οὗ] (ναυ-  
πηγήσιμος-πρβλ. χρῆσις-χρήσιμος).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνη. ἐκ τοῦ ναυπηγός (ὄπερ ἐκ τοῦ ναῦς καὶ πήγνυμι),  
ἐξ οὗ καί: ναυπηγία, ναυπήγιον ἢ ναυπηγεῖον καὶ ναυπηγικός. Ἐντὶ τοῦ ναυπη-  
γοῦμαι λέγεται καί: ναῦς ποιοῦμαι.

**Νεανιεύομαι** (= εἶμαι νεανίας, νεανικῶς, ἀλαζονικῶς φέρο-  
μαι, κομπάζω). Ἀποθ. μέσ., μέσ. μέλ. νεανιεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐνεα-  
νιευσάμην καὶ παθ. πρκ. νεεναιεύμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ.  
νεανιεύμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νεανίας Συνών.: νεανισκέομαι.

**Νεανισκέυομαι** (= 1) εἶμαι ἢ φέρομαι ὡς νεανίσκος καὶ 2) τὰ  
ἔτη τῆς νεανικῆς ἐξελικτικῆς ἐξελίξεως. Μόνον ὁ ἐνεστ. Ῥημ. νεανισκεύμα.

Σημ. Ἐκ τοῦ νεανίοκος. Συνών.: νεανιεύομαι.

**Νέμω** (=μοιράζω, παρέχω, βόσκω, κατατρώγω, καρπούμαι, ἀπολαύω) πρτ. *ἐνεμον*, μέλ. -νεμῶ [καὶ μτγν. νεμήσω], ἀόρ. *ἐνειμα*, πρκ. -*νενέμημα*, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. *νέμομαι*, πρτ. *ἐνεμόμην*, μέσ. μέλ. *νεμοῦμαι* [καὶ μτγν. ὡς ἐνεργ. νεμήσομαι], μέσ. ἀόρ. *ἐνειμάμην*, [παθ. μέλ. νεμηθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. *ἐνεμήθην*, πρκ. *νενέμημαι*, ὑπερσ. -*ἐνενεμήμην*. Ῥημ. νόμος [ἐξ οὗ νομίζω], νομός, νομή (ἐξ οὗ διανομή, συννομή), νέμησις, ἢ νέμεις (ἐξ οὗ διανέμησις, κατα(ἐπι)νέμησις), [νομάς, νομεύς, νεμέτωρ, νεμητής, νεμητὸς, ἐξ οὗ] ἀνέμητος, διανεμητέος, ἐπινεμητέον.

Σημ. 1. Θέμ. νημ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) νημ-ε-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, διά, ἐπί, κατὰ καὶ πρὸς. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται καὶ ἀναελ.: προσέμω ἑμαυτὸν καὶ διανέμω ἑμαυτὸν.

Σημ. 3. Συνών τῆ νέμω (=βόσκω) εἶναι τὰ : αἰπολέω-ᾶ, βουκολέω-ᾶ, βόσκω, νομεύω καὶ ποιμαίνω.

**Νεύω** (=γενεύω, κάμνω νεῦμα, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω), πρτ. -*ἐνευον*, μέσ.μέλ. ὡς ἐνεργ. -νεύσομαι [καὶ μτγν. νεύσω], ἀόρ. *ἐνεύσα*, πρκ. -*νένευκα*, [ὑπερ. μτγν.]. Ῥημ. [νεῦσις], νεῦμα.

Σημ. Θέμ. (νη- πρβλ. λατ. nu-o, ἐξ οὗ) νηυ- πρβλ. φυγ- φευγ-. Τὸ υ τοῦ θέμ. νηυ- δὲν ἀποβάλλεται μεταξύ φωνηέντων ὡς ἐν τοῖς πλέω, θέω κλπ., διότι τὸ β ἀρχικῶς ἦτο νη-μι καὶ βραδύτερον μετεπλάσθη εἰς : νεύ-ω κατὰ τὴν συζυγίαν τῶν εἰς ω' (πρβλ. καὶ σθ-μι -σεύ-ω). Ἐκ τοῦ νεύω γίνεταί καὶ τὸ ποιητ. θαμιστικὸν νευσάζω, ἐξ οὗ καὶ τὸ νυστάζω (ἄρα κύπτω σημ.).

**Νέω** (ἀμτβ. =πλέω, κολυμβῶ), (νέεις=) νεῖς, (νέει=) νεῖ κλπ. πρτ. *ἐνεον*, μέσ.μέλ. ὡς ἐνεργ. *νεύσομαι*, ἀόρ. -*ἐνεύσα*, πρκ. -*νένευκα*, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [νεῦσις, νεύστης ἢ νευστήρ, νευστὸς ἐξ οὗ] (νευστικός), νευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. νηF-, ἐξ οὗ (νέF-ω=) νέω' (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 77). Ὁ θεμ. χαρακτήρ ε συναϊρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε εἰς ει' (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 346). Τὸ β. προσλαμβάνει σ ἐν τῷ θεματι τῶν ῥηματ., ὧν τὸ τέλος ἄρχεται ἀπὸ τ, (πρβλ. γεύω), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων: διά, εἰς, ἐκ καὶ πρὸς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ νέω (=κολυμβῶ) εἶναι τὸ νήχομαι (ποιητ. καὶ μτγν.).

**Νεωτερίζω** (=ἐπιχειρῶ τι νέον, καινοτομῶ εἰσάγω μεταρρυθμίσεις εἰς τὸ πολίτευμα· μτβ. δὲ=ταρᾶττω τὴν κοινὴν ἡσυχίαν στασιάζω), πρτ. *ἐνεωτέριζον*, μέλ. *νεωτεριῶ*, ἀόρ. *ἐνεωτέρισα*, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρτ. *ἐνεωτεριζόμην*, καὶ ὁ παθ. ἀόρ. *ἐνεωτερίσθην*. Ῥημ. [νεωτέρισις], νεωτέρισμα], νεωτερισμός, [νεωτεριστής (ἐξ οὗ νεωτεριστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ συγκριτ. νεώτερος, προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξεως -ίζω

μτγν., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἀόρ. ἐνούμφευσα. Ῥημ. [νύμφευσις, νύμφευμα (ποιητ. = γάμος), νυμφευτής (= παράνυμφος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ νύμφη. Ἐπὶ ἀνδρὸς δὲ λέγεται: λαμβάνω γυναῖκα,

**Νυστάζω** καὶ ἐν συνθ. ὑπονυστάζω. Μόνον ὁ ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [νύσταξις, νύσταγμα, νυσταγμός, νυστακτής καὶ νύσταλος (ἔξ οὗ νυσταλέος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. νυστάζω, ὅπερ ἐκ τοῦ νέω (ὄρα νέω σημ.).



**Ξεναγέω-ῶ** (= 1) εἶμαι ξεναγός, ὁδηγῶ φίλους ἐκ ξένης χώρας· 2) στρατολογῶ ξένους (ἦτοι μισθοφόρους στρατιώτας), εἶμαι ἀρχὼν ξενικοῦ στρατοῦ), πρτ. ἐξενάγουν. Παθ. ξεναγοῦμαι καὶ πρκ. ἐξενάγημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ξενάγησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ Διωρ. ξενᾶγός, ἐξ οὗ καὶ ξεναγία.

**Ξενίζω** (μτθ = 1) φιλοξενῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαί τινα· καὶ 2) ἐγείρω ἐκπληξιν διὰ παραξένου ἐξωτερικῆς μορφῆς· ἀμτθ. = εἶμαι ξένος, τὰ ξένα φρονῶ καὶ φθέγγομαι), πρτ. ἐξενίζον, ἀόρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἐξενίσθη, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ξένισις, [ξένισμα, ξενισμός, ξενιστής (οὗ θηλ. ξενίστρια), ξενιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος· (ὄρα νομίζω σημ.). Ἀντὶ τοῦ ξενίζω λέγεται καὶ: ξενίσις ποιοῦμαι· καὶ ἀντὶ τοῦ παθ. ξενίζομαι λέγεται καὶ: ξενίας τυγχάνω ὑπὸ τίνος.

**Ξενοομαι-οῦμαι.** Ἀποθ. (καὶ ἐπὶ μὲν ἐνεργ. σημ. = ὑποδέχομαι ξένον τινὰ καὶ περιποιοῦμαι αὐτόν, φιλεύω, συνάπτω φιλικὴν σχέσηιν· ἐπὶ δὲ παθ. σημ. = φιλοξενοῦμαι ὑπὸ τίνος), παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσο. ἐξενώθη καὶ πρκ. ἐξένωμαι τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ξένωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξένος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐπί. Ὁ ἐνεργ. τύπος ξενῶ-ῶ ποιητ., παρὰ δὲ μτγν. ἀπαντᾷ μόνον τὸ σύνθ. ἀποξενῶ

**Ξέω** (κυρίως ἐπὶ λίθων καὶ ξύλων = ζύνω, σκαλίζω) καὶ ἀόρ. ἔξεσα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστήρ], ξόανον, ξεστός [ἔξ οὗ ἄξεστος].

Σημ. Θέμ. ξε-, ἐξ οὗ (ξέσ-ω =) ξέω· (ὄρα ἦμ, Γραμ. § 72). Ὁ θεμ. χασακτήρ ε συναϊρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει ἐν Ἀττ. ὅμως ἐπιγρ. εὔρηται συνηρημ. καὶ μετὰ τοῦ ἐπομένου ο καὶ ω. Ἐν τῷ ἀόρ. (ἔξεσ-σ-α =) ἔξεσα

εγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διπτοῦ σ, διὸ καὶ ὁ χαρακτήρ σ δέν ἐξετάθη εἰς ἡ (πρόβλ. καὶ ἀρκέω, ἀλέω, ἐμέω κλπ. ὅρα κατ' ἐν ἡμ. Γραμ. § 367.2). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀνά. ἀπό, κατά. Συνών.: γλύφω, ξύω.

**Ξηραίνω**, [πρτ. ἐξήραινον, μέλ. ξηρανῶ], ἀόρ. ἐξήρανα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. ξηραίνομαι, [πρτ. ἐξηραινόμην, παθ. μέλ. ξηρανθήσομαι καὶ μέσ. ὦ; παθ. ξηρανοῦμαι], παθ. ἀόρ. ἐξηράνθη, [πρκ. ἐξήρασμαι καὶ ἐξήραμμαι]. Ῥημ. [ξήρανσις, ξηρασία, ξηρασμός, ξηραντέον].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ξηρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω πρόβλ. καὶ (κοῖλος) κοιλαίνω, (λευκός) λευκαίνω κλπ. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό καὶ κατά. Ἐν τῷ ἀορ. (ἐξήρᾱν-σα=ἐξήρᾱννα=) ἐξήρᾱνα ἐκτείνεται τὸ θεμ. φωνῆεν ᾱ εἰς ᾱ, διότι προηγεῖται ρ' (ὅρα ἡμ. Γραμμ. § 359).

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. ξηραίνω ἔχει ἀντίθ. τὸ ὑγραίνω ἐπὶ ὑγρῶν καὶ τὸ ἀδρύνω (=καθιστῶ τι ἀδρῦ, παγύ, ὄριμον) ἐπὶ καρπῶν.

Σημ. 3. Συνών. τῶ παθ. ξηραίνομαι εἶναι τὸ αὔαινομαι (ὅ ἰδέε).

**Ξυλίζομαι** (=συλλέγω ξύλα). Ἀποθ., μόνον ὁ ἐνεστώς. Ῥημ. [ξυλισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ξύλον προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζομαι. Ἀντὶ τοῦ ξυλίζομαι παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ τὸ β. ξυλεύομαι, ἐξ οὗ τὸ ξυλεία.

**Ξύω** (κυρίως ἐπὶ σαρκὸς = ξύνω). Ποιητ. καὶ μτγν, παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀνέξυσα, ὁ μέσ. ἀόρ. ἐξυσάμην, καὶ ὁ παθ. ἀόρ. -ἐξύσθη. Ῥημ. [ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξύστρα, ξύστις ἢ ξυστήρ (ἐξ οὗ ξυστήριος)], ξύλον, ξυήλη (=σμίλη, μάχαιρα δι' ἧς ἐξυσον), ξυστός.

Σημ. Θεμ. ξυ-. Συνών. ἰδέε ξέω σημ.

**Ο**

**Ὀγκώω—ω** (=ὀγκώνω, φουσκώνω· καὶ μτφ.=ἐπαύω). Ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. τοῦ μέσ. πρκ. ὀγκωμένος (ἐπὶ γένει) (=ἐπηρμένος, πλήρης ὑπερηφανίας διὰ τὴν καταγωγὴν). Ῥημ. [ὀγκωσις, ὀγκωμα, ὀγκωτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄγκος· πρόβλ. λατ. uncus. Ἀντὶ τοῦ ὀγκῶ λέγεται καὶ ὄγκου ἐμπλήρημι· καὶ παθ. ὄγκος γίγνεται.

**Ὀδεύω** (=περιπατῶ). Μόνον ὁ ἀόρ. ὠδευσα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ὀδεία, ὠδευμα, ὠδεύσιμος, ὠδευτής, ὠδευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀδός. Λέγεται δὲ καὶ : ἐν ὀδῷ εἰμι, ἐρχομαι ὀδὸν καὶ ὀδῷ βαδίζω.

**Ὀδοιπορέω—ω** (=ὀδεύω, περιπατῶ). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀδοιπόρος, ἐξ οὗ καὶ ὀδοιπορία καὶ ὀδοιπορικός.

**Ὀδοποιέω-ῶ** (=κάννω ὁδόν), πρτ. ὠδοποιοῦν, ἀόρ. ὠδοποιήσα. Μέσ. ὀδοποιοῦμαι (=προοδεύω), πρκ. ὠδοποίημαι [καὶ ὠδοπεποίημαι μτγν.] καὶ ὑπερσ. ὠδοποιημένος ἦν, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ὀδοποίησις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀδοποιός, ἐξ οὗ καὶ ὀδοποιία. Ἀντι τοῦ ὀδοποιῶ λέγεται καί: ὁδὸν ποιοῦμαι.

**Ὀδύρομαι** (=θρηνῶ, κλαίω, λυποῦμαι). Ἀποθ. μέσ., πρτ. ὠδυρόμην, μέσ. μέλ. ὠδυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὠδυράμην, [παθ. ἀόρ. ὠδύρθην], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ὄδυρα], ὀδυρμός, [ὄδυρτης (ἐξ οὗ ὀδυρτικός), ὄδυρτός, ὄδυρτέον].

Σημ. Θέμ. ὄδυρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : ὄδυρ-j-ομαι=ἔδυ'ρομαι)=ὄδυ'ρομαι. Συνών.: ὀλοφύρομαι, οἰμῶζω καὶ γοῶ-ῶ.

**Ὄζω** (καὶ ἐπὶ εὐωδίας καὶ ἐπὶ δυσωδίας = μυρίζω). Μόνον ὁ ἐνεστ., πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι, πρτ. ὄζον, μελ. ὄζήσω καὶ ὄζεσω, ἀόρ. ὄζησα καὶ ὄζεσα, πρκ. β'. μὲ σημ. ἐνεστ. ὀδωδα, ὑπερσ. ὀ(ᾶ)δῶδειν,]. Ῥημ. ὀσμῆ, εὐ(δυσ)ῶδης.

Σημ. Θέμ. ὀδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀδ-j-ω=) ὄζω.

**Οἶγω**· ἰδὲ ἀνοίγω.

**Οἶδα** (=ἤξεύρω, γνωρίζω). (οἶσθα, οἶδε(ν), ἴστον, ἴστον, ἴσμεν, ἴστε, ἴσασιν(ν)) ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ κλπ. εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης κλπ.· προστ. ἴσθι, ἴστω κλπ. ἀπαρεμ. εἰδέναι· μτχ. εἰδώς, -ῦτα, -ός), ὑπερσ. ἤδη ἢ ἤδειν (ἤδησθα ἢ ἤδεισθα καὶ ἤδεις, ἤδη ἢ ἤδει(ν), ἤδειτον ἢ ἤστον, ἠδείτην ἢ ἤστην, ἠδειμεν ἢ ἠσμεν, ἠδεῖτε ἢ ἦστε, ἠδεσαν ἢ ἦσαν), μέλ. εἴσομαι (καὶ σπν. εἰδήσω). Ῥημ. [εἰδήσις, εἰδήμων], εἶδος, εἰδότης (ἐπίρρ.), ἴστωρ (ἐξ οὗ ἱστορία καὶ ἱστορῶ), ἱστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. Fιδ- (πρβλ. λατ. vid-εο) καὶ ἰσχ. Fειδ- (εἶδω ἄχρηστ.), ἐξ οὗ (τροπή μὲν τοῦ εἰ εἰς αἰ:Fοιδ-)οιδ- (πρβλ. λιπ-, λειπ-,λοιπ- τοῦ λείπω) προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-) εἰδ-ε- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. εἰδήσω) κλπ. Τὸ οἶδα εἶναι ὅ· πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστ. Τὸ (οἶδ-θα=) οἶσθα (ἀντι οἶδα-ς) προσέλαβε τὴν κατάληξιν -θα κατ' ἀναλογίαν τῶν προτ.: ἦσθα (εἰμί), ἔφησθα (φημί), ἤεισθα (εἰμί) καὶ ἠδεισθα (οἶδα) (βρα ἡμ. Γραμ. § 320, ὑποσ. 2). Τὸ ἴσασιν(ν) (ἀντι ἴδασιν(ν)) ἐγένετο κατ' ἀναλογίαν τῶν ἄλλων προσώπων. Ὁ ὑπερσ. ἤδη ἢ ἤδει(ν) ἔχει σημ. παρατακτοῦ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.: σύνοιδα (=γνωρίζω τι ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως), πρόοιδα, δίοιδα, κάτοιδα, πρόοιδα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: οἶδα ἑμαυτόν.

Σημ. 2. Συνών. τῶ οἶδα εἶναι τὸ γινώσκω (=ἔχω γνώσιν, γνωρίζω)· ἐνίστος ὁμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅτι τὸ μὲν οἶδα σημαίνει τὴν ἐξωθεν ἐρχομένην γνώσιν, ἦτοι ἑώρακα καὶ οὕτω μεμάθηκα, τὸ δὲ γινώσκω τὴν ἐξ ὑποκειμένου γνώσιν, ἦτοι καταλαμβάνω καὶ οὕτω μαθάνω.

**Οἰδέω-ῶ** (=ἐξαγοῦμαι, πρήσκομαι), πρτ. -ῶδουν, καὶ ἀόρ. ῶδησα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. οἶδησις, [οἶδημα ἢ οἶδμα], Οἰδίπους.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. οἶδος (=πρήξιμον), ἐξ οὗ καὶ τὸ ποιητ. οἰδάνω καὶ τὰ μτγν. οἰδάω καὶ οἰδαίνω.

**Οἰκέω-ῶ** (=κατοικῶ, κυβερνῶ· καὶ ἐπὶ πόλεως = κυβερνῶμαι), πρτ. ῶκουν, μέλ. οἰκήσω, ἀόρ. ῶκησα, πρκ. ῶκηκα, ὑπερσ. ῶκήκειν. Παθ. οἰκοῦμαι, πρτ. ῶκούμην, μέσ. μέλ. ὡς πρθ. οἰκήσομαι, παθ. ἀόρ. ῶκήθην, πρκ. -ῶκημαι, ὑπερσ. -ῶκήμην. Ῥημ. οἰκησις [ἐξ οὗ οἰκήσιμος], οἰκήμα, [οἰκήτωρ, οἰκητῆς ἢ οἰκητῆρ (ἐξ οὗ οἰκητῆριον), οἰκητός, ἐξ οὗ] ἄ(δυσ)οἰκητος.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, διά, ἐν, ἐπί, κατά, μετὰ, παρά, περί, σὺν. Τὸ σύνθ. κατοικῶ οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀπλοῦ οἰκῶ· πρὸς εὐδω καὶ καθεύδω. Ἐντὶ τοῦ οἰκῶ λέγεται καὶ : οἰκοῖν ποιοῦμαι καὶ μτθ. οἰκοῖν παρέχω, οἰκοῖν νέμω κλπ.

**Οἰκίζω** (μτθ. = βάλλω ἄλλον νὰ κατοικήσῃ οἶκον ἢ τόπον, κατοικίζω), πρτ. ῶκίζον, μέλ. οἰκίω, ἀόρ. ῶκισα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. οἰκίζομαι, πρτ. -ῶκίζομην, παθ. μέλ. οἰκισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ῶκίσθην, μέσ. μέλ. οἰκοῦμαι, μέσ. ἀόρ. -ῶκισάμην, πρκ. ῶκισμαι, ὑπερσ. ῶκίσμην. Ῥημ. οἰκησις, οἰκισμός, οἰκιστῆς ἢ οἰκιστῆρ.

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος (πρὸς νομίζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἐντὶ τοῦ οἰκίζω λέγεται καὶ : οἰκιστῆρ ἵνα ποιοῦμαι καὶ οἰκιστῆς εἶμι ἢ γίνομαι.

**Οἰκοδομέω-ῶ** (=κτίζω οἶκον), πρτ. ῶκοδόμουν, μέλ. οἰκοδομήσω, ἀόρ. ῶκοδόμησα, πρκ. ῶκοδόμηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. οἰκοδομοῦμαι, πρτ. ῶκοδομούμην, παθ. μέλ. οἰκοδομηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ῶκοδομήθην, μέσ. μέλ. ἐλλείπει, μέσ. ἀόρ. ῶκοδομησάμην, πρκ. ῶκοδόμημαι, ὑπερσ. ῶκοδομήμην καὶ ῶκοδομημένος ἦν. Ῥημ. οἰκοδόμησις, οἰκοδόμημα, [οἰκοδομητός, ἐξ οὗ] (οἰκοδομητικός), οἰκοδομητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ ποιητ. δέμω=κτίζω), ἐξ οὗ καὶ οἰκοδομία καὶ οἰκοδομικός. Ἐντὶ τοῦ οἰκοδομῶ λέγεται καὶ : οἰκοδομία γίγνεται.

**Οἰκονομέω-ῶ** (=κυβερνῶ, διοικῶ οἶκον), ἀόρ. ῶκονόμησα, καὶ πρκ. ῶκονόμηκα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [οἰκονομητός, ἐξ οὗ] (οἰκονομητικός), [οἰκονομητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκονόμος (ὅπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ νέμω), ἐξ οὗ καὶ οἰκονομία καὶ οἰκονομικός.

**Οἰκουρέω-ῶ** (=εἶμαι οἰκουρός, φυλάττω τὸν οἶκον, διαμένω ἐν τῷ οἴκῳ). Μόνον ὁ ἔνεστ., τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [οἰκούρημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ οἰκουρός (ἕπερ ἐκ τοῦ οἶκος καὶ οὔρος = φύλαξ), ἐξ οὗ καὶ Γοικουρία, οἰκουρότης καὶ οἰκουρικός.] Τὸ ῥ. παρὰ τοῖς μτγν. μένει ἀναυξήτον· (δρα ἡμ. Γραμ. § 292, ε'). Λέγεται δὲ καί : οἰκουρός εἶμι.

**Οἰκτίρω** (=συμπαθῶ, ἐλεῶ, εὐσπλαχνίζομαι), πρτ. ᾠκτιρον [μέλ. οἰκτιρῶ ποιητ.], ἀόρ. ᾠκτιρα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. οἰκτίρομαι, [πρτ. ᾠκτιρόμην] καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. [οἰκτίρωμιν, -ρός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος κατ' ἀναλογίαν τοῦ ποιητ. ἄμερος - ἡμέρω (=ποθῶ). Θέμ. οἰκτιρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: οἰκτιρ-j-ω = οἰκτίρω) οἰκτίρω Τὸ οἰκτιρῶ διὰ τοῦ εἰ ἀδόκιμον. Ἀντὶ τοῦ παθ. οἰκτίρομαι λέγεται καί : οἰκτιροῦμαι ὑπό τινας. Συνών. ἐλεῶ, οἰκίζω (καὶ μτγν. οἰκιρέω-ῶ).

**Οἰκτιζω** (=οἰκτιρῶ), μέλ. οἰκτιῶ, ἀόρ. ᾠκτισα καὶ Μέσ. οἰκτιζομαι καὶ πρτ. ᾠκτιζόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. [οἰκτισμα, οἰκτισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶκος (πρβλ. νόμος - νομίζω σημ.). Συνών. ἰδὲ οἰκτιρῶ σημ.

**Οἰμῶζω** (=φωνάζω οἴμοι, θρηνῶ, ὀδύρομαι). Παθ. αὐτοπαθ. [πρτ. ᾠμῶζον ποιητ.], μέσ μέλ. ὡς ἐνεργ. οἰμῶξομαι [καὶ μτγν. οἰμῶξω], ἀόρ. -ᾠμῶξα καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. οἰμωγή [οἰμωγμα, οἰμωγμός, οἰμωκτός (ἐξ οὗ οἰμωκτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἴμοι· (δρα ἡμ. Γραμ. § 518).

**Οἰνοχοέω-ῶ** (=ἐγχέω, χύνω εἰς τὸ ποτήριον οἶνον πρὸς πόσιν κερνῶ), [πρτ. ᾠνοχόουν καὶ ἐφνοχόουν ποιητ. καὶ μτγν.], μέλ. οἰνοχοήσω, [ἀόρ. ᾠνοχόησα καὶ ἐφνοχόησα ποιητ. καὶ μτγν.] καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. [οἰνοχόημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰνοχόος, ἕπερ ἐκ τοῦ οἶνος καὶ χέω. Τὸ ῥ. παρὰ ποιητ. καὶ μεταγενεστέροις ἢ αὐξάνεται κανονικῶς ἢ λαμβάνει καὶ τὰς δύο αὐξήσεις· (δρα ἡμ. Γραμ. § 292)

**Οἴομαι καὶ οἴμαι** (=νομίζω) (οἶει, οἴεται κλπ.) Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ᾠόμην καὶ ᾠομην, (ᾠου, ᾠετο κλπ.) μέλ. οἴητομαι, ἀόρ. ᾠήθημ, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. οἴησις, [οἴημα (ἐξ οὗ οἴηματίας), οἴητής, οἴητός, οἴητέον].

Σημ. Θέμ. οἶ- (πρβλ. οἶος = μόνος) καὶ (προσλήψει τοῦ προσφύμ. -ε-) οἶ-ε· Τὸ οἶ-ομαι ἐν τῷ α'. ἐν. προσωπ. τοῦ ἔνεστ. καὶ πρτ. σχηματίζεται καὶ ἄνευ συνδετικοῦ φωνήεντος· κατὰ τὴν συζ. τῶν εἰς μτ' ἐν δὲ τῷ β' ἐν. προσ. ἔχει μόνον τὸν τύπον οἶει (δρα ἡμ. Γραμ. § 346, σημ. 2· καὶ 332 σημ.).

Σημ. 2. Συνών.: ἡγοῦμαι, νομίζω, δοκῶ καὶ ὑπολαμβάνω (δρα ἡγοῦμαι σημ.).

**Οἴχομαι** (=ἔχω ἀναχωρήσει). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀμτ. σημ., πρτ. ᾠχόμην, μέλ. οἴχησομαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. οἴχητέον.

Σημ. Θέμ. οἰχ- και (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) οἰχ-ε-. Ὁ ἐνεστ. οἰχομαι ἔχει σημ. πρκ., ὁ δὲ πρτ. σημ. ὑπερσ. και ἄορ. (ᾶρα ἤμ. Γραμ. § 454). Ὁ πρκ. φηχμαι μτγν. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῶν προθ. παρά, κατά, διά, ῥ. Ἀντίθετον τῷ οἰχομαι εἶναι τὸ ἤκω.

**Οἰωνίζομαι** (= παρατηρῶ τὴν πτῆσιν ἢ τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν, ἵνα λάβω ἐκ τούτων σημεῖον τι και προμαντεύσω τὸ μέλλον. και συνεχδ. = προαισθάνομαι, προγνωρίζω). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. οἰωνιζόμεην, [μέσ. μέλ. οἰωνιοῦμαι μτγν ], μέσ ἄορ. οἰωνισάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [οἰώνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής ἐξ οὔ] (οἰωνιστικός), [οἰωνιστήρ, ἐξ οὔ (οἰωνιστήριον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἰανός (= πτηνὸν κατὰ μόνας πετῶν, ὄρνειον και τὸ ἐκ τῆς πτῆσεως αὐτοῦ σημεῖον τοῦ μέλλοντος), ὅπερ ἐκ τοῦ οἰός (= μόνος)· ποθλ. οἰός-οἰανός, κοινός-κοινωνός. Τὸ ῥ. δὲν λαμβάνει αὔξησιν (ᾶρα ἤμ. Γραμ. § 292, ε').

**Ὀκέλλω** (μτθ. = προσορμίζω ναῦν εἰς τὴν ξηράν· ἀμτθ. = προσορμίζομαι, ἀράζω), πρτ. -ὄκειλλον, και ἄορ. ὄκειλα [και Παθ. ἐνεστ. ἐξοκέλλεται ποιητ.], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Θέμ. [κελ- (πρβλ. κέλης, celer) και μετὰ τοῦ προθεμ. ο :] ὀκέλ-, ἐξ οὔ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : ὀκελ j-ω =) ὀκέλλω [ποιητ. κέλλω].

**Ὀκλάζω** (= λυγίζω ἢ διπλώνω τὰ γόνατα, γονατίζω) και πρτ. ὄκλαζον, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. και μτγν. Ῥημ. [ὄκλασις, ὄκλασμα, ὄκλαξ, ὄκλαδόν, ὄκλαδίας (δίφρος ἢ θρόνος)].

Σημ. Θέμ. [κλα- (τοῦ κλάω-ω) και μετὰ τοῦ προθεμ. ο :] ὀ-κλα-, ἐξ οὔ προσλήψει τῆς παραν. καταλ. -ζω- : ὀκλάζω· πρβλ. ἀγοράζω σημ.

**Ὀκνέω-ω** ἀμτθ. = βραδύνω, φοβοῦμαι, διστάζω), πρτ. ὄκνουν, μέλ. ὄκνησω, ἄορ. ὄκνησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν Ῥημ. ὄκνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄκνος, ἐξ οὔ και ὄκνηρός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό και κατά : ἀποκνώ (= ἐκ φόβου ἀποφεύγω), κατοκνώ (= πολὺ ὄκνώ). Ἀντὶ τοῦ ὄκνώ λέγεται και : μεστός εἰμι ὄκνου, ὄκνος ἐστί μοι ποιεῖν τι ὡς μτθ. δὲ τοῦ ὄκνώ λαμβάνεται ἡ φράσις : ὄκνον παρέχω (ἢ φέρω) τινὶ και ὄκνον ἐντίθημι τινὶ ὡς παθ. διὲ ὄκνος ἐγγίνεται.

**Ὀλιγαρχεῖσθαι-οῦμαι** (= ὀλιγαρχικῶς κυβερνεῖσθαι). Ἀποθ. μετὰ παθ. διαθ. και ἄορ. ὀλιγαρχήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀλίγοι και ἄρχων. Τὸ ὀλιγαρχος ἢ ὀλιγάρχης, ἐξ οὔ και ὀλιγαρχία και ὀλιγαρχικός, ἄρηστον. Ἀντὶ τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι λέγεται και : ὀλιγαρχίαν ἔχω ἢ και ὀλιγαρχίαν πολιτεύω.

**Ὀλιγορέω-ω** (= ὀλίγον φροντίζω, ἀμελῶ), πρτ. ὀλιγορέουν, μέλ. ὀλιγορήσω, ἄορ. ὀλιγορέησα. Παθ. ὀλιγοροῦμαι, παθ. ἄορ. ὀλιγορήθην και πρκ. ὀλιγορήμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [ὀλιγορήσις], ὀλιγορητέον.

Σημ. Το ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀλίγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ὀλίγος και τοῦ ποιητ. ὦρα (= φροντίς). Τὸ ὦρα παρά πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς συνθ. θυρα-

ρός [τιμωρός και πωλωρός]. Ἀντί τοῦ ὀλιγοῶ λέγεται και : ὀλιγώρως ἔχω (ἢ δάκειμαι πρὸς τι, ἐν ὀλιγοῖα ποιούμαι τι και εἰς ὀλιγοῖαν τρέπομαι τινος. Ἀντιθ. τῷ ὀλιγοῶ εἶναι τὸ σπν. πολυωῶ (=φροντίζω).

**Ὀλισθάνω** [και ποιητ. και μτγν. ὀλισθαίνω] (=γλιστρῶ). Παρ' Ἀττ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ, πάντα δὲ τᾶλλα [ἦτοι : ὁ πρτ. ὀλίσθα(ι)νον, μέλ. ὀλισθήσω, ἀόρ. α'. ὀλίσθησα και β'. ὀλισθον, πρκ. ὀλίσθηκα και ὑπερσ. ὀλισθήκειν ποιητ. και μτγν.]. Ῥημ. [ὀλίσθησις, ὀλίσθημα, ὀλισθος (ἐξ οὗ ὀλισθηρός), ὀλισθητός (ἐξ οὗ εὐολίσθητος και ὀλισθητικός)].

Σημ. Θέμ. ὀλισθ- ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- και -j-) ὀλισθ-αν- και (ὀλισθ-αν-j-) ὀλισθαι-. Τὸ β. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό και διά. Τὸ διολισθάνω (=εξγλιστρῶ, ξεφεύγω) ἔχει συνών. τὸ διαδύομαι.

**Ὀλλυμι** και σπν. ὀλλύω, (=καταστρέφω, φονεύω, ἀφανίζω) ἀπλοῦν ποιητ., παρ' Ἀττ. δὲ πεζ. ἀείποτε συνθ. και ἰδίᾳ μετὰ τῆς ἀπό : ἀπόλλυμι, και ἀπολλύω, πρτ. ἀπόλλυν και ἀπόλλυνον, μέλ. μέλ. ἀπολω [και μτγν. ἀπολέσω], ἀόρ. ἀπόλεσα, πρκ. ἀπολόλεκα, ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν και μετ' ὀλ. μ. ἀπωλωλεκώς ἔσομαι. Παθ. ἀπόλλυμαι, πρτ. ἀπολλύμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἀπολοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὡς παθ. ἀπωλόμην, [παθ. μέλ. και ἀόρ. μτγν.], ἐνεργ. πρκ. β'. ὡς παθ. ἀπόλωλα (=εἶμαι χαμένος) και ὑπερσ. ἀπωλώλειν Ῥημ. ἀπόλωλεια, ὀλεθρος, [ὀλετήρ (οὗ θηλ. ὀλέτειρα)], παν-ώλης, ἐξ-ώλης, προώλης.

Σημ. 1. Θέμ. ὀλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -νυ- και ἀφομοιώσει τοῦ -ν- πρὸς τὸ λ (ὀλ-νυ-) ὀλλυ-, ἐξ οὗ αἱ ἐνεστ. και πρτ. προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε-: ὀλ-ε-, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Ὁ θεμ. χαρακτ. ε τοῦ θεμ. ὀλε- δὲν ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -έω β. ἄτινα τηροῦσι τὸν χαρακτῆρα ε πανταχοῦ ὄραχὺν (ὄρα αἰδοῦμαι σημ. και ἐν ἡμ. Γραμ. § 367, 2) Τὸ δ' ἀπαντᾷ σύνθετον και μετὰ τῆς προθέσεως ἐκ και διά. Οἱ συντελικὸι χρόνοι λαμβάνουσι Ἀττ. ἀναδιπλασιασμὸν (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 306, 14). Τὸ μέσ. ἐκφέρειται ἀναλελυμ. ἀπόλλυμι ἐμαυτόν. Ἀντί τοῦ ἀπόλλυμι λέγεται και : ὀλεθρον φέρω τι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ἀπόλλυμι εἶναι τὸ φθειρῶν ἐνίοτε ὅμως και διαφέρουσι καθ' ὅτι τὸ μὲν ἀπόλλυμι=ἀφανίζω ἐντελῶς, τὸ δὲ φθειρῶν=μεταβάλλω τι ἐπὶ τὸ χειρόν. Ἀντιθ. δὲ τῷ ἀπόλλυμι εἶναι τὸ σώζω.

**Ὀλοκαυτέω-ῶ** (=προσφέρω θῦμα καιόμενον ὅλον ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, κάμνω ὀλοκαύτωμα, θυσιάζω), πρτ. ὀλοκαύτουν και ἀόρ. ὀλοκαύτησα, τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ [ὀλόκαυτος], ἐξ οὗ και τὰ συνών. [ὀλοκαυτίω] και ὀλοκαυτώ ω.

**Ὀλολυζω** (=φωνάζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω (ἐκ χαρᾶς ἢ λύπης), κρίζω μεγαλοφώνως πρὸς τοὺς θεοὺς ἰκεσίας τε και εὐχαιριστίας

ἔνεκα), πρτ. -ὀλόλυζον, καὶ ἀόρ. ὀλόλυξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. ὀλολυγή, [ὀλολυγών, ὀλόλυγμα, ὀλολυγμός].

Σημ. Θέμ. ὀλολυγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- ὀλολυγ-j-ω=) ὀλολύζω. Τὸ ρ. λέγεται συνήθως ἐπὶ γυναικῶν ἔχει δὲ τὸ υ μακρὸν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 348 ὑποσημ.). Ἄντι τοῦ ὀλολύζω λέγεται καὶ : ὀλολυγῆ χρωμαί.

**Ῥολοφύρομαι** (=θρηνῶ, τίλλων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς κλαίω).

Ἄποθ. μέσ., πρτ. ὀλοφυρόμην, μέσ. μέλ. ὀλοφυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὀλοφυράμην, παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ὀλοφύροθην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ὀλοφυρσις, ὀλοφυρμός.

Σημ. Θέμ. ὀλοφυρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὀλοφύρ-j-ομαι=ὀλοφύρομαι) ὀλοφύρομαι (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 355 σημ.). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἄντι τοῦ ὀλοφύρομαι λέγεται καὶ : ὀλοφυρῶ χρωμαί καὶ ὀλοφυροῦν ποιῶμαι, Συνών. ὀδύρομαι.

**Ὀμιλέω-ῶ** (=εἶμαι ὁμοῦ μὲ ἄλλους, συναναστρέφομαι, πλησιάζω, διατρίβω, ἀσχολοῦμαι), ὁμαλόν. Ῥημ. [ὀμίλημα], ὀμιλητής ([θηλ. ὀμιλήτρια], ἐξ οὗ ὀμιλητικός), [ὀμιλητός, ἐξ οὗ], ἀνομίλητος.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀμιλος (ἔπερ ἐκ τοῦ ὀμός, ὀμοῦ καὶ ἄη), ἐξ οὗ καὶ ὀμιλία (=συναναστροφή, συνδιάλεξις). Ἄντι τοῦ ὀμιλῶ λέγεται καὶ : ὀμιλία χρωμαί καὶ ὀμιλιαν ποιῶμαι.

**Ὀμνῶμι** [καὶ ὀμνύω] (=κάμνω ὄρκον, ὀρκίζομαι), πρτ. ὤμνυν, [καὶ ὤμνον], μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. καὶ μέσ. ὀμνοῦμαι [καὶ μτγν. ὀμόσω καὶ ὀμόσομαι], ἀόρ. ὤμοσα, πρκ. ὀμώμοκα, ὑπερσ. ὤμωμόκειν, μετ' ὄλ. μ. -ὀμωμοκῶς ἔσομαι. Μέσ. -ὀμνυμαι, πρτ. ὤμνύμην, μέσ. μέλ. ὀμοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὤμοσάμην. Παθ. μέλ. ὀμοσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὤμόθην, παθ. πρκ. ὀμώμοται (γ' πληθ. ὀμώμονται, καὶ μτγ. ὀμωσμένος,) ὑπερσ. ὤμώμοτο, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. συνωμότης, (ἐξ οὗ συνωμοσία, ὑποωμοσία), ἀπώμοτος, ἀνώμοτος, ξυνώμοτον.

Σημ. 1. Θέμ. ὀμ- καὶ προσλήψει μὲν τοῦ προσφύμ. -ν-: ὀμ-ν-, ἐξ οὗ ὀ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ο- (ἄρα εἰσαγ. § 6, 2 σημ.): ὀμ-ο, ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων. Τὸ θεμ. ὀμο- δὲν ἐκτείνει πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχομένων ὀημ. τελῶν καὶ παραγ. καταλήξων τὸν χαρακτῆρα ο (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 367, 3): προσλαμβάνει δὲ παρ' Ἄττικοῖς ο μόνον ἐν τῷ παθ. μέλλοντι καὶ τῇ μτγ. τοῦ παρακειμένου. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι λαμβάνουσιν Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὀμνυμι εἶναι τὸ : πίστεις δίδωμί τι καὶ πίστεις ποιῶμαι τι, ὦν παθ. εἶναι : πίστεις λαμβάνω παρὰ τίνος.

**Ὀμολογέω-ῶ** (=λέγω τὰ αὐτὰ μὲ ἄλλον τινά, συμφωνῶ, παραδέχομαι), πρτ. ὀμολόγουν, μέλ. ὀμολογήσω, ἀόρ. ὀμολόγησα, πρκ. ὀμολόγηκα, ὑπερσ. ὀμολογήκειν καὶ ὀμολογηκῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. ὀμολογοῦμαι, πρτ. ὀμολογούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὀμολογήσο-

μαι, μέσ. ἀόρ. ὁμολογησάμην, παθ. ἀόρ. ὁμολογήθην, πρκ. ὁμολόγημαι, ὑπερσ. ὁμολογήμην καὶ -ὁμολογημένος ἦν. Ῥήμ. [ὁμολόγησις], ὁμολόγημα, [ὁμολογητής, ὁμολογητός, ἐξ οὗ] (εὐομολόγητος), ὁμολογητέον, (ἐξ οὗ διομολογητέον).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὁμολογῶ (ἵπερ ἐκ τοῦ ὁμοῦ - λέγω), ἐξ οὗ καὶ ὁμολογία. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ., τὸ δὲ μέσ. ἀείποτε σχεδὸν μετὰ τῆς διά. Τὸ ἐξομολογεῖσθαι εἶναι ἀποθ. μτγν. Ὁ μτγν. ἐνεργ. τύπος ἐξομολογῶ τίθεται ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ συγκατανεύω, ὑποχροῦμαι. Ἀντὶ τοῦ ὁμολογῶ λέγεται καὶ : ὁμολογίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. ὁμολογία γίνεται.

**Ὁμοονέω-ῶ** (ἀμ.τθ. = εἶμαι σύμῳνος), πρκ. ὁμοονῶσθαι, μέλ. ὁμοονήσω, ἀόρ. ὁμοονήσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥήμ. ὁμοονητικός, ὁμοονητέον.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὁμόνοος-ους, ἐξ οὗ καὶ ὁμόνοια. Ἀντὶ τοῦ ὁμοονῶ λέγεται καὶ : εἰς ὁμόνοιαν καθίσταμαι καὶ ἔστι μοι ὁμόνοια πρὸς τινά ὡς μ.τθ. δὲ : ὁμόνοιαν ἐμβάλλω τινὶ καὶ εἰς ὁμόνοιαν καθίστημι τινά.

Σημ. 2. Συνών μὲν τῷ ὁμοονῶ εἶναι τὰ : ὁμοονομέω-ῶ (οὗ ἀντίθ. τὸ ἀντιμονομεῶ) καὶ ὁμοδοξέω-ῶ, ἀντίθ. δὲ τὸ στασιάζω.

**Ὀνειδίξω** (= χλευάζω, κατηγορεῶ, ὑβρίζω), πρκ. ὀνειδίξω, μέλ. ὀνειδίξω [καὶ μτγν. ὀνειδίσω], ἀόρ. ὀνειδίξω, πρκ. ὀνειδίξω, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. (μόνον) ὀνειδίζομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥήμ. [ὀνειδίσαις, ὀνειδισμα, ὀνειδισμός, ὀνειδιστής, (ἐξ οὗ ὀνειδιστικός), ὀνειδιστής], ἐποιείδιστος, ὀνειδιστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀνειδος (= ὕβρις, κατηγορία παρὰ ποιητ. δὲ καὶ = φήμη, ἐπαινος, προσλήψεϊ τῆς πασαγ. καταλ. -ίξω (πρβλ. νομιζῶ σημ.)). Ἀντὶ τοῦ ὀνειδίξω λέγεται καὶ ὀνειδος φέρω τινί, εἰς ὀνειδος ἰθιῆμι τινά, ὀνειδος περιάπτω τινί, εἰς ὀνειδῆ καθίσταμαι τινά. Ὡς παθ. δὲ : ὀνειδος γίνεται μοι, ὀνειδεῖ ἐ(συν)-έχωμαι καὶ ὀνειδῆ ἔχω ἢ ἶσχω.

**Ὀνίνημι** (= ὠφελῶ) (μόνον τὸ γ' ἐν. ὀνίνησι(ν), ἀπαρ. ὀνινάσαι, καὶ μετ. θηλ. ὀνινᾶσαι), πρκ. ὠφέλουμαι, μέλ. ὀνήσω, ἀόρ. ὀνήσω. Μέσ. ὀνίναμαι (= ὠφελουμαι) (μόνον καθ' ὄριστ. εὐκτ. καὶ ἀπαρέμ.), πρκ. ὀνινάμην, μέσ. μέλ. ὀνήσομαι, [μέσ. ἀόρ. ἀ. μτγν.], μέσ. ἀόρ. β'. ὀνήμην (μόνον καθ' ὄριστ., εὐκτ. ὀνιμίην, ὄνχιον κλπ. καὶ ἀπαρ. ὄνισθαι), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. (ὀνήθη) μόνον ὀνήθηται, [πρκ. ὀνήμαι μτγν.]. Ῥήμ. ὀνήσις [ἐξ οὗ ὀνήσιμος], [ὀνήσιος, ἐξ οὗ] ὀνήσιος [ὀνήσιος].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (ὅρα εἰσαγ. § 17) Ἐγεί δὲ θέμ. 1) ἀσθ. ὄνα καὶ ἴσχ. ὀνη-εἰ ὃ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. μετὰ τὸ οἰ: ὀ-νί-νη-μι καὶ 2) ὠφέλε- Ὁ μέσ. ἐνεστ. κα μέσ. ἀόρ. β'. τονίζονται ἐν τῇ εὐκτ. κατὰ τὰ εἰ: ὡ βρυτύνα ὄρα ἴμ. Γραμ. § 348). Ἀντὶ τῷ ὀνίναμαι λέγεται καὶ : ὀνήσιν ἔχω τινός.

Σημ. 2. Ἀντίθ. τῷ ὀνίνημι εἶναι τὰ: βλάπτω, λυμᾶνομαι καὶ λωβῶμαι.

**Ὀνομάζω** (=φωνάζω, καλῶ κατ' ὄνομα), πρτ. ὀνόμαζον, μέλ. ὀνομάσω, ἀόρ. ὀνόμασσα, πρκ. ὀνόμακα. Παθ. ὀνομάζομαι, πρτ. ὀνομαζόμεν, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὀνομάσθην, πρκ. ὀνόμασμαι. Ῥημ. ὀνομασία, [ὀνόμασις, ὀνόμασμα, ὀνομαστήρ ἢ ὀνομαστής, ἐξ οὗ] (ὀνομαστικός), ὀνομαστός, ὀνομαστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄνομα (πρβλ. ἀγοράζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἐπί, διὰ καὶ κατὰ. Ἀντὶ τοῦ ὀνομάζω λέγεται καὶ : ὄνομα τίθεμαι τινι· ἀντὶ δὲ τοῦ ὀνομάζομαι καὶ : ὀνομά ἐστιν ἐμοὶ καὶ ὄνομα ἔχω ὑπό τινος.

**Ὀξύνω** (=κάννω τι ὀξύ· καὶ μτρ. = ἐξερθερίζω, ἐξεγείρω). Ἀπλοῦν ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἄττ. δὲ πεζ. αἰέποτε τὸ συνθ.: παροξύνω, πρτ. παρώξυνον, μελ. παροξύνω, ἀόρ. παρώξυνα, [πρκ. ὤξυγα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. παροξύνομαι, πρτ. παρωξυνόμεν, [παθ. μέλ. ὀξυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. παρωξυνθήην, πρκ. παρώξυμαι (καὶ μτγν. παρώξυσμαι), ὑπερσ. παρωξύνωμην. Ῥημ. παροξυσμός, [πχροξυντής, ἐξ οὗ] (παροξυντικός), [ὀξυντήρ, ὀξυντέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀξύς (πρβλ. βραδύνω σημ.). Θεμ. ὀξύν-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j: ὀξύν-j=ὀξύνων=) ὀξύνω. Συνών. τῷ ὀξύνω εἶναι τὸ θήνω.

**Ὀπισθοφυλάκω-ῶ** (=εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὕπισθεν μέρος τοῦ στρατοῦ), πρτ. ὀπισθοφυλάκων, καὶ ἀόρ. ὀπισθοφυλάκησα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀπισθοφύλαξ, ἐξ οὗ καὶ ὀπισθοφυλακία.

**Ὀπλίζω** (=δίδω εἰς τινα ὄπλα, ἐξοπλίζω, ἐτοιμάζω, παρασκευάζω), πρτ. ὀπλιζον, [μελ. μτγν. ὀπλίσω], ἀόρ. ὀπλισα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. ὀπλίζομαι, πρτ. ὀπλιζόμεν, [μέλ. ποιητ. καὶ μτγν.], μέσ. ἀόρ. ὀπλισάμην, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ὀπλισθήην, πρκ. ὀπλισμαι, ὑπερσ. ὀπλίωμην, Ῥημ. ὀπλις, ὀπλισμα, [ὀπλισμός, ὀπλιστής], ὀπλισιέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄπλον προσλήψει τῆς παραγ. καταλ.-ίζω (ἔρα ἀθροίζω σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐξ καὶ κατὰ· παρὰ δὲ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό : ἀφοπλίζω (=ἀφαιρῶ τὰ ὄπλα τινός). Ἀντὶ τοῦ ὀπλίζομαι λέγεται καὶ : ἐν ὄπλοις εἶμι καὶ τίθεμαι ὄπλα.

**Ὀπλιτεύω** (=εἶμαι ὀπλίτης), μελ. ὀπλιτεύσω, καὶ ἀόρ. ὀπλιτεύουσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ὀπλιτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄπλιτης (ὄπερ ἐκ τοῦ ὄπλον), ἐξ οὗ καὶ ὀπλικός. Ἀντὶ τοῦ ὀπλιτεύω λέγεται καὶ : ὄπλιτης εἶμι.

**Ὀπλοφορέω-ῶ** [=φέρω ὄπλα, εἶμαι ὀπλισμένος] καὶ μελ. ὀπλοφορήσω, τὰ δ' ἄλλα μετχγενέστερα.

Σημ. τὸ ῥ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀπλοφόρος, ἐξ οὗ καὶ ὀπλοφορία. Λίγεται δὲ καὶ : ἐν ὀπλοῖς εἰμί.

**Ὀπτάω-ᾧ** (=ἐπὶ ἄρτου, κρέατος, πηλίνων ἀγγείων κλπ. = ψήνω), ἄορ. ὠπτησα. Παθ. ὀπτῶμαι καὶ πρκ. (ὠπτημαί) ὠπτημένος, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Ῥημ. [ὀπτησις, (ἐξ οὗ ὀπτήσιμος), ὀπτητήριον, ὀπτάνιον ἢ ὀπτανεῖον], ὀπτός, (ἐξ οὗ ὀπταλέος· πρβλ. θάκρος-θαρραλέος).

Σημ. Θεμ. ὀπτα-. Συνών. τῷ ὀπτῷ ἰδὲ ἐφω σημ. 2.

**Ὀράω-ᾧ** (=ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω, ἐννοῶ, κατανοῶ κλπ.), πρτ. ἐώραν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. ὄρομαι, ἄορ. β'. εἶδον (ὑποτ. ἴδω, εὐκτ. ἴδοιμι, προστ. ἰδὲ ἢ ἴδε, ἀπαρ. ἰδεῖν, μτχ. ἰδῶν), πρκ. ἐόρακα ἢ ἐώρακα καὶ σπν. ὄρωπα, ὑπερσ. ἐωράκειν καὶ ἐορακῶς ἦν. Παθ. ὄρᾶμαι, πρτ. ἐωρώμην, παθ. μέλ. ὀφθήσομαι, παθ. ἄορ. ὠφθην, πρκ. ἐώρωμαι καὶ σπν. [ὠρμαι], ὠραι, ὠπας κλπ. Μέσ. -ὄρῶμαι, πρτ. -ἐωρώμην, μεσ. ἄορ. β'. -εἰδόμεν, (ὑποτ. -ἴδωμαι, εὐκτ. -ἰδοίμην [προστ. ἰδού, ὡς ἐπιρρ.], ἀπαρ. -ιδέσθαι, μτχ. -ιδόμενος). Ῥημ. ὄψις, [ὀπή], ὄμμα, ὀφ-θαλ-μός, ὄφισ, [ὀπτήρ, ὀπτός, ἐξ οὗ] κάιοπιος, ὑλοπιος, προῦπιος, εἴσ(ἄ)οπιος, [ὀπτέον, ἐξ οὗ] ὑπερ(κατ)οπιέον, παρ(περι)οπιέον, [ὄρασις], ὄραμα, [ὄρατός, ἐξ οὗ] ἄ(δυ)όρατος, προορατός.

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι ἑλλειπτικόν, (ὄρα εἰσαγ. § 17). \*ὄρχι δὲ θέμ. 1) (Φορα- =) ὄρα· 2) ὀπ· καὶ 3) Φιδ-. Τὸ ῥ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Ὁ πρτ. προέκυψεν ἐκ τοῦ ἐ-Φόραον=ἡόραον=ἐώραν (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 292, ζ). Ὁ ἄορ. β' λαμβάνει συλλαβ. αὐξήσιν διὰ τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ θέμ. F : (ἐ-Φιδ-ον) εἶδον, ἐν δὲ τῷ β' ἐν. προσώπῳ τῆς προστακτ. τονίζεται ἢ ἐπὶ τῆς ληγούσης ἢ ἐπὶ τῆς παραληγούσης (ὄρα ἤμ. Γραμ. 434, 7). Ὁ πρκ. (Fe-Φορα κα=) ἐόρακα εὐρηται καὶ ἐώρακα κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρτ. (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 30', β'). Ὁ δὲ β' πρκ. ὄρωπα λαμβάνει Ἄττ. ἀναδιπλασιασμόν. Ὁ χαρακτῆρ α τοῦ θέμ : ὄρα ἐκτείνεται εἰς α μακρὸν καὶ οὐκ εἰς ἦ, διότι προηγείται ρ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 366, 1). Τὸ ῥημ. ὀφ-θαλ-μός προσλαμβάνει ὡς ἐπέθεμα τὴν συλλαβὴν θαλ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 500) Τὸ μέσ ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: ὄρῳ ἐμαυτὸν καὶ περιορῶ ἐμαυτὸν. Συνών. τῷ ὄρῳ ἰδὲ βίεπω σημ.

**Ὀργίζω** (=κάνω τινὰ νά ὀργισθῆ), μέλ -ὀργιῶ, ἄορ. ὠργισα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Μέσ. ὀργίζομαι, πρτ. ὠργίζομην, μέσ. μελ. ὀργιοῦμαι καὶ παθ. ὡς μέσ. ὀργισθήσομαι, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ὠργίσθην, πρκ. ὠργισμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [ὀργιστός (ἐξ οὗ ὀργιστικός)], ὀργιστέον.

Σημ. 1. Ῥημ τοῦ ὀργῆ προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω· (πρβλ. ἀλίζομαι σημ.) Τὸ ὀργίζω στεροεῖται παθ. διαθεσ. ὡς παθ. δὲ λαμβάνεται ἢ περιφρ. ὀργῆς τευχάνω ὑπό ινος. Ἀντὶ τοῦ ὀργίζω λέγεται καὶ : εἰς ὀργὴν καθίστημι τινα καὶ ὀργὴν ἐμποῶ τινι. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. ὀργίζομαι (τινι) λέγεται καὶ : ὀργὴν ἐχω

ἐπί τινα, δι' ὀργῆς (ἢ ἐν ὀργῇ) ἔχω τινά, ὀργὴν ποιουμαι τινι καὶ ἐν ὀργῇ ποιουμαι τινα, ὀργίλως ἔχω τινί καὶ ὀργῇ χρῶμαι εἰς τινα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὀργίζομαι εἶναι τά : θυμῶμαι-οὔμαι καὶ ἀκραχολέω-ῶ (=εὐκόλως ὀργίζομαι).

**Ὅρεγω** (=ἐκτείνω, ἀπλώνω τὰς χεῖρας) καὶ ἄορ. ὄρεξα, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Μέσ. ὀρέγομαι (=ἐπιθυμῶ), πρτ. ὄρε-  
γόμεν, μέσ. μέλ. -ὄρέξομαι, μεσ. ἄορ. ὄρεξάμην, παθ. ἄορ. ὡς μέσ.  
ὄρέχθην, [πρτ. ὄρεγμαι καὶ ὀρώρεγμα, ὑπερσ. ὠρωρέγμην ποιητ. καὶ  
μτγν.]. Ῥημ. [ὄρεξις, ὄρεγμα, (ὄρεκτός, ἐξ οὗ ὄρεκτικός)], ὀργυιά.

Σημ. 1. Θέμ. [ρεγ- (πρβλ. λατ. reg-o=εὐθύνω) καὶ μετὰ τοῦ προθ. ο : ] ὄρεγ-. Τὸ ῥ. στερεῖται παθ. διαθέσεως. Συνών. τῷ μέσ. ὀρέγομαι εἶναι τά : ἐπιτε-  
μαι καὶ ἐπιθυμῶ.

Σημ. 2. Παρασχημ. τοῦ ὀρέγομαι εἶναι τὸ ὀριγνάομαι-ῶμαι (=ὀρέγομαι  
ἐκτείνομαι, ἐξαπλώνομαι), οὗ ὁ μέλ. ὀριγήσομαι (μτγν.) καὶ ἄορ. ὀριγήθην.

**Ὄρθω-ῶ** (=σθικῶνω τι ὀρθόν, ἀνορθῶνω), [πρτ. ὄρθουν], μέλ.  
-ὄρθώσω, ἄορ. ὄρθωσα, πρτ. -ὄρθωκα, [ὑπερσ. ὠρθώκειν]. Μέσ. καὶ  
παθ. ὄρθοῦμαι, πρτ. -ὄρθοῦμην, μέσ. μέλ. -ὄρθώσομαι, μέσ. ἄορ.  
-ὄρθωσάμην, παθ. μέλ. -ὄρθωθήσομαι, παθ. ἄορ. -ὄρθώθην, πρτ.  
-ὄρθωμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [ὄρθωσις (ἐξ οὗ κατόρθωσις)] (διόρ-  
θωσις), ἐπανόρθωσις, [διόρθωμα, κατόρθωμα], ἐπανόρθωμα, [ὀρθωτῆς  
ἢ ὀρθωτήρ], ἀδιόρθωτος, ἐπανορθωτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὀρθός. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, ἐπί καὶ  
κατά : διορθῶ (=βελτιῶ), ἐπανορθῶ (=ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ  
ἄρθην κατάστασιν) καὶ κατορθῶ (=φέρω εἰς καλὴν ἔκθεσιν). Ἄντι τοῦ ὀρθῶ  
λέγεται καὶ : ὀρθὸν τίθημι τι, ὀρθὸν ἀνίστημι τινα κλπ.

**Ὄριζω** (=θέτω ὄρια, διαχωρίζω), πρτ. ὄριζον, μέλ. -ὄριῶ,  
ἄορ. ὄρισα, πρτ. ὄρικα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μεσ. καὶ παθ. ὀρίζομαι,  
πρτ. ὄριζόμεν, μέσ. μέλ. ὀριοῦμαι, μέσ. ἄορ. ὀρισάμην, παθ. μελ.  
ὀρισθήσομαι, παθ. ἄορ. ὀρίσθην, πρτ. ὄρισμαι, ὑπερσ. -ὀρίσμην,  
Ῥημ. [ὄρισις, ὄρισμα, ὄρισμός], ὀριστής [(ἐξ οὗ ὀριστικός), ὀριστός, ἐξ  
οὗ] (ἀόριστος, ἐξόριστος), ὀριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρος (=σύνορον) πρβλ. νομίζω σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ.  
μετὰ τῶν προθέσεων : ἀπό, διά, ἐξ, ὑπὲρ καὶ πρὸς.

**Ὄρμάω-ῶ** (μτθ.=θέτω τι εἰς κίνησιν, παραινῶ ἐξερθερίζω  
ο μτθ.=τίθεμαι εἰς ταχεῖαν κίνησιν, σπεύδω), πρτ. ὄρμων, μέλ. ὀρμήσω,  
ἄορ. ὄρμησα, πρτ. ὄρμηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. ὀρμῶμαι (=φέρο-  
μαι ὀρμητικῶς), πρτ. ὠρμώμην, μέσ. μέλ. ὀρμήσομαι, [μέσ. ἄορ. καὶ  
παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ὠρμήθην, πρτ. ὄρμημαι, ὑπερσ.

**ὄρμημην.** Ῥημ. [ὄρμησις, ἐξ οὗ ἐξόρμησις], παρόρμησις, [ὄρμημα], ὄρμητήριον, ὄρμητός (ἐξ οὗ ὄρμητικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμη. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Τὸ ὄρμω καὶ ἐνωροῦμαι πολλάκις ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὄρμωμαι. Τὸ παθ. ἐκφέρεται περιφρ.: ὄρμη γίνεται. Ἄντι τοῦ ὄρμω λέγεται καί: ἐν ὄρμη εἰμι καὶ ὄρμη ἐμπύπτει μοι.

**ὄρμω-ῶ** (ἀμτβ. = εἶμαι εἰς ὄρμον, εἶμαι ἀραγμένος), ποτ. ὄρμουν καὶ Παθ. -ὄρμοῦμαι (μόνον κατ' ἀπαρεμ. καὶ μτγ.), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ἐφόρμησις.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν ἐξ, ἐπί, περὶ καὶ ἀντι.

**ὄρμιζω** (μτβ. = ὀδηγῶ, φέρω τὸ πλοῖον εἰς ὄρμον, λιμένα), πρτ. -ὄρμιζον, [μέλ. ὄρμιῶ], ἀόρ. ὄρμισα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. ὄρμιζομαι (= εἰσέρχομαι καὶ ἀράζω εἰς λιμένα), πρτ. ὄρμιζόμην, μέσ. μέλ. ὄρμιοῦμαι, μεσ. ἀόρ. ὄρμισάμην, καὶ παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὄρμισθην, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν Ῥημ. [ὄρμισις, ἐξ οὗ] προσόρμισις, [ὄρμισμα, ὄρμιστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρμος· πρβλ. ὀρίζω σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

**ὄρρωδέω-ῶ** (= φοβοῦμαι, δειλιῶ κυρ. ἐπὶ ζῶν, ἄτινα ἐκ φόβου θέτουσι τὴν οὐράν των ὑπὸ τὰ σκέλη), πρτ. ὄρρωδουν καὶ ἀόρ. ὄρρωδησα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὄρρος (= ὄρροπύγιον) καὶ δέος· γίνεταί δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος. Τὸ δ' ὄρρωδής, ἐξ οὗ καὶ ὄρρωδία, μτγν. Ἄντι τοῦ ὄρρωδῶ λέγεται καί: ἐν ὄρρωδία εἰμί.

**ὄρῦτ(σδ)ῶ** (= σκάπτω, ἀνοίγω χάνδακκα), πρτ. -ὄρῦτι(σσο)ν μέλ. -ὄρῦξω, ἀόρ. ὄρῦξα, [πρκ. ὄρῦρυχα, ὑπερσ. ὄρῦρύχειν μτγν] Παθ. ὄρῦτι(σσο)μαι, πρτ. -ὄρῦτι(σσο)μην, παθ. μέλ. ἄ -ὄρῦχθήσομαι [καὶ β' μτγν. ὄρῦγῆσομαι], παθ. ἀόρ. ἄ -ὄρῦχθην [καὶ β' μτγν. ὄρῦγην], πρκ. ὄρῦρυγμα, ὑπερσ. -ὄρῦρυγμένος ἦν καὶ (ὄρῦρύμην) ὄρῦρυκτιο. Ῥημ. [ὄρῦξις (ἐξ οὗ ἀν(δι)ὄρῦξις), ὄρῦχή, ἐξ οὗ] διωρῦχή, [ὄρῦξ, ἐξ οὗ] διῶρῦξ, ὄρῦγμα, (ἐξ οὗ διόρῦγμα), [ὄρῦκτης, (ἐξ οὗ ὄρῦκτικός), ὄρῦκτῆρ, (ἐξ οὗ ὄρῦκτῆριος), ὄρῦκτωρ], ὄρῦκτός, [ὄρῦκτέον].

Σημ. Θέμ. ὄρῦχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ὄρῦχ·j-ω =) ὄρῦττω ἢ ὄρῦσω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν πρῶθ. διά, ἐξ, κατά, παρά. Οἱ συντελ. χρόνοι λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλασ. (βρα ἤμ. Γραμ. § 306,16).

**ὄρχεομαι-οὔμαι** (= χορεύω). Ἀποθ μέσ. μετ' ενεργ. ἀμτβ. διαθ., πρτ. ὄρχομην, μέσ. μέλ. ὄρχήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὄρχησάμην, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. ὄρχησις, [ὄρχημα, ὄρχηστήρ] ὄρχηστής, (ἐξ οὗ ὄρχηστικός), [ὄρχήστρα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄρχος (=στοῖχος, σειρά ἰδίως κλημάτων). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί καὶ ἐξ. Συνών. τῷ ὄρχομαι εἶναι τὸ χορεύω· καὶ τὸ μὲν ὄρχομαι λέγεται κυρίως ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ἀνθρώπου, τὸ δὲ χορεύω ἐπὶ πολλῶν.

**Ὀσιώ-ω** (=καθιστῶ τι ὅσιον, ἱερὸν, ἀφιερώνω). Μόνον ὁ ἐνεστ. τὰ δ' ἄλλα μτγν. Μέσ. ἀφ-οσιῶμαι, μέσ. ἀόρ. ἀφωσιωσάμην καὶ παθ. ἀόρ. ὠσιώθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [σίωσις, (ἐξ οὗ ἀφωσιώσις), ὀσιώμα, ὀσιωτήρ].

Σημ. Ἐκ τοῦ οἶσιος. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται καὶ ἀναλελυμ.: ἀφωσιῶ ἐμαντόν.

**Ὀστρακίζω** (=ψηφίζω, καταδικάζω εἰς ἐξορίαν δι' ὄστράκου, ἐξοστρακίζω, ἐξορίζω). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐξωστράκισα, παθ. ἀόρ. ὠστρακίσθην καὶ πρκ. (ὠστράκισμαι) ὠστρακισμένος, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ὄστρακισμός, (ἐξ οὗ ἐξοστρακισμός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὄστρακον (ἐξ οὗ καὶ ὄστρακίδα)· πρβλ. δειπνίζω σημ.

**Ὀσφραίνουμαι** (=ὄσφρην αἰσθάνομαι, μυρίζομαι). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. διαθ. Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι πρτ. ὠσφραίνομαι, μέσ. μέλ. ὠσφρήσομαι μέσ. ἀόρ. ἀ. ὠσφρηνάμην καὶ β'. ὠσφρόμην, παθ. μέλ. ὠσφρανθήσομαι, παθ. ἀόρ. ὠσφράνθην πρκ. ὠσφρημαι, ὑπερσ. ὠσφρήμην]. Ῥημ. ὠσφρησις [καὶ μτγν. ὠσφρανσις, ὠσφραντής (ἐξ οὗ ὠσφραντικός), ὠσφραντήρ (ἐξ οὗ ὠσφραντήριος), ὠσφραντὸς ἢ ὠσφρητὸς].

Σημ. Θεμ. ὠσφρ- (ὑπερ ἐκ τοῦ ὄξω καὶ φρέω (=εἰσάγω) ἢ φρήν)· ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. αν, -j- καὶ ε: ὄρα εἰσαγ. § 12 καὶ § 16: ὠσφρ-αν-j- =) ὠσφραν- καὶ ὠσφρ-ε-. Ἐν τῇ ἱατρικῇ εὐρηται καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὠσφραίνω=δίδω νὰ μυρισθῇ τις· καὶ παθ. τὰ ὠσφραίνόμενα=τὰ πρὸς ὠσφρησιν διδόμενα.

**Ὀφείλω** (=εἶμαι ὀφειλέτης, ὑπόχρεως, χρεωστῶ), πρτ. ὄφειλον, μέλ. ὀφειλήσω, ἀόρ. ἀ. ὄφειλῃσα καὶ β'. ὄφελον, [πρκ. μτγν.], ὑπερσ. ὄφειλήκειν. Παθ. ὀφείλομαι, πρτ. ὄφειλόμην, καὶ παθ. ἀόρ. μόνον κατὰ μτχ. ὀφειληθεῖσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ὀφειλή], ὀφείλημα, [ὀφειλέτης (οὗ θηλ. ὀφειλέτις), ἐξ οὗ ὀφειλετικός].

Σημ. 1. Θεμ. ὀφελ- καὶ προσλήψει τῶν προσφ -j- καὶ ε: ὀφελ-j- = ὀφελλ- = ὀφειλ- (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 355 σημ.), ἐξ οὗ ὀφειλ-ε-. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ ἐν. Ὁ ἀόρ. β' ὄφελον μετ' ἀπαρ. συντασσόμενος ἔχει ἐπιρρ. ση-μασίαν (=ἔθε) (πρβλ. καὶ ἦμ. Γραμ. § 462, Δ. 6).

Σημ. 2. Συνών.: ὀφλοκάνω (ὁ ἰδέε).

**Ὀφθαλμιάω-ω** (=πάσχω ὀφθαλμίαν) καὶ ἀόρ. ὠφθαλμίασα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ὀφθαλμιάσις].

Ἐκ τοῦ ὀφθαλμός (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 516, ε'). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί: ἐποφθαλμιάω-ω (=χυττάζω τι μὲ βλέμματα ὀρεκτικὰ ἢ φθονερά ἔχω εἰς τὸ ἴματι, ἐπιθυμῶ τινός).

**Ὀφλισκάνω** (=ὀφείλω, χρεωστῶ ἐκ καταδίκης εἰς τὸ δημόσιον, καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον, χάνω δίκην), πρτ. ὠφλίσκανον, μέλ. ὀφλήσω, ἀόρ. β'. ὠφλον (ὑποτ. ὄφλω, εὐκτ. ὄφλομι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. ὄφλειν, μτχ. ὀφλών), πρκ. ὠφληκα, ὑπερσ. ὠφλήμειν καὶ ὠφληκῶς ἦν. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. τοῦ πρκ. ὠφλημένος. Ῥημ. [ὄφλησις;], ὄφλημα, [ὄφλητής].

Σημ. 1. Θεμ. ὄφλ- ἐξ οὐ (προσλήψει τῶν προσφ. -ισκ-, -αν- καὶ -ε- ὄφλ-ισκ αν- καὶ ὄφλ-ε-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρόσ.

Σημ. 2. Συνών. τῶ ὀφλισκάνω εἶναι τὸ ὀφείλω, ὅπερ κυρίως καὶ διαφέρει· διότι τὸ μὲν ὀφλισκάνω=χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ προστίμου ἢ καταδίκης, τὸ δ' ὀφείλω=χρεωστῶ (ἐπὶ ἰδιωτικοῦ χρέους). Ἡ αὐτὴ δὲ διαφορά ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς ῥημ. ὄφλημα (χρηματικὸν πρόστιμον) καὶ ὀφλήμα (ἰδιωτικὸν χρέος).

**Ὀχέω-ῶ** (=φέρω τινὰ ἐπὶ ὀχλήματος) καὶ Μέσ. ὀχοῦμαι (=φέρομαι ἐπὶ ὀχλήματος) καὶ πρτ. ὠχούμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. Ῥημ. ὄχησις, ὄχημα [ἐξ οὐ ὀχηματικὸς καὶ ὀχημάτιος], ὀχετός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ὄχος (=ὄχημα, ἄμαξα), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω.

**Ὀψίζω** (=κάμνω τι ἀργά) καὶ Μέσ. ὀψίζομαι (=ἀργά, ἐξώρας πορεύομαι) καὶ παθ. ἀόρ. ὠς μέσ. (μόνον κατὰ μτχ.) ὀψισθείς, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὀψέ. Λέγεται δὲ καὶ : ὀψέ ἀφικνοῦμαι (ἢ προσέρχομαι).

**Ὀψοποιέομαι-οῦμαι** (=παρασκευάζω ὄψα). Ἀποθ. μέσ. μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ὀψοποίημα, ὀψοποιητής, ἐξ οὐ] ὀψοποιητικός.

Σημ. Τὸ ῥ εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀψοποιός, ἐξ οὐ καὶ ὀψοποιία καὶ ὀψοποιικός.

**Ὀψωνέω-ῶ** (=ἀγοράζω ὄψα, προσφάγια). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ὀψωνήτης, (ἐξ οὐ ὀψωνητικός)].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὀψώνης, [ἐξ οὐ καὶ ὀψωνία καὶ ὀψώνιον].

## Π

**Παιανίζω** (=ᾄδω παιᾶνα, ἐμβχτήριον ἢ ἐπινίκιον ᾄσμα), πρτ. ἐπαιάνιζον, ἀόρ. ἐπαιάνισα, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [παιανισμός, παιανιστής].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ παιάν (=ᾄδω πρὸ μὲν τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρεως, μετὰ δὲ τῆς μάχης πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος) προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ίζω. Τὸ β. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-δ j·ω) ζω ὀδοντοφωολήκτων. Ἀντὶ τοῦ παιανίζω λέγεται καὶ : παιᾶνα ᾄδω, τὸν παιᾶνα ᾄδῶ καὶ παιᾶνα ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ παιανίζω εἶναι τὸ [παιωνίζω] (ἐκ τοῦ παιών=παῖάν), οὐτινος εὐχρ. χρόνοι παρ' Ἀπτ. εἰσιν οἱ ἐξῆς: πρτ. ἐπαιώνιζον, ἀόρ. ἐπαιώνισα καὶ παθ. ὑπερσ. ἐπεπαιώνιστο. Ῥημ. δὲ παιωνισμός.

**Παιδεύω** (=διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα), ὁμαλόν. Ῥημ. παιδεῖα, παίδευσις, παίδευμα, παιδευτής, [ἐξ οὗ παιδευτικός], παιδευτήρ [ἐξ οὗ παιδευτήριον], παιδευτός, (ἐξ οὗ ἀπαιδευτός), παιδευτέος, -α, -έον.

Σημ. Ἐκ τοῦ παῖς κατ' ἀναλογίαν τῶν: βασιλεύω, χαλκεύω κλπ. (δρα ἡμ. Γραμ. § 516, β'). Ὁ μέσ. μέλ. ἔχει παθ. σημασίαν. Ἀντὶ τοῦ παθ. παιδεύομαι λέγεται καί: παιδείας τυγχάνω, παιδείᾳ χρῶμαι καὶ παιδεῖαν μεταχειρίζομαι.

**Παίζω**, πρτ. ἐπαιζον, μελ. δωρ. ὡς ἐνεργ. παιξοῦμαι, [καὶ μτγν. παίζομαι καὶ παίζω], ἀόρ. ἐπαισα [καὶ μτγν. ἐπαιζα, πρκ. μτγν. πέπαιχα καὶ πέπαικα]. Παθ. πρκ. [πέπαιγμαι μτγν. καὶ] πέπαισμαι, (μόνον ἐν τῇ προστ. πεπαισθῶ, ἀπαρ. πεπαισθαι, καὶ μτχ. δια-πεπαισμένος), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. παιδιά, παίγιον, [παίκτης (θηλ. παίκτειρα), ἐξ οὗ παικτικός], συμπαίσις συμπαίστωρ, [παίκτωρ, παικτός, -έον καὶ παιστέον].

Σημ. Θέμ. παιδ-, (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ.: παιδ-j-ω=παίζω κλπ.) καὶ παιγ-, (ἐξ οὗ ὁ μέλ. παιξοῦμαι καὶ τὸ ῥημ. παίγιον' πάντα δὲ τᾶλλα τὰ ἐκ χαρακτῆρος γ μτγν.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. πρὸς, ἀντί, διά, σύν. Ἀντὶ τοῦ παίζω λέγεται καί: παιδιὰν ποιοῦμαι καὶ παιδιᾷ χρῶμαι.

**Παίω** (μτθ.=κτυπῶ), πρτ. ἐπαιον, μέλ. παίσω (καὶ μτγν. παιήσω), ἀόρ. ἐπαισα, πρκ. -πέπαικα (καὶ μτγν. πεπαιήκα, ὑπερσ. μτγν.) Παθ. καὶ μέσ. παίομαι, πρτ. ἐπαιόμην, μέσ. ἀόρ. ἄ. ἐπαιόμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. ὄντα ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνωνύμ. πλήττω καὶ τύπτω. Ῥημ. ἀνάπαιστος καὶ πταίω (πρβλ. πόλις-πιόλις, πόλεμος - πτόλεμος).

Σημ. 1. Θέμ. παF- (πρβλ. λατ. pan-io=παίω), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (παF-j-ω=) παίω. Τὸ ῥ. λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ πλησίον κτυπῶντων τινὰ διὰ τινος (δρα βάλλω σημ. 2). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς παρὰ: παραπαίω (ἀμτθ.=γλιστρῶ, σκοντάπτω).

Σημ. 2. Συνών. τῷ παίω εἶναι τὰ: τύπτω, [πατάσσω], πλήττω, πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐντροβίω. Τούτων δὲ παθ. εἶναι τὰ: παίομαι, τύπτομαι, πλήττομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω.

**Παλαιώ**, πρτ. ἐπάλαιον, [μέλ παλαίσω καὶ παλαίσομαι μτγν.] ἀόρ. ἐπάλαισα, [πρκ. πεπάλαικα. Παθ. παλαίομαι (=νικῶμαι), παθ. ἀόρ. ἐπαλαίσθην, πρκ. πεπάλαισμαι, ποιητ. καὶ μτγν.] καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. πάλαισμα, παλαισιτής, (ἐξ οὗ παλαιστικός), παλαιότρα, δυσπάλαιστος.

Σημ. Ἐκ τοῦ πάλη. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς πρὸς καὶ κατὰ.

**Πάλλω** (=σειώ, κινῶ, τρέμω) καὶ Παθ. *πάλλομαι*, τὰ δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [*πάλλη, πάμμα, παλμός*, (ἐξ οὗ παλμικός)]. Σημ. Θεμ. παλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πάλ·j·ω=) *πάλλω*.

**Πάομαι-ῶμαι** (=κτῶμαι, ἀποκτῶ) παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ πρκ. *πέπαμαι* (=κατέχω) καὶ ὑπερσ. *ἐπεπάμην*, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Ῥημ. βου-*πάμων*, πολυ*πάμων*, παμοῦχος.

Σημ. Θεμ. πα-, ἐξ οὗ καὶ πα-τ-έ-ομαι πα-τήρ, pastor κλπ.

**ΠαRAINέω-ῶ** (=συμβουλευῶ): ἰδὲ αἰνέω ῶ.

**Παραιτέομαι-οὔμαι** (=1) ζητῶ τι παρὰ τινος, παρακκλῶ· καὶ 2) διὰ παρακλήσεων, δεήσεων ἀπωθῶ τι ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποφεύγω. Ἐκ τῆς σημ. δὲ ταύτης προέκυψεν ἡ ἔννοια ἡ συνηθ. παρὰ μτγν. τοῦ ἀποκρούω, ἀποποιοῦμαι). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτθ. σημ., πρτ. παρητούμην, μέσ. μέλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. παρητησάμην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. παραιτίσεις, [παραιτητής, ἐξ οὗ] (παραιτητικός), παραιτητός, (ἐξ οὗ ἀπαραιτήτος), [παραιτητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰτέομαι-οῦμαι. Ὡς παθ. λαμβάνεται ἡ φράσις: *παραιτήσις γίγνεται*.

**Παραμυθέομαι-οὔμαι** (=παρηγορῶ, παρορμῶ, ἐμψυχώνω ἀνακουφίζω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτθ. σημ., πρτ. παρεμυθούμην μέσ. μέλ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἀόρ. παρεμυθησάμην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [παραμύθημα, παρμυθητής, (ἐξ οὗ παρμυθητικός)], εὐ(δυσ)παραμύθητος παραμυθητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῦθος, ἐξ ὧν καὶ παραμυθία καὶ παραμύθιον γίνονται· δὲ πάντα ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθέτου ὀνόματος (ἔρα ἤμ. Γραμ. § 551). Τὸ σύνθ. παραμύθος ἄγρηστον. Ἐντὶ τοῦ παραμυθεῖν λέγεται καὶ: παραμύθιον ποιεῖν ἢ παραμύθια τιθεῖν τι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ παραμύθιον ἔχω καὶ παραμυθία εἶμι μοι τι. Συνών.: παρηγορέω-ῶ.

**Παρανομέω-ω** (=κάνω τι παράνομον), πρτ. παρενόμουν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. παρενόμησα, πρκ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθ. παρανομούμαι, παθ. ἀόρ. παρενομήθην καὶ πρκ. παρανενόμημαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [παρνομότησις], παρνομήμα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράνομος, ἐξ οὗ καὶ παρανομία Παοῦ μτγν. αὐξάνεται διὰ τοῦ η, ὡς εἰ ἦτο σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ - ἀνομέω: παρηνόμουν, παρηνόμησα, παρηνόμηκα κλπ. Ἐντὶ τοῦ παρανομῶ λέγεται καὶ παράνομός εἰμι (ἢ γίνομαι), παράνομόν τι δοῶ, παράνομα ποιῶ καὶ παρανομίας ἐμπλέκω καὶ μτθ.: (ἦτοι ἄντι τοῦ κάνω ἄλλους γὰ παρανομῶσι) λέγεται: παρανόμους ποιῶ καὶ παρανομίαν ἐντιθέμι τι.

**Παρασκευάζω**· ἰδὲ σκευάζω.

**Παρασπονδέω-ῶ** (= παραβαίνω τὰς σπονδὰς ἢ συνθήκας πα-  
ραβιάζω, ἀθετῶ, ἀδικῶ), πρτ. παρεσπόνδουν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. πα-  
ρεσπόνδησα, πρκ. παρεσπόνδηκα, [καὶ ὑπερσ. μτγν.], Ῥημ. [παρα-  
σπόνδησις, παρασπόνδημα, παρασπονδητής].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράσπονδος. Ἐντὶ τοῦ παρασπονδῶ λέ-  
γεται καὶ παράσπονδόν τι (ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) ποιῶ. Καὶ παθ.: παράσπονδόν τι  
(ἢ παρὰ τὰς σπονδὰς) πάσχω.

**Παροινέω-ῶ** (ἀμτβ. = πίνω ἀχρεΐως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον  
φέρομαι· μτβ. = ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαί τινα), πρτ. ἐπα-  
ρῶνουν, [μέλ. μτγν.], ἀόρ. ἐπαρῶνησα, πρκ. πεπαρῶνηκα, ὑπερσ. ἐλ-  
λείπει. Παθ. παροινουῖμαι (= ὑβρίζομαι ὑπὸ τινος μεθυσμένου) καὶ  
παθ. ἀόρ. ἐπαρῶνήθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [παροίνημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πάροινος (= μέθυσος), ἐξ οὗ καὶ παροι-  
νία, [παροίνιος καὶ παροινικός]. Ἀδύναται δὲ καὶ ἀναδιπλασιάζεται συγχρόνως  
καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 296, 2). Λέγεται δὲ καὶ : πάροινός εἰμι.

**Παροξύνω**· ἰδὲ δεξύνω.

**Παρορηδιάζομαι** (= ὀμιλῶ μετὰ θάρρους καὶ ἀμεροληψίας,  
ἐλευθεροστομῶ). Ἄποθ. μέσ. μετ' ἔνεργ. διαθ., πρτ. ἐπαρορησιαζόμεν,  
μέσ. μέλ. παρορησιάζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρορησιαζάμην, πρκ. πεπαρορη-  
σάσμαι. Ῥημ. [παρρησιαστής, (ἐξ οὗ παρρησιαστικός), ἀπαρρησιάστος  
(= ὁ μὴ τολμῶν νᾶ ὀμιλῆ ἑλευθέρως)].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ παρορησία (= ἐλευθεροστομία), ὅπερ ἐκ  
τοῦ πᾶν καὶ ῥῆσις. Ἡ μτγ. τοῦ πρκ. τὰ πεπαρορησιαζόμενα ἔχει καὶ παθ. διαθ.  
(= τὰ μετὰ παρρησίας εἰρημένα). Ἐντὶ τοῦ παρορησιάζομαι λέγεται καὶ : παρ-  
ρησία χρωῖμαι, παρορησίαν ἔχω, παρορησίας ἐμπύπλωμαι καὶ μεσιτὸς παρορησίας γίγνο-  
μαι. Ὡς παθ. δέ : παρρησία εἶσι. Καὶ ὡς μτβ. : παρορησίαν δίδωμί τινι.

**Πάσχω**. Ἀυτοπαθές, πρτ. ἔπασχον, μέσ. μέλ. πείσομαι, ἀόρ. β'·  
ἐπαθον (ὑποτ. πάθω, εὐκτ. πάθοιμι, προστ. πάθε, ἀπαρ. παθεῖν,  
μτγ. παθῶν), πρκ. β'· πέπονθα, ὑπερσ. β'· ἐπεπόνθειν, καὶ πεπον-  
θῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. πεπονθῶς ἔσομαι Ῥημ. πάθος, πένθος, [πάθη-  
σις μτγ.], πάθημα, [ἐξ οὗ παθηματικός], [παθητός, (ἐξ οὗ παθητικός)],

Σημ. 1, Θέμ. παθ- (ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. σκ- ὁ ἔνεστ. καὶ ποτ.  
: πάθ-σκ-ω = πᾶσ-σκ-ω (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 70 =) πάσχω(1), (ἐπαθ-σκον = ἔ-πασ-  
σκον =) ἐπασχον προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. -ε- : τὰ παράγωγα πάθη-μα (πάθη-  
σις) κλπ.] καὶ πενθ-(2), [ἐξ οὗ ὁ μέλ. : (πένθ-σομαι = πένσ-σομαι = πέν-σομαι :  
(ἄρα ἤμ. Γραμ. § 73 καὶ 71 ε') = πείσομαι καὶ ὁ πρκ. πέπονθ-α (ἄρα ἤμ. Γραμ.  
§ 553). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν : ἀντί, πρὸς καὶ πρό.

(1) Κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ κ πρὸς τὸ χ'· πρὸλ. (ἔρ-σκ-ομαι = ἔρ-σκ-ομαι =)  
ἔρχομαι, (δέχομαι =) δέχομαι κλπ.

(2) Κυρίως ἐκ τοῦ θεμ. πενθ-· προέκυψεν τὸ παθ- : πενθ- = πνθ- = παθ-

Σημ. 2. Τὸ εὐ πάσχω (ὑπό τινος = εὐεργετοῦμαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ εὐ ποιῶ (=εὐεργετῶ). Τὸ δὲ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπό τινος) ἔχει ἐνεργ. τὸ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω).

**Πατάσσω** (=μετὰ πατάγου κτυπῶ). Ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. ἐπάταξα, οἱ δ' ἄλλοι παρ' αὐτοῖς χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τῶν συνων. παίω, πλήττω καὶ τύπτω.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. πάταγος (=χρότος). Θέμ. παταγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: παταγ-j-ω =) πατάσσω (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 69, δ')· Συνών. ἴδὲ παίω σημ. 2.

**Πατέω-ῶ** (=βαδίζω, πατῶ, κταπατῶ, παραβιάζω, ἀθετῶ) συνηθ. συνθ. Ὀμαλόν. Ῥημ. [πάτησις, πάτημα, πατητής, (ἐξ οὗ πατητήριο), πατητός, (ἐξ οὗ ἀπάτητος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πάτος (διηρ. = ὁδὸς πεπατημένη). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς περί, κατὰ καὶ σύν. Ἀντὶ τοῦ περιπατῶ λέγεται καὶ περιπάτους ποιοῦμαι.

**Παύω** (μτθ = κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ, ἀποτρέπω, καταπαύω, ἀμτθ. = τῷ μέσ. παύομαι), πρτ. ἔπανον, μέλ. παύσω, ἄορ. ἔπανσα, πρκ. πέπανκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ παθ. παύομαι, πρτ. ἐπανόμην, μέσ. μέλ. παύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπανσάμην, παθ. μέλ. πανσθήσομαι [καὶ παυθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐπαύσθην (καὶ ἐπαύθην μτγν.) πρκ. πέπανμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην. Ῥημ. [παύσις, ἐξ οὗ] ἀνάπαυσις, παῦλα, (ἐξ οὗ ἀνάπαυλα, κατὰπαυλα), [πκυστήρ, ἐξ οὗ πκυστήριος, ἐξ οὗ] (ἀναπανστήριος), ἄπανστος, παυστέον.

Σημ. Θέμ. παν-. Τὸ ῥ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέμ. κατὰ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. ο (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 369 σημ. 2), ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν: κατὰ, διά, ἀπό. Ἀντὶ τοῦ μέσ. παύομαι λέγεται καὶ παῦλαν ἔχω τινός· ἀντὶ δὲ τῷ παθ. καὶ παῦλά ἐστί τινος. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἀναπαύω τινὰ καὶ: ἀνάπαυσίν τινος ποιῶ τινι καὶ τάπτομαί τινι ἀναπαύλας.

**Παχύνω** (μτθ = κάμνω τινὰ παχύν) καὶ ἄορ. ἐπάχυνα. Μέσ. καὶ παθ. παχύνομαι (=γίγνομαι πκχύς), πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [πάχυνσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ παχύς [ἐξ οὗ καὶ παχύτης]· πρβλ. ὀξύς-ὀξύω.

**Πείθω** (=καταπέιθω), πρτ. ἐπειθον, μέλ. πείσω, ἄορ. ἀ. ἐπεισα [καὶ β'. ἐπιθον ποιητ.], πρκ. ἀ. πέπεικα (=ἔχω καταπέσει τινὰ), ὑπερσ. ἀ. ἐπεπείκειν. Μέσ. καὶ παθ. πείδομαι, πρτ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλ. πείσομαι καὶ παθ. πεισθήσομαι, μέσ. ἄορ. β'. ἐπιθόμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπέισθην, ἐνεργ. πρκ. β' ὡς μέσ. πέπειδα (=ἔχω πεποιθήσιν) καὶ ὑπερσ. ἐπεποίθειν, παθ. πρκ. καὶ ὡς μέσ. πέπεισομαι, ὑπερσ. ἐπεπείσομην, μετ' ὄλ. μ. πεπεισμένος ἔσομαι. Ῥημ.

πίσις, (ἐξ οὗ πιστεύω), πιθανός, πειθῶ, πιστός, (ἐξ οὗ πισιότης καὶ εὐ(δύς)πειστος, μεταπειστός, δυσανάπειστος), πειστέον, πεποιθότως (ἐπίρρ.).

Σημ. Θέμ. ἰσχ. πειθ- καὶ ἄσθ. πῖθ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, σύν, μετά, παρά κλπ. Τὸ μέσ. πείθομαι ἐκφέρεται καὶ ἀναελ.: πείθω ἐμαυτόν. Τὸ παρά μτγν. πεποίθησι εἶναι κακῶς ἐσχηματισμένον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἐγίγνετο γρῆσις παρ' Ἀττ. τοῦ πλοῖσι καὶ πεποιθέναι. Ἀντὶ τοῦ πείθω λέγεται καὶ πειθῶ ποιῶ καὶ πειθοὶ χροῦμαι.

**Πεινήω -ῶ** (=ἔχω πείναν), πρτ. ἐπεινων, μέλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινησα, πρκ. πεπεινήκα, ὑπερσ. ἐλλείπει.

Σημ. Ἐκ τοῦ (πεν-*j*-α) πείνα (Ἰων. πείνη), ὅπερ ἐκ τοῦ πείνομαι. Τὸ πεινῶ ὡς καὶ τὰ : διπῶ, ζῶ, κινῶ, σμῶ, ψῶ, χρῶ καὶ χροῦμαι ἔχουσι θεμ. εἰς -η καὶ συναϊροῦνται κανονικῶς εἰς η καὶ η' (ὄρα ζῆω-ῶ σημ.). Ἀντὶ τοῦ πεινῶ λέγεται καὶ : πείναν ἔχω καὶ πείνά ἐστι ἢ πείνα ἐνεσι. Συνών. βουλιμιάω-ῶ (=πάσχω ὑπερβολικῆν πείναν).

**Πειράω-ῶ** (=πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω, πειράζω), πρτ. ἐπειρων, μέλ. πειράσω, ἀόρ. ἐπειράσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.] Μέσ. πειροῶμαι (=πεῖραν λαμβάνω, δοκιμάζω) καὶ παθ. πειροῶμαι (=πειράζομαι ὑπὸ τινος), πρτ. ἐπειρώμην, μέσ. μέλ. πειράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, [παθ. μέλ. πειραθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπειράθην, πρκ. πεπειράμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. πείρασις, [πειρατής, (ἐξ οὗ πειρατικός καὶ πειρατήριον)], ἀ-πείρατος, πειρατέος, (ἐξ οὗ ἀποπειρατέος), πειρατέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ [πέρ-*j*-α (τοῦ περ-ῶ)] = πέρρα (αἰολ.) = πείρα. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, κατά. Ὁ θεμ. χαρακτ. α πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων τελῶν ἐκτείνεται εἰς α μακρόν, διότι προηγείται ρ (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 366, 1). Ἐκ τῆς παθ. φωνῆς μόνον ὁ ἐνεστ. πειροῶμαι καὶ ἡ μτγν. πειραθείς ἔχουσι σπν. παθ. σπμ. Ἀντὶ τοῦ μέσ. πειροῶμαι λέγεται καὶ πείραν λαμβάνω τινός καὶ πείραν ποιῶμαι· ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. πειροῶμαι (=πειράζομαι ὑπὸ τινος) καὶ πείραν δίδωμι.

Σημ. 2. Παρασχηματισμὸς τοῦ πειροῶ εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πειράζω.

**Πελάζω** (=πλησιάζω), πρτ. ἐπέλαζον, καὶ ἀόρ. ἐπέλασα, τὰ δ' ἄλλα ποιητικά.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. πέλας (=πλησίον). Τὸ β. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -αζω ὀδοντοφ. Συνών. τῷ πελάζω εἶναι τὸ πλησιάζω, ὅπερ καὶ εὐχρηστ.

**Πελτάζω** (ἀμτβ. = εἶμαι πελταστής). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. πελταστής, (ἐξ οὗ πελταστικός.)

Σημ. Ἐκ τοῦ πέλη· ὄρα ἀναγκάζω σημ. Λέγεται δὲ καὶ πελταστής εἰμι.

**Πέμπω** (=στέλλω), πρτ. ἐπεμπον, μέλ. πέμπω, ἀόρ. ἐπεμψα, πρκ. πέπομψα, ὑπερσ. ἐπεπόμψην καὶ -πεπομψῶς ἦν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, πρτ. ἐπεπόμην, παθ. μέλ. -πεμψθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπέμψθην, μέσ. μέλ. -πέμψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεμψάμην, πρκ. παθ.

πέπεμμαι (πέπεμφαι, πέπεμπται κλπ.), ὑπερσ. ἐπεπέμμη. Ῥημ. πομπή, πέμψις, πεμπτός, (ἐξ οὗ μετάπεμπτος, ὑπόπεμπτος), πεμπτός, (ἐξ οὗ μεταπεμπτός).

Σημ. Θέμ. πέμπ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων. Τὸ δὲ μέσ. αἰείποτε σύνθετον. Τὸ μεταπέμποιμαι=στέλλω καὶ προσκαλῶ τινὰ πρὸς ἐμυτόν. Ἐν τῷ παθ. πρκ. (πέ-πεμπ-μαι=πέ-πεμμαι=) πέπεμμαι ἀποβάλλεται ἔν τῶν ριῶν μ (ῥα καὶ κάμπτω σημ.) Ἄντι τοῦ πέμπω λέγεται καὶ : πέμψιν ποιοῦμαι καὶ (ἐπὶ θρησκευτικῆς πομπῆς) πομπᾶ; ποιοῦμαι.

**Πενθέω-ῶ** (=ἔχω πένθος), πρτ. ἐπένθουν, μέλ. -πενθήσω, ἄορ. ἐπένθησα, πρκ. -πεπένθηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ (μόνον) πενθοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [πένθησις, πένθημα, πενθημῶν, πενθητήρ, (ἐξ οὗ πενθητήριος), πενθητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πένθος, (ὑπερ ἐκ τοῦ πάσχω), ἐξ οὗ καὶ [πενθ ἡρός, πενθ-ερός καὶ πένθ-ιμος]. Ἄντι τοῦ πένθω λέγεται καὶ: ἐν πένθει εἰμί, ἐν πένθεισιν ἔχωμαι, πένθος ἐοί τι καὶ πενθικῶς ἔχω.

**Πένουμαι** (=εἶμαι πένης, στεροῦμαι, κοπιᾶζω). Ἀποθ. μετ' οὐδ. διαθ., [πρτ. ἐπενόμην ποιητ], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσιν.

Σημ. Θέμ. πεν-. ἐξ οὗ καὶ πένης, πόνος (ἐξ οὗ ποιηρός), πεν-ία, (πεν j-α=πένα=) πείνα κλπ. Ἄντι τοῦ πένουμαι λέγεται καὶ : πένης εἰμί, ἐν πεν'α εἰμί καὶ (ἰσχυρότερον) πενία πιέζομαι. \*Ω; μτβ. δὲ εἶναι τό : πένητά ινα ἀποφαίνω καὶ πένητά ινα ποιῶ. Συνών. ἀπορέω-ῶ.

**[Πέπρωται]** (=πεπρωμένον ἐστί, εἶναι ὑπὸ νῆς μοῖρας δεδαμένον). Ποιητ. πρκ. μετὰ σημ. ἐνεστῶτος, παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. πεπρωμένη (μοῖρα) καὶ τὸ πεπρωμένον (=τὸ γραπτόν, ἢ μοῖρα, ἢ τύχη), [ὑπερσ. μετὰ σημ. πρτ. ἐπέπρωιο ποιητ. καὶ μτγν.] καὶ ἄορ. β'. ἔπρωον.

Σημ. Θέμ. πορ. (ἐξ οὗ καὶ πορ'ζω) καὶ κατὰ μετὰθ. προ-, ἐξ οὗ ὁ πρκ. (πέ-προ-ται=) πέπρωται. Ὁ ἐνεστ. πῶω ἄχρηστος. Παρ' Ἄττ. ἀντι τοῦ ἀέπρωται ἐγένετο χρήσις τοῦ πεπρωμένον ἐοί. Συνών. εἰμαρταί (ἰδὲ μεῖρομαι).

**Περαίνω** (=φέρω τι εἰς πέρας, τελειώνω, ἐκτελῶ), πρτ. ἐπέ-ραινον, μέλ. περαῖνῶ, ἄορ. ἐπέρανα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. περαίνουμαι, πρτ. ἐπεραινόμην, [παθ. μέλ. περανήτομαι μτγν.] παθ. ἄορ. ἐπεράνην, μέσ. μέλ. περανοῦμαι, μέσ. ἄορ. -ἐπερανάμην, πρκ. παθ. πεπέρασαι, ὑπερσ. ἐπεπεράσμην. Ῥημ. [συμ-πέρασμα, συμπερασμὸς μτγν.] ἀπεράνιος, διαπεραντέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρας κατ' ἀναλογίαν τοῦ μέλας -μελαίνω κλπ. Ὁθεν θέμ. περαν-, ἐξ οὗ προσλήφει τοῦ προσπ. -] : (περάν-j ω=) περαίνω. Ὁ ἄορ (ἐπέ-ἀν-σ-α=ἐπέ-ἀν-να=) ἐπέρανα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆεν ᾗ εἰς ᾗ καὶ οὐχὶ εἰς η, διότι προηγείται ρ (ῥα ἤμ. Γραμ. § 359). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. σύν, ἐκ, διά κλπ. Ἄντι τοῦ περαίνουμαι λέγεται καὶ : πέρας ἔχω καὶ πέρας ἐοί τιος. Συνών. περατώω-ῶ (μτγν.).

**Περαιόω-ῶ** (μτβ. = διαπερῶ, διαβιβάζω τι εἰς τὴν ἀπέναντι πα-  
ραλίαν ἢ ὄχθην), μέλ. περαιώσω, ἀόρ. ἐπεραίωσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλεί-  
πουσι. Μεσ. περαιούμαι (ἀμτβ. = διαπλέω, διαβιβάζομαι, περνῶ ἀν-  
τικρῶ), πρτ. ἐπεραιούμην, μέσ. μέλ. περαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπεραι-  
ωσάμην, [παθ. μέλ. ποιητ.], παθ. ἀόρ. μέσ. ἐπεραιώθην, πρκ. πεπε-  
ραίωμαι, ὑπερσ. -ἐπεπεραιώμην. Ῥημ. [περαίωσις (= ἡ εἰς τὸ πέ-  
ραν διάβησις), διαπεραίωσις καὶ νεοσλλ. διεκπεραίωσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ περαιός. Ἄντι τοῦ περαιούμαι λέγεται καί: ἐν ἰφ̄ πέραν γίγνομαι.

**Περάω-ῶ** (μτβ. = διαβιβάζω, τρυπῶ τι πέρα πέρα· ἀμτβ. = περῶ,  
διέρχομαι), [πρτ. ποιητ καὶ μτγν.], μέλ. περᾶσω, ἀόρ. ἐπερᾶσα, πρκ.  
πεπέρᾶκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [πέρασις, (ἐξ οὗ περάσιμος), πέ-  
ραμα, περατός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέρα. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διά, ἐκ  
διεκ, συνεχ-. Συνών. τῷ ἀμτβ. περῶ εἶναι τὸ περαιούμαι.

**Περιέπω**· ἰδὲ ἔπω.

**Περιπατέω -ῶ**· ἰδὲ πατέω-ῶ.

**Περιττεύω ἢ περιδδεύω** (= εἶμαι περιττός, ὑπεράριθμος,  
πλεονάζω), μέλ. περιτιεύσω, καὶ ἀόρ. ἐπερίτειυσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.  
Ῥημ. [περισσεῖα, περίσσευσις, περίσσευμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ περιτός ἢ περισσός (δρα ἡμ. Γραμ. § 516, 6').

**Πετάννυμι καὶ πεταννύω** (= ἐκτείνω, ἀνοίγω, ἀπλώνω) παρ'  
Ἄττ. πεζ. ἀείποτε συνθ. ἀναπετάννυμι (καὶ περιπεταννύω), πρτ.  
ἀνεπειάννυν, [μέλ. πετᾶσω καὶ πετῶ μτγν.], ἀόρ. ἀνεπέτᾶσα [πρκ.  
πεπέτακα μτγν.]. Παθ. ἀναπειτάννυμαι, πρτ. ἀνεπειταννύμην καὶ πρκ.  
ἀναπέτᾶμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [πέτασις, (ἐξ οὗ  
πετάσιμος), πέτασος, (ἐξ οὗ πετασώδης καὶ πετάσιον), πέτασμα,  
πετασμός, πέταλος, -ον, πεταστός].

Σημ. Θέμ. πειασ· (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ· πετάσ-νυ-μι=πειάν-  
νυμι) καὶ πεια (ἐξ οὗ πείαλον) καὶ κατὰ συγκοπὴν πια- (ἐξ οὗ ὁ πρκ. πέ πια-  
μι). Ἐν τῷ μέλ. (πετασ-σ-ω=) πετᾶσω (μτγν.) καὶ ἀόρ. (ἐπέτασ-σ-α=) ἐπέτασα  
ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ τὸ ἕραγδ' α δὲν ἐξετάθη. Τὸ ῥ. ἀ-  
παντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. περί, κατὰ, ἐπί, πρό.

**Πέτομαι** (= πετῶ). Ἄποθ. μετ' ενεργ. ἀμτβ. διαθ., [πρτ.  
ποιητ. καὶ μτγν], μέσ. μέλ. -πιήσομαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπιτόμην, (ἄ-  
νευ προστ.), [πρκ. ποιητ. πεπότημαι καὶ δωρ. πεπόταμαι]. Ῥημ.  
[πτῆσις, πτήμα, πτηνός, πτερόν, πτέρυξ].

Σημ. 1. Θέμ. πετ-, ἐξ οὗ (κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἕκτασιν) πε-πιη- (κατὰ

συγκοπήν δέ) *πι-* και (κατὰ πρόσληψιν τοῦ προσφ. -ε-) *πει-ε-*. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον ἐν μὲν τῷ ἔνεστ. μετὰ τῆς διά, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀείποτε μετὰ τῆς ἀνά, ἐν δὲ τῷ μέσ. ἄορ. β' μετὰ τῆς ἀνά, ἀπό, ἐξ, πρὸς, ἐπί.

Σημ. 2. Παρὰ ποιητ. και μτγν. εὐρηνται και οἱ ἐξῆς χρόνοι: μέσ. μέλ. ποιήσομαι, μέσ. ἄορ. ἄ ἐπιάνην, ἐνεργ. ἄορ. β' ἐπιην (ὑποτ. πτῶ, εὐκτ. πταιήν, προστ. πτῆθι, ἄπαρ. πτῆναι, μτγ. πτάς).

Σημ. 3. Συνών. τὰ μτγν.: ἱπταμαι, πέταμαι, πετάομαι, πετῶ και πετάζω.

**Πετρούω-ῶ** (=λιθοβολῶ). Ἀπλοῦν ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. εὐρηνται μόνον ὁ συνθ. παθ. ἄορ. κατεπειρώθην (=κατελιθοβολήθην, ἐφρονεύθην διὰ λίθων). Ῥημ. [πέτρωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ πέτρος (ὁ) (=λίθος), ἐξ οὗ και πετρώδης.

**Πήγνυμι** και σπν. **πηγνύω** (=ἐμπήγω, καρφώνω, στερεώνω πῆζω, παγώνω), [πρτ. ἐπήγνυν ἢ ἐπήγνυον, μέλ. πῆζω], ἄορ. ἐπηξα, [πρκ. ἄ. πέπηγα, ὑπερσ. ἐπεπήχειν μτγν.]. Παθ. και μέσ. πηγνυμαι, πρτ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλ. β'. παγήσομαι, παθ. ἄορ. [ἄ. ἐπήχθην ποιητ. και] β'. ἐπάρην, [μέσ. μέλ. πῆζομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. -ἐπηξάμην, [πρκ. πέπηγμα μτγν. και] ἐνεργ. πρκ. β'. ὡς μέσ. πέπηγα (=εἶμαι πεπηγμένος), ὑπερσ. β'. ἐπεπήγειν. Ῥημ. πῆξις, [πῆγμα] [πηγός], πάγος, πάχος, παχύς, [πηκτός].

Σημ. Θεμ. ἄσθ. πάγ- και ἰσχυρ. πηγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ-) πῆγ-νυ-μι. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων: σύν, ἀπό, ἀνά, διά ἐκ, ἐπί, παρά, πρὸς κλπ., ἔχει δὲ ἐπί τῆς σημ. τοῦ ποιῶ τι κηκτὸν ἀντίθ. τὸ τῆνω.

**Πηδάω-ῶ** πρτ. -ἐλήδων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -πηδήσομαι, [και μτγν. πηδήσω], ἄορ. ἐλήδησα, πρκ. -πελήδηκα, ὑπερσ. -ἐλεπηδήκειν, και -πεπηδηκώς ἦν. Ῥημ. πῆδησις, [πῆδημα, πηδητής, (ἐξ οὗ πηδητικός)].

Σημ. 1. Θεμ. πηδα-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων.

Σημ. 2. Συνών. τῷ πηδῶ εἶναι τὸ ἄλλομαι και σκιρτάω-ῶ.

**Πιέζω** (=κυρίως θλίβω τι με τὰς χεῖρας, σφίγγω, στενοχωρῶ), πρτ. ἐπιέζον, [μέλ. πιέσω μτγν.], ἄορ. ἐπίεσα, πρκ. και ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. πιέζομαι, πρτ. ἐπιεζόμην, [παθ. μελ. πιεσθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐπιέσθην, [πρκ. πεπίεσμαι, ὑπερσ. ἐπεπιέσμην]. Ῥημ. [πίεσις, πίεσμα, πιεσμός, πιεστήρ (ἐξ οὗ πιεστήριος, -ιον), πιεστός, -εός, μτγν.].

Σημ. 1. Θεμ. πιεδ- ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πιέδ j-ω=) πιέζω. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῆς συν: συμπιέζω. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρειται ἀναλελυμ.: πιέζω ἐμαυτόν. Συνών. θλίβω.

Σημ. 2. Ἐκ τοῦ πιέζω ἐγένετο τὸ δωρ. πιάζω, ἐξ οὗ ὁ μτγν. ἄορ. ἐπίεσα (κοινῶς ἔπιασα) και ἐκ τούτου τὸ δημῶδες πιάνω.

**Πίμπλημι** (=γεμίζω, πληρῶ), πρτ. ἐπίμπλην, μελ. -πλήσω, ἀόρ. -ἐπλησα, πρκ. -πέπληκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. καὶ μέσ. πίμπλαμαι, πρτ. -ἐπιμπλάμην, παθ. μέλ. -πλησθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐπλήσθην (ἀπλοῦς ὡς μέσ.), [μέσ. μέλ. -πλήσομαι, μτγν. | μέσ. ἀόρ. ἀ. -ἐπλήσάμην καὶ β'. ἐπλήμην, πρκ. -πέπλησμαι, [ὑπερσ. -ἐπεπλήσμην, καὶ μετ' ὄλ. μ. πεπλήσομαι μτγν.]. Ῥημ. πληθός, πλήρης, πληθύς, [πλήσμα, πλήσμη], πλησμονή, πλέ-ως, ἄ-πλε-τος, ἄ-πλη-τος, ἐμπληστέος.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. πλα- καὶ πλε- (πρβλ. λατ. in-ple-o) καὶ ἰσχ. πλη- καὶ πληθ- (ἐξ οὗ τὸ πληθῶ, ὁ παθ. μέλ. (πληθ-θήσ-ομαι=) πλησθήσομαι, (ἐπλήθ-θην=) ἐπλήσθην, (πέπληθ-μαι=) πέπλησμαι, (ἄπληθ-τος=) ἀπλητος κλπ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 70 β', γ'). Τὸ πλ-μ-πλη-μὶ ὡς καὶ τὸ πλ-μ-πρη-μὶ πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ δεύτερον μ, παρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστωτικὸν ἀναδιπλασιασμὸν μ, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει (δρα ἤμ. Γραμ. § 386 σημ.). Ὁ ἐνεστώς καὶ πρτ. τῆς τε ἐνεργ. καὶ μέσ. φωνῆς ἀπαντῶσι συνήθως ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἐν, ἀνά, ἀπό, ἐκ κλπ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι ἀείποτε σύνθετοι. Συνών. τῷ πίμπλημι εἶναι τὸ πληρῶ-ω.

**Πίμπρημι** (=καίω) συνήθ. σύνθετον μετὰ τῆς ἐν : ἐμπίμπρημι, πρτ. ἐνεπίμπρην, μέλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα, [πρκ. ἐμπέπρηκα μτγν.]. Παθ. ἐμπίμπραμαι, [πρτ. ἐνεπιμπράμην, παθ. μέλ. πρησθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐνεπρήσθην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. ἐμπρήσομαι μέσ. ἀόρ. ἐνεπρησάμην, πρκ. παθ. -ἐμπέπρησμαι, ὑπερσ. ἐνεπεπρήσμην, καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐμπεπρήσομαι, μτγν.]. Ῥημ. [πρήσις, ἐξ οὗ] (ἐμπρησις) [πρήσμα, ἐμπρησμός, ἐμπρηστής], πρησιτήρ.

Σημ. 1. Θέμ. ἀσθ. πρᾶ- καὶ ἰσχ. πρη- καὶ πρηθ- (ἐξ οὗ τὸ ποιητ. πρήθω). Τὸ πμ-πρη-μὶ, ὡς καὶ τὸ πλ-μ-πλη-μὶ, πρὸς εὐφωνίαν καὶ ὁμοφωνίαν πρὸς τὸ θ' μ παρενθέτουσι μετὰ τὸν ἐνεστ. ἀναδιπλασιασμὸν μ, ὅπερ φυλάττεται καὶ ἐν συνθέσει (δρα πίμπλημι σημ.). Τὸ β. ἀπαντᾷ σύνθετον καὶ μετὰ τῆς προθ. περι καὶ παρά. Συνών. : καίω, αἶθω καὶ πυροπόλεω-ω.

**Πίνω**, πρτ. ἔπινον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. πίομαι, ἀόρ. β'. ἔπιον, (ὑποτ. πῖω, εὐκτ. πίοιμι, [προστ. πῖθι πῖέτω κλπ. ἢ πῖε, πῖέτω κλπ., ποιητ. καὶ μτγν.], ἀπαρ. πιεῖν, μτχ. πίων], πρκ. πέπωκα, [ὑπερσ. ἐπεπόκειν μτγν.]. Παθ. [πίνομαι], πρτ. ἐπινόμην, [παθ. μέλ. ποθήσομαι καὶ μέσ. πιούμαι μτγν.], παθ. ἀόρ. -ἐπόθην, καὶ πρκ. πέποιται Ῥημ. πόσις, πῶμα, (ἐξ οὗ ἔπωμα = ποτήριον) [καὶ μτγν. πόμα], [πότης, ἐξ οὗ] (συμπότης, οἰνοπότης, ὑδροπότης, αἱματοπότης), ποιήριον, ποτόν, πότος, [ποτός, ἐξ οὗ] ἄποτος, ποτέος, -έον.

Σημ. Θέμ. πι- (πρβλ. λατ. bi-bo), ἐξ οὗ (προσλήψει τῶν προσφ. -ν- καὶ -j-: πῖ-ν-j- = πῖν- =) πῖν-, καὶ πο- (πρβλ. λατ. po-tus). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ

σύνθετον : διαπίνω (=ἀμιλλῶμαι ἐν τῷ πίνειν), ὑποπίνω (=κουτσοπίνω), ἐκπίνω (=ἐντελῶς πίνω). προπίνω (=εἰς ὑγίειαν πίνω), συμπίνω, καταπίνω, ὑπερπίνω καὶ ἐπιπίνω (=πίνω τι προσέτι). Ὁ μέλ. πίομαι στερεῖται χρον. χαρακτηρισμός : πρῶλ, ἔδομαι (ἐσθίω) καὶ χέομαι (χέω) (βρα ἡμ. Γραμ. § 313, σημ. 2). Ὁ χαρακτηριστὴρ σ τοῦ θεμ. πο- ἐκτείνεται εἰς ω μόνον ἐν τῇ πρξ. πέ-πω-να, τῷ ῥημ. πῶμα (ἐκπομα) καὶ τοῖς μετὰ τοῦ -πότης συνθέτοις : οἰνοπότης, (ἐξ οὗ οἰνοποτῶ), ὑδροπότης (ἐξ οὗ ὑδροποτῶ) καὶ αἵματοπότης, ἅπερ διὰ τοῦ ο παρὰ μτγν.

[**Πιπράσκω** μτγν.] (=πωλῶ), [πρτ. ἐπίπρασκον μτγν.], μέλ. ἀποδώσομαι ἢ πωλήσω, ἀόρ. ἀπεδόμην, πρξ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν καὶ πεπρακῶς ἦν. Παθ. πιπράσκομαι, [πρτ. ἐπιπρασκόμην, καὶ παθ. μέλ. πραθήσομαι μτγν.], μετ' ὄλ. μ. ὡς παθ. πεπράσομαι παθ. ἀόρ. ἐπράθην, πρξ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ῥημ. προῖσις, (ἐξ οὗ πράσιμος), πρατήρ, (ἐξ οὗ πρατήριον), [πράτης, ἐξ οὗ μεταπράτης], (πρατός, ἐξ οὗ) ἄπρακιος, (ἐξ οὗ ἀπρασία), πρατέος.

Σημ. 1. Θεμ. [ἀρχ. περα- (τοῦ περάω-ῶ) καὶ κατὰ συγχοπὴν] πρα-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ καὶ τοῦ ἐνεστ. ἀναδιπλ. πι-πρά-σκ-ω [ἀντὶ πι-περά-σκ ω] (κυρίως=μεταβιβάζω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν). Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν· ἀναπληροῦνται δὲ οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ὡς καὶ οἱ μτγν. τοιοῦτοι ἢ διὰ τοῦ ἀποδίδομαι καὶ πωλῶ ἢ περιφραστικῶς διὰ τοῦ πρᾶσι-σιν ποιούμαι. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: πέπρακα ἐμαυτόν. Ὁ θεμ. χαρακτηριστὴρ ἄ ἐκτείνεται εἰς ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρχιμ. τελῶν, διότι προηγεῖται ρ.

Σημ. 2. Συγγεν. τῷ πιπράσκω εἶναι τὸ ποιητ. πέρρημι (=περνάω τι διὰ θαλάσσης εἰς ξένην χώραν πρὸς πώλησιν), ὅπερ ἐν τῇ ὀμιλουμένη λέγεται περνῶ. π. χ. τὸ πρᾶγμα αὐτὸ περνᾷ δηλ. πωλεῖται.

**Πέπτω** παθ. διαθ., πρτ. ἔπιπτον, μέλ. πεσοῦμαι, ἀόρ. [ἀ. ἔπεσον μτγν. καὶ] β'. ἔπεσον, πρξ. πέπιτωκα, ὑπερσ. ἐπεπιτώκειν καὶ -πεπιτώκως ἦν. Ῥημ. πτώσις, [ἐξ οὗ πτώσιμος], πῶμα, [ἐξ οὗ παράπτωμα], [πτωτός, ἐξ οὗ πτωτικός, ἄ-πτωτος, μετά-πτωτος, ἐξ οὗ] (ἀμειπῶτος), ἀπτός.

Σημ. Θεμ. πετ- (βρα πέτομαι) καὶ κατὰ συγχοπὴν μὲν πτ-, (ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. ὁ ἐνεστ. πί-πτ-ω ἀντὶ πι-πέ-τω), κατὰ μετάθεσιν δὲ καὶ ἔκτασιν πτε-, πτη-, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν πτω- (βρα ἡμ. Γραμ. § 63, β'). Ὁ ἀόρ. β' ἔπεσον (Δωρ. ἔπειον) ἐσχηματίσθη ἐκ θεμ. πετ- λαβὼν τὸν χρόν. χαρακτηριστὴρα τοῦ α' ἀορ. : ἔ-πετ-σ-ον=ἔπεσσον=) ἔπεσον. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλειστον προθέσεων, λαμβάνεται δὲ ὡς παθ. τοῦ βάλλω (βρα βάλλω σήμ. 2). Ὁ μέλ. πεσοῦμαι εἶναι Δωρικὸς (βρα ἡμ. Γραμ. § 357 δ'). Τὸ πῶμα ὡς καὶ τὸ ῥήτωμα καὶ κύπτω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν εἰς -πω, ἅτινα ἔχουσι τὸ θεμ. φωνῆεν ἰ καὶ ὁ μακρόν (βρα ἡμ. Γραμ. § 146). Περὶ τοῦ πίπτω ὡς β' συνθετ. βρα ἡμ. Γραμ. § 553. Δ σημ. 2.

**Πλανάω-ῶ** (=εἰς πλάνην φέρω, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ), πρτ. ἐπλάνων, [μέλ. πλανήσω, ἀόρ. ἐπλάνωσα μτγν.], πρξ. πεπλάνηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. πλανῶμαι, πρτ. ἐπλανώμην, [παθ. μέλ.

μτγν.], μέσ. μέλ. πλανήσομαι, παθ. άόρ. ώς μέσ. έπλανήθην, πρκ. πεπλάνημαι, [ύπερσ. μτγν.]. Ῥημ. πλάνησις, [πλάνημα], πλάνης, πλανητός, πλανητέον.

Σημ. 1. Έκ του πλάτος ή πλάνη, έξ ου και το μτγν. πλανήτης, ου θηλ. ή πλανήτις. Παρ' Ἀττ. άντι του πλανήτης έγιγνετο χρῆσις του : πλάνης, -ητος (δ). Το ρ. άπαντᾶ και σύνθετον μετά τῆς άπό και περί. Ἐντι του πλανῶ λέγεται και : πλάνησιν παρέχω' άντι δε του πλανῶμαι και : πλάνης είμι ή γίγνομαι, πλάνην ἴσχω, πεπλανημένως έχω περί τι (=σφάλλομαι).

Σημ. 2. Συνών. τῷ πλανῶμαι (=περιπλανῶμαι) εἶναι το άλάομαι-ῶμαι.

**Πλάττω** (ή πλάσσω) (=μορφήν και σχῆμα δίδω, σχηματίζω, μορφώνω), πρτ. έπλατιον [ή έπλασσον], [μέλ. πλά'σω μτγν.], άόρ. έπλάσσα, [πρκ. πέπλασσα μτγν.]. Μέσ. και παθ. πλάττι(σσο)μαι, πρτ. έπλαττι(σσο)μην, [μέσ. μέλ. πλάσσομαι μτγν.], μέσ. άόρ. έπλασάμην, [παθ. μέλ. πλασθήσομαι μτγν.], παθ. άόρ. έπλάσθην και πρκ. πέπλάσμαι. Ῥημ. [πλάσις], πλάσμα, [έξ ου πλασματικός και πλασματώδης], πλάσις, (έξ ου πλαστικός) ή πλαστήρ, [έξ ου πλαστήριον], πλαστός, (έξ ου εύπλαστος, άδιάπλαστος).

Σημ. Θεμ. πλαθ- έξ ου προσλήψει του προσφ. -j-: (πλαθ-j-ω=)πλάτιω ή πλάσσω (δρα ήμ. Γραμ. § 70, ε'). Το ρ. άπαντᾶ και σύνθ. Ὁ άόρ. (έ-πλαθ-σα =έπλασ-σα=) έπλασα δέν έκτείνει το θεμ. φωνῆεν α θραχύ, διότι έγένετο άπλοποίησης του σ' ουτω και έν τῷ μέλλοντι κλπ. Το μέσ. πλάττομαι=πλάττω ψεύδη πρὸς ωφέλειάν μου, υποχρίνομαι.

**Πλέκω** (=πλέκω, συνθέτω, συνκροζώ, έπινοῶ δόλους), [πρτ. έπλεκον και μέλ. πλέξω μτγν.], άόρ. έπλεξα, [πρκ. πέπλεχα μτγν.]. Παθ. και μέσ. πλέκομαι, πρτ. έπλεκόμην, [παθ. μέλ. ά. πλεχθήσομαι και β' πλακήσομαι μτγν.], παθ. άόρ. ά. έπλέχθην και β' και ώς μεσ. -έπλάκην, [μέσ. μέλ. και μέσ. άόρ. μτγν.], πρκ. πέπλεγμαι, [ύπερσ. μτγν.]. Ῥημ. πλέξις, πλοκή, πλέγμα, [πλοκεύς, πλόκαμος], πλόκανον, πλεκτός, πλεκτάνη.

Σημ. Θεμ. πλεκ- πρβλ. λατ. plec-to. Το ρ. άπαντᾶ και σύνθετον. Ἐν τῷ παθ. άόρ. το θεμ. φωνῆεν ε τρέπεται εις α (δρα κλέπω σημ.).

**Πλέω** (πλέεις=) πλείς, (πλέει=)πλεῖ κλπ., πρτ. έπλεον, μέσ. μέλ. ώς ένεργ. πλεύσομαι και δωρ. πλευσοῦμαι, άόρ. έπλευσα, πρκ. πέπλευκα, ύπερσ. -έπεπλεύκειν και Παθ. πρκ. κατᾶ μτχ. πεπλευμένος· τᾶ δε λοιπᾶ τῆς παθ. φωνῆς μτγν. Ῥημ. [πλευσις, (έξ ου πλεύσιμος)], (πλόος=) πλοῦς (έξ ου (πλό-ιον=) πλοῖον, άνάπλους, κατάπλους, έπίπλους κλπ.), ᾗ-πλευσις, πλευσιτέον.

Σημ. Θέμ. πλεF-. Τὸ F μεταξύ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ' (δρα ἤμ. Γραμ. § 77): (πλέF-ω=) πλέω, (πλέF-σ-ο-μαι=) πλεύσομαι κλπ. Ὁ χαρακτήρ ε τοῦ θέμ. πλε- συναίρειται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει' (δρα ἤμ. Γραμ. § 346). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πλείστων προθέσεων. Περὶ τοῦ Δωρ. μέλ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 357). Ἀντὶ τοῦ πλέω λέγεται καί: πλοῦν ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ἐκπλέω καί: ἐκπλοῦν ποιοῦμαι, ἀντὶ δὲ τοῦ περιπλέω καί: περιπλοῦν ποιοῦμαι κλπ. καὶ παθ.: πλοῦς γίγνεται Συνών. νέω-

**Πλήθω** (=εἶμαι πλήρης, γεμίζω). Ποιητ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. πλήθουσα. Ῥημ. πλήθος, πληθύς, (δρα καὶ ἀμπλημι), πληθώρα (Ἴων. πληθώραη· πρὸ βλ. θάλλω-θαλπωρή, ἔλλω-ἔλλωρη).

Σημ. Θεμ. πληθ- (δρα ἀμπλημι σημ.) Ὁ ποιητ. πρ. ε' πέπληθα ἔχεν σημ. ἐνεστῶτος, ὃ δὲ ὑπερσ. ἐπεπλήθειν παρατατικού.

**Πλημμελέω-ῶ** (=σφάλλομαι εἰς τὸ ἄσμα, παραφωῶ, κάμνω· πταῖσμα, πταίω), [πρτ. μτγν.], μέλ. πλημμελήσω, ἄορ. ἐπλημμέλησα, πρκ. πεπλημμέληκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. πλημμελοῦμαι, καὶ πρκ. μτχ. πεπλημμελημένοι, -α, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [πλημμέλησις, πλημμέλημα].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πλημμέλης, (ὅπερ ἐκ τοῦ πλῆν καὶ μέλος), ἐξ οὗ καὶ πλημμέλεια (=πταῖσμα ὠδίκον, ἀμάρτημα).

**-Πληρῶω-ῶ** (=καθιστῶ τι πλήρες, γεμίζω), πρτ. ἐπλήρου, μέλ. πληρώσω, ἄορ. ἐπλήρωσα, [πρκ. μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. πληροῦμαι, πρτ. ἐπληρούμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πληρώσομαι, παθ. μέλ. πληρωθήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπληρώσάμην, παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ. ἐπληρώθην, πρκ. πεπλήρωμαι, ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Ῥημ. πλήρωσις, πλήρωμα, πληρωτής, [ἐξ οὗ πληρωτικός], [ἀπλήρωτος, πληρωτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πλήρης κατ' ἀναλογίαν τοῦ δουλῶω, ἐλευθερόω (πρὸ βλ. καὶ ἀκριβῆς - ἀκριβῶω, ἀσθενῆς - ἀσθενῶω). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ παθ. πληροῦμαι λέγεται καί: πληρώσεως τυγχάνω καὶ πλήρωσιν λαμβάνω. Ἀντίθ. τῷ πληρῶ εἶναι τὸ κενῶω ὁ.

**Πλήττω ἢ -πλήσσω** (=κτυπῶ, πληγώνω). Πᾶρ' Ἀττ. ἀείποτε σύνθετ., πρτ. -ἐπλητιον ἢ -ἐπλησσον, μέλ. πλήξω, ἄορ. -ἐπληξα, πρκ. β'. (ἀείποτε ἀπλοῦς) μετ' ἐνεργ. σημ. πέπληγα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -πλήτι(σσο)μαι, πρτ. -ἐπλητι(σσο)όμην, παθ. μέλ. β'. πληγήσομαι καὶ ἐν συνθ. ὡς μέσ. ἐκπλαγήσομαι, παθ. ἄορ. β'. ἐπλήγην καὶ ἐν συνθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐξ(κατ)επλάγην, πρκ. παθ. πέπληγμα καὶ ἐν συνθ. ὡς μέσ. καὶ παθ. καταπέπληγμα, ὑπερσ. μέσ. -ἐπεπλήγμην, μετ' ὄλ. μέλ. πεπλήξομαι. Ῥημ. πληγή, [πλήξις, ἐξ οὗ] ἐκ(κατ-

τά) πληξίς, ἐπίπληξίς), [πλήγμα, πληγμός. πλήκτης, (ἐξ οὗ πληκτικός), πληκτῆρ], πληκτρον, καταπλήξ, παραπλήξ, ἄπληκτος, ἀπόπληκτος, ἔμπληκτος, καταπληκτέον.

Σημ. 1. Θέμ. πλῆγ, ἐξ οὗ πλῆγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πλῆγ-j- =) πλῆγ-ῆ πλῆσο- (ᾄρα ἡμ. Γραμ. § 69, δ'). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῶν προσθέσεων ἐκ, ἐπι καὶ κατὰ (πλήν τοῦ πέπληγα, πληγήσομαι, ἐπλήγην καὶ πεπλήξομαι). Ἄντι τοῦ ἀπλοῦ πλῆτω εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. τὰ συνών.: παίω, παίδασσω, τύπιω ἢ αἰ περιφράσεις: πληγὰς ἐμβάλλω, πληγὰς δίδωμι (ἢ ἐντείνω ἢ ἐντρέβω). Ἄντι δὲ τοῦ ἀπλοῦ πλῆτωμαι (ὑπό τινος) εἶναι ἐν χρήσει τό: τύπτομαι, παύομαι ἢ ἡ περίφρ. πληγὰς λαμβάνω (ὑπό τινος). Ὁ πρ. πέπληγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα γ. (ᾄρα ἡμ. Γραμ. § 351 σημ.).

Σημ. 2. Ὁ ἐνεστ. πλῆτωμαι ἐν συνηθ. μετὰ τῆς ἐπί: ἐπιπλῆτωμαι, εἶναι παθ διαθέσεως, μετὰ δὲ τῆς ἐκ: ἐκπλῆτωμαι, εἶναι διαθ. μέσης. Ἄντι τοῦ ἐκπλῆτωμαι ἀπαντᾷ σπν. καὶ ὁ τύπος ἐκπλήγνυμαι. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ πλῆτωμαι: μέσ. μέλ. πλῆξομαι, μέσ. ᾄρ. ἐπληξάμην καὶ παθ. ᾄρ. ἐπλήχθην.

Σημ. 3. Ἄντι τοῦ ἐκπλήτω λέγεται καὶ: ἐκπλήξην ποιῶ (ἢ παρέχω ἢ ἔχω ἢ ἀπεργάζομαι) καὶ εἰς ἐκπλήξην καθίστημι τινα: ὡς παθ. δὲ ἐκπλήξῃς εἶμι (ἢ γίνεσθαι) καὶ ἐκπλήξῃς ἐμπίπτει ὡς μέσ. δὲ ἐν ἐκπλήξῃ εἶμι.

**Πλουτέω-ῶ** (ἀμ. τβ. = εἶμαι πλούσιος), πρτ. ἐπλούτουν, μέλ. πλουτήσω ᾄρ. ἐπλούτησα, πρκ. πεπλούτηκα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [πλουτητέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος, ἐξ οὗ πλουτηρός, πλούσιος [πλουτινὸν καὶ πλούταξ]. Λέγεται δὲ καὶ: πλοῦτιον ἔχω καὶ πλούσιός εἰμι.

**Πλουτίζω** (μ. τβ. = κάμνω τινὰ πλούσιον), μέλ. πλουτιῶ, ᾄρ. ἐπλουτίσα, πρκ. πεπλούτικα. Παθ. καὶ μέσ. πλουτίζομαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν παρ' Ἀττικ. Ῥημ. [πλουτισμός].

Σημ. ἐκ τοῦ πλοῦτος Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ. Ἄντι τοῦ μέσ. πλουτίζομαι λέγεται καὶ: πλουτίζω ἐμαυτὸν καὶ πλούσιος γίνομαι.

**Πλύνω**, [πρτ. ἐπλυνον], μέλ. πλύνω, ᾄρ. ἐπλύνα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσιν. Παθ. καὶ μέσ. [πλύνομαι, πρτ. ἐπλυνόμεν, παθ. μέλ. πλυθήσομαι, παθ. ᾄρ. ἐπλύθην καὶ ἐπλύθην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. πλυνοῦμαι, μέσ. ᾄρ. ἐπλυνάμην], πρκ. ἐπλυνμαι, | ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. πλύσις, (ἐξ οὗ πλύσιμος), πλύμα, [πλυρός, πλυνεύς, πλύντης, (θηλ. πλύντρια ἢ πλυντρίς), ἐξ οὗ] πλυντικός, [πλυντῆρ, ἐξ οὗ] (πλυντήριος, [πλυντήριον]), [πλύντρον, πλυτός, ἐξ οὗ] ἐκπλυτος ἀνέκπλυτος.

Σημ. Θέμ. πλύν- (ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πλ-ύν-j-ω = πλυνω = πλύνω) καὶ πλυ-, ἐξ οὗ μόνον ὁ παθ. μέλ. ᾄρ., πρκ. καὶ ὑπερσ. (ᾄρα κρίνω σημ. καὶ ἡμ. Γραμ. § 363). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν ἀπό, ἐκ καὶ κατὰ: ἀπο(ἐκ)πλύνω (= ἐξπλύνω), καταπλύνω (= κατὰ πλύνω). Ὁ ᾄρ. (ἐπλύν-σα = ἐπλύνα) ἐπλύνα ἐκτείνει τὸ θεμ. φωνῆεν ὑ βραχὺ εἰς ὑ μακρὸν ἕνεκα ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως (ᾄρα ἡμ. Γραμ. § 359).

**Πνέω** (ἀμτθ. = φυσῶ) (πνέεις =) πνεῖς, \* (πνέει =) πνεῖ κλπ., πρτ. ἔπνεον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. -πνεύσομαι [καὶ Δωρ. πνευσοῦμαι ποιητ., καὶ πνεύσω μτγν.], ἀόρ. ἔπνευσα, πρκ. -πέπνευκα. Παθ. (μόνον) δια-πνέομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. [: πνέομαι, πνευσθήσομαι, ἐπνεύσθην, πέπνευσμαι]. Ῥημ. [πνεύσις], πνοή, πνεῦμα, πνεύμων, [πνεύστης, (ἐξ οὗ πνευστικός), ἐμπνευστός].

Σημ. Θέμ. πνεF-. Τὸ F μεταξὺ φωνηέντων ἀποβάλλεται, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ (ὄρα πλέω σημ.): (πνεF-ω =) πνέω, (πνεF-σ-ομαι =) πνεύσομαι κλπ. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ὁ δὲ θεμ. χαρακτᾶρ ε συναρεῖται μόνον μεθ' ἐπομένου ε ἢ ει (ὄρα νέω, καὶ πλέω σημ.).

**Πνίγω**, [πρτ. ἔπνιγον, μέλ. πνίξω], ἀόρ. -ἔπνιξα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. πνίγομαι, πρτ. ἐπνιγόμεν, [παθ. μέλ. β'. πνιγήσομαι], παθ. ἀόρ. [ἀ. ἐπνίχθην καὶ] β'. -ἔπνιγην. [μέσ. μέλ. πνίξομαι καὶ Δωρ. πνιξοῦμαι πρκ. πέπνιγμα, ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [πνίξις, πνίγμα, πνιγμονή], πνίγος, (ἐξ οὗ πνιγρός), πνιγμός, [ἐξ οὗ πνιγμώδης], [πνικτός].

Σημ. Θέμ. πνιγ- καὶ (ἐν μόνῳ τῷ παθ. ἀόρ. θ') πνίγ-. Τὸ πνίγω ἔχει εὐρύτεραν σημ. τοῦ συνωνύμ. ἀγχω (=σφίγγω τὸν λαιμόν).

**Ποδίζω**· ἰδὲ ἐμποδίζω.

**Ποθέω-ᾶ**, πρτ. ἐπόθουν, μέλ. ποθήσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ποθήσομαι, καὶ ποθέσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα καὶ ἐπόθησα, [πρκ. πεπόθηκα μτγν.]. Παθ. (μόνον) ποθοῦμαι καὶ ἀντι-ποθοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἤτοι: πρτ. ἐποθούμην, παθ. ἀόρ. ἐποθήθην καὶ ἐποθέσθην καὶ πρκ. πεπόθημαι μτγν.]. Ῥημ. [πόθησις, πόθημα, ποθήτωρ, ποθητός, (ἐξ οὗ ποθητικός, περι(ἐπι)πόθητος, τριπόθητος)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πόθος. Θέμ. (ποθ- καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:) ποθ-ε-. Τὸ ρ. ἐν τοῖς τύποις (ποθέσ-σ-ομαι =) ποθέσομαι, (ἐπόθεσ-σ-α =) ἐπόθησα, [καὶ ἐποθέσ-θην,] προσλαμβάνει ἐν τῷ θέμ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -εω, ὧν ὁ χαρακτῆρ ε τηρεῖται πανταχοῦ βραχὺς (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 367, 2). Ὁ ἐνεστ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετος μετὰ τῶν προθέσ. ἐπι καὶ πρὸς. Ἀντὶ τοῦ ποθῶ λέγεται καὶ: πόθον ἔχω· ὡς μτθ. εἶναι τὸ: πόθον ἐμφύω τινί, πόθον ἐνεργάζομαι τινί ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ: πόθος ἐγγίγνεται τινί τινος.

**Ποιέω-ᾶ** (= ἐργάζομαι, κάμνω τι, κατασκευάζω) ὁμαλόν. Ῥημ. ποιήσις, ποιήμα, [ἐξ οὗ ποιηματικός καὶ ποιημάτιον], ποιητής, (ἐξ οὗ ποιητήρια καὶ) (ποιητικός) ποιητός, (ἐξ οὗ εἰσποιητός, προσποιητός, χειροποίητος, θεοποίητος, [δημοποίητος ἐκποίητος], ποιητέος, ποιητέον.

Σημ. 1. Θέμ. ποιε-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πλείστων προθέσεων: ἐκ, ἐν, μετά, πρὸς, εἰς κλπ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: ποιῶ ἐμαν-

τόν. Ὡς παθ. τοῦ ποιῶ καὶ τοῦ μέσ. ποιούμαι λαμβάνεται συνήθως τὸ γίνουμαι ὡς ἀνάστατον ποιῶ τὴν πόλιν, παθ.: ἡ πόλις ἀνάστατος ὑπ' ἐμοῦ γίγνεται.

Σημ. 2. Τὸ ἐνεργ. ποιῶ συναπτόμενον μετ' ἀφηρημ. οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν, ἣτις ἰσοδυναμεῖ τῷ εἶμαι αἴτιος ἢ ἐπιτρέπω νὰ γίνῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ἀφηρημ. οὐσιαστ. δηλούμενον ὡς μάχην ποιῶ, πόλεμον ποιῶ, εἰρήνην ποιῶ κλπ. (ἐπιἄρχοντος, στρατηγοῦ ἢ βασιλέως)=εἶμαι αἴτιος νὰ γίνῃ μάχη, πόλεμος, εἰρήνη κλπ. Τὸ δὲ μέσ. ποιούμαι συναπτόμενον μετὰ τοιούτων οὐσιαστικῶν ἀποτελεῖ περίφρασιν, ἣτις ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὰ ἀντίστοιχα εἰς τὰ ὀνόματα ἐνεργ. ἢ μέσα ῥήματα ὡς ποιούμαι πόλεμον (=πολεμῶ), ποιούμαι λόγον (=λέγω), ποιούμαι μάχην (=μάχομαι), ὁδὸν ποιούμαι (=ἔρχομαι) κλπ.

Σημ. 3. Τὰ εὖ ποιῶ (=εὐεργετῶ) καὶ κακῶς ποιῶ (=βλάπτω) ἔχουσι ὡς παθ. τὰ εὖ πάσχω (=εὐεργετοῦμαι) καὶ κακῶς πάσχω (=κακοποιοῦμαι, βλάπτομαι ὑπὸ τινος).

Σημ. 4. Συνών. τῷ ποιῶ εἶναι τὰ: δράω-ῶ, ἐργάζομαι καὶ πράττω. Τὸ ποιῶ διαφέρει πολλάκις τοῦ πράττω 1) κατὰ τὴν σημ., διότι τὸ μὲν ποιῶ = προσπαθῶ νὰ γίνῃ τι· τὸ δὲ πράττω=ἐργάζομαι, εὐρίσκομαι ἤδη ἐν τῷ ἔργῳ· καὶ 2) ὅταν ἐκάτερον συνεχφέρεται μετὰ τῶν εὖ ἢ κακῶς, ἀμεινον, χείρον.

**Ποικίλλω** (μτθ.= κάμνω τι ποικίλον, κεντῶ τι ἢ ζοφγραφεῶ ποικίλως· καὶ ἀμτθ.= μεταβάλλομαι, ὁμιλῶ διλημματικῶς, στρεψολογῶ, πανουργεύομαι), [πρτ. ἐποίκιλλον, μέλ. ποικιλῶ μτγν.], ἄορ. ἐποίκιλα. Παθ. ποικίλλομαι καὶ πρκ. πεποίκιλμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. ποίκιλις, ποίκιλμα, [ποικιλμός, ποικιλεύς], ποικιλτής, [ἐξ οὗ ποικιλικός], ποικιλτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, ἐξ οὗ καὶ ποιμίλα. Θέμ. ποικιλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποικίλ-j-ω=) ποικίλλω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐποίκιλ-σα=ἐποίκιλλα=) ἐποίκιλα. Τὸ θεμ. φωνῆεν ἰ βραχύ, ἀναπληρωτικῶς ἐξετάθη εἰς ἰ μακρόν. Τὸ β. ἄπαντ' ἄ καὶ σύνθετον. Ἐντὶ τοῦ ἀμτθ. ποικίλλω λέγεται καὶ: ποικίλως ἔχω καὶ ποικίλος εἰμί. Συνών.: [αἰόλλω], αἰολέω.

**Ποιμαίνω** (=βόσκω ποίμνια, φυλάττω, συντηρῶ, περιποιούμαι), πρτ. ἐποίμαινον. Παθ. ποιμαίνομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ποίμανσις, ποιμαντήρ, ποιμάντωρ, ποιμαντέον].

Σημ. Ἐν τοῦ ποιμήν. Θέμ. (ποιμεν-, ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ποιμν-, ἐξ οὗ (κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α μεταξὺ τοῦ μ καὶ ν) ποιμαν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ποιμαν-j-ω=) ποιμαν-. Ἐντὶ τοῦ ποιμαίνω λέγεται καὶ: ποιμήν εἰμι. Συνών. ἰδὲ βόσκω σημ.

**Πολεμέω-ῶ** (=κάμνω πόλεμον), πρτ. ἐπολέμουν, μέλ. πολεμήσω, ἄορ. ἐπολέμησα, πρκ. πεπολέμημα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. πολεμοῦμαι, πρτ. ἐπολεμούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. πολεμήσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἄορ. ἐπολεμήθην, [μέσ. ἄορ. μτγν.], πρκ. πεπολέμημαι, ὑπερσ. ἐλλείπει, μετ' ὄλ. μ. -πεπολεμήσομαι. Ῥημ. δυοπαλέμητος, πολεμητέος, -έον καὶ πολεμησεῖω (ἔφετ.).

σημ. 1. Ἐκ τοῦ πόλεμος, ἐξ οὗ καὶ πολεμικός, πολεμῶ-ῶ καὶ τὸ ποιητ. καὶ μτγν. πολεμίζω (=μάχομαι, πολεμῶ). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον. Ἀντὶ τοῦ πολεμῶ λέγεται καὶ πόλεμον ποιῶμαι, πόλεμον ἐκφέρω πρὸς τινα καὶ πόλεμον αἰρομαι. Τὸ δὲ πόλεμον ποιῶ (=ἐνεργῶ νὰ γίνῃ πόλεμος· ὅρα ποιῶ σημ. 2) λέγεται καὶ πολεμοποιῶ (μόνον ὁ ἐνεστ.).

σημ. 2. Συνών. ἰδὲ μάχομαι σημ. 2. Ἀντίθ. τῷ πολεμῶ εἶναι τὸ εἰρήνην ἄγω.

**-Πολεμῶ-ῶ** (=κάμνω τινὰ ἐχθρόν τινος). Μόνον συνθ.: ἐκπολεμῶ καὶ ἀόρ. ἐξεπολέμωσα. Μέσ. πολεμοῦμαι (=πολέμιος γίγνομαι), μέσ. μέλ. πολεμῶσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολεμώθην (=πολέμιος ἐγενόμην), [πρκ. πεπολέμωμαι], ὑπερσ. ἐπεπολέμωτο (=πολέμιος ἐγεγόνη), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουν.

σημ. Ἐκ τοῦ πόλεμος ἰδὲ πολεμέω σημ. καὶ ἡμ. Γραμ. § 516, ε' σημ.

**Πολιορκέω-ῶ** (=περικυκλώνω διὰ στρατευμάτων πόλιν τινά, ἵνα διὰ τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτήν), πρκ. ἐπολιόρκουν, μέλ. πολιορκήσω, ἀόρ. ἐπολιόρκησα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.], Παθ. πολιορκούμαι, πρκ. ἐπολιόρκούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. πολιορκήσομαι καὶ σπν. παθ. μέλ. πολιορκηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπολιόρκηθην, πρκ. -πεπολιόρκημαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [πολιόρκησις, πολιορκητής, (ἐξ οὗ πολιορκητικὸς καὶ πολιορκητήριος) ἀπολιόρκτητος] δυσπολιόρκτητος, πολιορκητέος.

σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πόλις καὶ ἄρκος (εἰργνυμι)· γίγνεται δ' ἐξ αὐτῶν μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος· (ὅρα ἡμ. Γραμ. § 551). Τὸ πολιορκος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἄττ. πολιορκία, εἶναι ἄχρηστον. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐκ καὶ σύν: ἐκπολιόρκῶ (=διὰ πολιορκίας κυριεύω· εὔχρηστ. μόνον κατ' ἐνεργ. ἀόρ. καὶ παθ. πρκ.: ἐξεπολιόρκησα) καὶ συμπολιόρκῶ (=ἑμοῦ ἢ συγχρόνως πολιορκῶ). Ἀντὶ τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι λέγεται καὶ εἰς παλιορκίαν καθίσταμαι καὶ παλιορκίαν ὑπομένω.

**Πολιτεύω** (=1) διοικῶ τὴν πολιτείαν· 2) κάμνω τινὰ πολίτην· καὶ 3) ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἐν τινι πολιτείᾳ), πρκ. ἐπολίτευον, μέλ. πολιτεύσω, ἀόρ. ἐπολίτευσα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. πολιτεύομαι (=λαμβάνω μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις), πρκ. ἐπολίτευόμην, μέσ. μέλ. πολιτεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπολιτεύσάμην, [παθ. μέλ. ἐλλείπει], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐπολίτευθην, πρκ. πεπολίτευμαι, ὑπερ. πεπολιτευμένος ἦν [καὶ μτγν. ἐπεπολιτεύμην]. Ῥημ. πολιτεία [ἐξ οὗ ἀντιπολιτεία, συμπολιτεία, μτγν.: καὶ νεοελλην. ἀντιπολίτευσις, συμπολίτευσις], πολιτεύμα, [πολιτευτής, πολιτευτέον].

σημ. Ἐκ τοῦ πόλις, ὅπερ ἐκ τοῦ πόλις. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς σὺν καὶ ἐν. Τὰ σύνθετα ἀντιπολιτεύομαι (=εἶμαι πολιτικὸς ἀντίπαλος), καταπολιτεύομαι (=καταπολεμῶ πολιτικῶς) καὶ διαπολιτεύομαι (=ἀντιπράττω καὶ

περ ἀνήκων εἰς τὸ αὐτὸ κόμμα) εἶναι ἀποθετικά. Ἐντὶ τοῦ πολιτεύω καὶ πολιτεύομαι λέγεται καὶ : πράττω τὰ πολιτικά καὶ πράττω τὰ τῆς πόλεως.

**Πονέω-ῶ** (ἀμτβ. = κοπιᾶζω, ἀγωνίζομαι, αἰσθάνομαι πόνους· μτβ. = μετὰ κόπου κάμνω τι, προξενῶ τινι κόπους, θλίψεις), πρτ. ἐπόνουν, μέλ. πονήσω, [καὶ μτγν. πονέσω], ἀόρ. ἐπόνησα [καὶ μτγν. ἐπόνεσα], πρκ. πεπόνηκα, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μεσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, πρτ. ἐπονούμην, [μεσ. πονήσομαι καὶ πονέσομαι μτγν.], μεσ. ἀόρ. ἐπονησάμην, [παθ. μέλ. ἐλλείπει], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐπονήθην, πρκ. πεπόνημαι, ὑπερσ. -ἐπεπονήμην. Ῥημ. [πόνησις, (ἐξ οὗ διαπόνησις), πόνημα, ἐξ οὗ] (διαπόνημα), πονητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόνος, ὅπερ ἐκ τοῦ πέν-ομαι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ., τὸ δὲ μέσ. καὶ παθ. συνηθέστατα μετὰ τῆς διά, ἐκ καὶ σπν. τῆς πρὸ καὶ κατά. Ἐντὶ τοῦ ἀμτβ. πονῶ λέγεται καὶ : πόνον ἔχω, πόνος ἔστι μοι καὶ ἐν πόνῳ εἰμί· ἄντι δὲ τοῦ μτβ. καὶ : πόνον παρέχω τινί. Ἐντίθετον τῷ πονῶ εἶναι τὸ ῥαθυμέω-ῶ.

**Πονηρεύομαι** (= 1) εἶμαι κακός, κακώτροπος, πράττω κακίας· καὶ 2) εἶμαι πολὺ ἄρρωστος). Ἄποθ. μέσ. παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἔνεστ. συμπονηρεύομαι καὶ ὁ πρκ. πεπονήρευμαι, πάντῃ δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. πονήρευμα, [ἀπονήρευτος].

Σημ. Ἐκ τοῦ πονηρός, (ὅπερ ἐκ τοῦ πόνος), ἐξ οὗ καὶ πονηρία. Ἐντὶ τοῦ πονηρεύομαι (= πονηρῶς φέρομαι) λέγεται καὶ : πονηρός εἰμι καὶ πονηρὰ ἐργάζομαι. Τὰ δέ : πονηρῶς ἔχω καὶ πονηρῶς διάκειμαι ἔχουσι· ἀντίθ. τὸ εὖ ἔχω.

**Πορεύω** (= κάμνω τινὰ νὰ πορευθῆ, διαβιβάζω τι) σπν. τὸ ἐνεργ. παρ' Ἄττ., [πρτ. μτγν.], μέλ. πορεύσω. ἀόρ. ἐπόρευσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. πορεύομαι (= περιπατῶ), πρτ. ἐπορεύομην, μέσ. μέλ. πορεύσομαι [καὶ παθ. μέλ. ὡς μέσ. πορευθήσομαι μτγν. μέσ. ἀόρ. ἐπορευσάμην μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπορεύθην, πρκ. πεπόρευμαι, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. πορεία, [πόρευσις, ἐξ οὗ] (πορεύσιμος), [πόρευμα, πορευτός, ἐξ οὗ] (δυσπόρευτος), πορευτέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (= πέρασμα), ἐξ οὗ καὶ πορίζω. Ὁ ἐνεργ. τύπος πορεύω εἶναι συνηθῆς παρὰ τοῖς Ἄττ. δραματικοῖς· παρὰ δὲ τοῖς πεζ. εὐχρηστον εἶναι μόνον τὸ μέσ., ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ, σὺν, διά, μετὰ, εἰς, ἐπί, περί, ἀντί, ἀπό. Ἐντὶ τοῦ πορεύομαι λέγεται καὶ πορείαν ποιοῦμαι.

**Πορθέω-ῶ** (= λεηλατῶ, ἐρημώνω, καταστρέφω), πρτ. ἐπόρθουν, μέλ. πορθήσω, ἀόρ. ἐπόρθησα, πρκ. πεπόρθηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. πορθοῦμαι, πρτ. ἐπορθούμην καὶ πρκ. πεπόρθημαι (= ἐχάθηκα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι Ῥημ. [πόρθησις, πόρθημα, πορθητής, (ἐξ οὗ πορθητικός καὶ πορθητήριος), πορθήτωρ], ἀπόρθητος.

Σημ. Θέμ. |πέρθ- (πρβλ. *πέρθ-ω* ποιητ.), ἐξ οὗ πορθ- και προσλήψει τοῦ προσφ. -ε:] πορθε-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῆς ἐκ.

**Πορίζω** (= ἀνοίγω τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, δίδω), πρτ. ἐπόριζον, μελ. ποριῶ, ἀόρ. ἐπόρισα, πρκ. πεπόρικα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. και παθ. πορίζομαι, πρτ. ἐποριζόμην, μέσ. μέλ. ποριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπορισάμην, παθ. μέλ. πορισθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπορίσθην, πρκ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην. Ῥημ. [πόρισμα, πορισμός], ποριστής, (ἐξ οὗ ποριστικός), [ποριστός, ποριστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πόρος (ὄρα πορεύω σημ.) προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -ιζώ. Τὸ ρ. σχηματίζεται κατὰ εἰς (-δ-ζ-ω)=ζω ὁδοντοφωνόληκτα (πρβλ. ἐθίζω, νομίζω) ἀπαντᾷ δὲ και σύνθετον μετὰ τῆς ἐκ, πρὸς, σύν κλπ. Τὸ ἐκπορίζω=ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, προμηθεύω. Ἄντι τοῦ πορίζω λέγεται και : ποριστής εἰμι (ἢ γίνομαι) τινος.

**Πραγματεύομαι** (= ἐνασχολοῦμαι εἰς τι). Ἄποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπραγματεύομην, [μέσ. μέλ. μτγν], μέσ. ἀόρ. ἐπραγματευσάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείπει), παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, πρκ. μέσ. και παθ. πεπραγματεύμαι. Ῥημ. πραγματεία, [πραγματεύμα, πραγματευτής, (ἐξ οὗ πραγματευτικός), πραγματευτέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ πράγμα, [ἐξ οὗ και πραγματικός].

**Πράττω ἢ πράσσω** (= κάμνω), πρτ. ἐπρατι(σσο)ον, μέλ. πράξω, ἀόρ. ἐπραξα, πρκ. α' πέπραχα (μτθ.) και β' πέπραγα (ἀμτθ.), ὑπερσ. α. ἐπεπράχην (μτθ.) και β'. ἐπεπράγειν (ἀμτθ.). Μέσ. και παθ. πράττομαι, πρτ. ἐπρατιτόμην, μέσ. μέλ. πράξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπραξάμην, παθ. μέλ.πραχθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπράχθην, πρκ. πέπραγμαι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην και -πεπραγμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. πεπράξομαι και -πεπραγμένος ἔσομαι. Ῥημ. πράξις, πράγμα, [πρακτής, (ἐξ οὗ πρακτήριος), πράκτης, ἐξ οὗ] (πρακτικός), πράκτωρ, [πρακτός, ἐξ οὗ] (ἀπρακτος, εὐ(δύς)πρακτος), πρακτέος, -έον.

Σημ. 1. Θέμ. πράγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: πραγ-j-==) πραιτ· ἢ πραιοσ- (ὄρα ἦμ. Γραμμ. § 49, ε'). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ πολλῶν προθ., ἔχει δὲ τὸ θεμ. φωνῆν ᾱ φύσει μακρὸν (ὄρα ἦμ. Γραμμ. § 348 ὑποσημ.).

Σημ. Τὸ πράττω, ὅταν συνεφέρηται μετὰ τῶν ἐπιπρ. εὐ, κακῶς, ἀμεινον, χεῖρον κλπ., εἶναι διαθ. οὐδετ.: εὐ πράττω (=εὐτυχῶ), κακῶς πράττω (=δυστυχῶ) κλπ. Τὸ εὐ πράττω διαφέρει τοῦ εὐτυχῶ, καθ' ὅσον τὸ μεν εὐ πράττειν (=ἡ εὐπραγία) γεννᾷται ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑποκειμένου, τὸ δ' εὐτυχεῖν (=ἡ εὐτυχία) ἐκ τῆς τύχης· ἡ αὐτὴ δὲ διαφορὰ ὑπάρχει και μεταξὺ τοῦ κακῶς πράττειν και δυσπραγεῖν. Τὸ πράττω συντιθέμενον μετὰ τοῦ εὐ γίγνεται εὐπραγῶ. οὐ ἀντιθ. δυσπραγῶ. Συνών. τῷ πράττω ἰδὲ ποιῶ σημ. 4.

**Πραῦνω** (μτθ. = καταπραῦνω, ἡμερώνω), πρτ. ἐπράυνον, μέλ. πραινῶ, ἄορ. ἐπράυνα πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. πραινομαι [πρτ' ἐπραύνομην, παθ. μέλ.πραῦνθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐπραῦνθην. [πρκ. πεπραύσμαι μτγν.]. Ῥημ. [πράυνσις, πραῦντής, (ἐξ οὗ πραῦντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρᾶϊς (Ἴων. πηρύς). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Ἐντὶ τοῦ πρᾶῖνω (μτθ.) λέγεται καὶ: πρᾶον καθίστημι ἵνα, πρᾶον ποιῶ ἢ παροικεῖνάζω. Ὡς ἀμτθ. δέ: πρᾶός εἰμι (ἢ γίγνομαι), πρᾶσθη χρωῖμαι καὶ πρᾶως ἔχω πρὸς τι.

**Πρέπω** (= διαπρέπω διακρίνομαι, εἶμαι κατάλληλος πρὸς τι, ἀρμόζω), πρτ. ἐπρεπον, μέλ. πρέπω, ἄορ. ἐπρεψα, καὶ πλέον οὐ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθ. ἀπροσώπως: ἐνεστ. πρέπει (= ἀξίζει, ἀρμόζει) ἢ πρέπον ἐστί, πρτ. ἐπρεπε ἢ πρέπον ἦν, μέλ. πρέπει ἢ πρέπον ἔσται, ἄορ. ἐπρεψε. Ῥημ. εὐ-πρεπής, μεγαλο-πρεπής, [πρεπτός].

Σημ. Θέμ. πρεπ-

**Πρόσβευώ** (= 1) εἶμαι πρεσβύτερος, πρωτεύω· 2) στέλλομαι πρεσβευτής, ἄρχω, κυβερνῶ, τιμῶ), πρτ. ἐπρόσβευον, μέλ. πρεσβεύσω, ἄορ. ἐπρόσβευσα, πρκ. πεπρόσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. πρεσβεύομαι (= διὰ πρέσβειων διαπραγματεύομαι, στέλλω πρέσβεις) καὶ παθ. πρεσβεύομαι (= τιμῶμαι καὶ πέμπομαι πρεσβευτής), πρτ. ἐπρεσβεύομην, μέσ. μέλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπρεσβευσάμην, πρκ. πεπρόσβευμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. πρεσβεία, πρέσβεις, [πρέσβευμα], πρεσβευτής, [ἐξ οὗ πρεσβευτικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ πρᾶβυς. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον: ἀποπρεσβεύω (= ἐκθέτω ὡς πρεσβευτής), παραπρεσβεύω (= ἐκτελῶ παρανόμως, δολίως τὰς ὑποθέσεις τῆς πρεσβείας), συμπρεσβεύω (= εἶμαι ἀπεσταλμένος μετ' ἄλλων πρεσβευτής), ἀντιπρεσβεύομαι καὶ διοπρεσβεύομαι (= ἀντεπιστέλλω πρέσβεις). Ἐντὶ τοῦ μέσ. πρεσβεύομαι λέγεται καὶ: πρᾶβεις (ἢ πρεσβείας) πέμπω καὶ πρεσβείαν ἀποστέλλω.

**Πρῖώ** (= πριονίζω, πρτ. -ἐπρίον, ἄορ. ἐπρίσα καὶ παθ. πρκ. δια-πεπρισμένος, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [πρίσις, πρίσμα, πρισμός, πρίων, πρίστης ἢ πριστήρ, πριστός].

Σημ. Θέμ. πρῖ- καὶ πρῖο- πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομ. ὀλικῶν καταλήξεων (δρα ἡμ. Γραμ. § 369 σημ. 2).

**Προεδρεύω** (ἀμτθ. = εἶμαι πρόεδρος) καὶ μέλ. προεδρεύσω, τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόεδρος, ἐξ οὗ καὶ προεδρία. Λέγεται δὲ καὶ: πρόεδρος εἰμι, προεδρία ἔστι μοι καὶ προεδρίας τιμῶμαι. Ὡς μτθ. δὲ εἶναι τὸ: προεδρίαν δίδωμι τινι.

**Προηγορέω-ῶ** (= εἶμαι προήγορος, συνήγορός τινος ἐν δικα-

στηρίψω, συνηγορῶ ὑπέρ τινος) καὶ πρτ. προηγόρουν, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ προήγορος, (ὄπερ ἐκ τοῦ πρό - ἀγορεύω). [ἐξ οὗ καὶ προηγορία].

**Προθυμέομαι-οὔμαι** (=εἶμαι πρόθυμος). Ἀποθ. παθ., προθυμούμην, μέσ. μέλ. προθυμήσομαι, καὶ σπν. παθ. μέλ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. προθυμηθήτην, καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. προθυμητέον.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόθυμος (ὄπερ ἐκ τῆς πρό καὶ θυμός), ἐξ οὗ καὶ προθυμία. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς σύν: συμπροθυμοῦμαι = δεικνύω τὴν αὐτὴν προθυμίαν· εἶναι δὲ κατὰ τὴν σημ. ἐνεργ. μτθ. Ἐντὶ τοῦ προθυμοῦμαι λέγεται καὶ: πρόθυμός εἰμι πρὸς τι, ἐπὶ τι, εἰς τι πρόθυμον ἑμαυτὸν παρέχομαι, προθυμίαν ἔχω ἢ παρέχομαι καὶ προθύμως ἔχω.

**Προξενέω-ῶ** (=εἶμαι πρόξενος, ἀντιπρόσωπος, προστατεύω, γίγνομαι αἰτίος τινος), πρτ. προξένουν καὶ ἄορ. προξένησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [προξένησις, προξενητής (θηλ. προξενήτρια), ἐξ οὗ προξενητικός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόξενος, ἐξ οὗ καὶ προξενία. Ἐντὶ τοῦ προξενῶ λέγεται καὶ: πρόξειός εἰμι καὶ πρόξενον ποιῶμαι τινα.

**Προοιμιάζομαι** (=κάμνω προοίμιον, προλογίζω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., [πρτ. μτγν.], μέσ. μελ. προοιμιάσομαι, μέσ. ἄορ. ἐπροοιμιασάμην, [πρκ. πεπροοιμιάσμαι μτγν.] καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. [προοιμιαστέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ προοίμιον, ὄπερ ἐκ τῆς πρό καὶ τοῦ ποιητ. οἶμος (=ἄδός). Αὐξάνεται δὲ ἔξωθεν· (ἴσα ἡμ. Γραμ. § 294,2). Ἐντὶ τοῦ προοιμιάζομαι εὐρηται παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. καὶ φροοιμιάζομαι (πρβλ. προοίμιον-φροίμιον). Τὸ ἐνεργ. προοιμιάζω μτγν.

**Προπηλακίζω** (=ρίπτω κατὰ τινος πηλόν, λάσπην, ρίπτω τινὰ ἐντὸς πηλοῦ· καὶ μτθ. = μετὰ χειρὶ ζομαί τινα ὑβριστικῶς, ὑβρίζω, ἐξευτελίζω), μέλ. προπηλακῶ, ἄορ. προπηλάκισα. Παθ. προπηλακίζομαι, πρτ. προπηλακίζομην, παθ. ἄορ. προπηλακίστην, καὶ πρκ. προπεπηλάκισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. προπηλάκιαις, προπηλακισμός.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρό καὶ τοῦ ἐν χρήσει παρὰ μτγν. πηλακίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ πήλαξ,-ακος, (ὄπερ ἐκ τοῦ πηλός).

**Προσδοκάω-ῶ** (ἀμτθ. = περιμένω, ἐλπίζω), πρτ. προσεδόκων, [μέλ. προσδοκήσω μτγν.], ἄορ. προσεδόκησα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. προσδοκῶμαι, πρτ. προσεδοκῶμην καὶ παθ. ἄορ. προσεδοκήτην,

τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουν. Ῥημ. προσδόκημα, [προσδοκητός, ἐξ οὗ] ἀπροσδόκητος, προσδοκητός.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ δέχομαι (θέμ. δεκ-, δοκ-), ἐξ ὧν καὶ προσδοκία καὶ προσδόκιμος· γίνονται δ' ἀμέσως ἐκ τῶν ἀπλῶν ἄνευ μεσολαβήσεως συνθ. ὀνόματος. Διάφορον τοῦ προσδοκᾶω εἶναι τὸ προσδοκέω-ῶ (=φαίνομαι, νομίζομαι προσέτι). Ἀντὶ τοῦ ἀμτβ. προσδοκᾶω λέγεται καὶ : προσδοκίαν ἔχω ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ : προσδοκίαν παρέχω τινί, προσδοκίαν ἐμποιῶ (ἢ ἐμβάλλω). Καὶ παθ. προσδοκία ἐστί, προσδόκιμός εἰμι.

Σημ. 2. Συνών.: προσδέχομαι, παραδοκέω-ῶ.

**Προεδρεύω** (=κάθημαι πλησίον τινός, παραμονεύω), πρτ. προσήδρευον, μέλ. προσεδρεύσω, ἄορ. προσήδρευσα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουν παρ' Ἀττικ. πεζ. Ῥημ. προσεδρεία (=προσεδρία).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. πρόεδρος, ἐξ οὗ καὶ προσεδρία.

**Προσῆκει**· ἰδὲ ἦκω σημ.

**Προσηλώ-ῶ** (=καρφώνω) καὶ παθ. πρκ. προσήλωμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [προσήλωσις].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ τοῦ ἠλώω-ῶ, ὅπερ ἐκ τοῦ ἦλος (=καρφίον).

**Προσκυνέω-ῶ**, πρτ. προσεκύνουν, μέλ. προσκυνήσω, ἄορ. προσεκύνησα καὶ Παθ. προσκυνοῦμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [προσκύνησις, προσκύνημα, προσκυνητής, (ἐξ οὗ προσκυνητήριον), προσκυνητός, προσκυνητέος].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς πρὸς καὶ (τοῦ ποιητ. καὶ μτγν.) κύνέω-ῶ (=φιλῶ), ὅπερ ἐκ θέμ. κυ προσλήψει τοῦ προσφωμ. νε: κυνε- (βρα εἰσαγ. § 13).

**Προῦπαντάω -ῶ**· ἰδὲ ἀπαντάω-ῶ.

**Προφασίζομαι** (=προβάλλω πρόφασιν, πλαστήν αἰτίαν πρὸς ἀθώωσίν μου, δικαιολογοῦμαι ψευδῶς). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. μτβ. σημ., πρτ. προφασίζομην, μέσ. μέλ. προφασιοῦμαι, μέσ. ἄορ. προφασισάμην καὶ παθ. ἄορ. προφασίσθην, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουν. Ῥημ. ἀπροφασιστος, εὐπροφασιστος, [προφασιστέον]

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ πρόφασις, ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ καὶ τοῦ φημί (πρβλ. ἀπόφασις, κατάφασις)· σχηματίζεται δὲ κατὰ τὰ ὀδοντοφωνόλ. Ἀντὶ τοῦ προφασίζομαι λέγεται καὶ : πρόφασιν ἔχω (ἢ λαμβάνω), πρόφασις ἐστί μοι, πρόφασιν ποιῶμαι. Ὡς μτβ. δὲ : πρόφασιν ἔχω (=παρέχω) τινί. Συνών. σκήπτομαι.

**Πρωτεύω** (ἀμτβ. =εἶμαι πρῶτος), πρτ. ἐπρώτευον, μέλ. πρωτεύσω, ἄορ. ἐπρώτευσα καὶ πλέον οὐ. Ῥημ. πρωτεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ πρῶτος, ἐξ οὗ καὶ πρωτεῖον. Ἀντὶ τοῦ πρωτεῖα λέγεται καὶ : πρῶτός εἰμι (ἢ γίνομαι), τὸ πρωτεῖον ἔχω καὶ τὰ πρῶτα φέρομαι.

**Πταίω** (=σκοντάπτω, σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω, ἀτυχῶ), [πρτ.

μτγν.], μέλ. πταίω, άόρ. έπταισα, πρκ. έπταικα, [Παθ. πταίομαι, παθ. άόρ. έπταισθην, πρκ. έπταισμι μτγν.] και πλέον ού. Ρήμ. πταί-  
σμα, [πταίστης, παιστός, έξ ού] (άπταιστος).

Σημ. Το πταίω παρσχηματίσθη έκ του πάω κατ' αναλογίαν του πόλεμος - πτόλεμος, πόλις - πτόλις κλπ. Άπαντά δέ και σύνθ. μετά τής πρός: προσπταίω (= προσκρούω, προσκόπτω). Άντί του παθ. μτγν. πταίομαι λέγεται παρ' Άττ. πταίωμα λαμβάνει με.

**Πτάρνυμαι** (= πταρνίζομαι). Άποθ. μετ' ένεργ. διαθ. και άόρ. β'. έπταρον, πάντα δέ τάλλα έλλείπouσι. Ρήμ. πταρός.

Σημ. 1. Θέμ. πταρ-, έξ ού προσλήψει μέν του προσφ. -νυ-: [πτάρ-νυ-μι μτγν.) πτάρ-νυ-μαι, προσλήψει δέ του προσφ. -j-: (πταρ-j-ω) πταίρω (μτγν.). Ως παθ. του πτάρνυμαι λαμβάνεται τό: πταρός έπιγίγνεται.

Σημ. 2. Παρά μτγν. άπαντώσι και οι τύποι: πτάρνυμι και πταίρω, μέλ. πταρώ και μέσ. πταροῦμαι, μέσ. άόρ. έπταράμην και παθ. άόρ. β' έπτάρην.

**Πτερώω-ῶ** (= έφοδιάζω με πτερά, κάμνω πτερωτόν, θαρρύνω· και μτρ. = παρασκευάζω πλοϊον ιστίοις και έρετμοῖς) και άόρ. -έπιέ-  
ρωσα. Παθ. πτεροῦμαι, παθ. άόρ. έπιερώθην, και πρκ. έπιέρωμαι,  
πάντα δά τάλλα μτγν. Ρήμ. [πτέρωσις], πτέρωμα, [πτερωτής, (έξ ού  
πτερωτικός)], πτερωτός, (έξ ού άπιέρωτος).

Σημ. Έκ του πτερόν, όπερ έκ του πέτομαι.

**Πτήσσω** (άμ.τθ. = υπό φόβου ζαρώνω, φοβοῦμαι· και μτθ. =  
έκφοβῶ, τρομάζω), πρτ. -έπησον, [μέλ. πτήξω μτγν.], άόρ. έπηξα,  
πρκ. έπηχα, [ύπερσ. και Παθ. πτήσσομαι, μτγν.], τά δ' άλλα έλ-  
λείπouσι. Ρήμ. [πτήξις].

Σημ. Θέμ. πτακ- (πρβλ. ποιητ. β' άόρ. έ-πτα-κον), έξ ού πτηκ- και προσλήψει του  
-j-: (πτηκ-j- =) πτησο-. Έκ του θέμ. πτηκ- κατά τροπήν προέκυψε τό πτωκ-,  
έξ ού τό ποιητ. (πτώκ-j-ω =) πτώσω, πτωχός, (έξ ού πτωχεύω, έξ ού πτωχεία).

**Πτύσσω** (= διπλώνω). Παρ' Άττ. πεζ. άείποτε σύνθ.: άνα-  
πύσσω (= ξεδιπλώνω), [πρτ. και μέλ. μτγν.], άόρ. -έπτυσα, πρκ.  
και ύπερσ. έλλείπouσι. Παθ. και μέσ. -πύσσομαι, [πρτ. έπτυσσόμεν,  
μέσ. μέλ. πτύξομαι, μέσ. άόρ. έπτυξάμην, μτγν.], πάθ. μέλ. έλλεί-  
πει, παθ. άόρ. έπτύχθην, πρκ. έπτυγμα. Ρήμ. [πτύξις, πτυχή, (έξ  
ού πτύχιον), πτύξ-, -χός, πτύγμα, πτυκτός].

Σημ. Θέμ. (άρχ. πυκ- (πρβλ. πυκ-νός), έξ ού κατά μετασχηματ. πυκ-  
(πρβλ. πόλις-πόλις, πόλεμος - πτόλιμος, πατω - πταίω), και (κατ' έναλλαγην του  
κ προς τό χ) πτυχ-. Το β. προσλαμβάνει εν τῶ ένεστ. και πρτ. τό προσφ.  
-j-: (πτύκ-j-ω ή πτύχ-j-ω =) πύσσω, (έπτυκ-j-ον ή έπτυχ-j-ον =) έπτυσσον.  
Άπαντά δέ σύνθ. και μετά τής διά και περι: περιπύσσω (= περιβάλλω), δια-  
πύσσομαι (= εκτυλίσσομαι, έξηγοῦμαι).

**Πτύω**, [πρτ. ἔπτυον, μέλ. πτύσω, καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. πτύσομαι, μτγν.], ἀόρ. ἔπτυσα, [πρκ. ἔπτυκα. Παθ. πτύομαι, πρτ. ἐπτύομην, παθ. μέλ. πτυσθήσομαι, παθ. ἀόρ.ά. ἐπτύσθην καὶ β'. ἐπτύην, μτγν.] καὶ πλέον οὐ. Ρημ. [πτύσις, πτύσμα, πτυσμός, πτύαλον, (ἐξ οὗ πτυαλώδης)], κατὰ πινυτος.

Σημ. Θέμ. πῦθ- καὶ (πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ) πῦσ-. Τὸ ῥ φυλάττει πανταχοῦ τὸν θεμ. χαρακτῆρα υ βραχύν. (ἴδρα ἤμ. Γραμ. § 367, 5), ἀπαντᾷ δὲ καὶ εὐθὺς μετὰ τῶν προθ.: ἀπό, διά, κατά.

**Πυνθάνομαι** (=μανθάνω ἐξ ἀκοῆς, πληροφοροῦμαι, ἐρωτῶ καὶ μάθω, ἐρωτῶ, μανθάνω), Ἄποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐπυνθάνομην, μέσ. μέλ. πεύσομαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἐπυνθόμην, πρκ. πέπυσμαι, ὑπερσ. ἐπεπύσομην. Ῥημ. πύσις (=ἐρώτησις, πληροφορία), [πεῦσις, πεῦσμα, πευθήν, πευστής, (ἐξ οὗ πευστικός καὶ πευστήριος), πευστός, πυστός, ἐξ οὗ] (ἄπυστος, ἔκπυστος) πευστέον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχ. πυνθ-, (ἐξ οὗ ὁ μέλ. πύθ-σ-ομαι=πέυσ-σ-ομαι=πέυσομαι) καὶ ἀσθ. πυνθ-, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. (προσλήψει τῶν προσφ. αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος ν: πυν-ν-θ-άνομαι, ἐπυν-ν-θ-ανόμην) καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ εὐθὺς μετὰ τῶν προθ. ἀνά, διὰ καὶ πρὸ. Ὡς παθ. τοῦ πυνθάνομαι εἶναι τὸ πύσις εἶσι.

Σημ. 2. Τὸ πυνθάνομαι συντάσσεται μετὰ γενικῆς μὲν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ ἐρωτᾶν, μετ' αἰτιατ. δέ, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τοῦ μανθάνειν.

**Πωλέω-ῶ καὶ ἀποδίδομαι**, πρτ. ἐπώλων, καὶ ἀπεδιδόμην, μέλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἀόρ. [ἀ. ἐπώλησα] καὶ μέσ. ἀόρ. β'. ἀπεδόμην, πρκ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι, καὶ πιπράσκομαι, πρτ. ἐπωλούμην, μετ' ὀλ. μ. πεπράσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, πρκ. πέπραμαι [καὶ μτγν. πεπώλημαι], ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ῥημ. πώλησις, πώλημα, πωλητής, (ἐξ οὗ πωλητήριον καὶ πωλητικός).

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι ἔλλειπτ. (ἴδρα εἰσαγ. § 17) ἔχει δὲ θέμ. 1) ἀρχ. πελ- (πρβλ. πέλ-ω, πέλ-ομαι=κινουῦμαι), ἐξ οὗ πολ- (πρβλ. πόλ-ος, πολ-έω), ἐξ οὗ πωλ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-:) πωλε- 2) δο- (ἴδρα δίδωμι σημ.) καὶ 3) πρσ- (ἴδρα πι-πρά-σκω σημ.). Τὸ ἀποδίδομαι ἐν γένει μὲν σημαίνει ὅ,τι καὶ τὸ πωλῶ ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, καθ' ὅσον τὸ μὲν πωλῶ=ἐκτίθημι τι εἰς πώλησιν καὶ ἀναμένω ἀγοραστῆν· τὸ δὲ ἀποδίδομαι = δίδω τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἀγοραστῆν καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, δηλ. ζεπουλῶ. Ἄντιθ. τῷ πωλῶ εἶναι τὸ ἀνοῦμαι.

## P

**Ῥαθυμέω-ῶ** (ἀμτθ. = εἶμαι ῥάθυμος, ἀμελής, ἀμελῶ, φυγο-  
ποῦῶ), [πρτ. μτγν.], μέλ. -ῥαθυμήσω, ἀόρ. -ῥοραθύμησα, πρκ. ῥο-  
ραθύμηκα, [ὑπερσ. μτγν.] καὶ παθ. πρκ. τὰ κατεροραθυμημένα (= τὰ  
ἐξ ὀκνηρίας καὶ ἀμελείας ἀπολεσθέντα), τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ.  
[ῥαθυμητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ῥάθυμος, [ἄπερ ἐκ τοῦ αἰολ. ἐπίρρ.  
(βίσι =) ῥᾶ (= ῥάδιον) καὶ θυμός], ἐξ οὗ καὶ ῥαθυμία. Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ.  
μετὰ τῶν προθ. κατὰ καὶ ἀπό: κατεροραθυμῶ καὶ ἀποροραθυμῶ (= ἔλωσ ῥαθυμῶ  
καὶ γάνω ἐκ ῥαθυμίας). Ἀντί τοῦ ῥαθυμῶ λέγεται καὶ ῥάθυμός εἰμι ἢ ῥαθυμός  
ἔχω ὡς μετθ. δὲ εἶναι τό: ῥαθυμίαν ἐμβάλλω (τινὶ) κλπ.

Σημ. 2. Συνών: ἀμελῶ, ὅπερ ἀσθενέστ. τοῦ ῥαθυμείν. Ἀντίθ. πονέω-ῶ.

**Ῥαΐζω** (= ἀναλαμβάνω ἐκ βραχείας νόσου, ἐκ τῶν ἔργων καὶ  
φροντίδων ἀναπαύομαι), μέλ. ῥαΐσω, ἀόρ. ῥοραΐσα, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ αἰολ. ἐπίρρ. ῥαί (ῥα ῥαθυμῶ σημ.) προσλήψει τῆς παραγ-  
καταλ. -ζω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (-δ-j-ω=) -ζω ὀδοντοφωνολ.  
Συνών. ἀναρῶνμαι.

**Ῥαπίζω** (= κτυπῶ μὲ ῥάβδον, μαστιγώνω, κτυπῶ τινα εἰς τὸ  
πρόσωπον μὲ ἀνοικτὴν πλάμην, κοιν. δίδω μπάτσον). Μόνον ὁ ἀόρ.  
ῥοραπίσα καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ῥοραπίσθην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ.  
[ῥάπισμα, ῥαπισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥαπίς, -ίδος (= βίβδος) πρβλ. ἐπιζω σημ.

**Ῥάπτω**, [πρτ. ῥραπτον], μέλ. -ῥάψω, [ἀόρ. ῥραψα, πρκ. ῥο-  
ραφα, ὑπερσ. ῥοράφειν. Παθ. καὶ μέσ. ῥάπτομαι, πρτ. ῥραπτόμην,  
παθ. μέλ. β' ῥαφήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. β'. -ῥοράφην πρκ. ῥο-  
ράμαι, [ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. [ῥάψις, ῥαφή, ῥάμμα, ῥαφίς, ῥαφεύς.  
(ἐξ οὗ ῥαφεῖον) ῥάπτῃς, (ἐξ οὗ ῥαπτικός, ῥαπτική)], ῥαπτός.

Σημ. Θέμ. (σραφ- =) ῥαφ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. τ ὄρα εἰσαγ-  
§ 10 : ραφ-τ=) ῥάπτ- πρβλ. ἄπτω σημ. Οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι διπλασιάζουσι  
τὸ ρ ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ ἀρχικοῦ σ τοῦ θέμ. πρὸς τὸ ρ (ἔ-τραφον=) ῥοραφον,  
(ἔ-τραψα=) ῥοραφα κλπ. (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 292, β.).

**Ῥάσσω** (= παίω, πλήττω, τύπτων καὶ ὠθῶν καταβάλλω, κα-  
τασυντρίβω). Μόνον ὁ σύνθ. μέλ. συρράξω, ἀόρ. ῥοραξα καὶ συνέρ-  
ραξα καὶ παθ. ἀόρ. κατεροράχθην, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ῥάξις, (ἐξ  
οὗ σύρραξις), ῥάξ, ῥάκος, ῥάχθην, ῥαχτός].

Σημ. Θέμ. (Φραγ- πρβλ. λατ. fra(n)go, ἐξ οὗ) ῥαγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ  
προσφμ. j: ῥαγ-j-ω=ῥάσσω, Συνών. ῥήγνυμι.

**Ῥαψφδέω-ῶ** (=εἶμαι ῥαψφδός, τὰ ποιήματα ἄλλων ὡς ῥαψφδός ἀπαγγέλλω, φλυαρῶ), μέλ. *ῥαψφδήσω*, ἀόρ. *-ἔρραψφδήσα*, πρκ. *-ἔρραψφδήκα*. Παθ. *ῥαψφδοῦμαι*, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ῥαψφδήμα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρατύνθ. ἐκ τοῦ *ῥαψφδός*, (ὅπερ ἐκ τοῦ *ῥάπτω* καὶ *φδή*), εἶς οὐ καὶ *ῥαψφδία* καὶ *ῥαψφδικός*.

**Ῥέπω** (= βραδέως ἢ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κλίνω, ἔχω κλίσιν, ἐπιθυμῶ). Μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ ὁ ἀόρ. *ἔρρεψα*, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥῆμ. *ῥοπή*, [ἐξ οὗ ῥοπικός καὶ] (ἀντίρροπος), *ῥόπαλον* [ῥόπτρον], *ἀμφορροπής*.

Σημ. Θέμ. (Frsp =) ῥεπ-. Τὸ ῥ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος. Ἄντι τοῦ *ῥέπω* λέγεται καὶ *ῥοπήν* ἔχω καὶ παθ. *ῥοπή* ἐστι. Τὸ *ῥέπω* ἐπ' ἀμφοτέρα τὰ μέρη λέγεται παρ' ἀρχαίοις *ταλαντόμαι* -εῦμαι.

**Ῥέω** (ἀμτθ. ἐπὶ ὑγρῶν =τρέχω), (ῥέεις=) ῥεῖς, (ῥέει=) ῥεῖ, κτλ., πρκ. *ἔρρεον*, παθ. μέλ. β'. ὡς ἔνεργ. *-ῥυ-ἦσ-ομαι*, παθ. ἀόρ. β'. ὡς ἔνεργ. *ἔρρῶν* καὶ σπν. *ἔρρευσα*, πρκ. *ἔρρῶκα*, ὑπερσ. *-ἔρρῶκναι* καὶ *-ἔρρῶκως ἦν*. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ὁ συνθ. πρκ. : *περιερρεῖτο* Ῥημ. *ῥοῦς* (ἐπὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ), *ῥοή* (ἐπὶ δακρύων καὶ αἵματος), *ῥοαῖς*, [ῥεῦσις], *ῥύσις*, *ῥύμη*, *ῥυ-θ-μός* (ἐξ οὗ *ῥυθμικός* καὶ *ῥυθμίζω*), *ῥεῦμα*, [ἐξ οὗ ῥευματικός καὶ ῥευματίζομαι (=πάσχω ἀπὸ ρευματισμόν)], [(ῥέσθρον=) ῥεῖθρον (=τὰ κύματα τῶν ποταμῶν καὶ αἱ ῥοαὶ αὐτῶν), ῥυτός, ἐξ οὗ] (ἀπόρροτος, ἐπίρροτος, περιόρροτος, [κατάρροτος]).

Σημ. Θέμ. (σρεF=) ῥεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβάλλεται : (ῥέFω=) ῥέω, πρὸ δὲ συμφώνου παρίσταται διὰ τοῦ υ' (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 77): ῥευ- (ῥεF-μα=ρεῦμα). Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ *ῥευ-* κατὰ συστολήν προέκυψεν τὸ *ῥυ-*, (πρβλ. *φεύγω*, *ἔφυγον*), ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε : *ρυ-ε*. Ὅθεν θέμ. τοῦ *ῥέω* : *ῥε-*, *ῥευ-*, *ῥυ-* καὶ *ῥυε-* Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ πολλῶν προθέσεων. Περὶ συναιρέσεως τοῦ θέμ. ε μετὰ ἐπομένου ε ἢ εἰ ὄρα *ῥέω* καὶ *ῥέω*.

**Ῥήγνυμι** [καὶ μτγν. *ῥηγνύω*] (=συντροῖβω, *ξεσχίζω*), πρκ. *ἔρρηγνυμι* καὶ *-ἔρρηγνυον*, μέλ. *ῥήξω*, ἀόρ. *ἔρρηξα*, [πρκ. *ἄ-ἔρρηξα* μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. *ῥήγνυμαι*, πρκ. *ἔρρηγνύμην*, [μέσ. μέλ. *ῥήξομαι* ποιητ.], μέσ. ἀόρ. *-ἔρρηξάμην*, [παθ. μέλ. β'. *ῥαγήσομαι* μτγν.]. παθ. ἀόρ. β'. *ἔρράγην*, [πρκ. *ἔρρηγμαι* μτγν. καὶ] ἔνεργ. πρκ. β'. ὡς μέσ. καὶ παθ. *-ἔρρωγα* (=εἶμαι *ξεσχισμένος*), ὑπερσ. *-ἔρρωγειν*. Ῥημ. [ῥήξις], *ῥήγμα*, [ῥήκτης, (ἐξ οὗ ῥηκτικός), ῥηκτός, ῥάγος, ῥαγάς, ῥαγμός, ῥώξ, ῥωγάς, ῥωγή, ῥωγή].

Σημ. Θέμ. (Φραγ- πρβλ. λατ. fra(n)go, ἐξ οὗ) ῥαγ- καὶ κατ' ἕκτασιν ῥηγ-, ἐξ οὗ κατὰ τροπήν μὲν ῥαγ-. (ῥρα ἤμ. γραμ. § 63, 6'), κατὰ πρόσληψιν δὲ τοῦ προσφ. νυ : ῥηγ-νυ-. Τὸ ῥ. ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετον, πλὴν τοῦ ἄορ. ἀπαντῶντος καὶ ἀπλοῦ. Ἐν δὲ τῇ μέσῃ καὶ παθ. μόνος ὁ μέσ. ἄορ. ἀπαντᾷ πάντοτε σύνθετος, οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι. Ὁ πρκ. ἔρρωγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα (ῥρα ἤμ. Γραμ. § 351 σημ.).

**ῥιγῶ-ῶ** (= αἰσθάνομαι ῥῆγος, κρυῶν), (ῥιγῶεις =) ῥιγῶς, (ῥιγῶει =) ῥιγῶ κλπ., [πρτ. μτγν.], μέλ. ῥιγῶσω, [ἄορ. ἐρρίγωσα, πρκ. ἐρρίγωκα μτγν.].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥῆγος. Ἐκ τῶν εἰς ὅω μόνον τὸ ῥιγῶ ἐξαιρεῖται ἔχον θέμα λῆγον εἰς ω : ῥιγω- (ῥρα ἤμ. Γραμ. § 347).

**ῥίπτω** καὶ **ῥιπτέω-ῶ**, πρτ. ἔρριπτον καὶ ἐρρίπτουν, μέλ. ῥίπω, ἄορ. ἔρριπα, πρκ. ἔρριφα. Παθ. ῥίπτομαι καὶ ῥιπτοῦμαι, [πρτ. ἐρριπτόμην, παθ. μέλ. ἄ. ῥιφθήσομαι καὶ β'. ῥιφήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἄ. ἐρρίφθην καὶ β'. ἐρρίφην, πρκ. ἐρρίμμαι, | ὑπερσ. ἐρρίμμην, καὶ μετ' ὄλ. μ. ἐρρίψομαι μτγν.]. Ῥημ. ῥίπεις, [ῥιπή, ῥίμμα, ῥίπις, ῥιπτὸς καὶ ῥιπτᾶζω (θαμιστ. = ῥίπτω τῆδε κἀκεῖσε)].

Σημ. 1. Θέμ. ριπ-, ἐξ οὗ προσλήψει τῶν προσφ. τ καὶ ε : ῥιπ-τ- καὶ ῥιπ-ε-ε-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, ἐπί, διά, κλπ., ἔχει δὲ τὸ θεμ. φωνῆεν ἢ μακρόν· πρβλ. κῦπτω καὶ πῖπτω σημ..

Σημ. 2. Τὸ ῥίπτω διαφέρει τοῦ ῥιπτῶ, διότι τὸ μὲν ῥίπτω σημαίνει ἀπλῶς ῥίπτω, τὸ δὲ ῥιπτῶ σημ. ῥίπτω μετὰ σφοδρότητος.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ῥίπτω εἶναι τὸ βάλλω καὶ ἵημι. Περὶ τῆς διαφορᾶς δ' αὐτῶν ἰδὲ βάλλω σημ. 3.

**ῥοφῶ-ῶ** (= ῥοφῶ, καταπίνω), [πρτ. ἐρρόφουν, μέλ. ῥοφήσω, καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. ῥοφήσομαι μτγν.], ἄορ. ἀπ-ερρόφησα [καὶ παθ. ἄορ. ἐρροφήθην μτγν.], πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [ῥόφεις, ῥόφημα, (ἐξ οὗ ῥοφημάτιον), ῥοφητός, (ἐξ οὗ ῥοφητικός)].

Σημ. Θέμ. (οροφ- =) ῥοφ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε : ῥοφ-ε-.

**ῥυθμίζω** (= εἰς ῥυθμόν, ἰσομετρίαν, φέρω τι, κανονίζω), ἄορ. ἐρρῶθμισα. Παθ. πρτ. μετ-ερρῶθμιζόμεν καὶ παθ. ἄορ. μετ-ερρῶθμισθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [ῥυθμιστής], (ἐξ οὗ ῥυθμιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ῥυθμῶς (Ἰων. ῥυσμός, ὅπερ ἐκ τοῦ ῥέω), ἐξ οὗ καὶ ῥυθμικός.

**ῥώννυμι** καὶ **ῥωννύω** (= ἐνδυναμώνω), [πρτ. ἐρρώννυμι, μέλ. ῥῶσω μτγν.], ἄορ. -ἔρρωσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. [ῥώννυμαι, πρτ. ἐρρώννυμην, παθ. μέλ. ῥωσθήσομαι], παθ. ἄορ. καὶ ὡς μέσ.

ἔρρωσθην, πρκ. ἔρρωμαι, ὑπερσ. ἔρρώμην. Ῥήμ. ῥώμη, (ἐξ οὗ ῥωμα-  
λέος), [ῥώσις, (ἐξ οὗ ἐπίρρωσις, ἀνάρρωσις)], ἄρρωστος, (ἐξ οὗ ἄρρω-  
στία καὶ ἄρρωσιῶν), εὐρωστος, (ἐξ οὗ εὐρωστία καὶ εὐρωσιῶν).

Σημ. Θεμ. ῥωθ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νι: ῥωθ-νυμι=) ῥώννυμι. Ὁ  
ἐνεστ. ῥώννυμι καὶ ῥωννύω δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. πεζ. Ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἀπαντᾷ  
ἀείποτε συνθ., οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι. Ἀντὶ τοῦ ῥώννυμι  
ἢ ῥωννύω ἐλέγετο παρ' Ἀττ. ῥώμην ἐμποῖω, ῥώμην παρέχω καὶ ῥώμην ἐμβάλλω.  
ὡς ἀμτθ. δέ: ῥώμην ἔχω. Ὁ πρκ. ἔρρωμαι ἰσοδυναμεῖ καὶ τῶ ἐνεστ.= εἶμαι  
δυνατός, ὑγιαίνω. Ὁθεὶν καὶ ἡ προστ. ἔρρωσο=ὑγιαίνει. Ἡ μτγ. τοῦ πρκ. ἐρ-  
ρωμένος ἔχει ἐν χρήσει καὶ μονολεκτικούς παραθετικούς τύπους: ἐρρωμενέστερος,  
ἐρρωμενέστατος (ἄρα ἤμ. Γραμ. § 240).

## Σ

**Σαλπίζω** (=ἠχῶ διὰ τῆς σάλπιγγος), [πρκ. ἐσάλπιζον, μέλ.  
σαλπίζω καὶ σαλπίσω καὶ σαλπιῶ], ἄορ. ἐσάλπιγξα [καὶ μτγν. ἐσάλ-  
πισα. Παθ. πρκ. σεσάλπιγκται καὶ σεσάλπισται μτγν.], τὰ δ' ἄλλα  
ἐλλείπουσι. Ῥήμ. [σάλπισμα, σαλπισμός], σαλπιγκτής [ἢ σαλπιστής,  
(ἐξ οὗ σαλπιστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σάλπιγξ-, ιγγος. Θεμ. σαλπιγγ- ἢ σαλιγγ-, ἐξ οὗ (προσλήψει  
τοῦ προσφ. j: σαλπύ-j-ω=) σαλιζω (προβλ. κλάζω σημ.). Τὸ β. παρὰ τοῖς  
μτγν. σχηματίζεται καὶ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδ-j-ω)-ίζω ὀδοντοφωλολή-  
κτων, ἥτοι ἐκ θέμ. σαλπιδ- : (ἐσάλπιδ-σα=ἐσάλπισσα=) ἐσάλπισα κλπ., (σάλ-  
πιδ-μα=) σάλπισμα κλπ.

**Σάτω** ἢ **σάσω** (=γεμίζω, συσκευάζω, ἐτοιμάζω, ὀπλίζω),  
[πρκ. ἔσαττον, μέλ. σάξω ποιητ. καὶ μτγν], ἄορ. ἔσαξα καὶ ἐπέσαξα.  
Μέσ. ἄορ. ἔσαξάμην, παθ. πρκ. σέσαγμαί, καὶ μετ' ὄλ. μ. σεσαγμέ-  
νος ἔσομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥήμ. [σάγη ἢ σαγή, σα-  
γῆνη, ἐξ οὗ] (σαγηνεύω), [σάγμα, σάγος], σάκος ἢ σάκκος, [σάκτωρ,  
σακτός, ἐξ οὗ] ἄσακος.

Σημ. Θεμ. (σφαχ- ἢ σφαγ-)= σακ- ἢ σαγ- (προβλ. λατ. sag-um), ἐξ οὗ  
προσλήψει τοῦ προσφ. j: (σάκ-j-ω ἢ σάγ-j-ω)=σάτω ἢ σάσω (ἄρα ἤμ. Γραμ.  
§ 69, δ').

**Σαφηνίζω** (=σαφές καθιστῶ τι, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω,) πρκ. εσα-  
φήνιζον, [μέλ. σαφηνιῶ], ἄορ. εσαφήνισα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι.  
Παθ. σαφηνίζομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥήμ. [σα-  
φηνισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. σαφηνής (Δωρ. σαφάνης=σαφής), ἐξ οὗ καὶ σαφήνεια.

Τὸ β. σχηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφων. πρὸλ. καὶ ἀφανίζω, εὐτρεπίζω. Ἄντ' ἐ τοῦ σαφηνίζω λέγεται καὶ : ποιῶ (ἢ καθίστημι) τι σαφές· καὶ ἀμτβ. : σαφής εἰμι· ἀντὶ δὲ τοῦ σαφηνίζομαι λέγεται καὶ : σαφής γίνομαι.

**Σθέννυμι** [καὶ **σθεννύω**] (=σθήνω, ἐξαντλῶ, κάμνω· νὰ ξηρανθῆ καὶ μτφρ. = καθησυχάζω, καταπραύνω), [πρτ. ἐσθέννυν καὶ ἐσθέννυον, μέλ. σθέσω], ἄορ. ἔσβεσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. περιφραστ. Παθ. -σθέννυμαι, πρτ. ἐσθεννύμην, [παθ. μέλ. σθεσθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς παθ. -σθήσομαι, παθ. ἄορ. ἄ. ἐσβέσθην καὶ ἐνεργ. ἄορ. β'. ὡς παθ. ἔσβην (ὑποτ. σθῶ, ἦς, σθῆ κλπ.· εὐκτ. σθείην, -εἴης κλπ.· προστ. σθῆθι, -ήτω· ἀπαρ. σθῆναι· μτγ. σθείς, -εῖσα, -έν), [μέσ. ἄορ. ἐσβεσάμην ποιητ.], ἐνεργ. πρκ. ὡς παθ. -ἔσβηκα (=εἶμαι σβεσμένος) καὶ ὑπερσ. ἐσβήκειν, [παρὰ δὲ μτγν. καὶ παθ. πρκ. ἐσβεσμαι, καὶ ὑπερσ. ἐσβέσμη]. Ῥημ. [σθέσις, σθεστής, ἐξ οὗ] (σβεσθήριος, [σθεστής, (ἐξ οὗ σβεστικός), σθεστός, (ἐξ οὗ ἀσθεστός)].

Σημ. Θέμ. σθεσ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ: σθεσ-νυ=) σθενν- ὁ πρκ. ἔσβηκα, ὑπερσ. ἐσβήκειν, μέσ. μέλ. σθήσομαι καὶ ἄορ. β'. ἔσβην ἐσχηματίσθησαν κατὰ τὰ εἰς -έω φωνηεντόληγτα, ἦται ἐκ θέμ. σθε-. Ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. (σθέσ-σ-ω=) σθέσω καὶ ἄορ. (ἔσβεσ-σα=) ἔσβεσα δὲν ἐγένετο ἢ ἔκτασις τοῦ θέμ. φωνήεντος ε ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ καὶ κατὰ.

**Σέβω** καὶ συνθηθ. μέσ. **σέβομαι**, πρτ. ἐσεβόμην, [παθ. μέλ. β'. σεθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐσέφθην, [μέσ. ἄορ. ἐσεψάμην μτγν.] καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. [σέβας], (σεβ-νός)σεμνός, [(σεβ-τός)σεπτός].

Σημ. 1. Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβω καὶ σέβομαι οὐδόλως διαφέρουσιν ἀλλήλων κατὰ τὴν σημασίαν· πρὸλ. μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι, σφτερίζω καὶ σφτερίζομαι.

Σημ. 2. Συνών. : αἰδοῦμαι, [σεβίζω καὶ σεβάσομαι (ποιητ. καὶ μτγν.)].

**Σείω**, πρτ. ἔσειον, [μέλ. σείσω ποιητ. καὶ μτγν.], ἄορ. ἔσεισα, [πρκ. -σέσεικα ποιητ. καὶ μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σείομαι, [πρτ. ἐσειόμην, παθ. μέλ. σεισθήσομαι], παθ. ἄορ. ἐσεισθην, [μέσ. μέλ. ἐλλείπει], μέσ. ἄορ. -σεισάμην (τι), [πρκ. σέσεισμι, ὑπερσ. ἐσεσεισμην]. Ῥημ. [σεῖσις, σείσμα], σεισμός, [σειστής, σεῖστρον, σειστός, ἐξ οὗ] διάσειστος.

Σημ. Θέμ. (σεF-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ] = σεF-] =) σει- καὶ πρὸ τῶν ἀπὸ θ, μ, τ ἀργομένων ῥημ. τελῶν σεισ- (ὄρα ἦμ. Γραμ. § 369, σημ. 2.)· Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν ἀνά, ἀπὸ, διά, ἐν, κατὰ καὶ πρό, τὸ δὲ μέσ. ἀείποτε μετὰ τῆς ἀπό: ἀποσειομαι=σειῶν (τινάσσων) ῥίπτω ἀπ' ἐμαυτοῦ.

**Σεμνύνω** (=μεγαλύνω, καλλωπίζω, λαμπρύνω), πρτ. ἐσεμνύον·

**Μέσ.** σεμνύνομαι (=μεγαλοπιάνομαι, καμαρώνω, ύπερηφανεύομαι),  
πρτ. ἐσεμνυνόμην, [μέσ. μέλ. -σεμνυνοῦμαι ποιητ.], μέσ. ἀόρ. ἐσε-  
μνυνάμην, πάντα δὲ ἄλλα ἔλλείπουσι.

**Σημ.** 1. Ἐκ τοῦ σεμνός, (ὅπερ ἐκ τοῦ σέβω), ἐξ οὗ καὶ σεμνότης [καὶ σε-  
μνός]. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό καὶ ὑπέρ. Ἀντὶ τοῦ σεμνύνομαι  
λέγεται καὶ : σεμνός εἶμι, σεμνότητι χρῶμαι καὶ σεμνός γίνομαι.

**Σημ.** 2. Συνών. τῷ σεμνύνομαι εἶναι τὰ : μεγαλύνομαι, θρῦπτομαι, ἀκκίζομαι,  
βερενθόομαι, καλλύνομαι, ἀβρόνομαι.

**Σηκάζω** (=ἐγκλείω εἰς τὸν σηκόν, μάνδραν, μανδρίζω). Μόνον ὁ παθ.  
ἀόρ. ἐσηκάσθη.

**Σημ.** Ἐκ τοῦ σηκός (=μάνδρα. τόπος περιπεφραγμένος, στάνη).

**Σημαίνω** (=διὰ σημείου ἀγγέλλω, γνωστοποιῶ, ἐμφαίνω, σφρα-  
γίζω), πρτ. ἐσήμαινον, μέλ. σημανῶ, ἀόρ. ἐσήμηνα [καὶ μτγν. ἐσή-  
μᾶνα, πρκ. σεσήμαγκα μτγν.]. Παθ. σημαίνομαι καὶ μέσ. -σημαίνο-  
μαι, πρτ. μέσ. -ἐσημαινόμην, [παθ. μέλ. σημανθήσομαι μτγν.], παθ.  
ἀόρ. ἐσημάνθη, μέσ. μέλ. -σημανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσημηνάμην, πρκ.  
παθ. σεσήμασομαι. Ῥημ. [σήμανσις, σημασία, σημαντήρ, (ἐξ οὗ ση-  
μαντήριον), σημάντωρ σήμαντρον, σημαντός, (ἐξ οὗ σημαντικός) καὶ]  
ἀσημαντος.

**Σημ.** Ἐκ τοῦ σῆμα. Θεμ. σημ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -αν- καὶ -j- :)  
σημ-αν- ἢ (σημ-αν-j-) σημαίνω. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων  
ἀπό, ἐπι, ἐν, κατά, παρά, ὑπό, πρό καὶ σύν. Τὰ μέσα : ἀποσημαίνομαι=δημιεύω,  
ἐπισημαίνομαι=δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω τι διὰ σημείων, ἐσημαίνομαι=ἐντυπώνω,  
κατασημαίνομαι=σφραγίζω, παρασημαίνομαι=παραχαράττω κλπ. Ὁ μτγν. ἀόρ.  
(ἐσήμᾶν-σα=ἐσήμᾶννα=) ἐσήμᾶνα ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑγρολ. καὶ  
ἐνριολόγητων, ἅτινα πρό τοῦ θεμ. φωνήεντος α' ἔχουσι ρ' ἢ ι' (ὄρα κερδαίνω).

**Σήπω** (μτβ. = κάμνω νὰ σαπίση τι, σαπίζω). Μόνον ὁ ἐνεστ.,  
τὰ δ' ἄλλα μτγν. Παθ. σήπομαι, [πρτ. ἐσηπόμην], παθ. μέλ. β'  
-σαπίσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐσάπην, πρκ. ἐνεργ. β'. ὡς παθ. -σέσηπα  
(=εἶμαι σάπιος) [καὶ μτγν. σέσημμαι]. Ῥημ. σῆψις, σαθρός, σαπρός,  
[ἐξ οὗ σαπρία καὶ] (σαπρότης), [σηπτός, ἐξ οὗ] ἄσηπιος.

**Σημ.** Θεμ. ἄσθ. σαπ- καὶ ἰσχ. σηπ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό  
καὶ κατά. Ὁ πρκ. σέσηπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτήρα (ὄρα ἡμ. Γραμ. § 351  
σημ.). Τὸ ῥημ. σαθρός διαφέρει τοῦ σαπρός, διότι τὸ μὲν σαθρός λέγεται περὶ  
τεπαιλαιωμένων καὶ ἐφθαρμένων (ἐσθίτων, ἀγγείων κλπ.), τὸ δὲ σαπρός περὶ  
τῶν σεσηπῶτων καὶ κακῆν ὁσμὴν ἀναδιδόντων.

**Σιγάζω** (=κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, πράυνω). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

**Σημ.** Ἐκ τοῦ σιγή· πρβλ. (ἀνάγκη-) ἀναγκάζω σημ.

**Σιγάω - ᾶ** (ἀμτβ. =σιωπῶ), πρτ. εἰσίγων, [μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ.

σιγήσομαι ποιητ.], ἀόρ. ἐσίγησα, πρκ. σεσίγηκα. Παθ. σιγῶμαι, πρτ. ἐλλείπει, παθ. μέλ. σιγηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιγήθην, πρκ. σεσίγημαι. καὶ μετ' ὄλ. μ. σεσιγήσομαι.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σιγή, ἐξ οὗ καὶ σιγηλός. Ἀντι τοῦ παθ. σιγῶμαι λέγεται καὶ : σιγή γίγνεται ἢ σιγή ἐστι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ σιγῶ εἶναι τὰ : σιωπῶ καὶ εὐφημέω-ῶ. Τὸ σιγῶ διαφέ-  
ρει ἐνίοτε τοῦ σιωπῶ, διότι τὸ μὲν σιγῶ=οὐδὲως ὀμιλῶ, τὸ δὲ σιωπῶ=παύω  
νὰ ὀμιλῶ. Ἀντιθ. τῷ σιγῶ εἶναι τὸ φθέγγομαι.

**Σιμόω-ῶ** (=κάμνω τι σιμόν, κάμπτω πρὸς τὰ ἄγω). Παρ' Ἄττ. εὐρῆται μόνον ὁ ἀόρ. τῆς μτχ. ἀποσιμώσας καὶ ἐπισιμώσας (=ἔπο-  
τρέψας), πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [σίμωμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σιμός, ἐξ οὗ Σίμος καὶ σιμότης.

**Σίνομαι** (=ἀφαρπάζω, ὀρμῶ ἐχθρικῶς ἢ ληστρικῶς καὶ ἀρπάζω  
ἀνθρώπους ἢ ζῷα ὡς λάφυρον, βλάβπτω, κακοποιῶ κλπ.), πρτ. ἐσι-  
νόμην, [μέσ. μέλ. σινήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσινάμην καὶ πρκ. (σέσιμαι)  
σεσιμμένος Ἡροδ. καὶ μτγν]. Ῥημ. [σίνις, -ιδος (=κλέπτης, κακοῦρ-  
γος), σίντης ἢ σίντωρ (=βλαπτικός, ἀρπακτικός· ἐπίθ. λεόντων καὶ  
λύκων)], ἀσινής.

Σημ. Ἐκ τοῦ σίνος (=βλάβη, ὄλεθρος).

**Σιτέ-ῶ** (=τρέφω, σιτίζω), πρτ. -εσίτουν, [μέλ. σιτήσω μτγν.],  
ἀόρ. -εσίτησα, πρκ. -σεσίτηκα. Μέσ. σιτοῦμαι (=τρέγω), πρτ. εἰσιτούμην,  
[μέσ. μέλ. σιτήσομαι. Παθ. ἀόρ. ἐσιτήθην ποιητ. καὶ μτγν.] καὶ  
πλέον οὐ. Ῥημ. σίτησις.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ σίτος, ἐξ οὗ καὶ σιτοῖον, σιτηρός καὶ σιτίζω. Τὸ ἐνεργ. εὐρῆ-  
ται μόνον ἐν τοῖς παρασυνθέτοις : συσιτῶ (=συντρέγω), ἀπουσιτῶ (=δὲν  
μετέχω τοῦ συσιτίου), παραιτῶ (=εἶμαι παράσιτος), ἀσιτῶ (=μένω ἄσιτος),  
μοροσιτῶ (=τρέγω ἅπασ τῆς ἡμέρας), ἀρσιτῶ (=τρέγω ξηρὸν ἄρτον), ἀλφι-  
σιτῶ (=τρέγω ἄλφιτα).

Σημ. 2. Συνών. τῷ σιτῶ εἶναι τὸ σιτίζω.

**Σιτηγέω-ῶ** (=φέρω σίτον), πρτ. εἰσιτήγουν, μέλ. σιτηγήσω,  
ἀόρ. εἰσιτήγησα, πρκ. σεσιτήγηκα.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασυνθ. ἐκ τοῦ σίτος καὶ ἄγω, μὴ μεσολαβοῦντος συνθ.  
ὀνόματος. Τὸ σιτηγός, ἐξ οὗ σιτηγία, μεταγενέστερον.

**Σιωπάω-ῶ**, πρτ. ἐσιώπων, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σιωπήσομαι [καὶ  
μτγν. σιωπήσω], ἀόρ. ἐσιώπησα, πρκ. σεσιώπηκα. Παθ. σιωπῶμαι,  
[πρτ. ἐσιωπόμην], παθ. μελ. σιωπηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐσιωπήθην,

μέσ. ἀόρ.-ἔσιωπησάμην, [πρκ. μτγν. σεσιώπημαι], Ρημ. [σιώπησις, σιωπηλός, σιωπητέον], κατασιωπητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ σιωπή, ἐξ οὗ καὶ σιωπηρός. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, διά, κατά, ἐπὶ Ἀντι τοῦ σιωπῶ λέγεται καὶ : σιωπῆ διάγω, σιωπῆν ποιῶμαι, σιωπῆ κάθημαι· ὡς μτθ. δέ : σιωπῆν ποιῶ· καὶ ὡς παθ. σιωπή εἶμι (ἢ γίγνεται).

Σημ. 2. Συνών. τῷ σιωπῶ ἰδέ σιγάω-ῶ σημ. 2.

**Σκάπτω**, πρτ. ἔσκαπτον, μέλ. σκάψω, ἀόρ.-ἔσκαψα πρ.-ἔσκαφα. Παθ. σκάπτομαι, πρτ.-ἔσκαπτόμην, [παθ. μέλ. β'. σκαφήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. [ἀ ἐσκάφθην μτγν. καὶ] β'. -ἐσκάφην, πρκ. ἔσκαμμαι. Ῥημ. [σκαφή, σκάφη, (ἐξ οὗ σκαφίς ἢ σκαφεῖον)], σκάμματα, σκάφος, [σκαφεύς (ἐξ οὗ σκαφεῖον (ὄργ.), σκαπάνη, σκαπτῆρ (οὗ θηλ.σκάπτειρα), σκαπτός, σκαπτέος].

Σημ. Θέμ. σκάπ- ἢ σκαφ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -τ-: (σκαπ-τ- ἢ σκαφ-τ-) σκαπτ- (ἔρα ἀπὸ σημ.). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῆς κατὰ, ἀπὸ καὶ συγκατα-. Ὁ παθ. πρκ. τῆς μτγ. τὰ ἐσκαμμένα = τάφος, χάνδαξ γρησιμύων ὡς ἔριον διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ πένταθλον.

**Σκαρδαμύσσω ἢ σκαρδαμύττω** (=ἀνοίγω καὶ κλείω συννεχῶς τοὺς ὀφθαλμούς) καὶ ἀόρ. (ἐσκαρδάμυζα) σκαρδαμύξας, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. [σκαρδαμυκτής, (ἐξ οὗ σκαρδαμυκτικός) καὶ ἀσκαρδαμυκτής], σκαρδαμυκί, ἀσκαρδαμυκί, [ἀσκαρδάμυκτος].

Σημ. τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σκαίρω (=πηδῶ, σκιρτῶ) καὶ μύω<sup>1</sup>) μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος (ἔρα ἡμ. Γραμ. § 551)· ἐσχηματίσθη δὲ κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -σσω ἢ -τιω οὐρανισκοφωνολ. Ὁθεν θεμ. ἀναλογικὸν σκαρδαμυκ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ.-j-: (σκαδραμυκ-j-ω=) σκαρδαμύσσω ἢ τιω.

**Σκεδάννυμι** (=σκορπίζω, διασκορπίζω, διαλύω), πρτ. -ἔσκεδάννυμι καὶ ἔσκεδάννυον, [μέλ. σκεδάσω καὶ σκεδά-ῶ, ἄς, -ᾶ κλπ. ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. ἔσκεδάσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. σκεδάννυμαι, πρτ. μέσ. ἔσκεδαννύμην, [παθ. μέλ. σκεδασθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔσκεδάσθην (=ἐσκέδασα ἐμαυτόν), μέσ. ἀόρ. -ἔσκεδασάμην, πρκ. ἔσκεδάσμαι, ὑπερσ. -ἔσκεδάσμην. Ῥημ. [σκεδάσις, σκεδασμός], σκεδαστός.

Σημ. 1. Θέμ. σκεδασ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. νυ-: σκεδάσ-νυ-μι=) σκεδάννυμι. Οἱ ἐνεργ. γρόνοι ἀπαντῶσιν ἀείποτε σύνθετοι μετὰ τῶν προθ. διά, κατά, ἀπό, οἱ δὲ παθ. καὶ μέσοι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι. Τὰ ἀπαρέμ. ἀποσκεδάννυσθαι καὶ διασκεδάννυσθαι ἀπαντῶσι παρ' Ἀττικ. καὶ ἀποσκήθυσθαι καὶ δια-

(1|Κατὰ τὸν Μ. Ἐτυμ. ἐπειδὴ τὸ β. λέγεται καὶ καρδαμύττω ἐκ τοῦ καρδάμων, «ὅ ἐάν τις προσενέγκηται συνεχῶς, τὰ βλέφαρα μύει· ἢ παρὰ τὸ κόρας μύειν»|.

σκίδασθαι (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. σκίδνημι). Παρασχηματισμοὶ τοῦ σκεδάννυμι εἶναι τὰ μτγν. ῥ.: σκεδανύω, σκεδάω καὶ σκεδάζω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ σκεδάννυμι εἶναι τὰ: διασπείρω, διασπρίπτω.

**Σκεπάζω** (=καλύπτω, σκεπάζω), ἄορ. ἐσκέπασα, καὶ παθ. πρκ. ἐσκέπασμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [σκέπασις], σκέπασμα, [σκεπασμός, σκεπαστής, (ἐξ οὗ σκεπαστικός καὶ σκεπαστήριος), σκεπαστός, ἐξ οὗ] εὐσκέπαστιος, [σκεπαστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκέπη. Λέγεται δὲ καὶ: σκέπην παρέχω.

**Σκέπτομαι**. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. ποιητ. καὶ μτγν., ἀντ' αὐτῶν δὲ γίγνεται χρῆσις παρ' Ἄττ. τοῦ σκοπέω-ῶ, σκοποῦμαι ἢ τῆς περιφράσεως: σκέπην ποιῶμαι. Ὅρα σκοπέω-ῶ.

Σημ. Συνών. βουλεύομαι.

**Σκευαγωγέω-ῶ** (=συσκευάζω τὰ διάφορα σκεύη, ἐπιπλα καὶ μεταφέρω αὐτὰ) καὶ ἄορ. ἐσκευαγόγησα, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [σκευαγωγήημα].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σκευαγωγός, ἐξ οὗ καὶ σκευαγωγία (μτγν.) Ἄντι τοῦ σκευαγωγῶ λέγεται καὶ: σκεύη φέρω.

**Σκευάζω** (=ἐτοιμάζω, παρασκευάζω, κατασκευάζω), πρτ. -ἐσκευάζον, μέλ. -σκευάσω, ἄορ. ἐσκεύασα πρκ. -ἐσκεύασα. Παθ. καὶ μέσ. σκευάζομαι, πρτ. ἐσκευαζόμεν, παθ. μέλ. -σκευασθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐσκευασθήν, [μέσ. μέλ. σκευάσομαι μτγν.], μέσ. ἄορ. ἐσκευασάμην, πρκ. ἐσκευάσμαι, ὑπερσ. παθ. -ἐσκευασμην καὶ μέσ. -ἐσκευασμένος ἦν. Ῥημ. σκευασία, [σκευάσις, σκευάσμα, σκευαστής, ἐξ οὗ] (ἐπισκευαστής), σκευαστός, (ἐξ οὗ ἀσυσκευάστος, ἐπισκευαστός), [σκευαστέον].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκευή πρβλ. ἀναγκάζω σημ. Τὸ σκευή συντιθέμενον μετὰ διαφόρων προθ.: παρασκευή, κατασκευή, ἀνασκευή κλπ., παράγει τὰ παρασύνθετα ῥήματα: παρασκευάζω (=ἐτοιμάζω), κατασκευάζω (=τακτοποιῶ), ἀνασκευάζω (=συλλέγων τὰ σκευή μετακομίζω) καὶ μέσ. ἀνασκευάζομαι (=συλλέγω τὰ σκευή μου καὶ ἀπέρχομαι), ἐπισκευάζω (=διορθώνω), συσκευάζω (=ἐτοιμάζω τινά, ἵνα φύγῃ), ἀποσκευάζω (=ἀφαιρῶ) καὶ τὰ ἀποθετ. διασκευάζομαι (=ἐτοιμάζομαι) καὶ ἐνσκευάζομαι (=ἐνδύομαι, ὀπλιζομαι).

**Σκευοφόρέω-ῶ** (=εἶμαι σκευοφόρος, φέρω τὰ σκευή) καὶ μέλ. σκευοφορήσω, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σκευοφόρος, ἐξ οὗ καὶ σκευοφορία, σκευοφόριον καὶ σκευοφορικός. Λέγεται δὲ καὶ: σκευοφόρος εἶμι καὶ τὰ σκευή φέρω.

**Σκηνόω-ῶ** (=στήνω σκηνήν, κατοικῶ ἐν σκηνῇ, στρατοπεδεύω), πρτ. ἐσκήνον, μέλ. σκηνώσω, ἄορ. ἐσκήνωσα, πρκ. -ἐσκήνωκα. Μέσ.

σκηνοῦμαι, [πρτ. καὶ μέσ. μέλ. μτγν.] μέσ. ἀόρ. ἐσκηνωσάμην, πρτ. ἐσκήνωμαι, ὑπερσ. ἐσκηνώμην. Ῥημ. [σκήνωσις], σκήνωμα, [σκηνωτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκηνή, ἐξ οὗ σκηνίτης, σκηνέω καὶ σκηνάω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, κατά, ἀπό, παρὰ καὶ σύν.

**Σκήπτο** (=στηρίζω, ἐπιρρίπτω, προφασίζομαι, ἐπιπίπτω βιαίως καὶ σφοδρῶς κτλ.) ἀείποτε σύνθετον : ἐπι-σκήπτω, πρτ. ἐπέσκηπτον, μέλ. ἐπισκήψω, ἀόρ. ἐπέσκηφα, [πρτ. ἐπέσκηφα μτγν.]. Μέσ. σκήπτομαι (=ἐπερείδομαι, σκορπίζομαι, δικαιολογοῦμαι), μέσ. μέλ. σκήψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκηψάμην, (παθ. μέλ. ἐλλείπει) παθ. ἀόρ. -ἐσκήφθην, πρτ. -ἐσκημμαι. Ῥημ. σκήψις, [σκήπτρον], σκηπτός.

Σημ. Θέμ. σκηπ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ι-) σκήπ-ι-ω. Τὸ β. ἀπαντᾷ σύνθ. καὶ μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἐγκατα- : κατασκήπτω, ἐγκατασκήπτω· παρὰ δὲ τοῖς Ἰωσι καὶ μτγν. καὶ μετὰ τῆς ἀπό καὶ ἐν : ἀποσκήπτω, ἐνοσκήπτω.

**Σκοπέω-ῶ** (=παρατηρῶ, προσεκτικῶς περιδλέπω, σκέπτομαι) καὶ (Μεσ. ἀντὶ ἐνεργ.) σκοπέομαι -οῦμαι, πρτ. ἐσκόπουν καὶ ἐσκοπούμην, (οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι :) μέλ. σκέψομαι, ἀόρ. ἐσκεψάμην, πρτ. ἐσκεμμαι καὶ μετ' ὄλ. μ. ὡς παθ. ἐσκέρομαι. Ῥημ. [σκόπησις], σκέψις, σκέμμα, [σκεπτός, ἐξ οὗ] σκεπτικός καὶ (ἄσκεπτος, ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσκεπτος κλπ.), σκεπέος, σκεπέον.

Σημ. 1 Θέμ. σκεπ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ι-) σκεπ-ι-, (τροπή δὲ τοῦ ε εἰς ο :) σκαπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) σκαπε-. Ὁ μέσ. ἐνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι καὶ παθ. σημασίαν : σκοποῦμαι=ἐξετάζομαι κλπ. Ὁ δὲ μετ' ὄλ. μ. ἀείποτε παθητικῆν. Τὸ σκαπὼ καὶ μέσ. σκοποῦμαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (ἴσα μεταχειρίζω σημ.), ἀπαντῶσι δὲ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων : ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρό κλπ.

Σημ. 2. Παρὰ τοῖς μτγν. εὐρηνται καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ σκαπὼ καὶ σκαποῦμαι : μέλ. σκαλήσω, ἀόρ. ἐσκάθησα, μέσ. ἀόρ. ἐσκαποσάμην καὶ πρτ. ἐσκάθημαι.

**Σκώπτω** (= περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι), πρτ. ἐσκώπιον, [μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σκώψομαι, ποιητ. καὶ μτγν. σκώψω], ἀόρ. ἐσκώψα, πρτ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. σκώπτομαι, πρτ. -ἐσκωπιόμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐσκώφθην, πρτ. [ἐσκωμμαι μτγν.], ὑπερσ. -ἐσκώμμην. Ῥημ. [σκῶψις], σκῶμμα [σκώπτης, (ἐξ οὗ θηλ. σκώπτρια καὶ σκώπτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σκῶπ, -ωπός (=εἶδος γλαυκός, μπουῦφος). Θέμ. σκαπ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφου. -ι-) σκαπ-ι-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἐπί καὶ διά. Συνών. τῷ σκῶπω εἶναι τὰ : λοιδορῶ-ῶ, τωθάζω καὶ χλευάζω.

**Σπανίζω** (τινός=ἔχω ἑλλειψίν τινος, στεροῦμαι), πρτ. ἐσπάν-

ζον, μέλ. σπανιῶ, ἄορ. ἐσπάνισα καὶ Μέσ. σπανίζομαι, πάντ. δὲ τῶλλα μτγν. Ῥημ. [σπανισμός, σπανιστός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπάνις· πρὸλ. (κίθαρις—) κίθαρίζω σημ. Ἀντὶ τοῦ σπανίζω λέγεται καὶ : σπάνιν ἔχω τινός· ὡς μτθ. δέ : ἐν σπάνει τινός καθίστημι τινα καὶ ὡς παθ. σπάνις ἐστὶ τινος.

**Σπάω-ῶ** (= ἔλκω, σύρω, τραβῶ, ἀποσπῶ, ἐκρίζωνω, κομματιζῶ), πρτ. -ἔσπων, [μέλ. σπάσω μτγν], ἄορ. ἐσπάσα, πρκ. ἐσπάκα. Μέσ. καὶ παθ. -σπῶμαι, πρτ. ἐσπῶμην, μέσ. μέλ. -σπάσομαι, μέσ. ἄορ. -ἐσπασάμην, παθ. μέλ. -σπασθήσομαι, παθ. ἄορ. -ἐσπασθήην, πρκ. ἐσπάσμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [σπάσις], σπάσμα, σπασμός, σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος, σύσπαστος, νευρόσπαστον κλπ.

Σημ. Θέμ. σπᾶο-, ἐξ οὗ (σπᾶσ-ω=) σπάω. Ἐν τῷ μέλ. (σπᾶ'σ-ω=) σπᾶ'σω καὶ ἄορ. (ἐσπᾶτ-σα=) ἐσπάσα κλπ., ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἀναπληρωτικὴ ἔκτασις τοῦ θεμ. βραχέος φωνήεντος α. Τὸ β. ἀπαντᾷ συνήθ. σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀπό, ἐπί, διά, σὺν κλπ. Συνών. ἐλκω.

**-Σπειράομαι-ῶμαι** (=σπειροειδῶς τυλίσσομαι, συστρέφομαι, κουλουράζομαι). Ἀποθ. μέσ. ἀείποτε σύνθετον μετὰ τῆς σὺν : συσπειρῶμαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. συνεσπειράθην, πρκ. συνεσπειράμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [σπείρασις, σπείραμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σπείρα (=τύλιγμα, συστροφή).

**Σπείρω**, [πρτ. ἔσπειρον], μέλ. σπερῶ, ἄορ. ἐσπειρα, [πρκ. ἐσπικρα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. σπείρομαι, πρτ. -ἐσπειρόμην, [παθ. μέλ. ἀ σπαρήσομαι καὶ β' σπαρήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. [ἀ ἐσπάρθην καὶ] β' ὡς μέσ. ἐσπάρην, πρκ. ἐσπάρμαι. Ῥημ. σπορά, σπέσμα, σπόρος, σπορεύς, σπορητός, σπαρτός [καὶ σπάρτος, σπαρτέον].

Σημ. Θέμ. σπερ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (σπερ-j-ω=σπέρω=) σπείρω (βρα ἤμ. Γραμ. § 335 σημ.). Τὸ θεμ. φωνῆεν ε ἐν τοῖς συντελικῶς χρόνις καὶ τῷ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. τρέπεται εἰς α' (βρα ἤμ. Γραμ. § 360). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον.

**Σπένδω** (=κάμνω σπονδῆν, δηλ. χύνω ἐκ ποτηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ τῆς τραπέζης ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν), πρτ. ἔσπενδον, [μέλ. (σπένδ-σ-ω=) σπείσω ποιητ.], ἄορ. ἔσπεισα, [πρκ. ἔσπεικα μτγν.]. Μέσ. σπένδομαι (=διὰ σπονδῆς ἢ σπονδῶν κάμνω συνθήκην, κλειώ εἰρήνην), πρτ. ἐσπενδόμην, μέσ. μέλ. σπείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐσπεισάμην, πρκ. μέσ. καὶ παθ. ἐσπεισμαι, ὑπερσ. παθ. ἐσπεισμήην. Ῥημ. σπονδή, (1) [σπονδήτης], ἄ-σπονδος, ἐν-

(1) σπονδή μὲν καθ' ἑνικ. = ἡ ἐπὶ τοῦ πρὸς θεοῖαν πυρός χύσις οἴνου ἐκ ποτηρίου πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν· σπονδαὶ δὲ κατὰ πληθ. = αἱ ἐπίσημοι συνθήκαι.

(παρά)σπονδος, ἄ-σπειστος (= ἄδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἄκαμπτος).

Σημ. 1. Θέμ. σπενδ-· πρβλ. λατ. spond-eo. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς σὸν καὶ κατὰ. Ἐντὶ τοῦ μέσ. σπένδομαι λέγεται καὶ σπονδᾶς ποιῶμαι καὶ παθ. σπονδαὶ γίνονται. Τὸ δὲ σπονδᾶς ποιῶ=ἐπιτρέπω νὰ γίνωσι σπονδαί.

Σημ. 2. Τὸ μέσ. σπένδομαι λαμβάνεται διὰ τὰς ἐπισήμους πρὸς τοὺς ἐχθροὺς συνθήκας, διὰ δὲ τὰς ἰδιωτικὰς συμφωνίας λαμβάνεται τὸ συντίθεσθαι.

**Σπεύδω** (ἀμ.τθ. = ἐπείγομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· μ.τθ. = ἐρεθίζω, ὠθῶ, ἀναγκάζω τινά, εἰς κίνησιν βάλλω), πρτ. ἔσπευδον, μέλ. σπεύσω, ἄρ. ἔσπευσα, πάντα δὲ τᾶλλα μ.τγν. Ῥημ. σπουδή, (ἐξ οὗ σπουδάζω καὶ σπουδαῖος), [σπευστός, (ἐξ οὗ σπευστικός), σπευστέον].

Σημ. Θέμ. σπενδ-, καὶ (κατὰ τροπήν) σπουδ-· (πρβλ. σπουδή). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀντί, ἐπί, κατὰ καὶ συνεπι-. Ἐντὶ τῷ σπεύδω εἶναι τὸ βραδύνω καὶ μέλλω.

**Σπουδάζω** (= μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἰς τι προσπαθῶ, πράττω τι σπουδαίως), πρτ. ἔσπουδάξον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. σπουδάσομαι, ἄρ. ἔσπουδάσα, πρκ. ἔσπουδάκα ὑπερσ. ἔσπουδάκειν. Παθ. σπουδάζομαι (= ἐπιμελῶς προετοιμάζομαι), [πρτ. -ἔσπουδάζομην, παθ. μέλ. σπουδασθήσομαι, παθ. ἄρ. ἔσπουδάσθην μ.τγν.], πρκ. ἔσπουδάσμαι, [ὑπερσ. μ.τγν.]. Ῥημ. σπουδάσμα, [σπουδαστής], σπουδαστός, (ἐξ οὗ σπουδαστικός καὶ περισπουδάστος, ἀξιοσπουδάστος), σπουδαστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σπουδή, ἵδπερ ἐκ τοῦ σπεύδω· πρβλ. ἀναγκάζω σημ. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς σὸν καὶ διὰ: συσπουδάζω (= συσπεύδω, συμπροθυμοῦμαι) καὶ διασπουδάζω (= καταγίνομαι εἰς τι μετὰ ζήλου, ἐπιμελείας). Ἐντὶ τοῦ σπουδάζω λέγεται καὶ: σπουδῆν ποιῶμαι καὶ σπουδῆν ἔχω· καὶ παθ. σπουδῆ γίγνεται.

**Σπουδαιολογέω-ῶ** (= σπουδαίως, σοβαρῶς ὀμιλῶ), ἄρ. ἔσπουδαιολόγησα. Μέσ. πρτ. ἔσπουδαιολογούμην καὶ παθ. ἄρ. ἔσπουδαιολογήθη (= μετὰ σεμνότητος καὶ σοβαρότητος ἐλέχθη), πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι παρ' Ἄττ πεζολόγοις.

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σπουδαιολόγος.

**Στασιάζω** (ἀμ.τθ. = ἐπανίσταμαι, στάσιν ἢ ταραχὴν κάμνω, ἐπαναστατῶ κατὰ τῶν καθεστώτων), πρτ. ἔστασιάζον, μέλ. στασιάζω, ἄρ. ἔστασιᾶσα, πρκ. ἔστασιᾶκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. ἀείποτε συνθ.: καταστασιάζομαι, παθ. ἄρ. κατεστασιάσθην, πρκ. κατεστασιᾶσμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. |στασιασμός, στασιαστής, (ἐξ οὗ στασιαστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ *στάσις*, (ἐξ οὗ καὶ *στασιώτης*), προσλήψει τῆς παραγ. *καταλ. αζω*. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδ-ι-ω=) *-άζω* ὀδοντοφών., ἀπαν-*α* δὲ σύνθ. καὶ μετὰ τῆς ἀντι, σὺν καὶ κατά. Ἐντὶ τοῦ *στασιάζω* λέγεται καὶ: *στάσιον ἔχω* καὶ *στάσεις ποιοῦμαι*.

- **Στέλλω** (= *τάττω*, *δικτάττω*, *παρασκευάζω*, *εὐτρεπίζω*, *ἐνδύω*, *πέμπω*, *συστέλλω* (*ἰστία*), *περιορίζω* κλπ.), πρτ. *-ἔστειλλον*, μέλ. *-σιελῶ*, *ἀόρ. ἔσειτα*, πρκ. *-ἔσιτακα*, ὑπερσ. *ἔσιτάλκην*. Μέσ. καὶ παθ. *στέλλομαι*, πρτ. *-ἔστελλόμην*, παθ. μέλ. β' *-σιτάλῃσομαι*, παθ. *ἀόρ. β' -ἔσιτάλην*, μέσ. *ἀόρ. ἔσειτάμην*, πρκ. μέσ. *ἔσιτάμαι* (= *ἐνδεδύμαι*) καὶ παθ. *-ἔσιτάμαι*, ὑπερσ. παθ. *-ἔσιτάμην*. Ῥημ. *αἰόλος σιολή*, (ἐξ οὗ *ἐπισιολή*, *ἀνασιολή*, [*διασιολή*, *συσιολή*]).

Σημ. Θέμ. *σιελ-*, (ἐξ οὗ προσλήψει μὲν τοῦ προσφ. -ι-: *σιελ-ι-*=*σιέλλ-*, τροπῆ δὲ τοῦ *ε* εἰς *ο* *σιολ-*) καὶ *σιαλ-* (*ἄρα* ἤμ. *Γραμ.* § 360). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ παρ' Ἄττ. πεζ. ἀεποτέ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, ἐπί, περί, πρός, προσ-απο- κλπ., πλὴν τοῦ ἑνεργ. ἀόρ. καὶ τοῦ μέσου ἑνεστώτος καὶ παρακειμένου, οἵτινες ἀπαντῶσι καὶ ἀπλοῖ καὶ σύνθετοι: *ἀποσιέλλω*, *ἀνασιέλλω*, *διασιέλλω* (= *ἐξαπλώνω*), *ἐπισιέλλω* (= δι' *ἐπισιολῆς* ἀγγέλλω), *περισιέλλω* (= *περικαλύπτω*) κλπ.

[**Στενάζω**] (= *ἀναστενάζω*) ποιητ. καὶ μτγν., παρὰ δὲ τοῖς Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ὁ μέλ. *σιενάζω*, καὶ ἀόρ. *ἔσιτέναξα*. Ῥημ. [*στέναγμα*], *στεναγμός*, [*στενακτός*, ἐξ οὗ] *ἀστένακτος*, [*στενακτέον*].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι θαμιστ. τοῦ *στένω*, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἑνεστώτα καὶ ἀναπληροῖ παρ' Ἄττ. τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *σιενάζω*.

**Στέργω** (= *ἀγαπῶ*, *εὐχαριστοῦμαι*, *ἀρκοῦμαι*), [πρτ. *ἔστεργον* ποιητ. καὶ μτγν.], μέλ. *σιέρξω*, *ἀόρ. ἔστερξα*, [πρκ. β' *ἔστοργα* Ἡροδοτ.]. Παθ. *σιέργομαι*, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. *σιέρξομαι*, παθ. *ἀόρ. ἔστεργθην*, πρκ. *ἔστεργμαι* ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. *στοργή*, (ἐξ οὗ *ἄστοργος*, *φιλόστοργος*), [*στέρξις*, *στερκτός*, (ἐξ οὗ *στερκτικός*)], *στερκτέον*.

Σημ. Θέμ. *στεργ-*.

**Στερέω-ω** καὶ *στερίσκω* (= *ἀφαιρῶ* τι ἀπὸ τινος), πρτ. *ἔστερον*, μέλ. *σιερήσω*, *ἀόρ. ἔστέρησα*, πρκ. *-ἔστέρηκα*. Παθ. *-στεροῦμαι* καὶ *στερίσκομαι* καὶ *στέρομαι*, πρτ. *-ἔστεροῦμην* καὶ *ἔστερόμην*, μέσ. μέλ. ὡς παθ. *σιερήσομαι*, παθ. μέλ. *-σιερηθήσομαι*, παθ. *ἀόρ. ἔσιερηθήην*, πρκ. *ἔστέρημαι*, ὑπερ. *ἔστερήμην*. Ῥημ. *στέρησις*, [*στέρημα*], *ἀποστερητής*, [*ἀποστερητέον*].

Σημ. 1. Θέμ. *στερ* καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. -ε- καὶ -ι-κ-) *σιερ-ε-* καὶ *σιερ-ι-κ-*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ συνήθ. σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀπό, σὺν καὶ *προαπο-*. Ὁ παθ. ἑνεστ. *στέρομαι* λαμβάνεται ὡς πρκ. = εἶμαι *ἔστερημένος*. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: *σιερῶ ἑμαντόν*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *στεροῦμαι* εἶναι: τὸ *τητάομαι-ῶμαι*.

**Στεφανώ-ω** (= στεφανώνω), πρτ. *ἔστεφάνουν*, μέλ. *στεφανώσω*, ἀόρ. *ἔστεφάνωσα*, πρκ. *ἔστεφάνωκα*, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. *στεφανοῦμαι*, πρτ. *ἔστεφανούμην*, παθ. *στεφανωθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔστεφανώθην*, μέσ. μέλ. *ἐλλείπει*, μέσ. ἀόρ. *ἔστεφανωσάμην*, πρκ. *ἔστεφάνωμαι*, [ὑπερσ. ποιητ. καὶ μτγν.]. Ῥημ. [*στεφάνωσις*, *στεφάνωμα*, *στεφανωτής*, (ἐξ οὗ *στεφανωτικός*)], *ἄστεφάνωτος*.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *στέφανος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *στέφω*. Ἐντὶ τοῦ *στεφανῶ* λέγεται καὶ: *στέφανω γεραίρω τινὰ καὶ στέφανον δίδωμί τινι*. Ἐντὶ δὲ τοῦ παθ. καὶ: *στεφάνωσιν λαμβάνω παρά τινος*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *στεφανῶ* εἶναι τὸ *στέφω*, ὅπερ ποιητ. καὶ μτγν. παρὰ δ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντᾷ μόνον κατ' ἐνεστ., ἀόρ. *ἔστεψα* καὶ παθ. πρκ. *ἔστεψαμι*.

**Στοχάζομαι** (= σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω, συμπεραίνω). Ἄποθ. μέσ. πρτ. *ἔστοχαζόμην*, μέσ. μέλ. *στοχάσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔστοχασάμην*, πρκ. *ἔστόχασμαι*. Ῥημ. *στόχασις*, [*στόχασμα*], *στοχασμός*, [*στοχαστής*, ἐξ οὗ] (*στοχαστικός*), [*στοχαστέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *στόχος*, (=στάλιξ, σταλίχι, σημεῖον, ἐφ' οὗ σκοπεύει τις) προσλήψει τῆς παραγ. καταλήξεως -άζω. Τὸ β. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς εἰς (-αδ-ι-ω) -άζω ὀδοντοφωολήκτων.

**Στρατεύω** (=ἐκστρατεύω), πρτ. *ἔστράτευον*, μέλ. *στρατεύσω*, ἀόρ. *ἔστράτευσα*, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. *στρατεύομαι*, πρτ. *ἔστρατευόμην*, μέσ. μέλ. *στρατεύσομαι*, μέσ. ἀόρ. *ἔστρατευσάμην*, πρκ. *ἔστράτευμαι*, ὑπερσ. *ἔστρατεύμην*. Ῥημ. *στρατεία*, [*στράτευσις*, ἐξ οὗ] (*στρατεύσιμος*), *στράτευμα*, *ἀ-στράτευτος*, *ἐκ στρατευτέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *στρατός*, ὅπερ ἐκ τοῦ *στρώννυμι*. Τὸ β. ἀπαντᾷ ναὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, ἐκ, καὶ σύν. Τὸ *στρατεύω* καὶ *στρατεύομαι* οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν ἴσημ. διαφέρουσι (πρβλ. σέβω σημ. 1). Ἐντὶ τοῦ *στρατεύω* λέγεται καὶ *στρατεῖαν ποιοῦμαι*, ἐν *στρατεία* εἰμί κλπ.

**Στρατηγέω-ω** (=εἶμαι στρατηγός), πρτ. *ἔστρατήγουν*, μέλ. *στρατηγήσω*, ἀόρ. *ἔστρατήγησα*, πρκ. *ἔστρατήγηκα*, ὑπερσ. *ἐλλείπει*. μετ' ὄλ. μλ. *ἔστρατηγηκώς ἔσομαι*. Παθ. *στρατηγοῦμαι*, πρκ. *ἔστρατήγημαι*, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [*στρατήγησις*], *στρατήγημα*, *στρατηγητέον*.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *στρατηγός*, ἐξ οὗ καὶ *στρατηγικός* καὶ *στρατηγιάω* (ἐφετ. = ἐπιθυμῶ *στρατηγία*). Ἄπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀνί, ὑπὸ καὶ σύν: *ἀντιστρατηγῶ* (=εἶμαι στρατηγός τῶν ἐγθεῶν), *ὑποστρατηγῶ* (=εἶμαι ὑποστράτηγος) κλπ. Ἐντὶ τοῦ *στρατηγῶ* λέγεται καὶ: *στρατηγός εἰμι*.

**Στρατοπεδεύω** (μτβ. = κάμνω στρατόπεδον, διατάττω τὸν στρατὸν νὰ στήσῃ που τὰς σκιηνάς, νὰ καταλύσῃ ἄμτβ. = σκηνῶ που μετὰ τοῦ στρατοῦ), πρτ. *ἔστρατοπέδευον* καὶ ἀόρ. *ἔστρατοπέδευσα*, τὰ δ' ἄλλα

μ.γν. Μέσ. στρατοπευθεύομαι, πρτ. ἔστρατοπεδευόμην, μέσ. μέλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔστρατοπεδευσάμην, πρκ. ἔστρατοπέδευμαι, ὑπερσ. ἔστρατοπεδευίμην. Ῥήμ. στρατοπεδεία, στραιοπέδεις, [στρατοπέδευμα, στρατοπεδευτής, (ἐξ οὗ στρατοπεδευτικός)].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ στρατόπεδον (κυρ. = τὸ πείδιον, τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ εἶναι ἐσκηνωμένος ὁ στρατός). Τὰ ἀλο-στρατοπεδεύομαι (= μακρὰν στρατοπεδεύομαι), ἐκ-στρατοπεδεύομαι (= στρατοπεδεύω ἕξω), μετα-στρατοπεδεύομαι (= μετατίθημι τὸ στρατόπεδον) καὶ σουστρατοπεδεύομαι (= ἑμοῦ στρατοπεδεύω) εἶναι ἀποθ. Ἐντὶ τοῦ στρατοπεδεύω λέγεται καὶ στρατόπεδον ἐγκαθίστημι, συνίστημι ἢ συνίσταμαι, στρατόπεδον ποιοῦμαι ἢ κατασκευάζομαι. Ἐντὶθ. τῷ στρατοπεδεύω εἶναι τὸ ἀναεὺννυμι.

**Στρεβλόω-ῶ** (= βχσανίζω διὰ τῆς στρέβλης, στρεβλώνω, βχσανίζω, ἐξαρθῶ, παρναοῦ κλπ.), ἀόρ. ἔστρεβλωσα. Παθ. στρεβλοῦμαι, μέσ. μέλ. ὡς παθ. στρεβλώσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ἔστρεβλώθην, πάντα δὲ τᾶλλα μ.γν. Ῥήμ. [στρέβλωσις, στρέβλωμα, στρεβλωτής, (ἐξ οὗ στρεβλωτικός καὶ στρεβλωτήριος - ον)].

Σημ. Ἐκ τοῦ στρεβλός (= διεστραμμένος, στραβός), (ὑπερ ἐκ τοῦ σιρέφω)· ἐξ οὗ καὶ σιρέβλη (= εἶδος θασσανιστικοῦ ὄργάνου· κυρ. ἐκ τοῦ θηλ. τοῦ σιρέβλός κατ' ἀναθίβασμόν τόνου· ὄρα ἡμ. Γραμ. § 491 σημ. 2).

**Στρέφω** (= γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους ἢ ἐκ τοῦ πλάγιου, κλίνω, γυρίζω, μεταβάλλω γνώμην κλπ.), πρτ. ἔστρεφον, μέλ. -στρέφω, ἀόρ. ἔστρεψα, [πρκ. ἔστροφα μ.γν.]. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, πρτ. ἔστρεφόμεν, μέσ. μέλ. -στρέφωμαι, μέσ. ἀόρ. -ἔστρεψάμην, παθ. μέλ. β' -στραφήσομαι, παθ. ἀόρ. (ἀ. σπν. ἔστρέφθη καὶ) β' καὶ ὡς μέσ. ἔστράφην, πρκ. ἔστραμμαί, ὑπερσ. -ἔστράμην. Ῥήμ. στροφή, [στρέφεις, στρέμμα, στροφεύς στρεπτήρ], στρεπτός, ἀναστρεπτεόν.

Σημ. Θέμ. σιρφ-, ἐξ οὗ (κατὰ συγκοπὴν) σιρφ-, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α) σιρᾶφ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων. Τὸ μέσ. καιασιρέφομαι = κυριεύω, ὑποτάσσω. Τὸ ἐνεργ. σιρέφω ἰσοδυναμεῖ ἐνίοτε τῷ μέσ. σιρέφομαι, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἀναλελυμ. σιρέφω ἑμαυτόν.

**Στρώννυμι** [καὶ ποιητ. στόρνυμι καὶ μ.γν. στρωννύω] (= στρώνω), πρτ. ἔστρώννυν [καὶ -ἔστρώννυον, μέλ. στρώσω καὶ στορέσω καὶ στορῶ ποιητ. καὶ μ.γν.], ἀόρ. ἐστόρεσα [καὶ μ.γν. ἔστρωσα, πρκ. ἔστρωκα καὶ ὑπερσ. ἐστρώκειν]. Παθ. σ' ῥννυμαι, [πρτ. ἐστορνύμην, παθ. μέλ. στρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐστρώθην, μέσ. μέλ. στρώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐστρωσάμην μ.γν.], πρκ. ἔστρωμαι, ὑπερσ. ἐστρώμην. Ῥήμ. [στρωσις, στρωῶμα, στρωμνή, [στρωτός, ἐξ οὗ] ἄστροφος, στρατός (Δίολ. στρωτός), [στρωτής ἢ στρωτήρ], στέρονον.

Σημ. Θέμ. σιρο-, καὶ κατὰ μετάθ. σιρο, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -νυ- κατ' ἀναλογίαν τῶν -νυμι συμφωνολήκτων, ἐν οἷς ὁ θέμ. χαρκτ. σ ἀφομοιοῦται τῷ ἐπομένῳ ν τοῦ προσφ. νυ' ὅρα ἤμ. Γραμ. § 401, σημ. :) στρώ νυ-μι (ἀντὶ σιρώ-νυ-μι) καὶ σιρω-νύω. Ὁ ἐνεργ. πρτ. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ, ὁ δὲ παθ. ἐνεστ. μετὰ τῆς ὑπό.

**Συκοφαντέω-ῶ** (=εἶμαι συκοφάντης, ῥαδιοῦργος, διαβάλλω), πρτ. ἐσυκοφάντιον, μέλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἐσυκοφάντησα, πρκ. σεσυκοφάντηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. συκοφαντοῦμαι, πρτ. ἐσυκοφαντούμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ἐσυκοφαντήθην, πρκ. σεσυκοφαντήμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει. Ῥημ. [συκοφάντησις,] συκοφάντημα, [συκοφκνητός, ἐξ οὗ] ἀσυκοφάντητος, [συκοφαντητέος.]

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ συκοφάντης, (ἕπερ ἐκ τοῦ σῖκα φαίνω), ἐξ οὗ καὶ συκοφαντία καὶ συκοφαντικός.

**Συλῶω-ῶ** (=ἀρπάζω, ἀφαιρῶ, ξεγυμνῶ), [πρτ ποιητ.], μέλ. συλήσω, ἀόρ. ἐσυλήσα, πρκ. σεσύληκα, [ὑπερσ. ἐλλείπει,]. Παθ. συλῶμαι, [πρτ. ἐσυλῶμην, παθ. μέλ. συλήθησθαι ποιητ., μέσ. μέλ. συλήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐσυλήθην, πρκ. σεσύλημαι, ὑπερσ. ἐσεσυλήμην. Ῥημ. σύλησις, [σύλημα, συλήτης ἢ συλητήρ, συλήτωρ], ἱερόσυλος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σῦ'λη ἢ σῦ'λα (ἦ) (=1) τὸ δικαίωμα τοῦ λαυβάνειν ὡς ἐνέχυρον τὰ πλοῖα ἢ τὸ ἐν αὐτοῖς φορτίον ἐμπόρου τινός, ὅστις χρεωστῆ' καὶ 2) τὸ δικαίωμα τοῦ συλᾶν ξένα πλοῖα ἐν καιρῷ πολέμου).

**Συμμαχέω-ῶ** (=εἶμαι σύμμαχος), πρτ. συνεμάχουν, μέλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσιν ἐκφραζόμενα περιφρ.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σύμμαχος. (ἕπερ ἐκ τοῦ σὺν - μάχομαι =συμπολεμῶ), ἐξ οὗ καὶ συμμαχία. Ἀντὶ τοῦ συμμαχῶ λέγεται καὶ συμμαχίαν πραιοῦμαι καὶ παθ. συμμαχία γίγνεται.

**Συναντάω-ῶ** ἰδὲ ἀπαντῶ.

**Συρίττω** (=συρίζω), πρτ. ἐσύριττον, [μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. συρίζομαι μτγν.], ἀόρ. ἐσύριξα καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. [σύριγμα], συριγμός, [συρικτής].

Σημ. Ἐκ τοῦ σῦριξ, -ιγος' πρὸλ. σαλίξω. Τὸ συρίττω παρὰ μὲν ποιητ. καὶ μτγν. λέγεται συρίζω, παρὰ δὲ Δωρ. συρίσσω.

**Δύρω** (=σέρνω, τραβῶ), παρ' Ἀττ. πεζ. ἀείποτε σύνθ. : διασύρω, πρτ. -ἔσυρον, [μέλ. συρῶ μτγν.], ἀόρ. -ἔσυρα, [πρκ. -σέσυρκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. -σύρομαι, [πρτ. ἐσυρόμην, παθ. μέλ. β'. συρήσομαι, παθ. ἀόρ. β'. ἐσύρην, ποιητ. καὶ μτγν., μέσ. μέλ. ἐλλείπει], μέσ. ἀόρ. -ἔσυράμην, [πρκ. σέσυρμι μτγν.] Ῥημ. [σύρμα], συρμός, [συρμή, σύρτης, συρτός].

Σημ. Θέμ. σφρ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: σφρ-j-==σφρ==) σφρ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, ἐπί, ὑπό, ἀνά, ἀπό, περὶ καὶ παρὰ.

**Σφαγιάζομαι** (=σφάζω πρὸς θυσίαν ζῶον, θυσιάζω). Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. καὶ σπν. μετὰ παθ. σημασίας· πρτ. *ἐσφαγιαζόμεην*, [μέσ. μέλ. σφαγιασσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. *ἐσφαγιασάμην*, [παθ. μέλ. σφγιασθήσομαι, παθ. ἀόρ. *ἐσφαγιασθην* μτγν.] καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. [σφαγιασμός, σφαγιαστήριον].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφάγιον (=τὸ πρὸς θυσίαν σφαζόμενον ζῶον). Τὸ ρ. σγηματίζεται κατὰ τὰ ὀδοντοφωνολ. εἰς (-ζjω=) -ζω. Τὸ ἐνεργ. σφαγιαζώ μτγν.

[**Σφάζω**]· ἰδὲ σφάτιω.

**Σφάλλω** (μτβ.= κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, νὰ σκοντάψῃ, καταρρίπτω), [πρτ. *ἐσφαλλον*], μέλ. *σφαλω*, ἀόρ. *ἔσφηλα*, (καὶ Δωρ. *ἔσφαλα*), [πρκ. *ἔσφαλκα* μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. *σφάλλομαι*, πρτ. *ἐσφαλλόμεην*, μέσ. μέλ. *σφαλοῦμαι*, παθ. μέλ. β' *σφαλήσομαι*, πκθ. ἀόρ. β'. καὶ ὡς μέσ. *ἐσφάλην*, πρκ. *ἔσφαλμαι*, ὑπερσ. *ἐσφάλμην*. Ῥημ. *σφάλμα*, [σφάλτης, =ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτώσιν φέρων· καὶ ἐν τῇ ὀμιλοῦμαι =ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών], *σφαλερός*, ἁ-σφαλής, ἐπι-σφαλής.

Σημ. Θέμ. σφαλ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: σφαλ-j-==) σφαλλ-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀόρ. καὶ ἐν τῷ μέσ. πρκ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀπό, παρὰ. Τὸ παθ. *σφάλλομαι*=πλανῶμαι, ἀπατώμαι, ἀποτυγχάνω. Ὁ παθ. ἀόρ. *ἐσφάλην*=ἠττήθην καὶ ὁ παθ. πρκ. *ἔσφαλμαι*=ἠττημαι. Ἐντὶ τοῦ μέσ. *σφάλλομαι* (=περιπίπτω εἰς σφάλμα, ἀτύχημα) λέγεται καὶ : *σφάλμα ποιῶ* παθ. δὲ *σφάλμα γίγνεται*.

**Σφάττω** [καὶ σφάζω ποιητ. καὶ μτγν.], πρτ. *ἔσφαττον*, καὶ σπν. *ἔσφαζον*, [μέλ. σφάζω], ἀόρ. *ἔσφαξα*, [πρκ. *ἔσφακκ*, ὑπερσ. *ἔσφακειν* μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. *σφάτιομαι* [καὶ *σφάζομαι*], [πρτ. *ἔσφαττόμην* καὶ *ἐσφαζόμεην*], παθ. μέλ. β'. *σφαγήσομαι*, πκθ. ἀόρ. β'. *ἐσφάγην* [καὶ ἁ *ἐσφάχθην*, ποιητ. καὶ Ἡροδ., μέσ. μέλ. *σφάξομαι*], μέσ. ἀόρ. *-ἐσφαξάμην*, πρκ. *ἔσφαγμαί*, ὑπερσ. *ἐσφάγμην*. Ῥημ. *σφαγή*, [ἐξ οὗ σφάγιον], [σφαγεύς, (ἐξ οὗ σφαγεῖον), σφάκτης, (ἐξ οὗ σφακτικός), σφάκτρον (=ἡ διὰ τὸ σφάζιμον πληρωμή), σφάσανον (ἄντι σφάγανον), σφακτός].

Σημ. Θέμ. σφαγ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (σφάγ-j-ω==) σφάτιω ἢ σφάζω (ῥρα ἦμ. Γραμ. § 69, δ' σημ. καὶ 79 δ'. σημ.). Τὸ σφάτιω καὶ τὸ παθ. σφάτιομαι ἀπαντῶσι καὶ σύνθετα μετὰ τῆς ἀπό, ἐπί, κατὰ καὶ παρὰ. Τὸ δὲ μέσ. εὐρητὰ ἀείποτε σύνθετον : ἀποσφάτιομαι καὶ ἀόρ. *ἐπεσφαξάμην* (=ἐπέσφαξα ἑμαυτόν), λέγεται δὲ καὶ ἀναελ.: *σφάτιω ἑμαυτόν*. Ἐντὶ τοῦ σφάτιω λέγεται καὶ : *σφαγῆς ποιῶμαι* (τὸ δὲ σφαγῆς ποιῶ=γίγνομαι αἷτιος σφαγῶν ῥρα ποιῶ σημ. 2)· καὶ παθ. *σφαγαί γίγνονται*.

**Σφενδονάω-ῶ** (=σφενδονίζω, ρίπτω διὰ τῆς σφενδόνης λίθους κλπ., περιστρέφω ὡς σφενδόνην, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐσφενδόνων, ἀόρ. ἐσφενδόνησα. Παθ. [σφενδονῶμαι], πρτ. δι-εσφενδονώμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ σφενδόνησις, [σφενδόνημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ σφενδόνη, ἐξ οὗ καὶ σφενδομήτης (ἄρα ἡμ. Γραμ. § 496, σημ. 2), ἐξ οὗ σφενδομητικός. Τὸ σφενδονίζω καὶ σφενδονίζομαι μτγν.

**Σφετερίζω** (=κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκαιοποιῶμαι), [πρτ. ἐσφετερίζον, μέλ. σφετεριῶ μτγν.], ἀόρ. ἐσφετέρισα. Μέσ. σφετερίζομαι, [πρτ. ἐσφετερίζομην, μέσ. μέλ. σφετεριῶμαι, μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐσφετερισάμην, [πρτ. ἐσφετέρισμαι, ὑπερσ. ἐσφετερίσμην μτγν.]. Ῥημ. [σφετέρισις, σφετερισμός, σφετεριστής].

Σημ. Ἐκ τῆς κητικῆς ἀντων. σφέτερος· πρβλ. ἔθος - ἐθίζω κλπ. Τὸ ἐνεργ. σφετερίζω οὐδόλως διαφέρει τοῦ μέσου σφετερίζομαι (ἄρα σέβω-σέβομαι σημ. 1).

**Σχετλιάζω** (=νομίζω ἐμαυτὸν σχέτλιον, ἄθλιον, ταλαίπωρον, παραπονοῦμαι, ἀγανκκτῶ), πρτ. ἐσχετλιάζον, μέλ. σχετλιάσω, ἀόρ. ἐσχετλιάσα, πρτ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Ῥημ. [σχετλιασμός, σχετλιαστικός].

Σημ. Ἐκ τοῦ σχέ-τλι-ος (=καρτερικός. ἄθλιος), ὅπερ ἐκ τοῦ ἔχω. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-αδῆ=)-άζω ὀδοντοφωολήκτων.

**Σχίζω**, πρτ. ἐσχίζον, μέλ. -σχίσω, ἀόρ. ἐσχίσα, πρτ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Παθ. καὶ μέσ. σχίζομαι, πρτ. -ἐσχίζομην, παθ. μελ. -σχισθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. -ἐσχίσθην, πρτ. ἐσχίσμαι, ὑπερσ. ἐλλείπει καὶ μετ' ὄλ. μ. -ἐσχισμένος ἔσομαι. Ῥημ. σχίσις, [σχίσμα, (ἐξ οὗ σχισματικός καὶ σχισματώδης), σχισμός, σχίζα, σχίδη], σχιστός, (ἐξ οὗ ἄσχιστος ὀλόσχιστος).

Σημ. Θεμ. σκιδ- ἢ σκιδ- (πρβλ. λατ. scind-o) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. -j- : (σκιδ-j-) σκιδ-. Συγγενὲς τῷ σχίζω εἶναι τὸ σχάζω (=χαράζω μετὰ τὸ νυ-στέρι, σχίζω, ρίπτω κάτω), ὅπερ εὐχρ. παρ' Ἄπτ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ἀόρ. ἔσχασα. Συνών. ῥήγγυμι.

**Σχολάζω** (=λεγῶ, εἶμαι εὐκαιρος, εὐκαιρῶ καὶ ἀσχολοῦμαι εἰς τι), πρτ. ἐσχόλαζον, [μέλ. σχολάσω], ἀόρ. ἐσχόλασα, πρτ. ἐσχόλακα, ὑπερσ. μτγν. Ῥημ. [σχόλασις, σχολαστής, (ἐξ οὗ σχολαστήριον καὶ σχολαστικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ σχολή, [ἐξ οὗ καὶ σχολεῖον]· πρβλ. ἀνάγκη - ἀναγκάζω. Ἄντι τοῦ σχολάζω λέγεται καί : ἐστὶ μοι σχολή ἢ σχολὴν ἄγω. Παθ. δὲ σχολή γίνε-ται ἀπό τινος.

**Σώζω** (=σώζω, ἐλευθερώνω, διατηρῶ, διαφυλάττω), πρτ. ἐσφ-

ζον, μέλ. σφώσω, ἀόρ. ἔσφωσα, πρκ. σέσφωκα, ὑπερσ. -ἔσεσφάκειν καὶ σεσφικῶς ἦν, μετ' ὄλ. μ. -σεσφικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. σφίζομαι, πρτ. ἐσφίζομην, παθ. μέλ. ὡς μέσ. σωθῆσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐσώθην, μέσ. μέλ. σφώσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐσφασάμην, πρκ. σέσωμαι καὶ σέσφωμαι, ὑπερσ. ἐσεσώμην, καὶ ἐσεσφάσμην. Ῥημ. σῶμα, σωτήρ, (ἐξ οὗ Θηλ. σώτειρα καὶ σωτήριος), [σφίστης σφῆστρον, σφ-στός καὶ σωτός, ἐξ οὗ] ἄσωτος, (ἐξ οὗ ἄσωτία), [σφστέος καὶ σωτέος].

Σημ. Θέμ. (σσιδ=) σφδ- καὶ (σσο=)σω. Ἐκ τοῦ θέμ. σω- σχηματίζεται ὁ παθ. μέλ., ἀόριστ., ὁ πρκ. σέσωμαι καὶ ὑπερσ. ἐσεσώμην, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι χρονοὶ ἐκ τοῦ θέμ. σφδ-. Ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει ἐν τῷ θέμ. -j-: (σφδ-j-ω=) σφζω, (ἐ-σφδ-j-ον=) ἐσφζον κλ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. διά, ἐκ, ἀνά συνδιά κλπ. Τὸ μέσ. σφίζομαι εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιποιητικόν· οἷον σφίζομαι=σφίζω ἑμαυτὸν καὶ σφίζω τι ἑμαυτῷ· ἐσώθην=ἔσφωσα ἑμαυτὸν καὶ ἔσφωσα τι ἑμαυτῷ. Ἀντίθ. τῷ σφίζω εἶναι τὸ ἀπόλλυμι.

**Σωμασκέω-ω** (=γυμνάζω τὸ σῶμά μου), [πρτ. μτγν.], μέλ. σωμασκήσω, ἀόρ. ἐσωμάσκησα, [πρκ. σεσωμάσκηκα μτγν.].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σῶμα - ἀσκέω-ω· γίγνεται δὲ ἐξ αὐτῶν ἀμέσως ὡς καὶ τὸ σωμασκία μὴ μεσολαβοῦντος συνθ. ὀνόματος· ὅρα μεταχρησθῆναι σημ. Τὸ σωμασκόος ἄχρηστον. Ἀντὶ τοῦ σωμασκόω λέγεται καὶ: ἀσκόω τὸ σῶμα, γυμνάζω τὸ σῶμα· καὶ παθ. τὸ σῶμα ἀσκεῖται· ὡς μτβ. δὲ εἶναι τὸ σωμασκίαν ἐμποῶ.

**Σωφρονέω-ω** (=εἶμαι σώφρων), πρτ. ἐσωφρόνου, μέλ. σωφρονήσω, ἀόρ. ἐσωφρόνησα, πρκ. σεσωφρόνηκα. Ἐκ δὲ τῆς παθ. φωνῆς ἀπαντᾷ μόνον ἢ μτχ. τοῦ παθ. πρκ. τὰ σεσωφρονημένα (=τὰ μετὰ σωφροσύνης πεπραγμένα). Ῥημ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, [σωφρονητέον].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ σώφρων (ὅπερ ἐκ τοῦ σῶς καὶ φρήν), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτβ. σωφρονίζω. Ἀντὶ τοῦ σωφρονῶ λέγεται καὶ: σώφρων εἰμί.

**Σωφρονίζω** (=κάμνω τινὰ σώφρονα), ἀόρ. ἐσωφρόνησα. Παθ. ἀόρ. ἐσωφρονησθην καὶ πρκ. σεσωφρόνισμαι, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [σωφρόνισις, σωφρόνισμα, σωφρονισμός, σωφρονιστής, (ἐξ οὗ σωφρονιστήριον καὶ σωφρονιστικός), ἀσωφρόνιστος]-σωφρονιστής, -ύος.

Σημ. Ἐκ τοῦ σώφρων (ἰδὲ σωφρονῶ σημ.). Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδω=) -ίζω ὀδοντοφωολήκτων· (πρβλ. ἐλλπίζω σημ.). Ἀντὶ τοῦ σωφρονίζω λέγεται καὶ: σώφρονά τινα ποιῶ καὶ παθ. σώφρων γίνομαι.

## Τ

**Ταγεύω** (ἄμτβ. = εἶμαι ταγός, ἀρχηγός, ἀρχω, κυριεύω, δυνκ-

στεύω), ἀόρ. ἐτάγευσα, καὶ παθ. ἐνεστ. ταγεύομαι, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. ταγεία.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταγός (= ἄρχων), ὅπερ ἐκ τοῦ ἰάτι(σ)ω. Ἄντι τοῦ μτβ. ταγεύω λέγεται καὶ καθίστημι ταγόν καὶ παθ. καθίσταμαι ταγός.

**Ταλαιπωρέω-ῶ** (ἀμτβ. = κακοπαθῶ, μεγάλους καὶ δυνατοὺς κόπους ὑποφέρω καὶ κυρίως μτβ. = καταπονῶ, βασανίζω, κουράζω), πρτ. ἐταλαιπώροον, [μέλ. ταλαιπωρήσω μτγν.], ἀόρ. ἐταλαιπώρησα, πρκ. τεταλαιπώρηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Μέσ. κλι παθ. ταλαιπωροῦμαι, πρτ. ἐταλαιπωροῦμην, [μέσ. μέλ. ὡς παθ. ταλαιπωρήσομαι], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, [μέσ. ἀόρ. ἐταλαιπωρησάμην μτγν.], πρκ. τεταλαιπώρημαι. Ῥημ. [ταλαιπώρησις (= κακοπάθεια), ταλαιπώρημα (= κόπος, μόχθος, ἀθλιότης)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ταλαίπωρος (ὅπερ εἶναι παρασχηματισμὸς τοῦ ποιητ. τοῦ ταλαίπεριος (= ὁ ὑπομείνας πολλὰς δοκιμὰς τῆς τύχης, ὁ πολυπαθής), ἐξ οὗ καὶ ταλαιπωρία. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, πρὸς καὶ συνδια. Λέγεται δὲ καὶ ταλαίπωρός εἰμι.

**Ταμιεύω** (ἀμτβ. = εἶμαι ταμίης), πρτ. ἐταμίεον, μέλ. ταμιεύσω, ἀόρ. ἐταμίευσα, πρκ. κλι ὑπερσ. μτγν. Μέσ. ταμιεύομαι (= μεταχειρίζομαι μὲ οἰκονομίαν), [πρτ. ἐταμιευόμην, μέσ. μέλ. ταμιεύσομαι μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐταμιευσάμην, πρκ. τεταμίευμαι. Ῥημ. ταμιεῖα, [ταμιεῖσις, (ἐξ οὗ ταμιεύσιμος)], ταμιεύμα, ταμιεῖον [καὶ μτγν. ταμιευτήριον], ἀταμιευτός.

Σημ. Ἐκ τοῦ ταμίης, ὅπερ ἐκ τοῦ τέμνω. Ἄντι τοῦ ταμιεύω λέγεται καὶ ταμίης εἰμι καὶ μτβ. ταμίαν τινὰ καθίστημι (ἢ ποιῶ).

**Ταπεινῶ-ῶ** (= χαμηλώνω, σμικρύνω, ταπεινῶνω (τὸ φρόνημα), ἐξευτελιζῶ) ὀμαλόν. Ῥημ. ταπεινώσις, [ταπεινώμα].

Σημ. ἐκ τοῦ ταπεινός (= χαμηλός), ὅπερ ἐκ τοῦ (δάπος = ἔδαφος) δαπεινός. Ἄντι τοῦ ταπεινῶ λέγεται καὶ : εἰς ταπεινότητά τινα καθίστημι, ταπεινόν τινα ποιῶ καὶ ταπεινὸν παρέχω.

**Ταράττω** ἢ **ταράσσω** (= ταραάζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχησίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινῶ), πρτ. ἐτάρατι(σ)οι, μέλ. -ταράξω, ἀόρ. ἐτάραξα, [πρκ. μετγν. τετάραχα (καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν Ἴων. ὁ ἐπικ. τέτρηχα = εἰς κίνησιν, εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, εἶμαι τεταραχμένος), ὑπερσ. ἐτεταράχσιν]. Μέσ. καὶ παθ. ταράτι(σ)ομαι, πρτ. ἐταράτι(σ)όμην, μέσ. μέλ. κλι ὡς παθ. ταράξομαι, [πρκ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐταράχθην, πρκ. τετάραγμα, ὑπερσ. ἐτεταράγμην. Ῥημ. τάραχος, ταραχή, [τάραξις τάραγμα, ταραχμός, ταραχτής, (ἐξ οὗ ταρακτικός), ταρακτός, ἐξ οὗ] ἀτάρακτος.

Σημ. Θέμ. *ταραχ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: *ταράχ-j-ω* =) *ταράττω* ἢ *ταράσσω* καὶ κατὰ συγκοπὴν *θράττι(σσω)* (β' ἰδέε). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀνά, διά, ἐκ, σύν. Το μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ.: *ταράττω* ἐμανιὸν καὶ ἀμτβ. εἰς *ταραχὴν καθίσταμαι* ἢ εἰς *ταραχὴν καθίστημι ἐμανιόν*. Ἐντὶ τοῦ *ταράττι(σσω)* λέγεται καὶ *ταραχὴν ποιῶ* (ἢ *παρέχω*), *ταραχὰς ἐμποιῶ*, *τάραχον ἐξεργάζομαι*, εἰς *ταραχὴν καθίστημι τινα* ὡς ἀμτβ. δὲ ἐν *ταραχῇ* εἰμι ὡς παθ. δὲ *τάραχος* (ἢ *ταραχῇ*) γίγνεται, *ταραχῇ ἐμπίπτει*. Συνών. *κυκᾶω-ω*.

**Τάττω** ἢ **τάσσω** (=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ, προσδιορίζω, διατάσσω), πρτ. *ἔτατ(σσο)ν*, μέλ. *τάξω*, ἀόρ. *ἔταξα*, πρκ. *τέταχα*, ὑπερσ. *-έτετάχεν*. Μέσ. καὶ παθ. *τάττι(σσο)μαι*, πρτ. *ἔτατ(σσο)μην*, μέσ. μέλ. *-τάξομαι*, μέσ. ἀόρ. *εἰταξάμην*, παθ. μέλ. *-ταχθήσομαι*, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *εἰτάχθην*, πρκ. *τέταγμα*, ὑπερσ. *εἰετάγμην*, καὶ μετ' ὄλ. μ. *τειάξομαι*. Ῥημ. *τάξις*, [*ταγή*](<sup>1</sup>), *τάγμα*, *ταγός*, *τακίος*, (ἐξ οὗ *ἄτακτος*, *εὐτακτος* κλπ.), *τακίος*.

Σημ. Θέμ. *ταγ-*, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: *ταγ-j-ω* =) *τάττι(σσω)*. (β'ρα *πράττω* σημ.). Τὸ θεμ. φωνῆεν α εἶναι *βραγύ* (β'ρα ἤμ. Γραμ. § 348, ὑποσημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: ἀπό, ἀντί, διά, ἐπί, κατά, παρά, πρὸς, πρό, σύν κλπ. Τὸ μέσ. *τάττομαι* εἶναι καὶ αὐτοπαθὲς καὶ πλάγιον ἢ περιποιητικόν: *τάττομαι* = *τάττω* ἐμανιόν καὶ *τάττω* καὶ *ἐμανιῶν* *εἰτάχθην* (μέσ.) = *εἰταξα* ἐμανιόν καὶ *εἰταξά* τι ἐμανιῶν. Ἐντὶ τοῦ *τάττω* λέγεται καὶ: εἰς *τάξιν τίθεμαι* τι, εἰς *τάξιν καθίσταμαι*, *τάξιν ποιῶμαι*, *ἔχω* τι ἐν *τάξει*. *ἔχω* τὴν *τάξιν*, *τὴν τάξιν* ποιῶ. Ἐντὶ τοῦ συντάττω λέγεται καὶ τὴν σύνταξιν ποιῶμαι καὶ ἄντι τοῦ προστάττω καὶ τὴν πρόσταξιν ποιῶμαι.

**Ταφρεύω** (=κάμνω τάφρον, χάνδακκα), μέλ. *ταφρεύσω*, ἀόρ. *εἰτάφρευσα* καὶ παθ. πρκ. *-τετάφρευμαι*, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. *ταφρεία*, [*τάφρευσις*] *τάφρευμα*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τάφρος*, ὅπερ συγγ. πρὸς τὸ *τάφος*.

**Ταχύνω** (μτβ. = κάμνω τι ταχέως καὶ ἀμτβ. = σπεύδω, βιάζομαι) πρτ. *-ετάχωνον*, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐν τοῦ *ταχύς* (β'ρα ἤμ. Γραμ. § 516, γ' σημ.). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί: *ἐπιταχύνω* (μτβ. = *διιάχω*, ἐνεργῶ νὰ γίγη τι ταχέως) Ἐντὶ τοῦ ἀμτβ. *ταχύνω* λέγεται καὶ: *ταχύς* εἰμι.

**Τείνω** (=ἐκτείνω, τεντώνω), πρτ. *ἔτεινον*, μέλ. *-τενωῶ*, ἀόρ. *-έτεινα*, πρκ. *-τέτακα*. Παθ. καὶ μέσ. *τείνομαι*, πρτ. *ἔτεινόμην*, παθ. μέλ. *-ταθήσομαι*, παθ. ἀόρ. *εἰτάθην*, μέσ. μέλ. *-τενωῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *-έτεινάμην*, πρκ. *τέταμαι*, ὑπερσ. *εἰετάμην*. Ῥημ. *τόνος*, (ἐξ οὗ *σύντονος*, *ἔπιτονος*), [*τάσις*, ἐξ οὗ], (*ἐντασις*, *ἐπίτασις*, *ἐκτασις*), [*τένων*], *ἀ-τενής*, [*τατός*, ἐξ οὗ] *ἐκτατός*, [*τατέον*, ἐξ οὗ] *συντατέον*.

(1) Ἐκ τοῦ *ταγή* (=διάταξις, βασιλικὴ δωρεὰ καὶ ἡ σύνταξις τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἐν δὲ τῇ ὁμιλίῳμ. = ἡ τροφή ἢ τοῖς κτήνεσι διδομένη) πα-, ράγεται τὸ τῆς ὁμιλουμένης *ταγίνον* ἢ *ταίνιον* (=τὸ τεταγμένον σιτηρέσιον, ἢ ὄρεον ὠρίσμενὴ ἐπιούσιος τροφή) καὶ τὸ *ταγίζω* ἢ *ταίζω* (=ψωμίζω, τρέφω).

Σημ. Θέμ. *τεν-* και (κατά συγχοπὴν *εν-*, ἐξ οὗ *ταν-* ἤ) *τα*. Ἐκ τοῦ *θεμ.* *τεν-* προσλήψει τοῦ προσφ. *-j-* σχηματίζ. ὁ ἐνεστ. (*τέν-j-ω* = *τέννω*) *τείνω* ὄρα ἤμ. Γραμ. § 355 σημ. Οἱ συντελικοὶ χρόνοι καὶ ὁ παθ. μέλ. καὶ ἀόρ. α'. σχηματίζονται ἐκ τοῦ φωνηεντολήκτου *θεμ.* *τα-* (ὄρα ἤμ. Γραμμ. § 363) Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, ἀντί, διά, ἐκ, ἐπί, παρά, πρό, σύν, περί, ὑπέρ κλπ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐπειτάθην καὶ ἐξετάθην ἔχει ἐνίοτε καὶ μέσ. σημ. Ἐνίοτε λαμβάνονται ἀμφὲ τὰ: *παρατείνω* (=πλαγίως ἢ ἔμπροσθέν τινος ἐκτείνωμι) καὶ *συντείνω* (=σπεύδω).

**Τειχίζω** (=κτίζω τείχος, περιβάλλω διὰ τείχους, περιτειχίζω), πρτ. *εἰτειχίζον*, μέλ. *τειχιῶν*, ἀόρ. *εἰτείχισα*, πρκ. *τειτείχικα*, ὑπερσ. *ἐλλείπει*, μετ' ὄλ. μ. *-τειχεικῶς ἔσομαι*. Παθ. καὶ μέσ. *τειχίζομαι*, πρτ. *εἰτειχίζομην*, [παθ. μέλ. *ἐλλείπει*], παθ. ἀόρ. *εἰτειχίσθην*, μέσ. μέλ. *τειχοῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *εἰτειχίσομην*, πρκ. *τειτείχισμαι*, ὑπερσ. *εἰτειχίσομην*. Ῥημ. *τειχίσις*, *τείχισμα*, *τειχισμός*, [*τειχιστής*], ἄ-*τείχιστος*, [*τειχιστέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *τείχος* (τό) πρβλ. *ἔθος* - *ἐδίξω* σημ. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων: *ἀποτειχίζω* (=διὰ τείχους κλείω), *ἐπιτειχίζω* (=ἐγγείρω *τείχος* κατὰ τινος), *ἐντειχίζω*, *περιτειχίζω* κλπ.

**Τειχομαχέω-ῶ** (=μάχομαι κατὰ τείχους) καὶ πρτ. *εἰτειχομάχουν*, πάντα δὲ τᾶλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύθ. ἐκ τοῦ *τειχομάχης* ἢ *τειχομάχος* (ὅπερ ἐκ τοῦ *τείχος* καὶ *μάχομαι*), ἐξ οὗ καὶ *τειχομαχία* [καὶ *τειχομαχικός*]. Ὡς παθ. τοῦ *τειχομαχῶ* λαμβάνεται ἡ περιφρ. *τειχομαχία καθίσταται*.

**Τεκμαίρομαι** (=ὀρίζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. *εἰτεκμαιρόμην*, μέσ. μέλ. *τεκμαροῦμαι*, μέσ. ἀόρ. *εἰτεκμηρόμην*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. *τέκμαρσις*, [*τεκμαρτός*, ἐξ οὗ *τεκμαρτικός*, *δυστέκμαρτος* καὶ] *ἀτέκμαρτος*, (ἐξ οὗ *ἀτεκμαρώτος*), [*τεκμαρτέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *τέκμαρ* = τέλος, ὄριον (ὅπερ ἐκ *θέμ.* *τεκ-* τοῦ *ικνω*), ἐξ οὗ καὶ *τεκμήριον*. Τὸ ῥ. ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλαμβάνει τὸ προσφ. *-j-*: (*τεκμάρ-j-ομαι* =) *τεκμαίρομαι* κλπ. Παρὰ ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος *τεκμαίρω*. Ἀντὶ τοῦ *τεκμαίρομαι* λέγεται καὶ: *ἔχω τέκμαρσιν*.

**Τεκμηριόω** (=διὰ τεκμηρίων ἀποδεικνύω, καταδεικνύω) καὶ ἀόρ. *εἰτεκμηρίωσα*, πάντα δὲ τᾶλλα μετγν. Ῥημ. [*τεκμηρίωσις*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *τεκμήριον* (ὄρα *τεκμαίρομαι* σημ.).

**Τελέθω** (=εἶμαι τετελεσμένος, εἶμαι, ὑπάρχω). Μόνον ὁ ἐνεστὼς παρά τε ποιητῶν καὶ πεζογράφων.

Σημ. Θέμ. *τελεθ-*.

**Τελευτάω-ῶ** (=τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω), πρτ. *εἰτελευτών*, μέλ. *τελευτήσω*, ἀόρ. *εἰτελεύτησα*, πρκ. *τετελεύτηκα*, ὑπερσ. *εἰτετελευτήκειν* καὶ *τετελευτικῶς ἦν*. Παθ. *τελευτῶ* ὑπό τινος (=φονεύ-

ομαι ὑπό τινος) μέσ. μέλ. ὡς παθ. τελευτήσομαι. Ῥημ. [ἀτελευτήτος].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ τελευτή. Ἄντι τοῦ τελευτᾶ λέγεται καὶ τελευτῶ τὸν βίον ἢ τοῦ βίου, τελευτήν τοῦ βίου ποιοῦμαι καὶ τέλος ἔχω. Ἄντι τοῦ παθ. τελευτῶμαι λέγεται καὶ: τελευτῆς τυχεράω. Τὸ δὲ μέσον φέρεται ἀναελ. τελευτῶ ἑμαυτὸν.

Σημ. 2. Τὸ τελευτῶ μετοχικῶς ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ῥήματος ἔχει σημ. ἐπιρρηματικὴν ὡς τελευτῶν εἶπε=τελευταῖον εἶπε, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπε κλπ. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ «τελευτῶν ἐποίησα, τελευτῶσα ἐποίησα καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν» λέγουσιν· οἱ δὲ κοινοὶ «τελευταῖον» λέγουσι. (Θ. Μάξιτος).

**Τελέω-ᾶ** (=ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω· καὶ ἐπὶ ἀποδύσεως χρημάτων καὶ φόρων=πληρώνω), πρτ. ἐτέλουν, μέλ. τελῶ ἀόρ. ἐτέλεσα· πρκ. τετέλεκα, ὑπερσ. -εἰτετέλεκεν. Πάθ. τελοῦμαι, πρτ. ἐτελούμην, παθ. μέλ. -τελεσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτελέσθην, μέσ. ἀόρ. ἐτελεσάμην· πρκ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. -εἰτετελέσμην. Ῥημ. [τέλεισι, (ἐξ οὗ ἐπιτέλεισι, ἀποτελέσεισι)], τελετή, [τέλεσμα, (ἐξ οὗ ἀποτελεσμα), τελεσμός, τελεστής, ἐξ οὗ τελεστήριον καὶ πληθ.] τελεστήρια (ἱερά) (=εὐχὰριστήριος θυσία δι' εὐτυχῆ ἔκβασιν πράγματός τινος) καὶ τελεστικός, [τελεστός, ἐξ οὗ] ἀτέλεστος, ἐπιτελεστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ τέλος. Θέμ. τελο- (ἐξ οὗ τελέ(σ)-ω=τελῶ). Ἐν τῷ ἀόρ. (ἐτέλεσ-σ-α=) ἐτέλεσα ἐγένετο ἀπλοποίησις τοῦ διττοῦ σ, διὸ καὶ δὲν ἐγένετο ἔκτασις. Τὸ τελῶ ὡς καὶ τὰ: καλῶ, ἀλῶ, ἀνοῦμαι ἔχουσι συνηρημ. μέλλοντα (᾿βρα ἡμ. Γραμ. § 357, γ'). Τὸ β'. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ: μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, ἐκ, ἐπί, πρός, ὑπό κλπ. Ἐντὶ τοῦ τελῶ λέγεται καὶ: τέλος ἐπιτίθημι τινι καὶ παθ. τέλος λαμβάνω καὶ: τέλος ἔχω.

**Τέμνω** (=κόπτω, κατακόπτω, διασχίζω, ἀνοίγω, σφάζω), πρτ. ἔτεμνον, μέλ. τεμῶ, ἀόρ β'. ἔτεμον, πρκ. -τέμηκα. Πάθ. καὶ μέσ. τέμνομαι, πρτ. ἐτεμόμην, παθ. μέλ. -τιμηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτιμήθην, μέσ. μέλ. -τεμοῦμαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐτεμόμην, πρκ. τέμημαι, ὑπερσ. εἰτεμήμην, καὶ μετ' ὄλ. μ. -τειμήσομαι. Ῥημ. τομή, τμησις, τμημα, [τόμος], τομός, τομεύς, τέμνος (=τόπος κεχωρισμένος), ταμίας, [τμητής, ἐξ οὗ] τμητικός, [τμητός, ἐξ οὗ] ἄτμητος, νεότμητος, τμητέος.

Σημ. Θέμ. τεμ-, ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν μὲν καὶ ἔκτασιν τμε-, τμη- κατὰ συχοπήν δὲ τι-. Τὸ β. προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ πρτ. τὸ προσφ. -ν-: τέμνω ἅπαν τᾶ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, ἐν, ἐκ, ἐπί, κατὰ, παρὰ, περι, σὺν καὶ ὑπό. Τὸ β. ἀποτέμνω=θιαίως τέμνω, τὸ δὲ ἐκτέμνω=μετὰ προσοχῆς τέμνω. Τὸ τέμνω ὡς καὶ τὸ -θνήσκω εἶναι τὰ μόνα ἐκ τῶν ἐνρινολήκτων, ἅτινα ἔχουσι τετελεσμένον μέλλοντα: ἐκ-τειμήσομαι καὶ τεθνήξω (᾿βρα ἡμ. Γραμ. § 377, ση μ.).

**Τέρω** (=εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινά), [πρτ. ποιητ. καὶ μτγν.], μέλ. τέρω, ἀόρ. ἔτερω, πρκ. καὶ ὑπερσ. ἐλλείπουσι. Μέσ. τέρομαι (=ἀπολαύω, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι διὰ τι), [πρτ. ἕτερω-

πόμην, μέσ. μέλ. τέρψομαι, μεσ. ἄορ. ἄ ἐτερψάμην καὶ β' ἐταρπόμην, παθ. μέλ. τερψθήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἄορ. ἄ καὶ ὡς μέσ. ἐτέρφθην [καὶ ποιητ. ἐτάρφθην καὶ β' ἐτάρπην] καὶ πλέον οὖ. Ῥημ. τέροψις, τεροπός, ἀτεροπής (=δυσάρεστος) [καὶ ποιητ. καὶ μτγν. τεροπλή· πρβλ. θάλλω-θαλλωρή].

Σημ. Θέμ. τεροπ-. Συνών.: θέλω καὶ κηλέω-ᾠ.

**Τεχνάομαι-ᾠμαι** (=τεχνικῶς κατασκευάζω τι, μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐτεχνώμην, [μέσ. μέλ. τεχνήσομαι ποιητ.], μέσ. ἄορ. ἐτεχνησάμην, [παθ. ἄορ. ἐτεχνήθην, πρκ. τετέχνημαι καὶ ὑπερσ. ἐτετεχνήμην μτγν.]. Ῥημ. τέχνημα, [τεχνήμων, τεχνήτης, (ἐξ οὗ τεχνητικός), τεχνητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τέχνη, (ὅπερ ἐκ τοῦ τέκνω), ἐξ οὗ καὶ τεχνάζω (=μεταχειρίζομαι τεχνάσματα), τεχνικός, καὶ τὰ ἐπιρρ. ἀ-τέχνως (=ἄνευ τέχνης, ἀμελῶς) καὶ ἀ-τεχνῶς (=ἄνευ τεχνάσματος, ἀληθῶς).

**Τήκω** (μτβ.=κάμνω τι ῥευστόν, λυώνω, φθείρω, ἐξασθενῶ), πρτ. -έτηκον, [μέλ. τήξω], ἄορ. -έτηξα, πρκ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. τίτηκα (=εἶμαι λυόμενος), ὑπερσ. β' ὡς μέσ. καὶ παθ. ἐτετήκειν. Παθ. τήκομαι, [πρτ. ἐτηκόμην, παθ. μέλ. β' τακήσομαι], παθ. ἄορ. ἀ' ἐτήχθην καὶ β' ἐτάκην, [μέσ. μέλ. τήξομαι, μέσ. ἄορ. ἐτηξάμην, πρκ. τέτηγαί, ὑπερσ. ἐτετήγμην]. Ῥημ. [τῆξις, τήγμα, τήγανον, τηκεδών] τηκτός, (ἐξ οὗ ἄτηκτος).

Σημ. Θέμ. τακ-, ἐξ οὗ τηκ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον, μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, διά, καιά, οὖν κλπ. Τὸ τήκομαι μτφρ.=μαραίνομαι, φθείρομαι ἐξ ἀσθενείας ἢ λύπης. Ἀντίθ. τῷ τήκω εἶναι τὸ πῆννυμι.

**Τηρέω-ᾠ** (=πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω), πρτ. ἐτήρουν, μέλ. τηρήσω, ἄορ. ἐτήρησα; [πρκ. τετήρηκα μτγν.]. Παθ. τηροῦμαι, πρτ. ἐτηρούμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τηρήσομαι, [παθ. μέλ. τηρηθήσομαι μτγν.], παθ. ἄορ. ἐτηρήθην, πρκ. τετήρημαι, [ὑπερσ. ἐτετηρήμην μτγν.]. Ῥημ. τήρησις, [τηρητής, (ἐξ οὗ τηρητικός)], τηρητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τηρός (δ, ἦ) (=ἐπιτηρητής, φύλαξ). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί, διά, παρὰ καὶ οὖν.

**Τιθασεύω** (=τὰ ἄγρια θηρία ἡμερώνω καὶ χειροῦθη ποιῶ, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται). Παθ. τιθασεύομαι καὶ παθ. ὑπερσ. ἐτειθασεύμην, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. τιθασειά, [τιθάσειμα, τιθασειτής, (ἐξ οὗ τιθασειτικός), τιθασειτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τιθαοός (=ἡμερος), ὅπερ ἀντίθ. τῷ ἄγριος.

**Τίθημι** (=θέτω, ἐμβάλλω, ὀρίζω, προσενῶ, κάμνω), πρτ. *εἵθην*, μέλ. *θήσω*, ἄορ. *ἔθηκα*, πρκ. *τέθεικα*, [ὑπερσ. *έτεθείκειν* καὶ *έτεθείκη* μτγν.]. Μέσ. *τίθεμαι*, πρτ. *εἰυθέμην*, μέσ. μέλ. *θήσομαι*, μέσ. ἄορ. *ἔθέμην*, πρκ. *τέθειμαι*, [ὑπερσ. *έτεθείμην* μτγν.]. Παθ. *τίθεμαι*, πρτ. *εἰυθέμην*, παθ. μέλ. *τεθήσομαι*, παθ. ἄορ. *εἰτέθην*, πρκ. *κεῖμαι*, ὑπερσ. *εἰκείμην*. Ῥημ. *θήσεις*, [θέμα, θῆμα], *ἀνάθημα*, πρόσθημα, *θήκη*, (θε-θ-μος=) *θεσμός*, *θέμις*, *θέτης*, (ἐξ οὗ *θεσμοθέτης*, *νομοθέτης* κλπ.), *θετός*, *θετικός*, -έον.

Σημ. Θέμ. θε- καὶ θη-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. (θί-θη-μι=) τίθημι. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προθέσεων (δρα ἤμ. Γραμ. § 383, 2). Τὸ β' ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ προστακτ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐν. τοῦ ἐνεργ. πρτ. σχηματίζονται κατὰ τὰ εἰς (έω-) ὦ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 389 καὶ 390). Ὁ ἐνεργ. ἄορ. ἀ. ἔχει χρον. χαρακτηριστ. καὶ ἀντί σ (δρα ἤμ. Γραμ. § 312 σημ. 3) καὶ εἶναι εὐχρηστ. ἐν τῶ ἐν. τῆς ὀριστ. (σπαν. δὲ καὶ ἐν τῶ πληθ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 394 σημ.)), εἰς δὲ τὸν δυνικόν καὶ πληθ. ἀριθ. τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις ὡς καὶ εἰς τὸ ἀπαρέμφ. καὶ μτγ. ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ β'. ἄορ., ὅστις ἐν τῶ ἐν. τῆς ὀριστ. εἶναι ἀχρηστος. Ὁ πρκ. *τέθεικα* (καὶ ἐν ἑπιγρ. *τέθηκα*) καὶ *τίθεμαι* ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογία ἐν τοῦ παθ. πρκ. (σέ-σε-μαι=ε-μαι=) *εἶμαι* (ἴημι). (δρα ἤμ. Γραμ. § 400). Ἐν τῶ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. (*τεθήσομαι*, *εἰτέθην*) δὲν ἐκτείνεται ὁ χαρακτηριστ. ε. πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομ. τελῶν. Ἡ ὑποτακτικὴ καὶ εὐκτ. τῆς μέσ. φωνῆς σχηματίζει ἐνίοτε καὶ τύπους κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα : *ἐπιτίθωνται*, *ἐπιθῶνται*, *ίθιοιο*, *παράτιθιοιο* (δρα ἤμ. Γραμ. § 397.).

Σημ. 2. Τὸ ρ. ἐκφέρεται πολλάκις καὶ περιφρ. Ἀντί τοῦ *διατίθεμαι* λέγεται καὶ *διαθήκας ποιῶμαι*, ἀντί τοῦ *συντίθεμαι* (τινί) καὶ : *συνθήκας ποιῶμαι* (παθ. *συνθήκας γίγνομαι*) καὶ *σύνθημα ποιῶμαι* κλπ.

Σημ. 3. Μετὰ τοῦ *ἐπιτίθημι* ἀπαντᾷ ἡ περιφρ. : *δίκην ἐπιτίθημί τινι* (=κολάζω τινα), ἥτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ. *δίκην λαμβάνω παρὰ τινος*. Παθ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφρ. : *δίκην δίδωμι τινι* καὶ *δίκης τυγχάνω ὑπὸ τινος* (=κολάζομαι) (δρα καὶ *λαμβάνω* σημ. 2).

**Τίκτω** (ἐπὶ θηλέων=γεννῶ), πρτ. *ἔτικτον*, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. *τέξομαι*, ἄορ. β' *ἔτεκον*, πρκ. β' *τέτοκα* καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. [τέκος], *τόκος*, ἐξ οὗ *πρωτότοκος* (=ὁ πρῶτος τῶν ἄλλων ἀπάντων γεννηθείς), *πρωτοτόκος* (=ἡ κατὰ πρῶτον *τίκτουςα*), *εὐτοκος*, *δύστοκος*, *τέκνον*, *τέχνη*, *τοκεὺς*, [τοκ-ε-τός].

Σημ. 1. Θέμ. *τεκ*, ἐξ οὗ κατὰ τροπὴν μὲν *τοκ-*, κατὰ συγκ. δὲ *εκ-*, ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. *τί-κτω* (ἀντί *εἰ-κτω*). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἐκ καὶ ἐν. Τὸ *τίκτω* λέγεται κυρίως ἐπὶ *γυναικός*, ἐπὶ δὲ ἀνδρός τὸ *γεννῶ*.

Σημ. 2. Παρὰ ποιητ. καὶ μτγν. εὐρηγται καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι : παθ. μέλ. *τεχθήσομαι*, παθ. ἄορ. *εἰτέχθην*, μέσ. μέλ. β'. *τεκοῦμαι*, μέσ. ἄορ. β'. *εἰτεκόμην* καὶ ἄ. *εἰετέμην*, πρκ. *τέτεμαι*, ὑπερσ. *εἰετέμην*.

**Τίλλω** (=μαδῶ, ἐκριζώνω). Μόνον ὁ σύνθ. ἐνεστ. *ἐκίλλω*, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μετγ. [ἦτο: πρτ. *ἔιλλον*, μέλ. *τιλῶ*, ἄορ.

ἔτιλα. Μέσ. τίλλομαι, πρτ. ἐτίλλομην, μέσ. μέλ. τιλοῦμαι, παθ. ἄορ. ἐτίλθην, πρκ. τέτιλμαι, ὑπερσ. ἐτετίλμην καὶ πλέον οὐ]. Ῥημ. [τίλσις, τίλμα, τιλμός], υἱτός, [τιλτέος].

Σημ. Θεμ. τιλ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ] : (τίλ-]-ω=) τιλλω.

**Τιμωρέω-ῶ** (=βοηθῶ, κολάζω, ἐκδικοῦμαι), πρτ. ἐτιμώρουν, μέλ. τιμωρήσω, ἄορ. ἐτιμώρησα, πρκ. τετιμώρηκα, μετ' ὄλ. μ. τετιμωρηκῶς ἔσομαι. Μέσ. τιμωροῦμαι, πρτ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι, μέσ. ἄορ. ἐτιμωρησάμην, παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτιμωρήθην, πρκ. τετιμωρημαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην καὶ μετ' ὄλ. μ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ῥημ. τιμώρησις, τιμώρημα, [τιμωρητήρ ἢ τιμωρητής, (ἐξ οὗ τιμωρητικός), τιμωρητός, ἐξ οὐ] (ἀτιμώρητος), τιμωρητέος.

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τιμωρός, (ὅπερ ἐκ τοῦ τιμῆ καὶ ὄρα =φροντίς. πρβλ. ὀλιγοῦν σημ.)=ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τιμὴν, πληρωμὴν, ἐκδίκησιν. Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ (τινα)=βοηθῶ καὶ ἐνίοτε τιμωρῶ (τινα)=κολάζω· τὸ δὲ μέσ. τιμωροῦμαι (τινα)=ἐκδικοῦμαι, τιμωρῶ. Ὁ ἐνεστ. τιμωροῦμαι δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ. μετὰ παθ. σημασίας.

Σημ. 2. Συνών. τῷ τιμωρῶ ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ βοηθῶ εἶναι τὰ : ἀρηγῶ, ἀλέξω, βοηθῶ καὶ ἐπικουρῶ.

**Τίτω** (=πληρώνω), πρτ. -ἔτινον, μέλ. τίσω, ἄορ. ἔτισα, πρκ. -τέτικα, [ὑπερσ. ἐτετίκειν]. Μέσ. [τίνομαι καὶ τίνωμαι (=ἐκδικοῦμαι), πρτ. ἐτινόμην, μέσ. μέλ. τίσομαι. ποιητ], μέσ. ἄορ. ἐτισάμην, παθ. ἄορ. -ἐτίσθην, πρκ. τέτισμαι, ὑπερσ. -ἐτετίσμην. Ῥημ. τίσις, (ἐξ οὗ ἔτικσις), ἐκτιομα, ἀποτιστέον.

Σημ. Θεμ. ἀσθ. τι- καὶ ἰσχυρ. τι- ἢ τει- (πρβλ. τίω=τιμῶ). Καὶ ἐκ μὲν τοῦ ἀσθ. θεμ. τι- σχηματίζεται ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ. προσλήψει τοῦ προσφ. ν, ἐκ δὲ τοῦ ἰσχ. τι (τει-) οἱ λοιποὶ χρόνοι, ἤτοι τὸ μὲν τίνω ἀπαντᾷ κατ' ἐνεστ. καὶ πρτ., πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ποιτ. τίω (=τιμῶ, πληρώνω). Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἐκ καὶ συνεκ-.

**[Τιτρώω-ῶ]** (=τρυπῶ), ἄορ. -ἔτρωσα, παθ. πρκ. τέτρωμαι καὶ ὑπερσ. -ἐτετρώμην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. τρωτός, (ἐξ οὗ ἄτρωτος, ἀδιάρωτος (=ἀδιαπέραστος).

Σημ. Θεμ. τρω- (πρβλ. λατ. tero), ἐξ οὗ τρ, ἐξ οὗ τρα-, ἐξ οὗ μετ' ἐνεστ. ἀναδιπλ. τι-τρώω (μτγν.). Ἀπαντᾷ δὲ σύνθ. μετὰ τῆς κατὰ καὶ ἐν.

**Τιτρώσκω** (=τραυματίζω, πληγώνω), πρτ. ἐτίτρωσκον, μέλ. -τρώσω, ἄορ. ἔτρωσα, [πρκ. τέτρωκα καὶ ὑπερσ. ἐτετρώκειν μτγν.]. Παθ. τιτρώσκειν, πρτ. ἐπιτρωσκόμην, παθ. μέλ. τρωθήσομαι, παθ. ἄορ. ἐτρώθην, πρκ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, [μετ. ὄλ. μ. τε-

τρώσωμαι, μτγν.]. Ῥημ. [τρώσις, τρώμα (Ἰωνικ.), τρώμη (Δωρικ)], τραῦμα (Ἀττ.), [ἐξ οὗ τραυματίας), τραυός, (ἐξ οὗ αἰτρωτος).

Σημ. 1. Θέμ. [τερ (πρβ. ιτρώω σημ.) καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπήν τρε-, τρο, καὶ κατ' ἔκτασιν)] τρω-, ἐξ οὗ (δι' ἔνεστ. ἀναδιπλασιασμοῦ κατ' προσλήψει τοῦ προσφ. οκ :) ι τρώ-οκ-ω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. οὖν καὶ κατά.

Σημ. 2. Συνων. τῷ ιτρώοκω εἶναι τὸ τραυματίζω.

[**Τλάω-ῶ**] (=ἀνέχομαι, ὑποφέρω, ὑπομένω, τολμῶ). Ποιητ., παρὰ Ἀττ. δὲ πεζ. ἀπαντᾷ μόνον ἢ ὀριστ. τοῦ ἀορ. ἔτλην (κατὰ τὸ ἔσθην) καὶ τὸ ἀπαρ. ἀνα-ιλήναι. Ῥημ. ιλήμων, [ἐξ οὗ τλημοσύνη], [τλησις, τλητός, (ἐξ οὗ τλητικός)].

Σημ. Θέμ. ιλα-. Ἀντὶ τοῦ τλάω-ῶ γίνεται χρῆσις παρ' Ἀττ. τῶν συνων. ἀνέχομαι καὶ ὑπομένο.

**Τολμάω-ῶ**, πρτ. ἐτόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀορ. ἐτόλμησα, πρκ. τετόλμηκα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. [τολμῶμαι Ἡροδ.], παθ. ἀορ. -ἐ-τολμήθη, πρκ. τετόλμημαι καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. τόλμησις, τόλμημα, τολμητής, [ἐξ οὗ τολμητικός καὶ τολμητίας], [τολμητός], τολμητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ τόμα, ἢ (ποιητ. καὶ μτγν.) τόλμη, ἐξ οὗ καὶ τολμηρός. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῆς ἀντί, ἀπό καὶ πρό. Ἀντὶ τοῦ τολμῶ, λέγεται καὶ : τόλμαν παρέχω ἢ παρέχομαι, τόλμαν ἔχω, τόλμη χρωῖμαι καὶ τολμηρός ἢ τολμητής εἰμι· παθ. δὲ τόλμα γίνεται. Ἀντίθ. τῷ τολμῶ εἶναι τὸ ὀκνῶ.

**Τοξεύω** (=ρίπτω διὰ τόξου βέλος, φονεύω διὰ τόξου ἢ βέλους, σημαδεύω, ἐκσφενδονίζω), πρτ. ἐτόξευον, [μέλ. τοξεύσω], ἀορ. ἐτόξευσα, πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν. Παθ. τοξεύομαι, [πρτ. ἐτοξεύομην, παθ. μέλ. τοξευθήσομαι], παθ. ἀορ. ἐτοξεύθη, [πρκ. τετόξευμαι, ὑπερσ. ἐτετοξεύομην]. Ῥημ. [τόξευσις καὶ τοξεία], τόξευμα, [τοξευτής, (ἐξ οὗ τοξευτικός), τοξευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τόξον. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. κατά, ἀντί, ἀπό, ἐκ καὶ διά. Τὸ διατοξεύομαι (=διαγωνίζομαι πρὸς τινα εἰς τὸ τοξεύειν) εἶναι ἀποθ. μέσ., ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῷ μέλ. διατοξεύομαι.

**Τραγωδέω-ῶ** (=παριστάνω τραγωδίαν, (τραγικὴν πράξιν) κυρ. ἄδων· μτφ. δὲ=κατὰ τὸν ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ τῆς τραγωδίας τόνον ἄδω, διηγοῦμαι, μεγαλοπρῶ), πρτ. ἐτραγώδουν. Παθ. τραγωδοῦμαι καὶ πρκ. τετραγώδημαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [τραγώδημα, τραγωδητής, τραγωδητός].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ τραγός, (ὅπερ ἐκ τοῦ τράγος καὶ ἄδω) ἐξ οὗ καὶ τραγῳδία (κυρ.=ὠδὴ σέβειν ἔχουσα πρὸς τὸν τράγον, εἴτε διότι αἱ ἀρχαῖοι τραγῳδαὶ ἐγίνοντο κατὰ τὰς θυσίας τράγων, οἵτινες ἐλυμαίνοντο τὴν ἱερὰν ἄμπελον τοῦ Διόνου, εἴτε διότι τῷ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ νικῶντι τράγος

ἐδίδοτο ὡς βραβεῖον, εἴτε τέλος ἐκ τοῦ τραγοειδοῦς σχήματος τῶν ἀδόντων ἐν τοῖς Διονυσίοις).

**-Τραυματίζω** (=πληγώνω), πρτ. -ἐτραυμάτιζον, μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. ἐτραυμάτισα, πρκ. τετραυμάτικα. Παθ. τραυματίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐτραυματίσθην καὶ πρκ. τετραυμάτισμαι, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.. Ῥημ. [τραυματισμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τραύμα, ἕπερ ἐκ τοῦ τρωόσκω. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς κατά. Ἀντὶ τοῦ παθ. τραυματίζομαι λέγεται καὶ τραύματα λαμβάνω ἢ ἔχω ἐπόινος.

**Τραχύνω** (μτθ.=κάμνω τι τραχύ, σκληρόν, ἐξερεθίζω, παροργίζω), [πρτ. ἐτραχύνον, μέλ. τραχυνῶ, ἀόρ. ἐτραχύνα, πρκ. τετραχύκα ἢ τετραχύγκα. Παθ. τραχύνομαι, πρτ. ἐτραχυνόμην, παθ. μέλ. τραχυνθήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἐτραχύθην, πρκ. [τετραχύσμαι ἢ τετραχύμμαι ἢ τετραχύμαι, μτγν.], τετραχύνθαι. Ῥημ. [τράχυσμα, τραχυσμός].

Σημ. Ἐκ τοῦ τραχὺς (ἄρα ἤμ. Γραμ. 516, γ.). Ἀντὶ τοῦ τραχύνω λέγεται καὶ : τραχὺ ἀπεργάζομαι ἢ ὡς ἀμτθ. δὲ τραχὺς εἰμι ἢ γίνομαι καὶ τραχέως ἔχω.

**Τρέμω** (ἀμτθ.) πρτ. ἐτρεμον καὶ πλέον οὐ. Ῥημ. τρόμος, [ἐξ οὐ τρομερός καὶ τρομέω-ῶ ποιητ.].

Σημ. Θέμ. τρεμ- πρβλ. λατ. tremo. ὡς μτθ. τοῦ τρέμω λαμβάνεται ἢ περιφρ. τρόμον παρέχω.

**Τρέπω** (=στρέφω, γυρίζω, μεταβάλλω, φυγαδεύω κλπ.), πρτ. ἐτρεπον, μέλ. τρέπω, ἀόρ. ἐτρεψα, πρκ. τέτροφα. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, πρτ. ἐτρεπόμην, μέσ. μέλ. τρέφομαι, μέσ. ἀόρ. ἄ ἐτρεψάμην, (τινά) (=ἐτρεψά τινα εἰς φυγὴν), μέσ. ἀόρ. β' ἐτραπόμην, (=ἐτρεψα ἑμαυτόν), παθ. μέλ. β' τραπήσομαι, παθ. ἀόρ. ἄ ἐτρέφθην καὶ β' ἐτράπην, πρκ. τέτραμμαι(-αψαι, πται κλπ. γ' πληθ. τετράφαιται καὶ τετραμμένοι εἰσὶ), ὑπερσ. εἰτεράμην. Ῥημ. τρόπος, τροπή, (ἐξ οὐ τρόπαιον, ἢ τροπαῖον,) ἀνατροπεύς, [τρειπτός, ἐξ οὐ] (δυσασπότερπιτος, τρεπτόν).

Σημ. Θέμ. τρεπ- καὶ [κατὰ συγχοπὴν τρεπ, ἐξ οὐ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραγέος α : | τραπ- πρβλ. σιρέφω σημ. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, ἐπί, περὶ, παρὰ κλπ. Ὁ παθ. ἀόρ. β' ἐν συνθέσει μετὰ τῆς διά : διετράπην ἔχει σημ. μέσσην. Ἀντὶ τοῦ τρέπω λέγεται καὶ : τροπὴν ποιοῦμαι, τροπὴν τινος ποιῶ καὶ ἀνατροπεύς τις εἰμι ὡς μέσ. δὲ τροπὴν ἔχω (ἐπὶ ἄστρων=τρέπομαι) παθ. δὲ : τροπὴ γίγνεται.

**Τρέφω**, πρτ. ἐτρεφον, μέλ. θρέψω, ἀόρ. ἔθρεψα, [πρκ. τέτροφα, ποιητ.]. Παθ. καὶ μέσ. τρέφομαι, πρτ. ἐτρεφόμην, παθ. μέλ. β' τρα-

φῆσομαι, παθ. ἄορ. ἄ ἐθρέφθην καὶ β' ἐτράφην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. θρέβομαι, μέσ. ἄορ. ἐθρεψάμην, πρκ. τέθραμμα, ὑπερσ. ἐτεθράμμην. Ῥημ. [θρέψις], τροφή, (ἐξ οὗ τρόφιμος), τροφός, τροφεύς, (ἐξ οὗ [τροφεῖον-] τρορεῖα), θρέπια, θρεπιός, θρεπίεος, θρεπίεον.

Σημ. Θέμ. θρεφ-. Τὸ ἄορ. θ τοῦ θέμ. τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον ψιλόν τ, ἰσάκις ἐπιφέρηται τὸ δασύ φ, ἐπανάρχεται δέ, ὅταν τοῦτο ἐλλείπη. Ἐν τῷ παθ. ἄορ. ἐθρέφθην καὶ ἐν τῷ παθ. καὶ μέσ. πρκ. τέθραφθε καὶ ἀπαρμ. τεθράφθαι τὸ ἀρχικόν θ δὲν τρέπεται εἰς τ, διότι μετὰ τὸ δασύ φ ὑπάρχει καὶ ἕτερον δασύ. "Ὅθεν θεμ. θρεφ-, θρεφ- καὶ [κατὰ συγχοπὴν τρεφ, ἐξ οὗ κατ' ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α] τραφ- ἢ θραφ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, διά, ἐκ, παρά, σύν, συνεκ. Ὁ παθ. ἄορ. διετράφην ἔχει καὶ μέσ. σημ. (=διέθρεψα ἑμαυτόν). Ἄντι τοῦ μέσου τρέβομαι λέγεται καὶ τρέβω ἑμαυτόν. Συνών. αἰτίζω.

**Τρέχω** πρκ. ἔτρεχον, μέσ. μέλ. καὶ ὡς ἐνεργ. δραμοῦμαι, ἄορ. β' ἔδραμον, πρκ. -δεδράμηκα, ὑπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. -θέομαι, καὶ πρκ. ἐπιδεδράμηται (ἕπαξ παρὰ Ξεν.), πάντα δὲ -ἄλλα ἐλλείπουσιν. Ῥημ. [τρόχος], τροχός, [τροχιά, θρέκτης, τροχάδην], -πειριθρεκτέον, -δρόμος, (ἐξ οὗ πρόδρομος, [δρομή, ἐξ οὗ] (διαδρομή, ἐκ(κατα)δρομή, ἐπι(ὑπο)δρομή, καὶ δρομαῖος), [δρόμων, δρομάς], δρομεύς, [δραμητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι ἐλλειπτικόν (δρα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ θεμ. 1) τρεχ- 2) δραμ- καὶ 3) θεF. (δρα θέω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. σύν, κατά, διά, ἐπὶ παρά, εἰς, ἀπό, περί, ὑπό, πρὸς, ἐκ καὶ πρό. Ἄντι τοῦ τρέχω λέγεται καί: δρόμον ποιοῦμαι, δρόμω χρώμαι, δρόμω χωρῶ καὶ δρόμω θέω. Ἄντι δὲ τοῦ κατατρέχω καὶ καταδρομήν ποιοῦμαι καὶ παθ. καταδρομή γίγνεται.

Σημ. 2. Συνών. τῷ τρέχω εἶναι τὸ θέω ἢ ἡ περιφρ. δρόμω θέω.

[**Τρέω**] (=φοβοῦμαι) ποιητ. καὶ μτγν., παρ' Ἀττ.δ' ἀπαντᾷ μόνον ὁ ἄορ. ἔτρεσα Ῥημ. ἄτρεστος.

Σημ. Θέμ. τρεσ-, ἐξ οὗ (τρέ(σ)-ω=) τρέω. Ἐν τῷ ἄορ. (ἐ-τρεσ-σ-α=) ἔτρεσα ἔνεκα ἀπλοποιήσεως τοῦ διττοῦ σ δὲν ἐγένετο ἢ ἔκτασις τοῦ ῥιζ. φωνήεντος ε (δρα ἤμ. Γραμ. § 367, 2.).

**Τρέβο**, πρκ. -ἔτριβον, μέλ. -τρίβω, ἄορ, ἔτριψα, πρκ. -τέτριφα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. τρίβομαι, πρκ. ἐτριβόμην, παθ. μέλ. [ἀ τριφθήσομαι μτγν. καὶ] β' -τριβήσομαι, παθ. ἄορ. ἄ ἐτριφθην καὶ β' ἐτριβην, μέσ. μέλ. -τριβομαι, μέσ. ἄορ. -ετριψάμην, πρκ. τέτριμμα, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. τριβή, τρίψις, [τρίμμα], τριμμός, τρίβων, ἐντριβής, ἀτριβής, παιδοτριβής, [τρίπτης, τριπτός, ἐξ οὗ] (ἄτριπιος, ἐπίτριπιος), [τριπτέος].

Σημ. Θέμ. τριβ-. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, διά, ἐν, ἐπὶ, κατά, σύν, πρὸς κλπ. Ἄντι τοῦ διατρέβω λέγεται καὶ διατριβήν ποιοῦμαι (=χρονοτριβῶ), διατριβήν ποιοῦμαι περὶ τι (=ἀσχολοῦμαι εἰς τι) παθ. δὲ διατριβή (=ἀνασχόλησις καὶ χρονοτριβή) γίγνεται.

**Τριηραρχέω-ῶ** (=εἶμαι τριήραρχος, κυβερνήτης τριήρους, ἐξοπλίζω τριήρη ἰδίᾳ δαπάνῃ), πρτ. *ἐτριηράρχουν*, μέλ. *τριηραρχήσω*, ἀόρ. *ἐτριηράρχησα*, πρκ. *τετριηράρχηκα*. Μεσ. διαμ. *τριηραρχοῦμαι*, παθ. πρκ. *-τετριηράρχημαι*, ὑπερσ. *-εἰετριηραρχήμην*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. *τριηράρχημα*.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρὰ σύνθ. ἐκ τοῦ *τριήραρχος*, ὅπερ ἐκ τοῦ *τριήρης* καὶ *ἄρχω*. Ἄπαντ' ἀ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς οὐ καὶ ἐπί. Ἄντι τοῦ *τριηραρχῶ* λέγεται καὶ *τριήραρχός εἰμι* καὶ μετ. *τριήραρχον καθίστημι* τινα.

**Τροχάζω** (=τρέχω) καὶ πρτ. *ἐτροχάζον*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ *τροχός*, ἐξ οὗ καὶ *τροχάω* καὶ *τροχίζω*.

**Τρουγάω-ῶ** (=τρογῶ, συλλέγω ὄριμους καρπούς καὶ ἰδίᾳ σταφυλάς, μτφ. δὲ=ἀπολαύω). Μόνον ὁ ἐνεστ. τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [*τρούγησις*, *τρούγημα*, *τρουγητής* (οὗ θηλ. *τρουγήτρια*) ἢ *τρουγητήρ*,] *τρούγητος* (=ὁ καιρὸς τοῦ *τριγᾶν*), [*τρουγητός* (=ὁ *τρουγόμενος* καρπός)· (πρὸς βλ. *ἄμητος* καὶ *ἀμητός*), *τρουγητέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *τρούγη* (=καρπὸς ὄριμος).

**Τρουπάω ῶ** (=ζάμνω *τροῦπκν*), μέλ. *-τρουπήσω* καὶ παθ. πρκ. *τε-τρούπημαι*, πάντα δὲ τ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [*τρούπησις*, *τρούπημα*], *τρουπητής*, *τρούπανον*, [*τρουπητέον*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *τροῦπα*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τροῦω*=κατατρέβω. Συνών. *ιτροάω-ῶ* (ὃ ἰδέ).

**Τροφάω-ῶ** (=ζῶ *τροφηλῶς*, *μαλθακῶς*, *μεγαλοπρεπῆ* καὶ εὐγενικὸν βίον διάγω, ὑπερηφανεύομαι), [πρτ. *ἐτροφῶν*, μέλ. *τροφήσω* μτγν.], ἀόρ. *-ἐτροφήσα*, πρκ. *τετροφήκα* καὶ πλέον οὐ. Ῥημ. [*τροφήμα*, *τροφητής*].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *τροφῆ*, ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. *τροῦω* (=κατατρέβω), τὸ ῥ. ἀπαντ' ἀ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς *διά* καὶ *ἐν*. Ἄντι τοῦ *τροφῶ* λέγεται καὶ ἐν *τροφῆ* *εἰμι*, *τροφῆ* *χοῦμαι* καὶ μετ. *τροφῆν* *ποιῶ*.

Σημ. 2. Συνών. τῷ *τροφῶ* εἶναι τὰ: *εἰπαθῶ*, *ἠδυπαθῶ*, *γλυδαίνομαι* καὶ [*γλυδάω-ῶ*].

**[Τροχόω-ῶ]** (=φθείρω, ἐνοχλῶ). Παρ' Ἄττ. πεζ. ἀπαντ' ἀ μόνον ὁ μέλ. *ἐκτροχόσω*, ὁ ἀόρ. *ἐξετροχόσω* καὶ ὁ πρκ. *τετροχόωμαι*, πάντα δὲ τ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [*τροχόσις*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *τροῦχος* (=βᾶκος), ὅπερ ἐκ τοῦ *τροῦω*. Συνών. *τροῦχω*.

**Τροῦχω** (=τροχόω) καὶ Παθ. *τροῦχομαι*, τὰ δ' ἄλλα ποιητ. ὅντα ἀναπληροῦνται παρ' Ἄττ. ὑπὸ τοῦ *ἐκ-τροχόω* (ἰδέ *τροχόω*).

Σημ. Θέμ. *τροῦχ-*

**Τρώγω** (=τρώγω ὡμὰ καὶ σκληρά, *ροκανίζω*, *κοκκαλίζω*), [πρτ.

ἔτρωγον], μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τρώξομαι, [ἄορ. ἃ ἔτρωξα καὶ β' ἔτρωγον. Παθ. τρώγεται, πρκ. τέτρωγμαι] καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. [τρῶξις, τρώξ, τρώκτης], τράγημα, [τράγος], τρωκτός.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ πεποιοημ. θέμ. τραγ-, ἐξ οὗ (κατὰ τροπήν) τραγ- (ποβλ. σαίρω (σᾶρ-) σαρός, βαίνω (βα-) βῆμα- βωμός καὶ ἤμ. Γραμ. § 63, β'). Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό. Οἱ ποιητ. καὶ μτγν. χρόνοι τοῦ τρώγω ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ συνων. ἐσθίω.

Σημ. 2. Συνών. τῷ τρώγω ἰδὲ ἐσθίω σημ. 2.

**Τυγχάνω** (=εὐρίσκω, ἐπιτυγχάνω, συναντῶ, ἀποκτῶ), πρκ. ἐτύγχανον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. τεύξομαι, ἄορ. β' ἔτυχον, πρκ. τετύχηκα [καὶ μτγν. τέτευχα], ὑπερσ. τετυχηκώς ἦν. Ῥημ. τύχη, (ἐξ οὗ εὐτυχής, δυστυχής, ἐπιτυχής), [τεύξις ἐξ οὗ] (ἐντευξις, ἐπίτευξις, συνέντευξις), [τεύγμα, (ἐξ οὗ ἐπίτευγμα), τευκτεύς, τευκτήρ, τευκτός, (ἐξ οὗ τευκτικός)].

Σημ. Θέμ. ἰσχ. τευχ- καὶ ἄσθ. τυχ-, ἐξ οὗ (προσλήψει μὲν τῶν προσφ. αν καὶ πρὸ τοῦ χαρακτ. ν (ἔρα εἰσαγ. § 11) : τυ-ν-γ-αν=) τυγχαν-, (προσλήψει δὲ τοῦ προσφ. ε : ) τυγ-ε-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἐν, ἐπί, παρὰ, περὶ, πρὸς καὶ σύν Ἐντὶ τοῦ ἐντυγγάνω τινὶ λέγεται καί : ἐντευξίν ποιούμαι τινι (=συναναστρέφομαι τινι).

Σημ. 2. Τὸ τυγγάνω συντάσσεται 1) μετὰ γενικῆς καὶ =ἐπιτυγγάνω τι ἢ τινι 2) μετὰ δοτικ. καὶ =συναντῶ τινι 3) μετὰ μτγ. κατηγορηματικῆς, ὅποτε τὸ μὲν ῥῆμα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐπιπρ. τυχαίως, ἢ δὲ μτγ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθ. καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος· οἷον ἐτύγγανε λέγων=τυχαίως ἔλεγε κλπ.

Σημ. 3. Μετὰ τοῦ τυγγάνω ἀπαντᾷ ἡ περιφρ. δίκην τυγγάνω ὑπό τινος (=κολάζομαι), ἧτις ἰσοδυναμεῖ τῇ περιφρ. δίκην δίδωμί τινι. Ἐνεργ. δὲ τούτων εἶναι αἱ περιφρ. δίκην λαμβάνω παρὰ τινος καὶ δίκην ἐπιτίθημι τινι (=κολάζω) (ἔρα καὶ δίδωμι σημ.).

**Τύπτω** (=ατυπῶ, πληγώνω), πρκ. ἔτυπτον, μέλ. τυπτήσω καὶ παίσω, ἄορ. ἐπάταξα καὶ ἐπαισα καὶ πληγὰς ἔδωκα, πρκ. πέπληγα καὶ πληγὰς δέδωκα Παθ. τύπτομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω, πρκ. πληγὰς ἐλαμβάνον, παθ. μέλ. πληγήσομαι καὶ πληγὰς λήψομαι, παθ. ἄορ. ἐπλήγην καὶ πληγὰς ἔλαβον, πρκ. πέπληγμα καὶ πληγὰς εἶληφα. Ῥημ. τύπος [τύψις, τύμμα, τύπανον], τύ-μ-πανον, (ἐξ οὗ [τὸ μτγν. τυμπανίζω, καὶ] παθ. ἀποτυμπανίζομαι=σκοτώνομαι ἀπὸ τὸ ξύλον), [τυπτέος], τυπτητός.

Σημ. 1. Θέμ. τυπ- καὶ (προσλήψει τῶν προσφ. τ καὶ ε : ) τυπ-τ- καὶ τυπ-ε-. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι τοῦ τύπτω : μέλ. τύπω, ἄορ. ἃ ἔτυφα καὶ ἐτύπησα καὶ β' ἔτυπον, πρκ. ἔτυφα καὶ ἐτύφησα. Παθ. πρκ. ἐτυπτόην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. τυπτήσομαι, παθ. ἄορ. ἃ ἐτυπήθη καὶ β' ἐτύπη, μέσ. ἄορ. ἐτυπώην καὶ πρκ. τέτυμαι. Τὸ ῥημ. τύπανον προσέλαβε τὸ ἐπένθημα μ.

Σημ. 2. Συνών. τῷ τύπτω εἶναι τὰ παῖω, [παίσομαι], -πλήτω καὶ αἱ περιφ. πληγὰς δίδωμι, πληγὰς ἐντείνω, πληγὰς ἐμβάλλω καὶ πληγὰς ἐπιτίθω. Παθ. δὲ τούτων εἶναι τὰ τύπτομαι, παίωμαι, -πλήττομαι καὶ πληγὰς λαμβάνω (ὑπὸ τινος) (δρα καὶ παῖω σημ. 2).

**Τυραννεύω καὶ τυραννέω-ῶ** (= εἶμαι τύραννος, μονάρχης κυβερνῶ τυραννικῶς, δεσποτικῶς), πρτ. *ἐτυράννου*, [μέλ.: τυραννήσω, -μτγν.], ἀόρ. *ἐτυράννευσα*, καὶ *ἐτυράννησα*, πρκ. *τετυράννευκα*. Παθ. *τυραννεύομαι* καὶ *τυραννοῦμαι*, μέσ. μέλ. ὡς παθ. *τυραννήσομαι*, παθ. ἀόρ. *ἐτυραννήθην* καὶ *ἐτυραννεύθην*, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι. Ῥημ. *ἀτυράννευτος*.

Σημ. Ἐκ τοῦ τύρανος, (ἐξ οὗ καὶ τυραννίζω=τὰ τῶν τυράνων φρονῶ), ὅπερ συγγ. τῷ ποιητ. κοίρανος (=κύριος), ὅπερ ἐκ τοῦ κῆρος. Τὸ τυραννεύω καὶ τυραννέω οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημασίαν διαφέρουσι· πρβλ. καταπονιῶ καὶ καταπονιζέω, αιῶ καὶ αιίζω, ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω. Ἀντὶ τοῦ τυραννεύω ἢ τυραννέω λέγεται καὶ τύρανος εἶμι· ὡς μτβ. δὲ καθίστημι τινα τύραννον καὶ ὡς μέσ. καθίστημι ἑμαυτὸν τύραννον.

**Τυφλόω-ῶ** (μτβ.=καθιστῶ τινα τυφλόν, τυφλώνω), παρ' Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ σύνθ. *ἐκτυφλώ*. Παθ. *τυφλοῦμαι*. καὶ παθ. ἀόρ. *ἐκτυφλώθην*, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [τύφλωσις],

Σημ. Ἐκ τοῦ τυφλός (ὅπερ ἐκ τοῦ τύφω), ἐξ οὗ καὶ τὸ μτγν. *τυφλώτω* (ἀμτβ.=εἶμαι τυφλός), ἀνθ' οὗ οἱ Ἄττ. μεταχειρίζοντο τὴν περιφρ.: *τυφλός εἰμι* καὶ *τυφλὸς ἔχω*.

**Τυφώω-ῶ** (=τύφον, καπνόν, ἐμποιῶ, καπνίζω· μτρ. δὲ=τυφλώνω ἀπὸ τὴν ἀλαζονίαν τινά, θαμβώνω, ξεμουαλίζω). Παρ' Ἄττ. πεζ. μόνον ὁ παθ. *τετύφωμαι* τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [τύφωσις]

Σημ. Ἐκ τοῦ τύφος. Συνών. τῷ τυφῶ εἶναι τὸ ποιητ. καὶ μτγν. *τύφω*, ὅπερ ἀπαντὰ καὶ παρ' Ἄττ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παθ. πρκ. : *τέθυμαι*.

## Υ

**Υβρίζω** (ἀμτβ.=εἶμαι ὑβριστής, ἦτοι φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀ-θηαδῶς· μτβ.=μεταχειρίζομαι τινα ἀλαζονικῶς, ἀτιμάζω, διαφθείρω), πρτ. *ὑβρίζον*, μελ. *ὑβριῶ*, ἀόρ. *ὑβρισα*, πρκ. *ὑβρικα*, ὑπερσ. *ὑβρίκειν*. Παθ. *ὑβρίζομαι*, πρτ. *ὑβρίζεμην*, παθ. μέλ. *ὑβρισθῆσομαι*, παθ. ἀόρ. *ὑβρισθην*, πρκ. *ὑβρισμαι*, ὑπερσ. *ὑβρισμην*, καὶ *ὑβρισμένος ἦν*. Ῥημ. *ὑβρισμα*, [ὑβρισμός, ὑβριστήρ ἢ] *ὑβριστής*, (ἐξ οὗ *ὑβριστικός*), *ὑβριστέος*.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ὑβρις (=αὐθάδεια, ἔπαρσις), ὅπερ ἐκ τῆς ὑπέρ. Τὸ β. σχηματίζεται κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς (-ιδῶ=)-ίζω ὀδοντοφων' ὅθεν θεμ. ἀναλογικόν ὑβριδ-. Ἀπαντὰ δὲ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐξ, πρὸς καὶ ἐπί. Τὸ μετ.

ἐκφέρεται ἀναλελυμ. : ὑβρίζω ἐμαυτόν. Ἐντὶ τοῦ ὑβρίζω λέγεται καὶ : χρωμαί-  
ῃσθε πρὸς τινα καὶ χρωμαί τινι ὑβριστικῶς.

Σημ. 2. Συνών. τῷ μτθ. ὑβρίζω εἶναι τὸ προσηλαΐζομαι.

**Ἵγιαίνω** (οὐδ. = εἶμαι ὑγιής), πρτ. ὑγιαίνων, μέλ. ὑγιαίνῳ, ἀόρ.  
ὕγιαλα καὶ πλέον οὗ. Ῥημ. [ὑγιαίνεις, ὑγιαίντός.].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑγιής, (ἐξ οὗ καὶ (ὕγιεσ-ια=) ὑγεία, καὶ μτγν. ὑγεία, ὑγιη-  
ρός καὶ ὑγιενός) κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω ὄθεν θεμα ἀναλογ. ὑγιαίνω. Ὁ ἀόρ.  
(ὕγιαίν-σα=ὕγιαίννα=) ὑγιαίνα ἐκτείνει τὸ θέμ. φωνῆεν ἄ εἰς ἄ καὶ οὐχὶ εἰς ἠ  
διότι πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχει ι' (ἴδρα ἡμ. Γραμ. § 359). Ἡ προστ. ὑγιαίνε (=ἔχει  
ὕγεια, γαίρε) εἶναι ἐν γοήσει ὡς προσφώνησις ἀποχαρκτησμοῦ. Ἐντὶ τοῦ  
ὕγιαίνω λέγεται καὶ ὑγιής εἶμι, ὑγιῶς ἔχω καὶ ὑγιενῶς ἔχω ἢ διάγω καὶ μτθ.  
(ἔτοι κάμνω τινὰ ὑγιῆ, ἰατρῶν) λέγεται : ὑγιαίαν ἐμποιῶ, ὑγιαί τινα ποιῶ καὶ  
ὕγιαζω.

**Ἵγραίνω** (=κάμνω τι ὑγρόν, βρέχω) καὶ Παθ. ὑγραίνομαι καὶ  
παθ. ἀόρ. ὑγράνθη, τὰ δ' ἄλλα μτγν Ῥημ. [ὑγραίνεις, ὑγρασία,  
ὑγρασμοι].

Σημ. 1. ἐκ τοῦ ὑγρός, (ἐξ οὗ καὶ ὑγρότης κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω (ἴδρα  
ὕγιαίνω σημ.).

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὑγραίνω εἶναι τὰ τέγγω καὶ νοτίζω.

**Ἵδρευόμαι** (=προμηθεύομαι ὕδωρ). Ἀποθ. μόνον ὁ ἐνεστώς.  
Ῥημ. ὑδρεία, [ὑδρευσίς, ὑδρευτής], (ἐξ οὗ ὑδρευτικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ, ἐξ οὗ καὶ ὑδρία (=δοχεῖον, στάμνα). Τὸ ἐνεργ. ὑδρεύω  
ποιητ.

**Ἵδροφορέω-ῶ** (=ὑδρ. φέρω). Μόνον ὁ ἐνεστώς.

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑδροφόρος, (ἐξ οὗ καὶ ὑδροφορία μτγν.)  
Λέγεται δὲ καὶ φέρω ὕδωρ.

**Ἵλακτέω-ῶ** (=γαυγίζω, κραυγάζω ἐναντίον τινός). Μόνον ὁ  
ἐνεστώς, τὰ δ' ἄλλα μεταγενέστερα.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἱλακτής ἢ ἱλάκτης, ἐξ οὗ καὶ ἱλακτικός. Ἐντὶ τοῦ ἱλακῶ  
λέγεται καὶ ἱλακῆ χρωμαί.

**Ἵμνέω-ῶ** (=ἔξυμνῶ, ψάλλω ὕμνους, ἐγκωμιάζω), πρτ. ἕμνον, μέλ.  
ἕμνήσω, ἀόρ. ἕμνησα, πρκ. ἕμνηκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. ἕμνοῦμαι,  
πρτ. ἕμνούμην, [παθ. μέλ. ἕμνηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἕμνη-  
θην μτγν.], πρκ. ἕμνημαι. Ῥημ. [ἕμνησις, ἕμνητής, (οὗ θηλ. ἕμνη-  
τερος)], ἕμνητής, [ἐξ οὗ ἕμνητικός], [ἕμνητός], ἕμνητέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἕμνος (ἀντὶ ὑφ-μ-νος, ὅπερ ἐκ θεμ. ὑφ- τοῦ ὑφαίνω) = σύνθεσις  
λόγου (θεωρουμένου ὡς ὑφάσματος), ὡς ἢ εἰς τιμὴν Θεοῦ ἢ ἡρώος. Ἐντὶ τοῦ  
ἕμνω λέγεται καὶ ἕμνοις τιμῶ τινα καὶ ἕμνοις γεραίρω, ὡς μέσ. δὲ : παρῆγομαι  
ἕμνος (=δι' ἄλλων παρέχω ἐμαυτῷ ἕμνος) ὡς παθ. δὲ : ἕμνος ποιεῖται. Συνών.  
ἕμωδῶ-ῶ.

**Ἵπαντάω-ῶ** ἰδὲ ἀπαντάω ῶ.

**ὕπαντιάζω** ἰδὲ ἀντιάζω.

**ὕπείκω** ἰδὲ εἴκω.

**ὕπηρετέω-ῶ** (= εἶμαι ὑπὸ τὸν ἐρέτην, βοηθός, κωπηλάτης, κωπηλατῶ· καὶ ἐν γένει=βχρείας ἐργασίας ἐκτελῶ, δουλεύω, ὑποβοηθῶ), πρτ. ὑπηρετούν, μέλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρετήσα, πρκ. ὑπηρετήμα, ὑπερσ. ὑπηρετήμεν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [ὕπηρετήσις], ὑπηρετήμα, [ὕπηρετητέον].

Σημ. 1. Τὸ ῥ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπηρετής, (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ἐρέσσω), ἐξ οὗ καὶ ὑπηρεσία καὶ ὑπηρεσίον καὶ ὑπηρετικός.

Σημ. 2. Συνών. διακονέω-ῶ, ὑπουργέω-ῶ, θεραπεύω.

**ὕπισχνέομαι -οῦμαι** (= κρατοῦμαι ὑποκάτω, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑπόσχομαι). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ὑπισχνούμην, μέσ. μέλ. ὑποσχῆσομαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεσχήμην, πρκ. ὑπέσχημαι, ὑπερσ. ὑπεσχήμην. Ῥημ. ὑπόσχεσις.

Σημ. 1. Θεμ. σχ- (τοῦ ἔχω), ἐξ οὗ κατὰ μετάθεσιν μὲν σχε-, κατὰ συγκ. δὲ σχ-, ἐξ οὗ δι' ἐνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσλήψεως τοῦ προσφ. νε: (σι-σχ-νε=) ισχνε-. Ἐντὶ τοῦ ὑπισχνέομαι λέγεται καὶ ὑποσχέσις ποιοῦμαι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὑπισχνέομαι εἶναι τὸ ἐπαγγέλλομαι· ἐνίοτε ὅμως καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν ὑπισχνέομαι σημ. δίδω ὑπόσχεσιν, ἀναδέχομαι· τι ἐκούσιως καὶ κατ' αἰτησιν ἄλλου· τὸ δὲ ἐπαγγέλλομαι σημ. παρέχω αὐθουρήτως ὑπόσχεσιν.

**ὕπνῶ-ῶ** (μτβ.=ἀποκοιμίζω· καὶ ἀμτβ.=ἀποκοιμῶμαι). Μόνον ὁ ἀόρ. ὑπνώσα, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἕπνος, ἐξ οὗ καὶ ὑπνώδης καὶ ὑπνώτω. Ἐντὶ τοῦ ἀμτβ. ὑπνῶ λέγεται καὶ : ὑπνον λαμβάνω, ἕπνος λαμβάνει με, ἕπνος ἔχει με καὶ ὑπνον αἰροῦμαι (=ὑπνον λαμβάνω). Συνών. καθέδω, καταραθάνω καὶ ὑπνώτω.

**ὕπνώττω** (= εἶμαι ὑπναλέος, wσταζῶ, ἀρχίζω νὰ κοιμῶμαι), [πρτ. ὑπνώττον] καὶ πλέον οὗ.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἕπνος κατ' ἀναλογίαν τοῦ (λιμός—) λιμώττω, (πιάξ—) πιάσσω. Συνών. ἰδὲ ὑπνώω σημ.

**ὕποκρίζομαι** (=ὀμιλῶ ὡς μικρὸν παιδίον, σικρίζω τι διὰ κολακείαν ἢ μετριάζω δι' εὐφώνου ὀνόματος αἰσχροῦν τι). Ἀποθ. μέσ. [πρτ. ὑπεκρίζομένη ποιητ.], τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ὑποκρίσις], ὑποκρίσμα, [ὑποκρισμός].

Σημ. Τὸ ῥ. εἶναι συνθ. ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ κρίζομαι, ὅπερ ἐκ τοῦ (κόρος=παῖς) θηλ. κόρη. Τὸ ῥ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (ιδίω) -ίζω ὀδοντορ., ὅθεν θεμ. ἀναλογ. ὑποκριθ-. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὑποκρίζω.

**ὕποκρίνομαι** (=ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, ἐξηγῶ, ἐρμηνεύω, παριστάνω τι ὡς ὑποκριτής θεάτρου, προσποιῶμαι, μιμοῦμαι). Ἀποθ. μέσ., πρτ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλ. ὑποκρινοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ὑπεκρινάμην, [παθ. μέλ. ὑποκριθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὑπεκρίθην μτγν.] πρκ. ὑποκέρομαι, ὑπερσ. ὑπεκεκρίμην. Ῥημ. [ὑπόκρισις], ὑποκριτής, [ἐξ οὗ ὑποκριτικός].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι σύνθ. ἐκ τῆς ὑπό καὶ κρίνεμαι (δρα κρίνω σημ.)

**ὑποπτεύω** (ἀμτβ. = ἔχω ὑποψίχην μτβ. = θεωρῶ τινος ὑποπτον), πρτ. ὑλόπιενον, μέλ. ὑλοπιεύωσα, ἀόρ. ὑλόπιενουσα, [πρκ. ὑλόπιενουσα]. Παθ. ὑποπτεύομαι, πρτ. ὑλωπιεύομαι, παθ. ἀόρ. ὑλωπιεύομαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [ὑποπτευτής, ὑποπτευτός, ὑποπτευτέον].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑποπτος, (ὅπερ δὲ μὲν ἔχει ἐνεργ. σημ. = ὁ υποπτεύων, δὲ δὲ παθ. = ὁ υποπτευόμενος), ἐξ οὗ καὶ ὑποπτεῖω χρ. = ὑποδύλετω τι ὡς παρέχον ὑπονοίας καὶ δυσπιστίας. Συνών. ὑποποπτεύω, ὑποποπτεύω [καὶ ὑποποπτεύω].

**ὑποποπτεύω-ῶ** (= ὑποπτεύω, εἰκάζω), [πρτ. ὑπετόπουν, μέλ. ὑποποπήσω], ἀόρ. ὑπετόπησα, [πρκ. ὑποπετόπηκα]. Μέσ. [ὑποποπούμι], πρτ. ὑπειποπούμι, [παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ὑπετοπήθη μτγν.] καὶ πλέον οὐ. Ῥημ. [ὑποποπήμα, ὑποποπήμας].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπόπτος, ἐξ οὗ καὶ ὑποποπτεύω [καὶ ὑποποπτεύω]. Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ δὲ τόπος γίνεταί τὸ τοιάζω = εἰκάζω.

**ὑπουργέω-ῶ** τι καὶ τι = ὑπηρετῶ, βοηθῶ καὶ ἀόρ. ὑπουργήσω. πάντα δὲ τὰλλα μτγν. Ῥημ. [ὑπουργήσεις], ὑπουργημα, [ὑπουργητέον].

Σημ. Τὸ ρ. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ ὑπουργός, (ὅπερ ἐκ τῆς ὑπό καὶ ἔργον), ἐξ οὗ καὶ ὑπουργία. Ἀντὶ τοῦ ὑπουργῶ λέγεται καὶ ὑπουργός εἶμι τι.

**ὑστερέω-ῶ** (= εἶμι ὑστερος, ὀπίσω καὶ ἐπὶ χρόνου = ἀργῶ καὶ ἔλθω, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα), μέλ. ὑστερήσω, ἀόρ. ὑστέρησα, καὶ ὑπερσ. ὑστέρημι, πάντα δὲ τὰλλα μτγν. Ῥημ. [ὑστέρησις, ὑστέρημα].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος, ἐξ οὗ ὑστερικός καὶ ὑστερίζω. Τὸ ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (δρα ὑστερῶ σημ.). Ἀντὶ τοῦ ὑστερῶ λέγεται καὶ : ὑστερός τινας ἀφικνοῦμαι ἢ ἔρχομαι.

**ὑστερίζω** (= ὑστερῶ), πρτ. ὑστερίζων, μέλ. ὑστεριῶ, ἀόρ. ὑστερίσω, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ ὑστερος (δρα ὑστερῶ σημ.).

**ὑφαίνω**, πρτ. ὑφαινον, [μέλ. ὑφανῶ], ἀόρ. ὑφαινω [καὶ μτγν. ὑφαινω, πρκ. ὑφαίνω μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. ὑφαινομαι, [πρτ. ὑφαινομαι], μέλλων ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ὑφάνθη, μέσ. ἀόρ. ὑφαινάμην, [πρκ. ὑφαινώμι μτγν.]. Ῥημ. [ὑφαινσις, ἐξ οὗ] (συνύφανσις), ὑφαισμα, ὑμνος (ἀντὶ ὑφ-μ-νος ὡς ὑφαινω θεωρούμενος), ὑφαιντής, ἐξ οὗ ὑφαιντικός καὶ ὑφαιντέον (ὑφαινω), ὑφαιντός, [ὑφαιντέον].

Σημ. Θέμ. ὑφ- (πρβλ. ὑφή) καὶ προσλήψει τοῦ προσφ. αν καὶ j: ὑφ-αν- καὶ (ὑφ-αν-j-=-) ὑφαινω.

**ὑω** (= βρέχω). Μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ ὁ παθ. πρκ. -υόμενος, πάντα δὲ τὰλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ἦτοι πρτ. ὑων, μέλ. ὑσω, ἀόρ. ὑσα. Παθ. ὑομαι, πρτ. ὑόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. ὑομαι, παθ. ἀόρ. ὑόσθην, πρκ. ὑομαι, ὑπερσ. ὑομην]. Ῥημ. [ὑομαι], ὑ-ε-τός, [ἐξ οὗ ὑέτιος καὶ ὑετώδης].

Σημ. Θέμ. ὕμ.· Τὸ ὄνομα λέγεται ἐπὶ θεοῦ καὶ =ρίπτω βρογίν, τὸ δὲ βρέχω =μουσκεύω, κάμνω τι θυρόν. Ἄντι τοῦ ὄνομα λέγεται: ὕδατα ὁ θεὸς ποιεῖ, ὕδαθ γίνεται καὶ ὕσις (ἢ ὄμβρος) γίνεται. Τὸ ῥ. ὕ-ε-τός προσέλαβε ὡς ἐπένημα τὸ ε' (πρὸλ. [νιφ-ε-τός], τοκ εὐός (μέλε:) μελέτη.

Φ

**Φαιδρύνω** (=κάνω λαμπρόν, καθορίζω· καὶ μτφ. εὐφραίνω), ἄορ. ἐφαιδρυνα. Μέσ. [φχιδρύνομικι], μέσ. ἄορ. ἐφαιδρυνάμην, πκθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφαιδρύνθη (=<ἐφείδρυνα ἐμχυτόν), τὰ δ' ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [φχιδρυνμα ἢ φχιδρυνμα, φχιδρυντής, (ἐξ οὗ φαιδρυντικός)].

Σημ. Ἐκ τοῦ φαιδρός (ὅπερ ἐκ τοῦ φαίνω), ἐξ οὗ καὶ Φαῖδρος, φαιδρότης καὶ φαιδρώ (εὐχρ. μόνον κατὰ παθ. ἄορ. ἐφαιδρώθη). Ἄντι τοῦ ποιητ. καὶ μτγν. φαιδρύνομαι παρ' Ἄτι. γίνεται χρῆσις τοῦ φαιδρός γίνομαι.

**Φαίνω** (=φανερώω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστόν κοινῶς, ἐξηγῶ, καταγγέλλω), πρτ. φαινόν, μέλ. -φανῶ, ἄορ. ἔφηνα, πκθ. -πέφαγκα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Μέσ. καὶ πκθ. φαίνομαι, πρτ. φαινόμεν, μέσ. μέλ. φανοῦμαι, μέσ. ἄορ. ἐφηνάμην, παθ. μέλ. β' ὡς μέσ. φανήσομαι, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. ἐφάνην καὶ ἄ. ὡς παθ. ἐφάνθη, (=ἠλέγχθη, ἀπεδείχθη), πκθ. ἐνεργ. β'. ὡς μέσ. πέφηνα καὶ παθ. πέφασμαι. Ῥημ. φάσις, (ἐξ οὗ ἀπόφασις), φάσμα, φανός, (ἐξ οὗ φανερός), [φκνή], ὑπερ-ἢ φανος, ἐπιφανής, κατα(περι)φανής, προ(ὑπερ)-φανής, συκοφάντης, [ἄφκντος, περιφκντος] κλπ.

Σημ. 1. Θέμ. φαν· ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. j: (φαν-j-ω=) φαίνο. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατά, πρὸς, πρό, ὑπό. Ὁ παθ. πκθ. πέφασμαι ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς τύποις: πέφανται (γ' ἐνικ.), πεφασμένοι εἰσι (γ' πληθ. τῆς ὀριστ.) πεφάνθαι (ἀπαρ.) καὶ πεφασμένος (μτχ).

Σημ. 2. Τὸ φαίνομαι συντασσόμενον μετὰ κατηγορ. μτχ. σημαίνει, ὅτι ἢ πράξις εἶναι βεβαία ὅσον φαίνομαι κλαίω (=φαίνομαι, ὅτι κλαίω καὶ πραγματικῶς κλαίω) μετ' ἀπαρεμφάτου δὲ σημαίνει, ὅτι ἢ πράξις γίνεται, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν γίνεται ὅσον φαίνομαι κλαίει (=φαίνομαι ὅτι κλαίω, ἐνῶ πραγματικῶς δὲν κλαίω).

**Φάσκω** (=φημί, λέγω·ἐξαιρ. =καταφάσκω, βεβαιῶνω τι μετὰ τὸν λόγον μου, εἶτι δὲ στοχάζομαι, νομίζω) (ἢ ὀριστ. ποιητ. ὑποτ. φάσκω, εὐκτ. φάσκωμι, προστ. ποιητ., ἀπαρεμ. φάσκωμι καὶ μτχ. φάσκων) πρτ. ἔφασκον, εἶ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀνεπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φημί. Ῥημ. φάσις, ἀπόφασις, κατάφασις.

Σημ. Θέμ. φα· καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. σκ. :) φα-σκ-. Ἡ παρὰ ποιητῶν εὐχρ. ὀριστ. καὶ προστ. ἀνεπληροῦται παρὰ τοῖς Ἄτι. ὑπὸ τοῦ φημί. Τὸ καταφάσκω (=ὁμολογῶ, συμφωνῶ) καὶ τὸ ἀντιφ. ἀποφάσκω (=ἀρνούμαι) μτγν.

**Φείδουμαι** (=φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μετχρχειρίζομαι τι μετὰ μεγάλην μετριότητα) Ἄποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ. πρτ. φειδόμεν, μέσ. μέλ. φείσομαι, μέσ. ἄορ. ἐφεισάμην, [πκθ. πέφεισμαι μτγν.]. Ῥημ. φειδώ, φειδωλός, (ἐξ οὗ φειδωλία), φειστέον.

Σημ. Θέμ. φειδ-. Ἐντὶ τοῦ φείδομαι λέγεται καὶ: φειδωλός εἰμι παθ. δὲ φειδῶ γίγνεται, φειδῶ ποιοῦμαι, φειδῶ ἔγω ἢ λαμβάνω. Ἐντὶθ. ἀφειδέω ᾧ.

**Φενακίζω** (=ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πρτ. ἐφενάκιζον, μέλ. φενακιῶ, ἀόρ. ἐφενάκισα, πρκ. πεφενάκισα, ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. φενακίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐφενάκισθην, καὶ πρκ. πεφενάκισμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. [φενάκισις, φενάκισμα, φενάκισμός, φενάκιστής].

Σημ. Ἐκ τοῦ φενάκη (=πρόσθετος κόμη)· προβλ. αὐλή αὐλίζομαι. Τὸ β. σχηματ. κατὰ τὰ εἰς (-ιδιω=) -ίζω ὁδοντοφων. Τὸ μέσ. ἀναλελυμ. : φενακίζω ἑμαυτόν. Συνων. ἐξαπατῶ, παρακροῖομαι

**Φέρω** (=φορῶ, ἔχω τι ἐπάνω μου, βαστάζω, ὑποφέρω), πρτ. ἔφερον, μέλ. οἶσω, ἀόρ. ἀ. ἤνεγκα καὶ β'. ἤνεγκον, πρκ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηνόχην. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, πρτ. ἐφερόμην, μέσ. μέλ. καὶ ὡς παθ. οἶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἤνεγκάμην [καὶ β' ποιητ. ἤνεγκόμην], παθ. μέλ. οἰσθήσομαι καὶ -ἐνεχθήσομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἤνεχθην, πρκ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. -ἐνηνέγμην. Ῥημ. φόρος, φορά, φερνή, (=προίξ), φόρτος, φόρημα, [φορμός] φέρ-ε-τρον, φαρέτρα, [φορεύς, ἐξ οὗ] (φορεῖον), [διένεξις, προένεξις, ἐπίνεξις], δι-ηνεκῆς, [ποδ-ηνεκῆς, κεντρ-η νεκῆς], [οἶμος], οἰστόν, οἰστέον.

Σημ. 1. Τὸ β. εἶναι ἑλλειπτ. (δρα εἰσαγ. § 17). ἔχει δὲ θέμ. 1) φερ-. 2) οἰ- καὶ 3) ἐνεκ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀπό, διά, εἰς, ἐκ κατὰ, μετά, πρὸς, πρὸ, περὶ, σύν. Τὰ σύνθ. διαφέρει (μοι = με μέλει) καὶ συμφέρει εἶναι ἀπόστωπα. Ὁ ἐνεργ. ἀόρ. ἀ δὲν ἀπαντᾷ κατ' ἀπαρέμφ. καὶ μτγ. ὁ δὲ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀπαντᾷ μόνον σύνθετος καὶ κατὰ ἄ ἐνικ. πρόσωπον. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἀ δὲν ἀπαντᾷ κατὰ προστ., λαμβάνει δὲ ὡς καὶ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. α' καὶ β' ἄττικ. ἀναδιπλ.: (θέμ. ἐνεκ- = ἐνκ- = ἐγκ-ι-) ἤν-εγκ-ά-μην, ἐν-έγκ-ω-μαι κλπ. ἤν-εγκ-α, ἤν-εγκ-ον, ἐν-έγκ-ω κλπ. [δρα ἤμ. Γραμ. § 306 σημ. 1) καὶ τέλος σχηματίζονται ἄνευ χρονικ. χαρακτ. σ (δρα ἤμ. Γραμ. § 312 σημ. 2). Ἐν τῷ ἐνεργ. πρκ. καὶ ὑπερσ. τρέπεται τὸ θεμ. φωνῆεν ε εἰς ο (δρα ἤμ. Γραμ. § 352). Οἱ συντελικοὶ χρόνοι γενικῶς λαμβάνουσι τὸν Ἄττ. ἀναδιπλ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 306, 17).

Σημ. 2. Συνών. τῷ φέρω εἶναι τὸ ἄγω· ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν φέρω τινὰ = βαστάζω τινὰ ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ἐπὶ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ἄγω τινὰ = κάμνω τινὰ νὰ ἔρχηται. ὁδῶ.

**Φεύγω**, πρτ. ἔφευγον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. φεύζομαι καὶ Δωρ. φευξοῦμαι, ἀόρ. β' ἔφυγον, πρκ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν. Ῥημ. φυγή, φυγάς, (ἐξ οὗ φυγαδεύω), [φυκτός, ἐξ οὗ] (ἄφυκτος,) φευκτός, φευκτέος, ἔον.

Σημ. 1. Θέμ. ἰσχυρ. φευγ- καὶ ἀσθ. φυγ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διά, ἐκ, κατὰ, ὑπό. Τὸ ἀποφεύγω θάνατον οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω θάνατον. Ὁ ἐνεργ. φεύγω ἔχει ἐνίοτε σημ. πρκ. (δρα ἤμ. Γραμ. § 453). Ὁ πρκ. πέφευγα δὲν δασύνει τὸν χαρακτῆρα (δρα ἤμ. Γραμ. § 351 σημ.), ἔχει δὲ ἐν τῇ εὐκτ. καὶ ἄττ. τύπον ἐκπεφευγῆν. Ἐντὶ τοῦ φεύγω λέγεται καὶ φυγῆν ποιοῦμαι, εἰς φυγῆν καθίσταμαι καὶ εἰς φυγῆν τρέπομαι.

μτθ. δὲ ἀναγκάζω (ἢ ποιῶ) τινὰ φεύγειν καὶ εἰς φυγὴν καθίστημι τινὰ παθ. δὲ φυγὴ γίγνεται ἢ καθίσταται καὶ φυγὴ ἐστὶν ὑπὸ τινος.

Σημ. 2. Ἐπὶ δικαστικῆς ἐννοίας τὸ φεύγω (=κατηγοροῦμαι) εἶναι παθ. τοῦ διώκω (=κατηγοῶ) ὁ φεύγων (παθ) = ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ διώκων (ἐνεργ) = ὁ κατήγορος (ἴρα διώκω σημ.) τὸ δὲ σύνθ. ἀποφεύγω ἢ ἀποφεύγω δίκην (=ἀθροῦμαι) εἶναι ἀντίθ. τῷ ἄλλοκομαι (=καταδικάζομαι).

**Φημί** (=δισχυρίζομαι ἢ παραδέχομαι, λέγω), πρτ. ἔφην, μέλ. φήσω, ἄορ. ἔφρασα. Ῥημ. φάσις, φήμη, φωνή, προφήτης, [φκτός, (ἐξ οὗ ἄφκτος)], φατίος, -έον.

Σημ. 1. Θέμ. φᾶ- καὶ φη-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν πρσθ. ἀπό, σύν, ἀπὶ καὶ κατά, ὅτε καὶ ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. καὶ τῆς προστ., πλὴν τοῦ β' ἐν. προσ. τῆς ὀριστ. (ἴρα ἡμ. Γραμ. § 427). Ἡ μτγ. τοῦ ἐνεστ. φᾶς, φᾶσα, φᾶν ποιητ. καὶ μτγν. οὕτω ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ φάσκω. Πάντες οἱ τύποι τῆς ὀριστ. τοῦ ἐνεστ. ἐγκλίνονται, πλὴν τοῦ β' ἐν. προσ. φῆς (ἴρα ἡμ. Γραμ. § 422). Τὸ φημί ὡς καὶ τὰ εἶμι, οἶδα καὶ εἶμι ἐν τῷ β' ἐν. προσ. προσλαμβάνουσι τὴν κατάληξ. -θα (ἴρα ἡμ. Γραμ. § 319 ὑποσ.).

Σημ. 2. Τὸ φημί ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ δισχυρίζομαι, παραδέχομαι ἔχει μέλ. φήσω καὶ ἄορ. ἔφρασα, ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ λέγω ἔχει μέλ. ἐρῶ ἢ λέξω καὶ ἄορ. ἔλεξα ἢ εἶπον ἢ ἔφην (1).

Σημ. 3. Συνών. τῷ φημί εἶναι τὸ ὁμοίως σχηματιζόμενον ἡμί, οὐκ εἰς παρ' Ἄττ. πεζ. εὐχρ. εἶναι μόνον τὸ ἐνικ. ἁ καὶ γ' προσ. τοῦ πρτ. ἐν ταῖς φράσεσι «ἦν δ' ἐγὼ» (=ἔφην δ' ἐγώ), «ἦ δ' δε» (=ἔφη ἐκεῖνος), «ἦ δ' ἦ» (=ἔφη δ' ἐκεῖ ἦ) (ἴρα καὶ ἡμ. Γραμ. § 428).

**Φθάνω**, πρτ. ἔφθαιον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. φθήσομαι καὶ σπν. φθάσω, ἄορ. ἁ ἐφθάσα καὶ β'. ἔφθην (ὑποτ. φθῶ, [εὐκτ. φθαίνην], προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. φθῆναι, [μτγ. φθᾶς]), [πρκ. ἔφθακκα καὶ ὑπερσ. ἐφθάκειν μτγν.]. Ῥημ. [ἄφθαστος].

Σημ. Θέμ. φθᾶ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ν;) φθαν-. Τὸ φθάνω συντάσσεται μετὰ κατηγορηματικῆς μτγ., ὅτε τὸ μὲν ρ. ἐρμηνεύεται πρὸ ὀλίγου, ἢ δὲ μτγ. μεταβάλλεται εἰς ῥῆμα ἔχον τὸν χρόνον, τὸν ἀριθ. καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ ῥήματος ὅλον ἔφθην εἰπὼν=πρὸ ὀλίγου εἶπον (ἴρα τυγχάνω σημ. 2).

**Φθέγγομαι** (ἐπὶ ἀνθρώπου μόνον=ἐκβάλλω φωνήν, φωνάζω, λαλῶ). Ἀποθ. μέσ. πρτ. ἐφθεγγόμην, μέσ. μέλ. φθέγξομαι, μέσ. ἄορ. ἐφθεγξάμην, πρκ. ἐφθεγμαι. Ῥημ. φθέγμα, (ἐξ οὗ ἀπόφθεγμ) (2), φθόγγος, [φθογγή, φθεγκτός, ἐξ οὗ] ἄφθεγκτος.

Σημ. Θέμ. φθεγ- καὶ (φθεγ-j=) φθεγγ-.

**Φθείρω** (=κατχστρέφω, ἀφανίζω), πρτ. ἔφθειρον, μέλ. φθερῶ, ἄορ. ἔφθειρα, πρκ. ἔφθαρα, [καὶ ποιητ. ἔφθορα], ὑπερσ. -ἐφθάρκειν. Παθ. φθειρόμαι, πρτ. ἐφθειρόμην, μέσ. μέλ. ὡς παθ. φθεροῦμαι, παθ. μέλ. -φθαρήσομαι, παθ. ἄορ. ἐφθάρην, πρκ. ἔφθαραι,

(1) Σημασίαν ἄορ. πλὴν τοῦ πρτ. ἔφην ἔχει καὶ τὸ ἀπαρέμφατον φάναι.

(2) Ἀπόφθεγμα καλεῖται κυρίως λόγος μάντεως ἢ σοφοῦ ἀνδρὸς ἐκφράζων ἐν ἄκρα συντομίᾳ μεγάλην καὶ κοινωφελῆ ἀλήθειαν.

ὑπερσ. -εφθάομην. Ῥημ. φθορά, φθόρος, [φθάρμα, φθορεύς, φθίρ(ό), φθαρτός, ἐξ οὗ] (φθαρκικός, [ἄφθαρτος, ἐξ οὗ ἀφ'αρχίσικαί] ἐυδι'φθαρκτος).

Σημ. Θίμ. φθερ-, ἐξ οὗ [κατὰ τροπὴν μὲν φθορ, κατὰ συγκοπὴν δὲ καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ βραχέος α: φθρ-, φθαρ-, καὶ κατὰ προσλ. δὲ τοῦ προσφ. -j-: (φθερ-j- = φθερ- =) φθειρ-] (δρα ἤμ. Γραμ. § 355 σημ.). \*Ὄθεν θεμ. τοῦ φθείρω εἶναι: φθερ-, φθορ-, φθαρ-, καὶ φθειρ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διά, κατὰ, συνδια, προδια. Τὸ παθ. συντιθ. μετὰ τῆς περὶ εἶναι ἀποθ.: περιφθείρομαι (= περιφέρομαι ἐλευθέρως πρὸς φθορὰν ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων), ἀπαντᾷ δὲ μόνον κατ' ἐνεστῶτα. Ἀντὶ τοῦ φθείρω λέγεται καὶ φθορὰν ἀπεργάζομαι ἢ ἐμποῶ, ἀντὶ δὲ τοῦ παθ. φθείρομαι καὶ: φθορὰ δοτι καὶ φθόρος γίγνεται. Τὸ μέσ. ἀναλελυμ.: διαφθείρω ἑαυτόν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ φθείρω εἶναι τὸ ἀπόλλυμι ἐνίοτε ὁμοῦ καὶ διαφέρουσι, διότι τὸ μὲν φθείρω σημαίνει ἀλλοίωσιν εἰς τὸ κακόν, τὸ δὲ ἀπόλλυμι τελείαν φθορὰν τῶν μερῶν, ἐξ ὧν συνίσταται τι.

**Φθί'νω** (ἀμτβ. κατὰ πκθ. καὶ μέσ. διαθ. = μαρκίνομαι, χάνομαι, φθείρομαι καὶ μτβ. = μαρκίνω, φθείρω, κατατρώγω), πρτ. ἔφθινον καὶ μτγ. μέσ. ἀόρ. φθίμενος, πάντα δὲ ἄλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. φθίσις, [φθιτός, φθιτέος].

Σημ. Θέμ. φθί- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ν-:) φθίν-. Ἐπὶ γρόνου τὸ φθ.νω = λήγω· οἷον μηνός φθίνοντος = μηνός λήγοντος κλπ. Συνών. τήκομαι.

**Φθονέ-ω**, πρτ. ἐφθόσιον, μέλ. φθονήσω, ἀόρ. ἐφθόνησα, [πρκ. καὶ ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. φθονοῦμαι, [πρτ. μτγν.], μέσ. μέλ. ὡς πκθ. φθονήσομαι, παθ. μέλ. φθονηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφθονήθη, [πρκ. ἐφθόνημαι μτγν.]. Ῥημ. [φθόνησις, φθονητός, φθονητέος].

Σημ. Ἐκ τοῦ φθόνος, ἐξ οὗ καὶ φθοπερός.

**Φιλέω-ω** (= ἀγκπῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι, ἀπαύζομαι, ἐπιδοκίμαζω, ἔχω συνήθειαν), πρτ. ἐφίλουν, μέλ. φιλήσω, ἀόρ. ἐφίλησα, πρκ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι, πρτ. ἐφιλούμην, μέσ. μέλ. ὡς πκθ. φιλήσομαι, [παθ. μέλ. φιληθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐφιλήθη, πρκ. πεφίλημαι. Ῥημ. [φίλησις], φίλημα, [φιλήμων, φιλητής, φιλήτωρ, φίλητρον, φίλητρον, φίλητός, ἐξ οὗ] ἀειοφίλητος, [φιλητέος].

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φίλος. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀντὶ, κατὰ καὶ ὑπέρ. Ἀντὶ τοῦ φιλῶ λέγεται καὶ οἰκείως διάκειμαί τι. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένον φιλῶ ἑαυτόν.

Σημ. 2. Τὸ φιλῶ ὡς ἄ συνθ. πρὸ μὲν συμφώνου ἔχει θέμα φιλο-, πρὸ δὲ φωνήεντος: φιλ-<sup>2</sup>οἷον φιλό-τιμος, φιλο-μαθής κλπ. ἀλλὰ φιλ-έλιγν, φιλ-ἀνθρωπος κλπ.

**Φιλοτιμέομαι-οὔμαι** (= εἶμαι φιλότιμος). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι, [παθ. μέλ. μτγν.], παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθη, [μέσ. ἀόρ. μτγν.], πρκ. πεφιλοτιμήμαι, [ὑπερσ. μτγν.] Ῥημ. [φιλοτίμησις, φιλοτίμημα, φιλοτιμητέον].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φιλότιμος, (ὅπερ ἐκ τοῦ φίλος καὶ τιμή), ἐξ οὗ καὶ φιλοτίμα. Ἀντὶ τοῦ φιλοτιμοῦμαι λέγεται καὶ φιλότιμος εἶμι, φιλοτίμως ἔχω ἢ διάκειμαι, μεσοῖς εἶμι φιλοτίμας κλπ. καὶ μτβ. φιλοτιμίαν ἐμβάλλω.

**Φιλοφρονέομαι-οὔμαι** (=φέρωμι φιλοφρόνως). Ἀποθ. μέσ., πρτ. *ἐφιλοφρονοῦμην*, [μέσ. μέλ. *φιλοφρονήσομαι* μτγν.], μέσ. ἄορ. *ἐφιλοφρονησάμην*, παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐφιλοφρονήθην* καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. [*φιλοφρόνουςις*], *φιλοφρόνημα*, [*φιλοφρονητέον*].

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *φιλόφρων* (ὅπερ ἐκ τοῦ *φίλος* καὶ *φρόν*), ἐξ οὗ καὶ *φιλοφροσύνη*. Τὸ ἐνεργ. *φιλοφρονῶ* μτγν. Ἀντὶ τοῦ *φιλοφρονῶ* λέγεται καὶ *φιλόφρων* εἶμι, *φιλοφρόνως* ἔχω καὶ *φιλοφροσύνην* ἐνδείκνυμαι.

**Φιλοψυχέω-ᾶ** (=εἶμαι φιλόψυχος, ἀγαπῶ τὴν ζωὴν), μέλ. *φιλοψυχῆσω*, ἄορ. *ἐφιλοψύχησα*, καὶ πλέον οὔ. Ῥημ. *φιλοψυχιτέον*.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ *φιλόψυχος*, ἐξ οὗ καὶ *φιλοψυχία*. Ἀντὶ τοῦ *φιλοψυχῶ* λέγεται καὶ *φιλοψυχία* ἔχει με.

**Φλέγω** (μτβ. =καίω, πυρπολῶ, κατακαίω τι. ἀμτ. =καίει, φλογίζεται τι, λάμπει). παρ' Ἀττ. πεζ. ἀπαντᾷ ὁ ἄορ. -*ἔφλεξα*. Παθ. *φλέγομαι*, πρτ. *ἐφλεγόμην*, καὶ παθ. ἄορ. -*ἔφλεχθην*, πάντα δὲ τᾶλλα μτγν. Ῥημ. [*φλέξις*], *φλόξ*, *φλέγμα*, (ἐξ οὗ *φλεγμαίνω*, μόνον ὁ ἐνεστ.) ἐξ οὗ *φλεγμονή*], [*ἔφλεκτος*], *εὐφλεκτος*.

Σημ. Θέμ. *φλεγ-*.

**Φλυαρέω-ᾶ** (=λέγω φλυαρίας, μωρίας), πρτ. *ἐφλυάrouν* καὶ μέλ. *φλυαρήσω*, τὰ δ' ἄλλα μτγν.

Σημ. Ἐκ τοῦ *φλύαρος* (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *φλύω* =ὑπερχυλίζω, ἀναεῖρω καὶ μτφρ. *φλυαρῶ*), ἐξ οὗ καὶ *φλύαρία*. Ἀντὶ τοῦ *φλυαρῶ* λέγεται καὶ : *φλυαρία* ἔχει με, *φλυαρίας* μεταπειρίζομαι καὶ εἰς *φλυαρίαν* ἐπιπίπτω. Συνών. *ἀδολεσχέω-ᾶ* καὶ *ληρέω-ᾶ*.

**Φοβέω-ᾶ** (=προξενῶ φόβον εἰς τινα· ἐξαιρ. =τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, κάμνω τινὰ νὰ φύγῃ διὰ φόβον), πρτ. *ἐφόβουν*, μέλ. *φοβήσω*, ἄορ. *ἐφόβησα*, πρκ. καὶ ὑπερσ. *ἐλλείπουσι*. Μέσ. *φοβοῦμαι*, πρτ. *ἐφοβούμην*, μέσ. μέλ. *φοβήσομαι*, [παθ. μέλ. καὶ μέσ. ἄορ. μτγν.], παθ. ἄορ. ὡς μέσ. *ἐφοβήθην*, πρκ. *πεφοβήμαι*, ὑπερσ. *ἐπεφοβήμην*. Ῥημ. [*ἐκφόδουςις*, *φόδημα*,] *φόβητρον*, [*φοβητός*], ἐξ οὗ *ἀφόδητος*] *φοβητέον*.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ *φόβος* (ὅπερ ἐκ τοῦ ποιητ. *φέβομαι* =φεύγω ἐκ φόβου), ἐξ οὗ καὶ *φοβερός*. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐκ, κατὰ, σὺν καὶ ὑπέρ. Ἀντὶ τοῦ *φοβῶ* λέγεται καὶ : *φόβον* ἐμποῖῶ (ἢ ἐπιβάλλω) *τινὶ* καὶ *φόβον* *παρέχω* (ἢ ἐμβάλλω) *τινὶ*. Ἀντὶ δὲ τοῦ μέσ. *φοβοῦμαι* καὶ : *καθίσταμαι εἰς φόβον* καὶ *παθ. φόβος ἐπιπίπτει τινὶ*.

**Φοιτάω-ᾶ** (=συχνάζω, πηγαίνω καὶ ἔρχομαι ἀδιακόπως, ἐπισκέπτομαι), πρτ. *ἐφοίτων*, μέλ. *φοιτήσω*, ἄορ. *ἐφοίτησα*, πρκ. *πεφοίτημα*. Ῥημ. *φοίτησις*, *φοιτητής*, [ἐξ οὗ *φοιτητήριον*], *φοιτητέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. *φοῖτος* (=σύχνασμα) κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς -*αω*· πρὸλ. καὶ (γῶος-) *γῶάω*, (ἀριστον-) *ἀριστιάω*. Συνών. *θαμίζω*.

**Φονεύω** πρτ. *ἐφόνευον*, [μέλ. *φονεύσω*], ἄορ. *ἐφόνευσα*. Παθ. *φονεύομαι* καὶ παθ. ἄορ. *ἐφονεύθην*, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. Ῥημ. [*φόνευμα*, *φονευτής*, (ἐξ οὗ *φονευτήριον* καὶ *φονευτικός*)].

Σημ. Ἐκ τοῦ φορεύς, ὅπερ ἐκ τοῦ φόνος. Ἄντι τοῦ φορεύω λέγεται καὶ φόνον ἐξεργάζομαι καὶ φορεύς ἐμίμνιος. Παθ. δὲ: φόνος πράττεται καὶ θνήσκει ὑπό τιος. Συνών. κτείνω καὶ θανατῶν-ῶ.

**Φορέω ῶ** (=φέρω, φορῶ), πρτ. ἐφόρουν, μέλ. -φορήσω, ἀόρ. ἐφόρησα, πρκ. -πεφόρηκα. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι, [παθ. μέλ. φορηθήσομαι καὶ μέσ. μέλ. ὡς παθ. φορήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. ἐφορήθην, μέσ. ἀόρ. -ἐφορησάμην, πρκ. πεφόρημαι Ῥημ. [φόρησις], φόρημα, φορητός, (ἐξ οὗ ἀφόρητος.)

Σημ. 1. Θέμ. [φερ- (πρβλ. φέρ-ω), ἐξ οὗ φορ-, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. ε:] φορ-ε. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διά, ἐκ, εἰς, κατὰ, σὺν, παρά, πρὸς, ἐπὲρ. Τὸ σύνθ. ἐμφοροῦμαι μτγν.

Σημ. 2. Συνών. τῷ φορῶ εἶναι τὸ φέρω διαφέρει δὲ τοῦ φέρω, διότι εἶναι ἐντονώτερον αὐτοῦ καὶ σημαίνει διαρκῆ ἐνέργειαν ἢ ἰδιότητα ὡς φορῶ ὑποδήματα, ἱμάτια καὶ ἐν γένει ὅ,τι πρὸς θεραπείαν τοῦ σώματος καὶ κόσμον ἀποβλέπει.

**Φράζω** (=ἐκφράζω, λέγω, ὀμιλῶ, δεικνύω, κελεύω), πρτ. ἐφραζον, μέλ. φράσω, ἀόρ. ἐφράξισα, πρκ. πέφραξα. Παθ. φράζομαι [καὶ μέσ. φράζομαι (=στοχάζομαι κατ' ἐμαυτόν, σκέπτομαι, σχεδιάζω), πρτ. ἐφραζόμην, παθ. μέλ. ἐλλείπει, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφράσθην, μέσ. μέλ. φράσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφρασάμην, ποιητ. καὶ μτγν], πρκ. πέφρασμαι, [ὑπερσ. ἐπεφράσμην]. Ῥημ. φράσις, [φράστις (ἐξ οὗ φραστικός, μεταφράστις, παραφράστις). φρασιήρ, [φραδής, ἐξ οὗ εὐφραδής, [φράδμων, φραστός, ἐξ οὗ ἀφραστός], δύσφραστος, φραστέον.

Σημ. Θέμ. φραδ-, ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: (φραδ-j-ω =) φράζω. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ φράζω ἐσχηματίσθησαν τὰ ἀγοράζω, αἰτιάζομαι, ἀμαζῶ, ἀκρωτηριάζω, ἀναγκάζω, ἀνιάζω, ἀρπάζω, ἀσπάζομαι, ἀτιμάζω, γυμνάζω, δαμάζω, θελεάζω, δοκιμάζω, δαξάζω, ἐγκωμιάζω, εἰκάζω, ἐκκλησιάζω, ἐνεχυράζω, ἐοριάζω, ἐπιπολάζω, ἐργάζομαι, εἰομάζω, ἐφοδιάζω, θαναμάζω, κολάζω, κραυγάζω, κωμάζω, σημάζω, οἰγάζω, σκεπάζω, σκενιάζω, σπονδιάζω, στασιάζω, στοχάζομαι, σφαιριάζομαι.

**Φράττω ἢ φράσσω** (=περικλείω μὲ φράκτιν, φράζω, προφυλάττω), πρτ. -ἐφρατιον, μέλ. -φράξω, ἀόρ. ἐφραξα, [πρκ. μτγν. πέφραγκα καὶ πέφρακα]. Παθ. καὶ μέσ. [φράττ(σσο)μαι, πρτ. ἐφραττ(σσο)μην, παθ. μέλ. α' φραχθήσομαι καὶ β' φραγήσομαι ποιητ. καὶ μτγν.], παθ. ἀόρ. α' ἐφράχθην [καὶ β' ἐφράγην, μέσ. μέλ. φράξομαι], μέσ. ἀόρ. ἐφραξάμην, πρκ. πέφραγμα, [ὑπερσ. ἐπεφράγμην]. Ῥημ. ἀπό-φραξις, φράγμα, [φραγμός, φράκτις], δρύ-φρακτιον, (ἀντι δρύ-φρακτιον), [φρακτός ἐξ οὗ ἀφρακτος.

Σημ. 1. Θέμ. [ἱρτγκ. φρακ- (πρβλ. λατ. fago-io), ἐξ οὗ κατὰ μετὰθ. φρακ-] φραγ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: φραγ-j-ω =) φρασο- ἢ φρατι- (ὄρα ἤμ. Γραμ. § 69, δ'). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀπό, ἀντί, ἐν, περὶ καὶ σὺν. Τὸ ρημ. δρύφρακτιον ἐσχηματ. κατ' ἀνομοιωσιν (ἀντι δρύφρακτιον).

Σημ. 2. Παρασχηματισμὸς τοῦ φράττω εἶναι τὸ φράγγυμι ποιητ. καὶ μτγν., πλὴν τοῦ πρτ. ἀπεφράγγυσαν (Θουκυδ. 7,44).

**Φρίττω ἢ φρίσσω** (=ἔχω ἄνωρθωμένους τὰς τρίχας ἐκ φόβου

ἀνατριχιάζω, τρομαζώ, φοβοῦμαι), [πρτ. ἔφριπ(τ)τον, μέλ. φρίζω], ἀόρ. ἔφριξα. πρκ. πέφρικα, [ὑπερσ. ἐπεφρίκειν]. Ῥημ. φρίξ, φρίκη, [φρικτός].

Σημ. Θεμ. φρικ- και (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: φρικ-j- =) φριπ- ἢ φρισσ- (δρα ἤμ. Γραμ. § 69, δ'). Τὸ θεμ. φωνῆεν εἶναι μακρόν (δρα ἤμ. Γραμ. § 348 ὑποσημ.). Ὡς παθ. τοῦ φρίτω εἶναι τὸ φρίκη ἐγγύεται τι. Παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ και ὁ μέσ. ἀόρ. ἐφριξάμην.

**Φροντίζω** (=φρονῶ, διανοοῦμαι, μελετῶ, ἐπινοῶ, ἔχω φροντίδα), πρτ. ἐφρόνιζον, μέλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἐφρόνισα, πρκ. πεφρόνισα, [ὑπερσ. μτγν.]. Παθ. φροντίζομαι = εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος), [πρκ μτγν. πεφρόνισμαι] και πλέον οὐ. Ῥημ. [φρόνισμα, φροντισμός], φροντιστής, [ἔξ οὐ φροντιστήριον και] φροντιστικός, ἀφρόνιστος, φροντιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ φρονίς (ὅπερ ἐκ τοῦ φρήν-, φροσέω) πρβλ. ἐπλίξω σημ. Ἄντι τοῦ φροντίζω λέγεται και: ἔδοι μοι φρονίς περί τινος, εἰσέρχεται μοι φρονίς περί τινος, μέτεσσι μοι φροντίδος, ἐν φροντίδι εἰμί, φροντιστής εἰμι και φροντιστής γίνομαι. Ὡς μεταβατ. δὲ φροντίδας ἐμβάλλω τινί και εἰς φροντὶ δα καθίστημι τινα.

Σημ. 2. Συνών. τῷ φροντίζω εἶναι τὰ ἐπιμέλονται και κήδομαι ἄντιθ. δὲ τὰ ἀφρονοισίω-ω και ὀλιγορῶω-ω.

**Φρουρέω-ω** (ἀμτβ. = εἶμαι φρουρός, φυλάττω ὡς φρουρός· μτβ. = φυλάττω τὸ μέρος εἰς ὃ ἐτάχθην. ὑπερκασιζώ), πρτ. ἐφρουρόρουν, μέλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἐφρουρήσα, πρκ. και ὑπερσ. ἐλλείπει. Παθ. φρουροῦμαι. πρτ. ἐφρουροῦμην, [μέσ μέλ. ὡς παθ. φρουρήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐφρουρήθην πρκ. πεφρουρήμαι ποιητ. και μτγν.]. Ῥημ. [φρούρησις, φρούρημα, φρουρητής, φρουρήτωρ, φρουρητός, (ἔξ οὐ φρουρητικός) και] ἀφρούρητος.

Σημ. Τὸ β. εἶναι παρασύνθ. ἐκ τοῦ φρουρός (1) (ὅπερ ἐκ τῆς πρὸ και ὄρω), ἔξ οὐ και φρουρικός. Ἄντι τοῦ φρουρῶ λέγεται και φυλακᾶς φυλάττω.

**Φυγῶ** (=φρυγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός, καθουρίζω), [πρτ. ἔφρυγον, μέλ. φρύξω, ἀόρ. ἔφρυξα, παθ. φρύγομαι, πρκ. ἀ. ἐφρύχθην και β' ἐφρύγην ποιητ. και μτγν.], πρκ. πέφρυγμα και πλέον οὐ. Ῥημ. [φρυγμός], φρύγανον, [φρύγ-ε-τρον]. φρυκτός (=ξηροψημένος ἢ ἀνημμένος δαυλός).

Σημ. Θεμ. φρυγ· πρβλ. λατ. frigo.

**Φυγαδεύω** (μτβ. = ἐκδιώκω, ἐξορίζω· ἀμτβ. = εἶμαι ἐξόριστος), πρτ. ἐφυγάδειον, μέλ. φυγαδεύσω, ἀόρ. ἐφυγάδευσα και παθ. πρτ. ἐφυγαδεύμην, πάντα δὲ τᾶλλα μεταγενέστερα. Ῥημ. [φυγαδεία, φυγαδευσις, φυγαδευτής, (ἔξ οὐ φυγαδευτήριος, -ιον) φυγαδευτός].

Σημ. Ἐκ τοῦ φυγάς. Ἄντι τοῦ μτβ. φυγαδεῦω λέγεται και: φυγάδα τιὰ παιῶν, φυγὴν ἐμβάλλω (ἢ ἐπιτίθημι) τινί, φυγῆ ζημιῶ τινα, φυγὴν καταγιγνώσκω και παθ. φυγῆ ζημιῶμαι.

(1) Φρουροὶ ἐλέγοντο οἱ φυλάσσοντες στρατιῶται, φυλακαὶ δὲ τὰ στρατιωτικὰ σώματα τὰ τὴν πόλιν φρουροῦντα.

**-Φυγγάνω** (=φεύγω) κλι πρτ. -εφύγγανον, πάντες δ' οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

Σημ. Θέμ. φυγ- και (προσλήψει τοῦ προσφ. αν και ν πρὸ τοῦ χαρακτ. δρα εἰσαγ. § 11 φυ-ν-γ-αν=) φυγγαν.. Τὸ β. ἀπαντᾷ ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, διὰ και κατά.

**Φιλάττω** ἢ **Φυλάσσω**, πρτ. ἐφύλατι(σσο)ν, μέλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, πρκ. -πεφύλαχα, [ὑπερσ. μτγν.]. Πκθ. και μέσ. φυλάτι(σσο)μαι, πρτ. ἐφυλατι(σσο)όμην, [παθ. μέλ. φυλαχθήσομαι μτγν.], μέσ. μέλ. και ὡς παθ. φυλάξομαι, πκθ. ἀόρ. ἐφυλάχθην, μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, πρκ. -πεφύλαγμα, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. φυλακή, [ἐξ οὗ φυλακεῖον], [φύλαγμα, φυλάκτωρ, φυλάκτης ἢ φυλακτήρ, ἐξ οὗ] (φυλακτήριος, -ιον, και φυλακτικός, [φυλακτικός, ἐξ οὗ] (ἀφύλακτος, εὐ-(δυσ)φύλακτος), φυλακτέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ φύλαξ. Θέμ. φυλακ- και (προσλήψει τοῦ προστρμ. -]-: φυλακ-]-=) φυλατι ἢ φυλασσο-. Το β. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῶν προθ. διὰ, παρὰ, σύν, πρὸ, ἀντι. Ἄντι τοῦ φυλάτιω τι λέγεται και διὰ φυλακῆς ἔχω τι και φυλακῆν τινας ποιοῦμαι.

**Φύω** (=γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, φυτρώνω), πρτ. ἔφυον, [μέλ. φύσω ποιητ. και μτγν.], ἀόρ. ἔφύσα (=ἐγεννήσά τινα). Μέσ και παθ. φύομαι, πρτ. ἐφύομην, μέσ. μέλ. ὡς πκθ. φύσομαι, [παθ. μέλ. -φύησομαι μτγν.], ἐνεργ. ἀόρ. β'. ὡς μέσ. και παθ. ἔφυον (=ἐγεννήθην), (ὑποτ. φύω, εὐκτ. φύοιμι, προστ. ἐλλείπει, ἀπαρ. φύναι, μτχ. φύς, φύσα, φύν) [και ἐφύην μτγν.], πρκ. ἐνεργ. ὡς μέσ. και παθ. πέφυκα, (=εἶμαι ἐκ φύσεως, εἶμι γεννημένος). ὑπερσ. ἐλεφύκειν, και πεφυκῶς ἦν. Ῥημ. φύσις, φύμα, φυλή, φύλον, (ἐξ οὗ φύλλον, ἀντι φύλ-ιον) φυτόν (ὡς οὐσιαστ.), [φυτός, ἐξ οὗ φυτικός και] ἔμφυτος σύμφυτος.

Σημ. Θεμ. φύ- ἐξ οὗ (προσλήψει τοῦ προστρ. -]-: φύ-]-ω και κατά συναίρεσιν) φύω (δρα ἤμ. Γραμ. § 36β, 4). Τὸ β. ἀπαντᾷ και σύνθ. μετὰ τῆς προθ. ἀνά, ἐκ, πρὸ, πρὸς και σύν.

**Φωνέω-ῶ** (=φθέγγομαι, λκλῶ), [πρτ. μτγν.], μέλ. φωνήσω, ἀόρ. ἐφώνησα και παθ. ἀόρ. ἐφωνήθην, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. και μτγν. Ῥημ. [φώνησις, φώνημα, φωνητός].

Σημ. Ἐκ τοῦ (ρα-ονή=) φωνή, ὅπερ ἐκ τοῦ φημί. Το φωνῶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐδέποτε ἐσήμαινε τὸ βοῶ, κίραγα (=φωνάζω). Ἄπαντᾷ δὲ συνήθως σύνθ. μετὰ τῆς σύν, διὰ και πρὸς: συμφωνῶ (=εἶμαι σύμφωνος), διαφωνῶ (=εἶμαι ἀσύμφωνος, διχογνωμῶ), προσφωνῶ (=προσαγορεύω, προσφθέγγομαι).

**Φωράω-ῶ** (=ζητῶ τὰ ἔχνη τοῦ φωρός (κλέπτου), ἐρευνῶ, συλλαμβάνω κλέπτῃν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω, φανερώω), πρτ. -εφώρων, μέλ. ἐλλείπει, ἀόρ. ἐφώρασα, [πρκ. πεφώρακα μτγν.]. Πκθ. φωρῶμαι (=κατάδηλος γίγνομαι), πρτ. ἐφωρώμην, [παθ. μέλ. φωραθήσομαι], παθ. ἀόρ. ἐφωράθην, [πρκ. πεφώραμαι μτγ.]. Ῥημ. [φώρασις, φωρατός].

Σημ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φάρα (= ἔρευνα κατ' οἶκον, ἀνακάλυψις κεκρυμμένου), ὅπερ ἐκ τοῦ φέρ-ω (πρβλ. δέμ-ω-δῶμα). Τό β. ἀπαντᾷ καί συνθ. μετὰ τῆς κατά.

**X**

**Χάζω** (= ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, διαστάζω). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα ποιητ. Μέσ. [χάζομαι], πρτ. -ἐχαζόμεν, [μέσ. μέλ. χάζομαι], μέσ. ἀόρ. -ἐχασάμην [καί β'. κεκαζόμεν (ἀντί γεκαζόμεν) ποιητ.].

Σημ. Θέμ. [χγ. καθ- (συγγ. τῷ καθ-, οκεδάννυμι), ἐξ \*οὐ κατ' ἐναλλογήν τοῦ κ πρὸς τὸ χ :] καθ- καί (προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: καθ j-) χάζ. Τό β. εἶναι ποιητ. ἀπαντᾷ δὲ παρ' Ἀττ. πεζ. συνήθ. σύνθ. μετὰ τῆς ἀὰ καί διά.

**Χαίρω** (αὐτοπ.), πρτ. ἔχαιρον, μέλ. χαίρῃσω, παθ. ἀόρ. ὡς ἐνεργ. ἐχάρην, πρκ. γέγηθα. Ῥημ. χαρά, χάρις, (ἐξ οὗ χαρίεις), [χάρμα, ἐξ οὗ] (χαρμονή), χαρτός, ἐλίχαριος.

Σημ. 1. Θέμ. χαρ- καί προσλήψει τῶν προσφ. -j- καί -ε-: (χαρ-j-) χαίρ- καί χαίρ-ε-. Τό β. ἀπαντᾷ καί σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐπί, σύν, ὑπὲρ καί ἀπό : ἐπιχαίρω (= γαίρω διὰ τὰ κακὰ τινος), οὐ συνών ἐφθόδοι, οὐγαίρω (= γαίρω διὰ τὰ ἀγαθὰ), (οὐ συνών. οὐηθόδοι) ὑπερχαίρω καί προχαίρω ὡς πρκ. τοῦ χάρω λαμβάνεται ὁ πρκ. γέγηθα τοῦ ποιητ. γηδέω (= γαίρω) ἔρα ἡμ. Γρωμ. § 454. Ἀντί τοῦ χάρω λέγεται καί περιχαρής εἰμι ὡς μετ. δὲ τοῦ χάρω εἶναι τὸ χαρὰν ἐνεργόζομαι τινι ἄμτθ. δὲ τὸ χαρὰν ἔχω.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καί οἱ ἐξῆς χρόνοι τοῦ χάρω. μέλ. χαρῶ καί χαρήσομαι, ἀόρ. ἐχάρησα καί πρκ κχάρηκα. Ἡ γρήσις τοῦ μέσ. ἐνεστ. χάρωμαι καλεῖται δαισιμός (= εὐαρισμός) ἀπὸ τοῦ Δαίτιδος (στρατηγοῦ τοῦ Ξέρξου).

Σημ. 3. Συνών. τῷ χάρω εἶναι τὰ ἥδομαι, εὐφραίνομαι καί ἀγάλλομαι

**Χαλαῶ-ῶ** (= χαλαρώνω). Ὀμαλόν. Ῥημ. χάλαισις, [χάλασμ.], (ἐξ οὗ χαλασμάτιον), χαλασμός, χαλαρός, [χαλαστός, (ἐξ οὗ χαλαστικός)].

Σημ. Θέμ. γαλο-. Συνών. ἀνήμι. Ἀντιθ. ἐντείνω.

**Χαλεπαίνω** (= ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ), πρτ. ἐχάλειπαινον, μέλ. χαλεπανῶ, ἀόρ. ἐχάλειπην. Μέσ. χαλεπαίνομαι, καί παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐχάλειπάνθη, πάντα δὲ τῶν ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Ἐκ τοῦ χαλεπός κατὰ τὸ (ποιμῆν-) ποιμαίνω, (μέλας-) μελαίνω ὅθεν θεμ. ἀναλογ. χαλεπαν-. Τὸ χαλεπαίνω καί χαλεπαίνομαι οὐδὲν ἀλλήλων περὶ τὴν σημ. διαφέρουσι (πρβλ. καί σβω σημ.). Ἀντί τοῦ χαλεπαίνω λέγεται καί : χαλεπῶς ἔχω, χαλεπῶς φέρω (ἢ διαίθιμαι) καί χαλεπῶς διάκειμαι πρὸς τινά.

**Χαρίζομαι** (= λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός, ὅθεν εὐχαριστῶ, ὑποχωρῶ, παρασύρομαι, δωροῦμαι). Ἀποθ. μέσ., πρτ. ἐχαρίζομην, μέσ. μέλ. χαριόυμαι, μέσ. ἀόρ. ἐχαρισάμην, πρκ. καί ὡς παθ. κεχάρισμαι, ὑπερσ. κεχαρισμένος ἦν καί μετ' ὄλ. μ. κεχαρισμένος ἔσομαι. [Μτγν. δὲ ὁ μέσ. μέλ. χαρίζομαι, παθ. μέλ. χαρισθήσομαι καί παθ. ἀόρ. ἐχαρίσθην]. Ῥημ. [χάρισμα, χαρισμός, εὐχάριστος ἢ εὐχάριτος], ἀχάριστος ἢ ἀχάριτος, χαριστήριος, -ιον, χαριστέον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χάρις, ὅπερ ἐκ τοῦ χάρω. Θέμ. χαριτ- καί (προσλήψει τοῦ προσφ. -j- χαριτ-j-) χαρίζ- ὁ ἐνεργ. τύπος χαρίζω μτγν. Ἡ μτγ. τοῦ πρκ.

καχαρασιμένους ἔρει ἐν γρήσει καὶ μονολεκτ. παραθετικῶς τύπος: *καχαρασιμενώτερος, καχαρασιμενώτατος* (ῥα ἤμ. Γραμ. § 240).

**Χάσκω** (=στέκω μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς) [πρτ. ἔχασκον, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χανοῦμαι, ἀόρ. β' ἔχανον], πρκ. κέχηνα, [ὑπερσ. ἐκεχήνειν]. Ῥημ. χάσμα, χάος, (χα-Ἔνος=) χαῦνος, χήν, χεῖλος.

Σημ. Θέμ. ἀργ. χέν-. ἐξ οὗ χν-, ἐξ οὗ χαν-, ἢ χα, ἐξ οὗ προσλήψει τοῦ προσφ. σκ-: χα-σκ-. Ὅθεν θέμ. χεν- (ἐξ οὗ ὁ κέχηνα), χαν- (ἐξ οὗ ὁ μέλ. καὶ ἀορ.) καὶ χα- (ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. καὶ πρτ.). Πρὸς μτγν. εὐρηται καὶ ὁ τύπος χαινῶ (προσληθῶν ἐκ τοῦ ἀορ. ἔχανον). Τὸ ρ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ὑπό.

**Χειμάζω** (=διάγω που τὸν χειμῶνα, διαχειμάζω), πρτ. ἐχειμάζον, μέλ. -χειμάσω, ἀόρ. ἐχειμάσα, [πρκ. κεχειμάκκ καὶ ὑπερ. ἐκεχειμάκειν, μτγν.] Πκθ. χειμάζομαι (=βασκνίζομαι ὑπὸ χειμῶνος, θυέλλης, καταλαμβάνομαι ὑπὸ κακοκαιρίας), πρτ. ἐχειμαζόμην, [παθ. μέλ. χειμασθήσομαι], πκθ. ἀόρ. ἐχειμάσθην, [πρκ. κεχειμάσμαι μτγν.]. Ῥημ. [χειμάκσις, χειμασία], χειμάδιον.

Σημ. Ἐκ τοῦ χειμῶν προσλήψει τῆς παραγ. καταλ. -άζω. Τὸ ρ. σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς (-αδ-|ω=) -άζω ὀδοντοσυνόλ. (ῥα φράζω σημ.). Ἀπαντᾷ δὲ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς διά. ἐν καὶ παρὰ. Πρὸς ποιητ. καὶ μγν. τὸ χειμάζω =ἐγείρω χειμῶνα, χάνω τρικυβίαν.

**Χειροῦμαι-οὔμαι** (=κάνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω, νικῶ, Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐχειροῦμην, μέσ. μέλ. χειροῦσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχειροσάμην, παθ. μέλ. χειρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχειρωθήην πρκ. κεχειροῦμαι, καὶ μετ' ὄλ. μ. κεχειροῦσομαι. Ῥημ. χείρω-ις, [χείρωμα, χείρωτός, ἐξ οὗ] χείρωτικός, εὐχείρωτος καὶ δυσχείρωτος.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ χείρ παρὰ ποιητ. καὶ μγν. ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος χειροῦω. Ὡς παθ. τοῦ χειροῦμαι λαμβάνονται αἱ περιφρ. ὑποχείριος γίνομαι καὶ ὑποχείριός εἰμι. Ἀντὶ τοῦ μέσ. χειροῦμαι λέγεται καὶ: ὑποχείριόν τινα ποιῶμαι, ὑποχείριον ἔχω τινὰ καὶ ὑποχείριον λαμβάνω

Σημ. 2. Συνών. τῷ χειροῦμαι εἶναι τὰ: δουλόμαι-οὔμαι, καταστρέφωμαι καὶ προσάγομαι

**-Χέω** (=χύνω) παρ' Ἀττ. αἰεποτε σύνθ. πρτ. -ἔχεον, μέλ. χέσω ἀόρ. ἔχασα [πρκ. -κέχυκα μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, πρτ. -ἐχεόμην. παθ. μέλ. -χυθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐχύθην, μέσ. μέλ. χέομαι, μέσ. ἀόρ. ἐχέμην, πρκ. κέχυμαι. ὑπερσ. -ἐκεχύμην. Ῥημ. χοή, χουῶ, χούσις, χυλός, χυμός, χῦμα, χεῦμα, χύτρα, χύδην, χυτός.

Σημ. Θέμ. γεF-. Τὸ F μεταξὺ μὲν φωνηέντων ἀποβίλλεται: χέ-F-ω, γέω πρὸ δὲ συμπύωνος παρίσταται διὰ τοῦ ν (χ-F-μα=) χεῦ-μα. Ἐκ τοῦ θέμ. δὲ χεν- προέκυψε κατὰ συστολήν τὸ χν- (ῥα ῥέω σημ.). Ὅθεν θέμ. τοῦ χέω: χε-, γεν-, γν-. Τὸ ρ. ἀπαντᾷ σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διά, ἐπί, ἐν, ἐκ, κατά, πρὸς, περὶ καὶ σύν. Ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλ. καὶ ὁ ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀόρ. σχηματίζονται ἄνευ χρονικ. χαρακτῆρος σ' (ῥα ἤμ. Γραμ. § 313 σημ. 2). Ὁ ἐνεργ. μέλ. ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. καὶ σύνθετος ἐγγεῖ. Ὁ μέσ. ἀόρ. ἀπαντᾷ μόνον καθ' ὁποιακτὴν ὑπερβαίωμαι καὶ μτγ. ἐγγεόμενος.

**Χρῶ-ω** ἰδέ **χρώννυμι**.

**Χρη** (=εἶναι ἀνάγκη, πρέπει) καὶ **χρεών** ἔστι, (ὑποτ. (χρη π- /  
 χρῆ καὶ χρεών ἦ, εὐκτ. (χρη εἴη=) **χρεῖη**, καὶ **χρεών** εἶη, προστ  
 χρεών ἔστω, ἀπαρ. (χρη εἶναι=) **χρηῖναι** καὶ **χρεών** εἶναι, μτχ. (χρη  
 ὄν= χρῆν=) **χρεών**), πρτ. (χρη ἦν=) **χρηῖν** καὶ (κατ' ἀναλογίαν  
 τῶν ἀπλῶν) **ἐχρηῖν** μέλ. (χρη ἔσται=) **χρηῖσται** καὶ πλέον οὐ.

Σημ. 1. Τὸ **χρη** (=χρεῖα, ἀνάγκη) εἶναι κυρίως οὐσιαστ. ἄκλιτον καὶ ἐν  
 μὲν τῇ ἄριστ. κατὰ παράλειψιν τοῦ ἔστι ἔλαβε τύπον βήματος, ἐν δὲ ταῖς λοι-  
 παῖς ἐγκλίσει συνεχωνεύθη μετ' αὐτοῦ ὡς ἀνωτέρω.

Σημ. 2. Κατὰ συνεχδρομὴν πρὸς τὸ **χρη** ἐγένετο καὶ τὸ ἀπόχρη (=ἀρχεῖ /  
 ἐκ τοῦ **χρη** (τοῦ **χρη**-ω=χρημοδοτῶ) μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τῆς ἄριστ. ἀντὶ  
 ἀποχρη. Ἄπαρ. ἀποχρηῖν (καὶ οὐχ ἀποχρηῖναι) μτχ. ἀποχρῶν, ἀποχρῶσα, ἀπο-  
 χρῶν, πρτ. ἀπέχρη, μέλ. ἀποχρησεί, ἀόρ. ἀπέχρησε. Ῥημ. ἀποχρῶντις (=ἰκα-  
 νῶς, ἀρχετὰ).

Σημ. 3. Ἡ ἄκλιτος μτχ. **χρεών** μετ' ἄρθρου σημαίνει τὸ πεπρωμένον, ἐ  
 θάνατος.

**Χρηῖω** (=ἔχω ἀνάγκην) καὶ πρτ. **ἐχρηῖσον**, τὰ δ' ἄλλα ἐλλείπουσι.

Σημ. Θεμ. **χρη** καὶ προσληφθεὶς τῆς παραγ. καταλ. -ίζω: **χρηίζω** (ποιητ.)  
 =**χρηῖζω**. Ἀντὶ τοῦ **χρηῖζω** λέγεται καὶ : **χρεῖαν** ἔχω ἰνός, ἔστι μοι **χρεῖα**, ἐν  
 χρεῖα εἶμι ἴνως, ἐν χρεῖα γίνομαι ἴνως.

**Χρηματίζω** (=δικπραγμα-εὐόμαι, διεξάγω πολιτικὰς ὑποθέ-  
 σεις, συζητῶ), [πρτ. μτγν.], μέλ. **χρηματιῶ**, ἀόρ. **ἐχρημάτισα**, πρκ.  
**κεχρημάτισκα**. Μέσ. **χρηματίζομαι** (=συλλέγω δι' ἐμυτὸν **χρημάτι**),  
 πρτ. **ἐχρηματίζομην**, μέσ. μέλ. **χρηματιοῦμαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐχρηματισό-  
 μην**, πρκ. **κεχρηματισόμην**. Ῥημ. **χρημάτις**, **χρηματισμός**, **χρημα-  
 τιστής**, (ἐξ οὗ **χρηματιστικός** [καὶ μτγν. **χρηματιστήριον**]), **χρηματιστής**

Σημ. 1. Τὸ ἔνεργ. **χρηματίζω** παράγεται ἐκ τοῦ **χρημα** (=πράγμα) καὶ  
 σημ. πράττω, ἐνεργῶ. **χρηματίζομαι** τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς βουλῆς τοῦ προέδρου,  
 τοῦ βασιλέως, τοῦ στρατηγοῦ, τῶν πρέσβειων κλπ. Τὸ δὲ μέσον **χρηματίζομαι**  
 παράγεται ἐκ τοῦ πληθ. **χρημάτια** καὶ σημ. κερδοσκοπῶ, πορίζομαι **χρημα-  
 τιστῶν**. Ἀντὶ τοῦ μέσ. **χρηματίζομαι** λέγεται καὶ **χρημάτια** ἐργάζομαι.

Σημ. 2. Τὸ τε **χρηματίζω** καὶ **χρηματίζομαι** σχηματίζονται κατ' ἀναλογί-  
 ας τῶν εἰς (-ίζω=) **ίζω** ὀδοντοφών. πρβλ. **ἐπιίζω** σημ.

**Χρηόμαι** ὠγαί (=μεταχειρίζομαι). Ἀποθ. μέσ., πρτ. **ἐχρῶ-  
 μην**, μέσ. μέλ. **χρηόσομαι**, μέσ. ἀόρ. **ἐχρηόσασθην**,  
 πρκ. **κέχρηόσασθην**, ὑπερσ. **ἐεχρηόσασθην**. Ῥημ. **χρηόσις**, **χρηόσια**, (ἐξ οὗ **χρη-  
 ματίζω**), **χρηόσις**, (ἐξ οὗ **ἀχρηστος**, **εὐχρηστος**, **δύσχρηστος**, **πάγχρη-  
 στος**), **χρηόσιον**.

Σημ. Θεμ. **χρη** (καὶ οὐχὶ **χρα**- πρβλ. μέλ. **χρη**-σομαι καὶ οὐχὶ **χρα**-σομαι)  
 τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ πολλῶν προσθ. καὶ ἰδία μετὰ τῆς κατὰ τὸ **χρῶμαι**  
 ὡς καὶ τὰ **πρω**, **δ**, **ψω**, **κω**, **ρω**, **ω** καὶ **χω** ἔχουσι ἀείποτε παρ' Ἄττ. θεμ.  
 εἰς η καὶ συναφῶνται κανονικῶς εἰς -η καὶ -η (βρα ἦμ. Γράμ. § 344). Ὁ πρθ.  
 ἀόρ. καὶ τὰ εἰς -τος βήματ. προσλαμβάνουσι ἐν τῷ θεμ. σ κατ' ἀναλογίαν  
 τῶν φωνηεντολόγητων βημάτων τῶν φυλακτόντων τὸν χαρακτήρα βραχύν. (βρα  
 ἦμ. Γράμ. § 369). Ὡς παθ. τοῦ **χρῶμαι** εἶναι τὸ : ἐν **χρεῖα** εἶμι.

**Χρήω-ω** (= δίδω χρησμόν, χρησιμοδοτώ), [πρτ. (ἐχρησθην =) ἔχρων μέλ. χρήτω, ποιητ., Ἡροδ. κλι μτγν], ἀόρ. ἔχρησα, [πρκ. κέχρηκα, ὑπερσ. ἐεχρήκειν ποιητ. κλι μτγν.]. Μέσ. χρῶμαι (= ἐρωτώ τὸ μηχανεῖον, ζητῶ χρησμόν), [πρτ. ἐχρώμην, μέτ. μέλ. χήτομαι], μέτ. ἀόρ. ἐχρησάμην, πκθ. ἀόρ. ἐχρήσθην, [πρκ. κέχρηται κλι κέχρημαι, ὑπερσ. ἐεχρήσθην κλι ἐεχρήμην]. Ῥημ. χρησμός, [χρήστης, ἐξ οὗ] (χρηστήριον, [κλι χρηστικός] πυθόχρηστος.

Σημ. Περί τοῦ θεοῦ, ὡς ἐκ τῆς συναϊρέσεως δεῖα χρῶμαι σημ. Ὁ παθ. ἀόρ. καὶ τὰ ῤημ. προσλαμβάνουσι ἐν τῷ θεῖ. σ κατ' ἀναλογίαν τῶν φωνητολ., ἅτινα φυλάττουσι βραχύν τὸν χαρακτήρα (δεῖα ἤμ. Γραμ. § 369). Ὁ μέτ. ἐνεστ. μόνον κατὰ μετχ. χρῶμενος ἄπαντᾷ.

**Χοίω** (= ἀλείφω, μυρώνω), [πρτ. ἔχρισον, μέλ. χρίσω, ἀόρ. ἔχρισται, πρκ. κέχρισται ποιητ. κλι μτγν.]. Μέσ. κλι πκθ. χρίομαι, πρτ. ἐχρίομην, [μέτ. μέλ. χρίσεται κλι πκθ. μέλ. χρισθήτωμαι, μτγν.], μέσ. ἀόρ. ἐχρισάμην, [πκθ. ἀόρ. ἐχρίσθην μτγν.], πρκ. κέχρισται [κλι κέχρισται], ὑπερσ. ἐεχρίομην, [κλι ἐεχρίσθην]. Ῥημ. [χρίσις, χρίμα, [κλι μτγν. χρίσις, χρίσις], (ἐξ οὗ χριστήριον) χριστός, (ἐξ οὗ χριστός)].

Σημ. Θεῖ. χοί. Ὁ ἐνεστ. χοίω παρ' Ἀπτ. μετ. ἄπαντᾷ ἀεὶποτε σύνηθ. ἐγχοίω καὶ υποχοίω. Τὸ β. ἐν τοῖς μτγν. τύποις χρισθήτωμαι, ἐχρίσθην, κέχρισται ἐεχρίομην κλπ. προσλαμβάνει πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων ῤημ. τελῶν σ (δεῖα ἤμ. Γραμ. § 369 σημ. 2).

**Χωλαίνω** (ἀμτθ. = εἶμαι χολός). Μόνον ὁ ἐνεστ., τὰ δ' ἄλλα κληρονομεῖται ὑπὸ τοῦ συνων. χωλεύω ἢ τῆς περιφρ. χολός εἰμι. Ῥημ. [χολανσις].

Σημ. Ἐκ τοῦ χολός (ὅπερ ἐκ τοῦ χαλάω), ἐξ οὗ καὶ χωλεύω (ἀμτθ.) κλι χολίδω (μτθ.) Συνων. χωλεύω.

**[Χωλεύω]** (ἀμτθ. = εἶμαι χολός). Μόνον ὁ ἀόρ. ἐχώλευσα. Πκθ. χωλεύομαι, κλι πρκ. -κεχώλευμαι, τὰ δ' ἄλλα μτγν. Ῥημ. χωλεία, [χολέυμα].

Σημ. Ἐκ τοῦ χολός (δεῖα χολαίνω σημ.). Λέγεται δὲ καὶ χολός εἰμι Συνων. χολαίνω.

**[Χώννυμι κλι χωννύω κλι] χῶω-ω** (= φράστω ἢ στεπάζω διὰ χῶματος), πρτ. ἔχουν, μέλ. χῶσω, ἀόρ. ἔχουσα, πρκ. -κέχουσα. Πκθ. [χώννυται κλι -χούται], πρτ. ἐχούμην, [πκθ. μέλ. χωσθήσομαι, ποιητ. κλι μτγν.], πκθ. ἀόρ. ἐχῶσθην, πρκ. -κέχουσαι. Ῥημ. χῶσις, χῶμα, [χωστός].

Σημ. Θεῖ. χο-. Τὸ χώννυμι, ἂν καὶ εἶναι φωνηεντόληκτον, ἐσηματίστη ὡς σιγμόληκτον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ζώννυμι (δεῖα ἤμ. Γραμ. § 401 σημ.)· ὅθεν ἔχομεν δύο θεῖ. ἀρχ. χο- καὶ ἀναλογ. χωσ-. Ὁ ἐνεστ. χώννυμι καὶ χωννύω ὡς καὶ ὁ παθ. χώννυται καὶ χῶμαι εἶναι μτγν. Ὁ ἀόρ. καὶ πρκ. ἄπαντῶσι καὶ σύνθετοι μετὰ τῆς κατὰ, ἀπὸ καὶ ἀνά.

**Χωρέω-ω** (= ὑποχωρῶ, προχωρῶ, περιλαμβάνω, διαδίδουμι), πρτ. ἐχώρουν, μέσ. μέλ. ὡς ἐνεργ. χωρήσομαι, κλι σπν. χωρήσω, ἀόρ. ἐχώρησα, πρκ. κέχωρημα, ὑπερσ. -ἐεχωρήκειν. Πκθ. [συγχο

πρτ. *συν-εχωρούμην*, [παθ. μέλ. *συγχωρηθήσομαι*, παν. *χωρήθην*, πρκ. (*συγκεχώρημι*) *συγκεχώρηται*. Ῥημ. [*χώρησα*(*συν*)*χώρησις*, [*χώρημα*, *ἀναχώρημα*, *ἀναχωρητής*], *ἀνα*(*συν*)*χωρητέον*.

Σημ. Ἐκ τοῦ *χώρος*. Τὸ ῥ. ἀπαντᾷ ἐν μὲν τῇ ἐνεργ. φωνῇ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν *προθ. ὑπό, πρό, ἀνά, ἐν, ἐπί, σύν, πρὸς, παρά, διὰ* κλπ., ἐν δὲ τῇ παθ. ἀείποτε μετὰ τῆς *σύν*. Τὰ *ἐγχαρεῖ* (=εἶναι δυνατόν, ἐνδέχεται), *συγχαρεῖ* (=εἶναι δυνατόν, ἔξεστι) καὶ *προχαρεῖ* (=ἐγγαρεῖ, εἶναι εὐλογον) εἶναι ἀπρόσωπα. Τὸ μέσ. ἐκφέρεται ἀναλελυμένω: *συγχωρῶ ἐμαυτόν*.

**Χωρίζω** (= 1 *ξεχωρίζω*, ἀπομακρύνω καὶ 2) ἐν *χώρῳ* τίθημι), πρτ. *-ἐχωρίζον*, [μέλ. *χωρίζω* καὶ *χωριῶ* μτγν.], ἀόρ. *ἐχώρισα*, [πρκ. *νεχώρικα* καὶ ὑπερσ. *ἐλεχωρίκειν* μτγν.]. Παθ. καὶ μέσ. *χωρίζομαι*, πρτ. *ἐχωριζόμην*, [παθ. μέλ. *χωρισθήσομαι*], παθ. ἀόρ. καὶ ὡς μέσ. *ἐχωρίσθην*, πρκ. *νεχώρισμαι*, [ὑπερσ. μτγν.]. Ῥημ. [*χώρισις*, [*χωρισμα*], *χωρισμός*, [*χωριστής*, ἐξ οὗ *χωριστικός*], [*χωριστός*, ἐξ οὗ *χωριστός*), *χωριστέον*.

Σημ. Τὸ *χωρίζω* ἐπὶ μὲν τῆς σημ. τοῦ *ξεχωρίζω*, ἀπομακρύνω παράγει ἐκ τοῦ *χωρίς*, ἐπὶ δὲ τῆς σημ. τοῦ ἐν *χώρῳ* τίθημι ἐκ τοῦ *χώρα*. Τὸ δὲ *καταχωρίζω* εἶναι παρασύνθ. (καὶ οὐχὶ σύνθετον) ἐκ τοῦ κατὰ *χώραν* (τίθημι) μὴ μεταλαβούτος συνθ. ὀνόματος (β-α ἤμ. Γραμ. § 55). Τὸ *χωρίζω* ἀπαντᾷ καὶ μετὰ τῆς ἀπό. διὰ καὶ ἀνά.



**Ψάλλω** (= *ψηλαφῶ*, δονῶ τὴν χορδήν, κιθαρίζω). Μόνον ἀπαρ. τοῦ ἀόρ. *ψῆλαι*, πάντα δὲ τᾶλλα ποιητ. καὶ μτγν. [ψαλμός, ψάλτης (οὗ θηλ. ψάλτρια) ἢ] *ψαλτής*, [ἐξ οὗ *ψαλτικός*] [*ψαλτός*].

Σημ. Ἐκ τοῦ *ψῶ*.

**Ψαύω** (= ἐγγίζω, *ψηλαφῶ*), [πρτ. *ἔψαυον*, μέλ. *ψαύσω* ποιητ. καὶ μτγν.], ἀόρ. *-ἔψαυσα*, [πρκ. *-ἔψαυκα*. Παθ. καὶ μέσ. *ψαύομαι*, παθ. ἀόρ. *ἔψαύσθην* καὶ πρκ. *ἔψαυσμαι* μτγν.] καὶ πλεόν οὖ. Ῥημ. [*ψαύσις*], *ψαύομα*, [*ψαυστός*, ἐξ οὗ] *ἄψαυστος*, [*ψαυστέον*].

Σημ. Θέμ. (ψαF=) παν. Συνών. *ἄπτομαι* [καὶ *θηγγάνω*].

**Ψέγω** (=κατηγορεύω, μέμφομαι), πρτ. *ἔψεγον*, μέλ. *ψέξω*, ἀόρ. *ἔψεξα*, [πρκ. β' *ἔψογα* μτγν.]. Παθ. *ψέγομαι*, [πρτ. *ἔψεγόμην*, παθ. ἀόρ. *ἔψέχθην* καὶ β'. *ἔψέγην*. πρκ. (*ἔψεγμα*) *ἔψεκται* μτγν.]. Ῥημ. *ψέγος*, [*ψεγμα*], *ψεκτής*. [ἐξ οὗ *ψεκτικός*], *ψεκτός*, *ψεκτέον*.

Σημ. 1. Θέμ. *ψεγ-*. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἐκφέρεται ἀναλελυμ. *ψέγω ἐμαυτόν*. Ἄντι τοῦ *ψέγω* λέγεται καὶ: *ψόγον ἐπιφέρω* τινὶ καὶ *ψόγον* ποῶ τινι καὶ *πρόγος* τινὸς γίνεται ὑπὸ *ἄνους* καὶ *πρόγου* τινὸς ὑπέγω.

Σημ. 2. Συνών. *ἐπιτιμῶ*, *διειδίω*, *φαιλίζω*.

[**Ψεύδω**] (=ἀποδεικνύω *ψευδές*, ἀπατῶ), [πρτ. *ἔψευδον*,

2  
203  
15/  
7-

ψεύσω, ἀόρ. -ἔψευσα, πρκ. και ὑπερσ. ἔλλείπουσι.  
ομαι (=λέγω ψεύδη και ἀπατῶ ἑμαυτόν, πλανῶμαι), πρτ.  
μέσ. μέλ. ψεύσομαι, μέσ ἀόρ. ἔψευσάμην (=εἶπον ψεύδη)  
ὡς μέσ. ψευσθήσομαι ποιητ. και μτγν.], παθ. ἀόρ. και  
ἔψευσθην (=ἠπατήθην, ἀπέτυχον), πρκ. ἔψευσομαι (μέσ.  
εἶπει ψεύδη και παθ.=ἔχω ἔξαπατηθῆ), ὑπερσ. ἔψευσομην,  
ἐψυσμένος ἦν, μετ' ὄλ. μ. ἐψυσομένος ἔσομαι [και ἐψεύσομαι  
ποιητ.]. Ῥημ. ψεύδος, [ψεύσις, ψεύμα και] ψεύσμα, ψεύσις, [οὐ θηλ.  
ἔστις ἢ ψεύστρια], ψευδής, [ἀδιάψευτος].

Σημ. Θέμ. ψευδ-. Το ρ. ἀπαντᾷ και σύνθ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. εἶναι ποιητ.  
μτγν. Ἀντὶ τοῦ μέσ. ψεύδομαι λέγεται και : ψεύδει χρώμα και ψεύδει πά-  
ω νινά. Συνών. τῷ ψεύδομαι εἶναι τὸ ψευδολογέω-ω, ἀντίθ. δὲ τὸ ἀψευδέω-ω.

**Ψηφίζω** τὸ ἐνεργ. εὐρίσκειται ἀείποτε σύνθ. μετὰ τῆς ἐπί:  
**ψηφίζω** (λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν προέδρων και = θέτω τὸ ζήτημα  
εις ψηφοφορίαν, προτείνω ψηφοφορίαν), πρτ. ἐπεψήφισον, μέλ. ἐπιψηφισθῶ  
ἐπεψήφισα (και ἀεψήφισα), πρκ. ἐπεψήφισκα. Μέσ. ψηφίζομαι,  
ἐπασχίζω, ἐγκρίνω διὰ τῆς ψήφου μου) και σπν. παθ. ψηφίζομαι  
τινος). πρτ. ἐψηφισόμην, μέσ. μέλ. ψηφιοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐψη-  
μην, [παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι]. παθ. ἀόρ. ἐψηφισθην, πρκ. ἐψη-  
μαι, ὑπερσ. ἐψηφισομην και μετ' ὄλ. μ. ἐψηφισμένος ἔσομαι. Ῥημ.  
κατα)ψηφίσις, διαψηφίσις, ψήφισμα, [ψηφισμός, ψηφιστής, (ἐξ οὐ  
στικός)]. ἀπο(κατα)ψηφιστέον.

Σημ. 1. Ἐκ τοῦ ψῆφος, (ὄπερ ἐκ τοῦ ψῆ-ω) πρβλ. ἐπιζω σημ. Το ρ. ἀ-  
α και σύθ. μετὰ τῆς ἀνά, κατά, ἀπό, διὰ και πρὸς : ἀναψηφίζω (=θέτω ἐκ  
πρὸς εἰς ψηφοφορίαν), καταψηφίζομαι (=καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου), ἀπο-  
ψηφίζομαι (=ἀθώωω διὰ τῆς ψήφου), διαψηφίζομαι (=κατὰ σειράν δίδω την  
ψηφὸν μου, ψηφοφορῶ ὑπὲρ ἢ κατὰ). Ἀντὶ τοῦ ἐπιψηφίζω λέγεται και δίδομαι  
τῷ δήμῳ τὴν ψῆφον, ψῆφον ἐπάγω και ψῆφον ἐμβάλλω περὶ τιος. Ἀντὶ δὲ τοῦ  
ψηφίζομαι λέγεται και τὴν ψῆφον φέρω, ψήφισμα ποιοῦμαι τὴν ψῆφον τίθεμαι.  
Ὡς καθ. δὲ εἶναι τὸ ψῆφος ἐπάγεται τινι περὶ τινος, ψῆφος γίνεται πολλή τινι.

Σημ. 2. Συνών. τῷ καταψηφίζομαι εἶναι τὸ καταγινώσκω και καταδικαίω  
θ. γός τι, τῷ δὲ ἀντιθέτω ἀποψηφίζομαι συνών. εἶναι τὸ ἀπογινώσκω και ἀποδικαίω.

**Ψήχω** (=ψύχω, τρίβω, ζυστρίζω), πρτ. ἐψηχον, μέλ. ψήξω,  
[ἀόρ. ἐψηξά], πρκ. και ὑπερσ. ἔλλείπουσι. Παθ. ψήχομαι, πάντα δὲ  
ἄλλα μτγν. Ῥημ. ψῆσις, [ψηχμα, ψηκτῆρ, ψήκτρα, ψηκτός].

Σημ. Θέμ. ψηχ-, ὄπερ ἐκ τοῦ ψῆ-ω.

**Ψῆω ὦ** (=ψηλαφῶ, τρίβω) (ψῆσις=) ψῆς, (ψῆσις=) ψῆ κλπ.  
[πρτ. ἐψων, μέλ. ψῆσω], ἀόρ. -ἔψησα. Μέσ. και παθ. ἀπο-ψῶμαι.  
=σπογγίζομαι), [μέσ. μέλ. ἀπο-ψῆσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπεψησάμην,  
ποιητ. παθ. ἀόρ. ἐψῆ(σ)θην ἢ (ἐκ τοῦ ψήχω) ἐψήχθην, πρκ. ἐψη-  
θῶμαι ἢ ἐψησομαι ἢ ἐψημαι, μτγν.]. Ῥημ. ψῆφος.

Σημ. Θέμ. ψη-. Περὶ τῆς συναρτέσεως δοκ. ζῆω-ω σημ. Το ρ. ἀπαντᾷ και  
σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό και κατά. Συνών. ψήχω.

**Ψύχω** (=ἀερίζω, στεγνώνω, ψυχραίνω), [πρτ. ἐψυχον, μέλ. ψύξω μτγν.], ἀόρ. -έψυξα, [πρκ. πέψυκα μτγν.]. Παθ. ψύχομαι, [πρτ. ἐψυχόμην, παθ. μέλ. ἄ ψυχθήσομαι καὶ β' ψυγήσομαι μτγν.], παθ. ἀόρ. ἄ. ἐψύχθην καὶ β' ἐψύχην [καὶ μτγν. ἐψύχην] πρκ. ἐψυγμαί [καὶ μτγν. πέψυγμαί]. Ῥημ. ψυχῆ, ψυχός, (ἐξ οὗ ψυχρός), ψύξις, [ψύγμα], ψυκτήρ, [ψυκτός, ψυκτέος].

Σημ. Θέμ. ψυχ-. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀνά, ἀπό, διά. Ἄντιθ. τῷ ψήχω ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ ψυχραίνω εἶναι τὸ θερμαίνω.



**ᾠδίνω** (=ἔχω ὠδίνας, πόνους τοκετοῦ, κοιλοπονώ, γεννώ) Μόνον ὁ ἐνεστώς. [Παρά δὲ μτγν. καὶ πρτ. ᾠδινον, μέλ. ὠδινῶ καὶ ἀόρ. ᾠδινά].

Σημ. Ἐκ τοῦ ὠδίς, -ίνος (ποιητ. καὶ μτγν. = πόνος τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐν γενέει πᾶς σφοδρὸς πόνος). Παρασχηματ. τοῦ ὠδίνω εἶναι τὸ τῆς Π. Δ. ὠδινάω, ο μέλ. ὠδισήσω, ἀόρ. ὠδίσῃσα, μέσ. ὠδισοάμην καὶ παθ. ὠδισθήην καὶ ῥημ. ὠδισθῆμα, ὠδισθῆσις.

**ᾠθέω-ῶ** (= ἀπωθῶ, σπρώχνω, ἀποκρούω, ἐκδιώκω), πρτ. ἐώθηον, μέλ. ὠσω, ἀόρ. ἔωσα, [πρκ. ἐξ-έωκα, ὑπερσ. ἐξ-εώκειν μτγν.]. Μέσ. καὶ παθ. ὠθοῦμαι, πρτ. ἐωθοῦμην, μέσ. μέλ. -ῶσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔωσάμην, παθ. μέλ. ὠσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐώσθην, πρκ. ἔωσμαι. Ῥημ. [ῶθησις, ῶθημα, ῶθισμός, ῶσις], ἄπωσις, [ῶσμός, ῶστός, (ἐξ οὗ ὠπτικός), ὠστέος].

Σημ. 1. Θέμ. (Ῥωθ=) ὠθ- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. -ε-) ὠθ-ε. Τὸ β. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῆς ἀπό, ἀνά, διά, εἰς, ἐκ, παρά, πρό, περί καὶ ὑπό. Λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβ. αὐξῆσιν ε, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F' (βρα ἡμ. Γραμ. § 292, δ'). Ἄνευ δ' αὐξήσεως σπν. εὔρηται παρ' Ἄστ. Ἄντιθ. τῷ ὠθῶ εἶναι τὸ ἔλκω.

Σημ. 2. Παρὰ μτγν. ἀπαντῶσι καὶ οἱ ἐξῆς τύποι: ἐνεργ. μέλ. ὠθήσω, ἀόρ. ὠθησα, παθ. μέλ. ὠθήσομαι καὶ παθ. ἀόρ. ὠθήθην.

**ᾠνέομαι-οὔμαι** (=ἀγοράζω, διαφθείρω διὰ χρημάτων, μισθώνω). Ἀποθ. μέσ. μετ' ἐνεργ. διαθ., πρτ. ἐωνοῦμην, μέσ. μέλ. ὠνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπριάμην, (ὑποτ. πρίωμαι, εὐκτ. πριάμην, -ίαια, κλπ. [πρ. πρίω καὶ πρίασο ποιητ.], ἀπαρ. πρίασθαι, μτγ. πριάμενος) παθ. ἀόρ. ἐωνήθην, πρκ. ἐώνημαι, ὑπερσ. ἐωνήμην καὶ ἐωνημέθην. Ῥημ. ὠνή, (ἐξ οὗ ὠνιος), ὠνησις, [ὠνημα], ὠνητής, ὠνητός, οὐ ἀργυρώνητος), ὠνητέος.

Σημ. 1. Θέμ. (Ῥων=) ὠν- καὶ (προσλήψει τοῦ προσφ. ε:) ὠν-ε. Ἄντιθ. ἀπαντᾷ καὶ σύνθ. μετὰ τῶν προθ. ἀντί, ἐξ, πρὸς καὶ σύν. λαμβάνει δὲ τὴν συλλαβικὴν αὐξῆσιν ε, διότι τὸ πάλαι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F' (βρα ἡμ. Γραμ. § 292, δ'). Ὁ μέσ. ἀόρ. ἐπριάμην σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς -μι' ἐν τῇ ἰσοτακίᾳ καὶ εὐκτικῇ τονίζεται κατὰ τὰ εἰς -ω βαρύτερα (βρα ἡμ. Γραμ. § 292, ε) ἐνεστ. καὶ πρτ. ἔχουσι ἐνίοτε καὶ παθ. σημασίαν, ἀεὶ ποτε δὲ ἔ

Σημ. 2. Παρά μτγν. ἀπαντᾶ καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος ὄνω, μελ. ὄνησα, ὄρ-  
ῶνησα καὶ μέσ. ὄρ. ὄνησάμην καὶ ὄνησάμην.

Σημ. 3. Συνών. τῷ ὄνομα εἶναι τὸ ἀγοράζω, ἀντίθ. δὲ τὸ πωλῶ καὶ ἀποδίδομαι.

**ὠφέλῳ-ῶ**, πρτ. ὠφέλουν, μελ. ὠφελήσω, ὄρ. ὠφέλησα, πρκ.  
ὠφέληκα, ὑπερσ. ὠφελήκειν. Παθ. ὠφελούμαι, πρτ. ὠφελούμην, μέσ.  
μέλ. ὡς παθ. ὠρελήσομαι, παθ. μέλ. ὠφεληθήσομαι, παθ. ἄρ. ὠφε-  
λήθην, πρκ. ὠφέλημαι, ὑπερσ. ὠφελήμην, καὶ μετ' ὄλ. μέλ. ὠφελη-  
μένος ἔσομαι. Ῥημ. ὠφέλεια καὶ ὠφελία (ἐκ τοῦ ἀχρ. ὠφελής, ἐξοῦ  
καὶ ὠφέλιμος), [ὠφέλησις, (ἐξ οὗ ὠφελήσιμος)], ὠφέλημα, ὠφελη-  
τέος, -έον.

Σημ. 1. Θέμ. ὠφέλε-. Τὸ β. ἀπαντᾶ καὶ σύνθετον μετὰ τῶν προθ. ἀνεί,  
ἐπί καὶ σύν. Τὸ μέσ. ὠφελομαι εἶναι σπν., ἀντ' αὐτοῦ δὲ λέγεται ἀναλελ-  
ῶ φελῶ ἔμαυτόν. Ἀντί τοῦ ὠφελῶ (τινα) λέγεται καὶ ὠφέλειαν (ἢ ὠφελήματα)  
ἀρχῶν τινι καὶ δρελος εἰμι τινι. Ὡς παθ. δὲ εἶναι τὸ ὠφέλειά (ἢ δρελός) ἐστί  
μι (= ὠφελείται τις).

Σημ. 2. Συνών. τῷ ὠφελῶ εἶναι τὸ λυοιστεῶ καὶ ἐνίστημι.

## Τ Ε Λ Ο Σ

### Διόρθωσις κυριωτέρων παροραμάτων.

Ἐν σελ. 70 ἔλιπίζω. Σημ. Γραπτέον.

Ἐκ τοῦ ἔλιπς, -ίδος. Θέμ. ἐλιπδ- καὶ  
(προσλήψει τοῦ προσφ. -j-: ἐλιπιδ-j- =)  
ἐλιπς-. Κατ' ἀναλογίαν δὲ τοῦ ἐλιπίζω  
σχηματίζονται τὰ ἀθροίζομαι, αἰκίζο-  
μαι, ἀκροβολίζομαι, ἀνδραποδίζω, ἀνδρῶ-  
τικίζω, αὐλλίζομαι, βασανίζω, γνω-  
καί ἐν γένει πάντα τὰ εἰς -ίζω  
ἢ ἐξ ὀδοντοφων. θεμάτων.

Ἐν σελ. 177, Ῥέω σημ. γραπτέον  
(σρεF=) ρεF.

Ἀντί Σημ. Ἐκ τοῦ ἐλιπς, -ίδος (προσ-  
λήψει τῆς παραγ. καταλ. -ζω: (ἐλ-  
πιδ-j-ω =) ἐλιπίζω. Τὸ β. σχηματίζεται  
κατὰ τὰ ὀδοντοφων. (ἴσα ἀθροίζω σημ).

Ἀντί Θεμ. (σρεF=) ρεF.







